

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Peretti-Demoni_a_ti_druzi.pdb

PDB Name: Peretti-Demoni_a_ti_druzi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Peretti
Démoni a ti druží...

I když to vyšlo pod jiným jménem... :)

kapitola 1.

Byla neděle pozdě večer, měsíc v úplňku jasně svítil, když se na dálnici č. 27, nedaleko od městečka Ashton, objevili dva muži pracovních šatech. Byli vysocí, jistě přes dva metry, urostlí a statní. Jeden byl mohutný a světlavý, druhý měl ostře řezaný obličej a vlasy tmavé. Nejprve se chvilku dívali k městu z asi kilometrové vzdálenosti a naslouchali kakofonii nevzávaného veselí, které sem zaznívalo z jeho náměstí, ulic a uliček. Pak vykročili.

Právě probíhal Ashtonův letní festival, každoroční příležitost pro obyvatele města, aby se pocvičili ve zmatku a rozpustilosti, takové děkujeme vám, přijďte zas, mějte se hezky a bylo to s vámi fajn asi osmi stovkám studentů Whitmorovy vysoké školy, kteří měli před sebou své vytoužené letní prázdniny. Většina z nich se chystala balit a jet domů, ale všichni rozhodně zůstali aspoň tak dlouho, aby si trochu užili zábavy, pouličních diskoték, pouťových atrakcí, laciných biografů a veškerých ostatních vymožeností, které byly k mání nad pultem i pod ním. Byly to bláznivé dny, dny, kdy se člověk mohl opít, otěhotnět, utržit pár boulí a modřin, přijít o peněženku a skončit s akutní žaludeční nevolností, to vše za jediný večer.

Uprostřed města dal jeden občan dbalý veřejného blaha svůj pozemek k dispozici právě projíždějícímu potulnému spolku, který si tu rozložil své kolotoče, stánky a ostatní atrakce. Kolotoče se nejlépe vyjímaly potmě, kdy jejich rezavá těla svištěla v řetězech barevných světél; traktorové motory, které je poháněly, k tomu řvaly na plné pecky, div že nepřehlušily kolísavou pouťovou muziku, vřeštící kdesi uprostřed toho všeho. Všude plno lidí, opojených veselím a cukrovou vatou, kteří tohoto teplého letního večera vyrazili ven s jediným cílem: užívat, užívat, užívat! Ruské kolo se pootočilo, zastavilo se, aby lidé mohli nastoupit, znovu se pootočilo, aby jiní mohli vystoupit, pak se roztočilo naplno, aby si zákazníci přišli na své; otlučení a olezlí koníci na křiklavě omalovaném kolotoči statečně tančili v záři světél za doprovodu reprodukcí sladkých; středem se táhla ulička narychlo postavených vetších stánků, k nimž vyvolávači lákali stále stejnými slovy každého kolenjoudoucího a kde člověk mohl házet míče do košů, mince do popelníků, šípky na balónky a peníze do větru po libosti.

Uprostřed této vřavy, mlčky a vzpřímeně, stáli naši dva návštěvníci a v duchu se ptali sami sebe, kde se v tom městečku, jež má i se studenty asi dvanáct tisíc obyvatel, mohlo vzít to obrovské hemžení. Lidé, jindy celkem spořádaní, se vyrojili z domů, smísili se s těmi, kdo sem přišli hledat rozptýlení odjinud, a vytvořili ve všech ulicích, hospodách, obchodech, uličkách i parkovištích nepopsatelný chaos a tlačení, takže bylo vše dovoleno a o dodržování zákonů se nikdo nestaral. Policie, pravda, měla plné ruce práce, jenomže za každého výtržníka, vandala, opilce či prostitutku za mřížemi jich tucet dalších ještě volně tropilo neplechu po městě. Festival, který se teď, posledního večera, dostával do plných obrátek, byl jako ničivá bouře, která se nedá zastavit; musí se jen čekat, až se přežene, a pak bude ještě dost a dost práce s uklízením následků.

Naši dva návštěvníci zvolna procházeli tlačenicí mezi pouťovými stánky, naslouchali, o čem se mluví, dívali se, co se děje. Toto město je zajímavé, nespěchali tedy a pozorně se rozhlíželi kolem sebe. Davy se valily okolo chaoticky sem a zase tam jak prádlo, které víří v pračce, a oni z nich nespouštěli oči.

Někoho hledali.

"Tady," řekl náhle ten černovlasý.

Spatřili ji oba. Byla mladá, velmi hezká, ale také velmi neklidná; rozhlížela se sem a tam, v rukou fotoaparát, rty sevřené. Spěšně prošli zástupem a stanuli vedle ní. Nevšímal si jí.

"Víš," řekl ten černovlasý, "třeba by ses mohla podívat támhle." S těmito slovy jí položil ruku na rameno a nasměřoval ji k jednomu stánku. Pustila se k němu trávou a papírky od bonbónů. Nějaká mládež se tam bavila házením šipek na balónky, se spoustou halasu a vzájemného hecování.

Ne, tohle jí nezajímalo, ale počkat... ty stíny, které se kradmo pohybovaly za stánkem, ty zajímavé byly. Připravila si

fotoaparát, udělala ještě pár kroků, tiše a opatrně, a pak ho zvedla k oku. Blesk ozářil stromy za stánkem právě v okamžiku, kdy oba muži spěšně vyrazili na místo další schůzky.

Pohybovali se s jistotou, bez váhání, a rychlým krokem prošli hlavní částí města. Cesta k jejich cíli vedla nejprve Topolovou ulicí asi půldruhého kilometru za centrum a pak asi třičtvrtě kilometru vzhůru do Morganova kopce. Za chvíli už se ocitli před bílým kostelíkem uprostřed úhledné zahrady a pohlédli na vkusně upravenou vývěsku. V záhlaví vývěsky stálo "Ashtonský ekumenický sbor" a pod tím černými písmeny spěšně přepsáno přes jméno, které tam bývalo dřív "Henry L. Busche, pastor". Ohlédlí se zpět. Z tohoto vyvýšeného prostanství se dalo celé město přehlédnout z jednoho konce na druhý. Na západě v karmelových odstínech jiskřila pouť; na východě stála Whitmorova vysoká škola jako důstojná matrona; podél dálnice č. 27, která tvořila hlavní tepnu města, se řadily úřady pro veřejnost, obchodní dům firmy Sears, přizpůsobený místním rozměrům, několik konkurenčních benzínových pump, železářství "True Value", redakce místních novin, několik malých rodinných podniků. Město odtud vypadalo tak typicky americky - malé, nevinné, neškodné, jak pozadí pro nějaký obraz Normana Rockwella. Návštěvníci však nevnímali pouze očima. I zde, vysoko nad městem, spočívala pravá podstata Ashtonu na jejich duchu a mysli jako velká tíha. Cítili to jasně: zlo - zlo ve zcela specifické podobě - bez ustání aktivní, silné, rostoucí, pečlivě promyšlené a cílené zlo.

Oba dva byli zvyklí klást si otázky, studovat, zkoumat - často to při své práci potřebovali. Bylo pro ně jen přirozené, že i nyní se zastavili a ptali se sami sebe: Proč zrovna tady?

Avšak jenom na okamžik. Snad to byla jen jakási pronikavá citlivost, instinkt, slabounký, ale pro ně zcela zřetelný dojem - jim to však stačilo. Bleskurychle zmizeli za rohem kostela a tam splynuli se stíny za lomenou boční stěnou, ve tmě téměř neviditelní. Nevydali ani hlásku, nepohnuli se, jenom pronikavým zrakem sledovali cosi, co se k nim blížilo. Obraz tiché noční ulice byl mozaikou měsíčního světla a bezedných stínů. Jeden z nich se však nekolébal ve větru jako stíny stromů ani nestál bez hnutí jako stíny domů. Soukal se, chvěl se, lezl ulicí směrem ke kostelu; a každé světlo, s nímž se setkal, se propadlo do jeho temnoty - působil jako zející otvor do nicoty. Měl však tvar - tvar živého tvora - a jak se blížil ke kostelu, daly se zaslechnout už i zvuky: škrábání drápů o dlažbu, slabounké šustění blanitých křídel, která se vznášela v mírném vánku těsně nad jeho rameny.

Měl ruce i nohy, ale jak překročil ulici a začal lézt po kostelních schodech, zdálo se, že se pohybuje bez jejich pomoci. V modravém měsíčním světle se žlučovitě leskly jeho vypouklé, potměšilé oči. Na hrbatých ramenou mu seděla sukovitá hlava a jak namáhavě dýchal, unikaly mu mezi křivými tesáky obláčky páchnoucího rudého dýmu.

Vydal jakýsi dušený hrdelní zvuk - mohl to být stejně dobře kašel i smích - pozvedl se na zadní a rozhlédl se po té pokojné scéně okolo. Tuhá černá kůže jeho tváře se nakrabila v ohyzdném umrlčím šklebu. Pokročil ke dveřím. Jeho černá ruka jimi pronikla jako hrot kopí kapalinou; tělo se kymácivě šinulo za ní a proniklo též - ale jen zpola.

Náhle do něj cosi zepředu udeřilo, jako by se srazil s otáčecími dveřmi, a hodilo jím to zpět. Netvor se v bezmocném vzteku kutálel po schodech dolů a jeho nažhavený rudý dech za ním nechával spirálovitou stopu.

Na cestě se mu konečně podařilo vyškrábat na nohy. Vydal děsivý skřek plný zuřivosti a rozhořčení a chvíli civěl na ty divné dveře, které ho nechtějí pustit dál. Pak se jeho blanitá křídla rozepjala, mocně se opřela do vzduchu a on se s ráumusem rozletěl po hlavě do dveří, skrze ně, do chodby - a do záplavy žhavého bílého světla.

Netvor zaječel a přikryl si oči a vtom ucítil ocelový stisk jakési veliké, silné ruky. V okamžiku svištěl vzduchem jak hadrová panenka, jak jím ta ruka mrštila opět ven.

Křídla zahučela, zavířila, zabrzdila ho v letu a on udělal ostrý obrát zpět. S příšerným, pronikavým jekotem se vrhl znovu ke dveřím, drápy vytasené k útoku, a rudý dým mu unikl z chřípí jako pára z lokomotivy. Prolétl dveřmi jako šíp terčem, jako kulka dřevěnou deskou -

A v tu chvíli ucítil, jak se v něm uvnitř všechno trhá.

Oblak dusivého dýmu, poslední zaječení, poslední křeč ochabujících údů. A pak už tu nebylo nic, jen sirný pach, který zvolna slábl, a naši dva neznámí, nyní z nějakého důvodu uvnitř kostela.

Ten veliký světlovlasý zasunul zářivý meč zpět do pochvy a světlo kolem něj pohaslo.

"Duch nepokoje?" zeptal se.

"Nebo pochybností... nebo strachu. Kdopak ví."

"A to byl jeden z těch menších?"

"Menšího jsem tu neviděl."

"Ani já ne. A kolik bys asi tak řekl, že jich je?"

"Spousta, mnohem víc než nás, a všude. A nezhájí ani na chvíli."

"Tak tak," povzdechl si ten větší.

"Co tu ale dělají? Tolik najednou jsem jich ještě neviděl, aspoň ne tady."

"Nu, ono to nebude dlouho trvat, než to poznáme." Pohlédl dveřmi do modlitebny. "Pojďme se teď podívat na toho Božího služebníka."

Otočili se a prošli předsínkou. Na nástěnce visela prosba o potraviny pro jednu potřebnou rodinu, inzerát, hledající někoho k dětem, výzva k modlitbám za nemocnou misionářku. Vedle nich někdo připevnil veliké oznámení, že příští pátek bude celosborové shromáždění. Na protější stěně se ze záznamu o výši sbírek dalo vyčíst, že sbírka byla tento týden nižší než minulý; také účast klesla, z jednašedesáti na dvaadvacet lidí.

Prošli úzkou uličkou mezi dvěma řadami tmavých dřevěných lavic až k vyvýšené plošině vpředu. Jediné světélko tam ozařovalo hrubý kříž nad baptistiériem a uprostřed, na ošumělém koberci, stál pultík s otevřenou Biblií. To bylo veškeré skrovné zařízení: funkční, ale rozhodně nic víc než to. Členové tohoto sboru musí být buď velmi skromní, nebo prostě nedbalí.

Pak se k tomuto obrazu připojil první zvuk: tiché, dušené vzlyky z kraje pravé lavice. Klečel tu jakýsi mladý muž, hlavu opřenou o tvrdé dřevo, ruce sepjaté až vášnivě, ponořený do vroucí modlitby. Ano, mladý byl - velice mladý, pomyslel si zprvu světlovlasý návštěvník: mladý a zranitelný. Bylo to vidět na jeho tváři, jež nyní tak jasně odrážela všechnu jeho bolest, zármutek i lásku. Jeho rty se nehlučně pohybovaly, jak horlivě, v slzách přinášel před Boží tvář lidi, prosby i chvály.

Návštěvníci se prostě museli nad ním na chvilku zastavit, sledovat ho, uvažovat.

"Tak to je ten malý bojovník," poznamenal černovlasý.

Světlovlasý to tiše vyslovil s ním, jak se tak díval na zarmouceného modlitebníka před sebou.

"Ano, to je on," připojil. "I v tuto chvíli se přimlouvá, stojí před Boží tváří za tyto lidi, za toto město..."

"Bývá tu téměř každý večer."

Při této poznámce se světlovlasý usmál. "Ten není tak bezvýznamný," řekl.

"Jenomže je jen jeden. Je sám."

"Ne," zavrtěl hlavou světlovlasý. "Jsou tu i jiní. Vždycky jsou tu i jiní. Je pouze potřeba je nalézt. Pro začátek nám bdění a modlitby tohoto osamělého člověka musí stačit."

"Nevyhne se zraněním a ty to víš."

"Ani ten novinář se jim nevyhne. Ani my."

"Ale - zvítězíme?"

Oči světlovlasého jako by zahorely novým ohněm.

"Inu - budeme bojovat."

"Ano, to budeme," souhlasil jeho přítel.

Stanuli nad klečícím bojovníkem, každý z jedné strany; a v tu chvíli, pozvolna, jako když se otevírá květ, začalo místnost plnit bílé světlo. Ozářilo kříž na stěně, pomaloučku nechalo vyniknout barvě a letokruhům každického prkna v každé lavici, sililo víc a víc, až se ten všední a prostý svatostánek rozzářil nadzemskou krásou. Zdi se třpytily, prošlapané koberce se rozsvítily novými barvami, pultík stál vprostřed přísný a vzpřímený jako voják na stráži proti vycházejícímu slunci.

A nyní byli oba návštěvníci zářivě bílí, neboť jejich původní oblečení se proměnilo v šat, který jako by žhnul nejprudším žářem. Jejich obličej se podobaly leštěnému bronzu, oči jim plály jako oheň a oba byli přepásáni svítivým zlatým pásem, z něhož visel blýskavý meč. Položili onomu mladému muži ruce na ramena a z jejich zad se začala rozvírat hedvábná, třpytivá, téměř průsvitná křídla. Rozprostírala se výš a výš, ladně, harmonicky, až se nad jejich hlavami spojila a překryla v baldachýn, který se mírně vlnil v duchovním vánku.

Společně vlévali do nitra svého svěřence Boží pokoj a jeho pláč se začal utišovat.

Ashtonský věstník byly maloměstské, provinční noviny: skromné, nenáročné, plné osobitého kouzla, občas možná maličko neuspořádané - zkrátka takové jako město samo. Jejich redakci patřily nevelké prostory na hlavní třídě, dvě přízemní místnosti, výloha a těžké okopané dveře se štěrbinou na dopisy. Noviny vycházely dvakrát týdně, v úterý a v pátek, a výtěžek z nich nebyl nijak zvláštní. Na první pohled se z vybavení kanceláře i sazárny dalo poznat, že se nejedná o velký podnik.

Přední část budovy patřila kanceláři a redakci. Sestávala ze tří stolů, dvou psacích strojů, dvou košů na papír, dvou telefonů, jednoho kávovaru s chybějící šňůrou a něčeho, co vypadalo jako všechny útržky s poznámkami, papíry, psací potřeby a veškerý ostatní kancelářský nepořádek světa na jedné hromadě. Starý pult ze zrušeného nádraží tvořil přepážku mezi pracovní částí a přijímací kanceláří a samozřejmě nechyběl zvonek nade dveřmi, který se rozklínal, kdykoli někdo vešel.

Za tímto chaosem se tyčilo cosi, co zde působilo malinko přehnaným dojmem: prosklená kancelář pana vydavatele. Ta byla po pravdě řečeno novinkou. Nový majitel a vydavatel dříve působil jako reportér ve velkém městě a mít prosklenou kancelář patřilo k jeho životním snům.

Tímto člověkem byl Marshall Hogan, silný, urostlý chlapík přímo nabitý elánem a podnikavostí, jemuž jeho zaměstnanci - sazeč, metér, sekretářka, která zároveň obstarávala inzerci a sloužila jako pomocná reportérka, a druhá reportérka a fejetonistka v jedné osobě - láskyplně přezdívali Attila Hogan. Koupil noviny před několika měsíci a jeho velkoměstský perfekcionismus ještě často ostře narážel na jejich maloměstskou bezstarostnost. Marshall chtěl mít kvalitní noviny, které budou fungovat hladce a efektivně a budou dodržovat termíny, kde bude místo na všechno a všechno bude na svém místě. Jenomže přechod z New York Times do Ashtonského věstníku byl pro něj skokem z naplněného vlaku do stěny polotuhého rosolu. V této malé redakci prostě čas neběžel tak rychle a obrovská výkonnost, na jakou byl Marshall zvyklý, musela občas ustoupit různým zdejšími specialitám, jako například že se veškerý lógr schovává pro paní sekretářku na kompost nebo že někdo konečně přinese toužebně očekávanou senzační reportáž - celou podělanou od papouška.

Pondělní rána bývala typická horečnou aktivitou, žádné povíkendové dospívání. V ruchu a spěchu se rodilo úterní vydání a všichni zaměstnanci pociťovali jeho porodní bolesti, jak pobíhali mezi svými stoly v přední místnosti a sazárnou vzadu, tlačili se jeden kolem druhého v úzké chodbičce a nosili sem tam rukopisy článků a inzerátů k přepsání na stroji, hotové texty k sazbě a polotónové fotografie různých tvarů a velikostí, určené k tomu, aby vynikly na novinových stránkách.

V zadní místnosti se mezi jasnými světly, nepořádkem na pracovních stolech a spěchajícími lidmi Marshall a jeho metér Tom skláněli nad velkým stojanem a skládali úterní Věstník z útržků a kousků, které se válely všude kolem nich. Tohle se vejde sem, tohle ne - musíme to nacpat někam jinam, tohle je moc velké, čím vyplníme tohle? Marshall začínal být dopálený. Každé pondělí a čtvrtek se pořádně dopálil.

"Edie!" zařval, jeho sekretářka odpověděla "Už jdu!" a on jí už asi postě řekl: "Texty se dávají do přihrádek nad stolem, ne na stůl, ne na podlahu, ne..."

"Žádné texty jsem na podlahu nedala!" protestovala Edie, která právě přispěchala do místnosti s dalšími v ruce. Byla to drobná energická čtyřicátnice s přesně takovou povahou, která dokázala čelit Marshallově přikrosti. Stále ještě uměla najít po redakci potřebné lépe než kdo jiný, zejména její nový šéf. "Dala jsem je pěkně do těch tvých přihrádek a nikam jinam!"

"Tak jak se tohle dostalo tady na podlahu?"

"Průvan, Marshalle, a nenuť mě, abych ti říkala, kde se tu vzal ten!"

"Hele, Marshalle, tak se na to podívej," ozval se Tom. "Tady už máme v kupě stranu třetí, čtvrtou, šestou, sedmou... a co první a druhá? Co tady všechno to prázdný místo?"

"Tam dáme Berniinu reportáž z festivalu, šikovně napsanou, s dramatickými, senzačními snímky, báječnou věc, jen co se uráčí strčit sem nos a přinést nám ji! Edie!"

"Ano?"

"Ta Bernie má hodinu zpoždění! To se mi snad jenom zdá! Brnkni jí ještě jednou, prosím tě!"

"Teď jsem tam volala. Nikdo to nebere."

"Do háje!"

George, pomešší důchodce, který ještě pracoval jako sazeč, protože ho ta práce bavila, se otočil na židli od sázecího stroje a navrhl: "Co tam dát večírek dámského dobročinného spolku? Zrovna to dodělávám a ta fotka paní Marmasellové je rozkošná, skoro žalovatelná."

"Jo!" zasténal Marshall. "Pěkně na první stranu. To je přesně to, co potřebuju, udělat dobrý dojem!"

"A co teda?" zeptala se Edie.

"Byl jste někdo na festivalu?"

"Šel jsem na ryby," odpověděl George. "Festival je na mě moc divokej."

"Žena mě nepustila," prohlásil Tom.

"Já jsem sem tam něco viděla," řekla Edie.

"Tak se rovnou pusť do psaní. Největší senzace roku, o tom musíme něco mít."

Zazvonil telefon.

"Že by záchrana?" zašvitořila Edie, když ho zvedala. "Ashtonský věstník, dobrý den." Tvář se jí rozjasnila. "Ahoj, Bernice! Kde jsi?"

"Kde je?" zahřměl Marshall zároveň s ní.

Edie naslouchala a teď se jí ve tváři odráželo zděšení. "Ano... no tak, uklidni se... jistě... neboj, dostanem tě z toho."

"Tak kde je, do prkynka?!" hulákal Marshall.

Edie na něj káravě pohlédla a odpověděla: "Ve vězení!"

kapitola 2.

Marshall seběhl do suterénu Ashtonské policejní stanice a okamžitě si začal přát, aby měl zavírací uši a nos. Cely za těžkou železnou mříží vězeňského oddělení se svými zvuky a pachy nijak nelišily od včerejšího festivalového večera. Cestou si všiml, jak jsou ulice dnešního rána tiché. Jak by ne - všechno rámus se přestěhoval sem, do toho půltuctu otlučených cel, aby ho tu ozvěna honila sem a tam po chladném betonovém sklepení. Všichni překupníci drog, vandalové, výtržníci, opilci a budižkničmové, od nichž policie dokázala očistit tvář města, teď byli zde, až vězení působilo dojmem přeplněné zoologické zahrady. Někteří se celkem dobře bavili, hráli umaštěnými kartami poker o cigarety a snažili se přetrumfovat jeden druhého zkazkami o svých husarských kouscích na poli zločinu. Nějací mladí floutkové v jedné z posledních cel pokřikovali přes uličku neslušné poznámky na prostitutky, které zřejmě pro nedostatek místa nebylo možno zavřít někam jinam. Jiní se povalovali po koutech, ještě opilí, nebo v návalu deprese, nebo obojí. Ti ostatní na něj civěli zpoza mříží, dělali jízlivé poznámky, žebraři o oříšky. Byl rád, že nechal Kate nahoře. Jimmy Dunlop, nový zástupce velitele, trůnil s výrazem počestného úřady za stolem strážného, vyplňoval formuláře a upíjel silnou kávu.

"Dobrý den, pane Hogan," zavolal. "Vy jste se pustil rovnou sem?"

"Nemůžu čekat," odsekl Marshall. "A taky nehodlám čekat!" Bylo mu z toho všeho nanic. Toto byl jeho první festival a byl sám o sobě dost zlý, ale nikdy by ho ani v nejhorším snu nenapadlo, že ta hrůza bude mít ještě pokračování. Vztyčil se nad psacím stolem v plné výšce a naklonil své mohutné tělo kupředu, aby dal najevo netrpělivost. "Tak co?" houkl.

"Ano?"

"Přišel jsem si odvést svou reportážku."

"Jistě, vím. Máte příkaz k propuštění?"

"Podívejte se. Teď jsem zaplatil těm vonáskům nahoře. Tvrdili, že vám zavolají."

"Zatím mi nikdo nic neřikal a já potřebuji mít oprávnění."

"Jimmy..."

"Ano?"

"Máte vyvěšený telefon."

"Á..."

Marshall umístil sluchátko na vidlici tak rázně, že telefon zacinkal bolestí.

"Zavolejte jim."

Napřimil se a sledoval Jimmyho, jak vytáčí číslo, spletl se, vytáčí znovu, snaží se dostat spojení. Ten se dobře hodí do tohoto města, pomyslel si Marshall a nervózně si prohrábl šedivějící rezavé vlasy. Ano ano, báječné město, jen co je pravda. Milé, možná drobtíčko přihlouplé, takový ten typ, co se ustavičně dostává do malérů. Ve velkém městě to vlastně nebylo o nic lepší, připomínal si rychle.

"Pane Hogan, prosím vás..." obrátil se k němu Jimmy s rukou přes mikrofon, "s kým že jste to mluvil?"

"S Kinneyem."

"Seržanta Kinneye, prosím."

Marshall byl netrpělivý. "Půjčte mi klíč od brány. Půjdu jí říct, že tu jsem."

Jimmy mu podal klíč. Už se kdysi pokusil se s Marshalllem Hoganem přit.

Z cel se mu na uvítanou vylila vstříc vlna posměšného halekání, cigaretových nedopalků a hvízdaných nápěvů. Musí tu správnou cestu najít co nejdříve.

"Tak Kruegerová! Ví, že jste tam!"

"Tak pojďte, pane Hogan, a vyvedte mě odsud," odpověděl mu zoufalý a poněkud podrážděný ženský hlas z konce chodby.

"Vystrč aspoň ruku, zamávej mi nebo tak něco!"

Mezi těly a mřížemi se vynořila ruka a unaveně mávla. Doběhl tam, stiskl ji a octl se tváří v tvář Bernici Kruegerové, kriminálnici, své nejlepší fejetonistce a reportérce. Byla to přitažlivá asi pětadvacetiletá žena s rozcuchanými kaštanovými vlasy, na očích veliké brýle s drátěnými obroučkami a špinavými skly. Bylo na ní znát, že má za sebou krušnou noc, a nyní trávila čas ve společnosti alespoň tuctu žen, některých starších, jiných až neuvěřitelně mladších, většinou porůznu posbíraných prostitutek. Marshall nevěděl, jestli se smát nebo si uplínout.

"Lichotky stranou - vypadáš příšerně."

"Jen proto, že jsem se snažila plnit své poslání. Jsem teď totiž šlapka."

"Jo jo, jedna z nás," připojila jakási podsaditá dívka.

Marshall se ušklíbl a zavrtěl hlavou. "Prosím tě, na co ses to včera lidí ptala?"

"Poslyš, já teď nemám na vtípy náladu. Včerejší zážitky mi zatím moc humorné nepřipadají. Nemám chuť se smát. Mám chuť někoho kousnout. Už ten úkol, cos mi dal, byl sám o sobě urážka."

"Ale Bernie, někdo se o ten festival postarat musí."

"Jenže to tam vypadalo přesně tak, jak jsme předpokládali: rozhodně nic nového pod sluncem, ani pod měsícem."

"Ale ty ses dostala do vězení," nadhodil.

"Jen proto, abych mohla upoutat čtenáře skandální historkou. O čem jiném bych psala?"

"Tak honem, přečti mi to."

Španělská dívka ze zadního kouta cely se ozvala: "Pustila se do dobré práce, ale ještě v tom neumí chodit," načež celé vězení začalo řvát smíchy.

"Trvám na tom, aby mě okamžitě propustili!" soplila Bernice. "Co tu stojíš jak solný sloup?! Dělej něco!"

"Jimmy telefonuje s Kinneyem. Zaplatil jsem za tebe kauci. Za chvíli budeš venku."

Bernice se chvilku snažila uklidnit a pak referovala: "Pokud jde o tvé otázky, dělala jsem namátkou rozhovory, snažila se sehnat zajímavé snímky, zajímavé výroky, cokoli zajímavého. Tadyhle Nancy a Rosie..." pohlédla na dvě dívky, které vypadaly jako dvojčata, a ony se na Marshalla usmály, "...byly zřejmě zvědavé, co to dělám, že ustavičně chodím sem tam po festivalu jako bludná duše. Daly se se mnou do rozhovoru, který mi sice pro noviny nebyl nic platný, ale zato nás všechny dostal do maléru, když Nancy udělala návrh jednomu civilovi a všechny nás sebrali."

"Já myslím, že by na to byla dobrá," komentovala to Nancy, když do ní Rosie přátelsky šťouchla.

"A tys jim ani neukázala svou novinářskou průkazku?" ptal se Marshall.

"Vůbec mě nenechal! Já jsem mu říkala, kdo jsem."

"A slyšel tě vůbec?" Marshall se obrátil k děvčatům. "Slyšel ji?"

Křčily rameny, ale Bernice se nadechla a zařvala na něj ze všech sil: "Slyšíš mě dobře? Takovýmhle hlasem jsem s ním včera mluvila, když mi nasazoval železka."

"Vítáme tě v Ashtonu."

"Odznam toho chlapa dostanu, i kdybych se měla rozkrájet!"

"Jenom by ses o něj ušpinila." Pozvedl ruku, aby předešel dalšímu výbuchu. "Bernie, opravdu nestojíš za to..."

"Názory se mohou lišit!"

"Bernie..."

"Hodlám uveřejnit pár věcí, pěkně přes čtyři sloupce, jak o tom grobiánovi, tak o tom líném kreténovi, co mu dělá šéfa! Kde vůbec je?"

"Kdo, myslíš Brummela?"

"Umí moc šikovně v pravou chvíli zmizet! Ten dobře ví, kdo jsem! Kde je?"

"Nevím. Nemohl jsem ho ráno sehnat."

"A včera večer se ke mě obrátil zády!"

"O čem to mluvíš?"

Bernice náhle umlkla, ale z jejího obličejce Marshall vyčetl naprosto jasně: Nezapomeň se mě potom zeptat.

V tu chvíli se hlavní brána otevřela a vešel Jimmy Dunlop.

"Dobrá, promluvíme si o tom později," řekl Marshall. "Tak co, Jimmy, všechno v pořádku?"

Jimmy byl celý nesvůj ze všeho toho halekání, pokřiku, požadavků a úsměšků, které se na něho sypaly z cel, takže neodpověděl. Klíč však v ruce měl a to mluvilo samo za sebe.

"Ustupte si ode dveří," nařídil.

"Co se ti to stalo s hlasivkami?" byl asi tak zhruba obsah odpovědí, které dostal. U dveří cely se však opravdu uvolnilo. Jimmy otevřel, Bernice rychle vyšla a on za ní přibouchl.

"Jste propuštěna na kauci," oznámil jí. "Až se váš případ dostane před soudce, obdržíte oznámení."

"Vraťte mi okamžitě mou kabelku, novinářskou průkazku, blok a fotoaparát!" zasyčela Bernice už cestou k východu.

Kate Hoganová, štíhlá, distinguovaná rudovláška, si zatím krátila čas, jak nejlépe uměla, nahoře ve vestibulu. Dnes, den po festivalu, tu jistě bylo stále co pozorovat, i když rozhodně nic příjemného: nějaké politováníhodné existence právě přiváděli či přivlékali dovnitř, jiné po noci za mřížemi zase propouštěli. Vypadalo to skoro jako střídání směn v jakési groteskní továrně: první směna odcházela, poněkud zkrotle, těch pár kousků svého osobního majetku ještě v papírových sáčkích; druhá směna nastupovala, neochotně a rozhořčeně: zatčení se zmítali v poutech a chrlili sprostá slova. Většina policistů byla přespolních, kteří přišli vypomoci hrstce místních. Tohle pro ně byla práce navíc a nikdo je neplatil za to, aby byli laskaví či zdvořilí.

Hranatá paní za přijímacím pultem měla v popelníku dvě načaté cigarety, ale sotva kdy chvilku si potáhnout mezi vyřizováním papírů všech odcházejících a přicházejících. Kate připadala její práce velmi nedbalá a uspěchaná. Své navštívenky tu nabízelo i několik laciných právníků, ale zatčení byli zřejmě většinou trestáni jen tou jednou nocí za mřížemi a teď netoužili po ničem jiném než se v klidu vytrazit z města.

Kate mimoděk zavrtěla hlavou. Chudák Bernice! Když člověk pomyslí, že ji protáhli tímhle místem společně s takovýmihle případy! Určitě má děsný vztek.

V tu chvíli ucítila kolem ramen silnou, avšak něžnou ruku a poddala se jejímu objetí.

"Hmmm," řekla. "Tohle je příjemná změna."

"Musím si trochu spravit chuť po tom, co jsem viděl dole," odpověděl Marshall.

Objala ho také a přitáhla si ho blíž.

"Takové je to každý rok?" zeptala se.

"Ne," odpověděl. "Podle toho, co slyším, je to rok od roku horší." Kate znovu zavrtěla hlavou a Marshall dodal: "Ale Věstník se k tomu ozve, neboj se. Pomalu by jim už mohlo začít docházet, že by se něco mělo změnit."

"Co Bernice?"

"Je z ní zuřivá reportérka. Pořádně zuřivá. Ale přežila. Dostane se z toho."

"Chystáš se o tom s někým promluvit?"

"Alf Brummel tu nikde není. Je moc chytrý. Ale já si ho během dne chytím a uvidím, co se s tím dá dělat. Každopádně by mi nevadilo, kdyby mi vrátili těch pětadvacet dolarů."

"Asi má práce nad hlavu. V takovýhle den to tady musí být rasovina."

"Jen ať počká, já mu ji ještě osladím!"

Bernicin návrat ze žaláře ohlásil prudký, hněvivý klapot podpatků po linoleu. Vešla, v obličeji spravedlivě rozhořčená, a už cestou se přehrabovala v typickém papírovém sáčku, aby se ujistila, že tam nic nechybí.

Kate k ní napřáhla ruce a přitiskla ji k sobě, aby jí dala najevo porozumění.

"Tak jak je, Bernice?"

"Jméno pana Brummela bude brzy vláčeno blátem, starostovo jméno hnojem a čím bude vláčeno jméno toho policisty, co mě zatkl, to se ani nemůže v tisku objevit. Mám vztek, možná i zácpu, a zoufale se potřebuju vykoupat."

"Tak si prosím tě vem do vany psací stroj, abys zabila dvě mouchy jednou ranou," ozval se Marshall. "Potřebuju něco z festivalu do úterního vydání."

Bernice okamžitě začala hledat po kapsách, vytáhla hromádku skládaného toaletního papíru a pateticky mu ji vtiskla do ruky.

"Tvá oddaná reportérka, vždy věrná svému poslání," řekla. "Co jsem tam měla dělat jiného kromě pozorování olezlých zdí a čekání ve frontě na záchod? Jako celek ti to bude jistě připadat velmi popisné a pro zpestření jsem do toho zapracovala interview s několika zatčenými šlapkami. Kdopak ví? Třeba to přiměje lidi k zamyšlení, kam tohle město spěje."

"Co fotky?" zeptal se Marshall.

Bernice mu podala krabičku s filmem. "Snad tam najdeš něco použitelného. Ještě mám film ve foťáku, ale ten bych si ráda prohlédla osobně."

Marshall se uznale usmál. "Vem si den volna, jakožto pozornost šéfa. Zejtra bude líp."

"Snad do té doby získám zpět svou profesionální objektivitu."

"Rozhodně budeš aspoň jinak cítit."

"Marshalle!" pohoršila se Kate.

"To je v pořádku," řekla Bernice. "Takovými zdvořilostmi mě častuje neustále." To už měla venku svou kabelku, novinářskou průkazku i fotoaparát a zmuchlaný sáček s despektem odhodila do koše. "Jak to vypadá s odvozem?"

"Kate ti přivezla auto," odpověděl Marshall. "Pomohlo by mi, kdybys ji hodila domů. Musím honem do redakce zachránit, co se dá, a pak zkusím vystopovat Brummela."

To Bernici něco připomnělo. "Ano ano, Brummel! Poslechni, něco ti musím říct."

Než mohl cokoli odpovědět, už ho táhla stranou, takže stačil na Kate pouze omluvně pohlédnout, než zašli za roh a octli se z dohledu v chodbičce u toalet.

"Jestli dnes hodláš mluvit s Brummlem," řekla Bernice polohlasem, "chci, abys věděl, co vím já."

"Kromě toho, co je zřejmé?"

"Toho, že je to lump, srab a pitomec? Ano, ještě něco. Jsou to zatím jen útržky, nesouvislá pozorování, ale možná přijde den, kdy do sebe zapadnou. Vždycky jsi říkal, že máš cit pro detaily. Myslím, že jsem ho včera na festivalu viděla s tvým pastorem."

"S pastorem Youngem?"

"Z Ashtonského sjednoceného křesťanského sboru, říkám to správně? Předseda místní rady duchovních, podporuje náboženskou toleranci a odsuzuje krutost ke zvířatům."

"Dobře, dobře."

"Ale Brummel dokonce ani nechodí do tvého sboru, vid'?"

"Ne, ten chodí do tamtoho mrňavýho."

"Schovávali se tam v šeru za jedním stánkem ještě s třemi dalšími lidmi: s nějakou světlovlasou ženskou, s takovým pomenším tlust'ochem a s jednou vyzáblou černovláskou v černých brýlích. Ona měla v noci černé brýle!"

Na Marshalla to stále ještě neudělalo žádný dojem.

Bernice se ho snažila přesvědčit: "Zřejmě jsem se proti nim dopustila hrdelního zločinu," pokračovala. "Já jsem si je totiž vyfotila - a na všech bylo vidět, že se jim to nelíbí. Brummel byl celý pryč a něco koktal. Young mě důrazně požádal, abych šla pryč: 'Toto je soukromá schůzka.' Ten tlust'och odvrátil hlavu a ta hubená na mě jen zírala s otevřenou pusou."

"Dovedeš si představit, co si o tom všem budeš myslet, až se vykoupeš a pořádně vyspíš?"

"Nech mě laskavě domluvit a pak to rozhodneme, ano? Právě po tom incidentu se mě totiž chytily Nancy a Rosie."

Rozumiš, já jsem neoslovila je, ony oslovily mě - a za chvilíčku mě ten policajt sebral a zabavil mi foťák."

Viděla na něm, že neuspěla. Rozhlížel se netrpělivě kolem sebe a pomalu se sunul zpátky k vestibulu.

"No dobře, dobře, tak už jen jednu věc," snažila se ho zastavit. "Brummel byl u toho, Marshall. Všechno to viděl."

"Co viděl?"

"Jak mě sebrali! Já jsem se snažila tomu policajtovi vysvětlit, kdo jsem, snažila jsem se mu ukázat svoji novinářskou průkazku, ale on mi prostě zabavil kabelku a foťák a nasadil mi želízka. A já jsem se podívala za ten stánek a Brummel tam stál a koukal se. Okamžitě uklouzl z dohledu, ale já můžu odpřisáhnout, že jsem ho tam viděla, jak se na to kouká! Marshall, celou noc jsem si to přehrávala v hlavě, znova a znova, a myslím si... prostě nevím, co si o tom mám myslet, ale něco to určitě znamená."

"Takže abychom pokračovali podle scénáře," nabídl Marshall, "film je z foťáku pryč."

Bernice se podívala. "Ne ne, je tam, ale to ještě nic neznamená."

Hogan si povzdechl a zamyslel se. "Víš co," řekl pak, "tak ho dofoť, pokud možno něčím, co by se dalo použít. Pak ho vyvolej a uvidíme. Tak jdeme?"

"Už jsem někdy z něčeho vyvozovala ukvapené, nerozumné, přehnané závěry?"

"To bych řekl, že jo!"

"Ale jdi, buď pro jednu trochu shovívavější!"

"No dobrá, pokusím se přivřít oči."

"Tvoje žena čeká, vid'?"

"No právě."

Když se znovu připojili ke Kate, nevěděl Marshall, co říci. "Nezlob se..., zamumlal."

"Takže jsme mluvili o odvozu," snažila se Kate navázat tam, kde přestali. "Já jsem vám přivezla auto, abyste se dostala domů, a potřebovala bych, abyste mě hodila k našemu domu..."

"Samozřejmě," souhlasila Bernice.

"A Marshall, dneska odpoledne mám hrozně práce. Mohl bys prosím tě vyzvednout Sandy po přednášce z psychologie?"

Marshall mlčel, ale jeho obličej říkal hlasitě ne.

Kate vyndala z kabelky svazek klíčů a podala ho Bernici. "Vaše auto je za rohem, hned vedle našeho na parkovišti pro tisk. Přivezla byste ho, prosím vás?"

Bernice pochopila a vyšla ven. Kate stiskla Marshallovi láskyplně ruku a chvilku mu pátravě hleděla do obličeje.

"No tak. Aspoň to zkus! Aspoň jednou!"

"Jenže kohoutí zápasy nejsou v tomto státě povoleny."

"Je po tobě, jestli chceš něco vědět."

"Vůbec nevím, jak začít."

"To, že ji vůbec přijdeš vyzvednout, už samo o sobě něco znamená. Využij toho."

Jak vykročili ke dveřím, Marshall se rozhlédl kolem sebe a nechal chvilku pracovat svou intuici.

"Chápeš, co to s tímhle městem je, Kate?" řekl pak. "Mně to připadá jako nemoc. Jako by tu všichni měli nějakou divnou nemoc."

Za slunečného rána připadají člověku problémy včerejšího večera vždycky méně vážné, pomyslel si Hank Busche, když odsunul síť z předních dveří a vyšel na zápraží. Bydlel kousek od kostela v malém, laciném roubeném domku o třech místnostech, v takové drobné bílé krychliče, trošku nakloněné k jedné straně, s mechem porostlou střechou a malou zahrádkou, obehnanou živým plotem. Nebyl to žádný přepych a občas toho člověk měl plné zuby, ale víc si za svůj plat duchovního dovolit nemohl. Ale ne, ne, nebude si stěžovat. Mají s Mary střechu nad hlavou a všechno, co potřebují, a to ráno je nádherné.

Dnes byl den, kdy si mohli přispát, a dole na schodech už čekaly dvě láhve mléka. Zvedl je a radostně pomyslel na misku vloček, na ten drobný střípek něčeho příjemného uprostřed zkoušek a zápasů.

Což o to, ani dřív neměl na různých ustláno. Jeho tatínek byl také pastorem a prožili společně řadu krásných i krušných chvil, jaké patří k životu průkopníků víry, kteří jsou u vzniku nového společenství na jednom místě, pečují o mladý sbor, pak putují zase dál. Od dětství Hank věděl, že tohle je život, který sám chce žít, způsob, jak chce sloužit Bohu. Práce ve sboru mu vždycky připadala vzrušující. Vzrušující bylo kdysi pomáhat tatínkovi, vzrušující bylo studium na biblické škole a v semináři i dva roky praxe na místě pomocného pastora. Vzrušující to bylo i nyní, ale teď to byl ten druh vzrušení, jaké museli cítit Texasané u Alama. Hankovi bylo teprve šestadvacet let a většinou byl plný ohně - jenže tento sbor, jeho první samostatné místo, nějak pořád ne a ne od něj ten oheň chytit. Někdo jako by namočil všechno dříví na podpal a Hank dosud nevěděl, co s tím. Z nějakého důvodu ho zvolili za pastora, což znamenalo, že ve sboru jsou lidé, kteří o jeho způsob služby zájem mají, avšak byli tu i ti druzí, ti, kteří... se mu starali o vzrušení. Starali se mu o vzrušení, kdykoli kázal o pokání; starali se mu o vzrušení, kdykoli se dotkl nějakého hříchu ve společenství; starali se mu o vzrušení, kdykoli začal mluvit o Kristovu kříži a o znovuzrození. V současné době to byla téměř už jenom Hankova víra a jistota, že je tam, kde ho Bůh chce mít, co ho ještě drželo na jeho stanovišti, aby tam pevně stál uprostřed palby. Inu co, pomyslel si Hank, aspoň se můžeš radovat z toho rána. Je to Boží dar osobně i pro tebe.

Kdyby byl zašel do domku pozpátku, mohl si ušetřit zlost a udržet si relativně dobrou náladu. Otočil se však a v tu chvíli stál tváří v tvář obrovským černým písmenům, napsaným sprayem přes celou přední stěnu: "MY TĚ VODDĚLÁME, TY ...!" Poslední slovo bylo vulgární. Spatřil je, pak zvolna přešel očima z jedné strany domku na druhou, aby je absorboval. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy člověk potřebuje chvíli, aby si zvykl na situaci. Hank nějakou dobu bezmocně stál, nejprve uvažoval, kdo to udělal, potom proč to udělal, potom jestli se to nějak dá dostat dolů. Podíval se zblízka, dotkl se nápisu prstem. Někdo to musel nastříkat během noci - písmena byla už úplně zaschlá. "Miláčku," ozval se zevnitř Maryin hlas, "nechávejš otevřeno!"

"Hmmm," odpověděl, protože ho nic lepšího nenapadlo. Jak by si přál, aby se tohle nemusela dozvědět!

Vešel dovnitř a posadil se se svou mladou, půvabnou dlouhovláskou k misce vloček a horkým topinkám.

To byl ostrůvek světla na zachmuřeném Hankově nebi, tato drobná veselá žínka, která se uměla tak melodicky smát. Byla k nakousnutí, ale zároveň měla obrovskou výdrž. Kolikrát Hank litoval, že s ním musí prodělávat všechny ty zápasy - mohla si koneckonců vzít nějakého usedlého, nudného účetního nebo pojišťovacího agenta - ale ona mu byla úžasnou oporou, vždycky jemu po boku, vždycky s vírou, že pro ně Bůh má to nejlepší, a vždycky také s vírou v Hanka.

"Copak je ti?" zeptala se okamžitě.

Prásk! pomyslel si Hank. Člověk dělá co může, aby si ničeho nevšimla, snaží se tvářit jakoby nic, a ona na to stejně přijde.

"No..." začal.

"Pořád ti leží v hlavě ta schůze starších?"

Pozor, Hanku, úniková cesta! "Ano, trochu."

"Kdy to včera skončilo? Ani už jsem tě neslyšela přijít domů."

"Nebylo to tak zlé. Alf Brummel musel odejít dřív, měl nějakou důležitou schůzku, neřekl s kým, a ostatní, znáš to, jen se vymluvili a šli, nechali mě tam, abych si lízal rány. Chvilku jsem se zdržel a modlil jsem se. To mi, myslím, pomohlo. Pak už mi bylo líp." Oblíčeť se mu trochu rozjasnil. "Víš, já jsem včera vlastně vyloženě cítil, jak mě Pán potěšuje."

"Stejně to ale bylo zvláštní svolávat schůzi starších zrovna o festivalu."

"A v neděli večer!" dodal s pusou plnou vloček. "Sotva dám po kázání výzvu k obrácení, už mám na krku schůzi starších!"

"Zase kvůli té samé věci?"

"Jo. Myslím, že Lou je pro ně taková záminka, aby mohli dělat potíže."

"A co jsi jim řekl?"

"Zase dokolečka to samé. Udělali jsme to přesně tak, jak je to v Bibli: nejdřív jsem za ním šel já, potom jsem za ním šel s Johnem, potom jsme s tím přišli před celé shromáždění, a když nic nepomáhalo, tak jsme ho... inu... přerušili jsme s ním obecností."

"Opravdu to tehdy vypadalo, že to je rozhodnutí celého sboru. Ale proč se k němu starší nedokážou připojit?"

"Neumějí číst. Není v desateru náhodou něco o cizoložství?"

"Já vím, já vím."

Hank položil lžici, aby se mu lépe gestikulovalo. "A oni se včera pustili do mě! Začali se ohánět řečmi jako nesudme, abychom nebyli souzeni..."

"Kdo?"

"Zase ten typický Brummelův tábor: Alf, Sam Turner, Gordon Mayer... znáš to, stará garda."

"Nesmíš se jim dát!"

"Každopádně mi nebudou diktovat, co si mám myslet. Ovšem nevím, jak dlouho se za těchto okolností udržím v zaměstnání."

Teď už se Mary dohřála. "Co to s tím Brummelem je, prosím tě? Vadí mu Bible, nebo pravda, nebo co? Kdyby to nebylo tohle, našel by si určitě něco jiného!"

"Ježíš ho má rád, Mary," uklidňoval ji Hank. "Prostě ho trápí svědomí, to všechno. Je hříšník, ví o tom, a já ho vždycky něčím rýpnu do citlivého místa. Už ten pastor, co tu byl přede mnou, kázal Boží slovo, a Alfovi se to nelíbilo. Teď kážu Boží slovo já a Alfovi se to zase nelíbí. Hodně sbor podporuje a tak si myslí, že může rozhodovat o tom, co uslyší z kazatelny."

"Tak to tedy nemůže!"

"Každopádně ne, dokud jsem tu já."

"Tak proč prostě nepřejde někam jinam?"

Hank teatrálně pozvedl prst. "Toto, milá ženo, je velmi dobrá otázka. Jeho řádění jako by mělo určitou metodičnost - jako by bylo jeho životním posláním ruinit pastory."

"Ustavičně tě malují v těch nejčernějších barvách! Ve skutečnosti takový vůbec nejsi!"

"Když už jsme u té černé barvy... Jsi v stavu něco vydržet?"

"Copak?"

Hank se zhluboka nadechl, pak dlouze vydechl, pak na ni pohlédl. "Měli jsme tu v noci návštěvu. Napsali... něco nám napsali na dům."

"Cože? Na náš dům?"

"Nu... na dům našeho domácího."

Vstala. "Kde?" Zmizela předními dveřmi a on slyšel, jak ve svých kožesinkových pantoflích přešla zápraží.

"Ne!!!"

Hank vyšel za ní a dívali se společně. Bylo to stále tam, stále velice reálné.

"Teď už mám ale opravdu vztek!" prohlásila, ale ve skutečnosti jí v očích stály slzy. "Co jsme komu udělali?"

"Mám dojem, že jsme o tom zrovna mluvili," poznamenal Hank.

Mary ho nevnímala, ale měla už vlastní teorii, tu, která byla nejvíc nasnadě. "To asi ten festival... jako by se v každém probudilo to nejhorší."

Hank měl svou vlastní teorii, ale neříkal nic. Tohle byl někdo ze sboru, myslel si. Už mu tam říkali všelijak: fanatik, zpátečník, přepjatý moralista, který jen přiděluje problémy. Našli ho už dokonce i z toho, že je homosexuál a bije svou ženu. Tohle mohl udělat nějaký rozhořčený člen sboru, snad kamarád cizoložníka Lou Stanleje, snad Lou sám. Asi se nikdy nedozví, kdo to byl, ale nevádí. Bůh to ví.

kapitola 3.

Jen pár kilometrů východně odsud ujížděla po dálnici č. 27 velká černá limuzína. Na plyšovém zadním sedadle dával zavalitý pán středních let instrukce své sekretářce, vysoké, štíhlé dívky s bledou tváří a vlasy černými jako uhel. Hovořil rázně, úsečně a ona si plynulým těsnopisem zaznamenávala podrobný plán jakéhosi rozsáhlého podniku. Pak jako by ho něco napadlo.

"To mi připomíná," řekl a jeho sekretářka vzhledla od zápisníku. "Paní profesorka se zmínila, že mi už před nějakou dobou posílala jeden balíček, ale já si vůbec nevzpomínám, že bych ho dostal."

"Jaký balíček?"

"Menší knížka. Osobní věc. Poznamenej si to, prosím tě, a podívej se po ní, až budeme doma na ranči."

Sekretářka otevřela desky a tvářila se, že si něco zapisuje. Ve skutečnosti však nenapsala nic.

Dnes už podruhé se Marshall vypravil k soudní budově. Poprvé sem šel proto, aby zaplatil za Bernici kauci, a nyní proto, aby navštívil člověka, po jehož krvi Bernice prahla: Alfa Brummela, náčelníka místní policie. Když se konečně podařilo dostat Věstník do tiskárny, chystal se Marshall Brummelovi zavolat, ale vtom už Sára, Brummelova sekretářka, zavolala jemu a domluvila s ním schůzku na druhou hodinu odpoledne. To je dobrý tah, pomyslel si Marshall. Brummel žádá o příměří, ještě než se tanky dají do pohybu.

Marshall zajel s Buickem na své vyhrazené místo na parkovišti před soudem a chvíli zůstal stát opřený o vůz, rozhlížel se ulicí a hodnotil škody, způsobené ničivým zásahem poslední festivalové noci. Hlavní třída se pokoušela znovu tvářit jako ta stará známá Hlavní třída, ale Marshallovy pozorné oči postřehly, že všichni chodí jaksi zchromle, unaveně, rozbolavěle a otupěle. Typické hloučky chodců tu byly jako jindy; místo aby však lidé kráčeli rozhodným krokem, dnes se často zastavovali, rozhlíželi, vrtěli hlavou, litovali. Ashton se celé generace honosil svou maloměstskou přívětivostí a důstojností a snažil se být dobrým domovem pro své děti. Nyní však byl pod touto slupkou plný napětí, strachu, nepokojů, jako by se do něj zažírala jakási rakovina a nepozorovaně ho ničila. Navenek tu teď trčely výlohy, zatlučené nevzhlednou překližkou, nesčetné rozbité parkovací hodiny a hromady odpadků a střepů v celé ulici. Jenže člověk s jistotou cítil, že i když se to všechno časem uklidí, vnitřní problémy zůstanou, potíže budou pokračovat. Zločinnost stoupala, zejména mezi mládeží; prostá, přirozená důvěra souseda k sousedovi se vytrácela; nikdy nebylo ve městě tolik dohadů, skandálů, zlomyslných pomluv. Ve stínu všeho toho strachu a podezírání se postupně vytrácela radost ze života, všechno bylo nějak stále komplikovanější a nikdo vlastně pořádně nevěděl proč. Marshall vykročil k soudní budově. Stála proti veřejnému parkovišti vkusně obklopena vrbami a okrasnými keři, v sousedství patrové prosklené radnice, kde byla úřadovna starosty, sídlo městské rady a podobných institucí. Soudní budova hostila i místní policejní stanici a ono poněkud chátrající vězení. Parkoval před ní jeden ze tří zdejších policejních automobilů.

Marshall vešel obyčejnými plebejskými dveřmi s nápisem "Policie" a zjistil, že v malé příjímací kanceláři není nikdo. Z druhého konce chodby a zpoza několika zavřených dveří bylo slyšet hlasy, ale Sára, Brummelova sekretářka, si zřejmě někam odběhla.

Ale ne. Za umakartovým pultíkem přijímací kanceláře se zvolna kolébal objemný šanon a zdola se ozývalo jakési hekání a funění. Marshall nahlédl přes pult a naskytla se mu komická podívaná. Sára, šaty nešaty, klečela na zemi a s vypětím všech sil zápolila se zaseknutou zásuvkou na spisy, která se vklínila do jejího psacího stolu. Skóre bylo zřejmě 3:0 ve prospěch zásuvky a v neprospěch Sářiných holení a jak Sára, tak její punčocháče zatím beznadějně prohrávaly. Šťavnatá nadávka jí uklouzla zrovna v tu nejnevhodnější chvíli, přesně když ho koutkem oka zahlédla nad sebou, a teď už bylo pozdě obnovit svůj obvyklý vzhled vyrovnané mladé dámy.

"Jé, ahoj, Marshall!"

"Příště si na tuhle práci vem pohory. V těch se ti do toho bude kopat daleko líp!"

Aspoň že je to někdo, koho znám, utěšovala se Sára. Marshall se zde vyskytoval tak často, že se dobře znal s většinou personálu.

"Toto," pravila s pečlivou výslovností průvodkyně, "jsou neblaze proslulé registračky pana Alfa Brummela, náčelníka policie v Ashtonu. Právě si pořídil luxusní nové skříně, takže já jsem podědila tyhle! Proč je musím mít zrovna já v kanceláři, je nad moje chápání, ale výslovně to nařídil, takže jsou tady!"

"Do jeho kanceláře asi byly moc šeredný."

"Jenomže zrovna khaki... to je přesně jeho barva. Inu co, snad jim trocha laku pomůže. Když už tady s ním budu muset žít, aspoň by se na mě mohly usmívat."

V tu chvíli zabzučel domácí telefon. Sára stiskla knoflík.

"Prosím?"

"Hele, co se děje?" chrastil Brummelův hlas z mikrofonu. "Bliká mi tu poplašná kontrolka!"

"Promiň, to jsem byla já. Snažila jsem se zavřít jednu z tvech registraček."

"No dobře. Zkus to tam prosím tě nějak líp uspořádat, ano?"

"Je tady pan Hogan."

"Výborně. Pošli ho ke mně."

Sára se podívala na Marshalla a pateticky zavrtěla hlavou. "Nebylo by u tebe místo sekretářky?" Marshall se usmál.

"Postavil mi ty registračky hned vedle knoflíku poplašného zařízení," doplnila na vysvětlenou. "Jak otevřu šuplík, je tady pohotovost."

Marshall jí zamával na rozloučenou, došel k prvním dveřím a vstoupil do kanceláře Alfa Brummela. Brummel okamžitě vstal, napřáhl ruku a ukázal v širokém úsměvu všechny zuby.

"Tak už tě tady máme!"

"Ahoj, Alfe."

Stiskl si ruce, Alf uvedl Marshalla dál a zavřel dveře. Brummel byl asi tak třicetiletý, svobodný, někdejší ozdoba místní policie. Žil si na značně vysoké noze, až bylo napodiv, kde na to při svém platu policisty bere. Vždycky se snažil působit dojmem sympatáka, ale Marshall mu nikdy tak docela nedůvěřoval. Vlastně mu ani nikdy nebyl doopravdy sympatický. Ty jeho zuby byly výstavní, ale ukazoval je moc často bez zjevného důvodu.

"Tak se u nás posad," zval ho Brummel s úsměvem. A ještě než se stačili pořádně zabořit do křesel, už pokračoval:

"Zřejmě jsme včera udělali legrační chybu."

Marshall si vzpomněl na svou reportérku v cele mezi prostitutkami. "Bernici to v noci moc legrační nepřípadalo a mě to stálo pětadvacet dolarů."

"Ano, ano," odpověděl Brummel a sáhl do horní zásuvky svého psacího stolu, "proto jsme se přece sešli, abychom to vyjasnili."

Vyplnil šek a podal ho Marshallovi. "Tady máš zpátky peníze za kauci a Bernice dostane oficiální, mnou podepsanou omluvu. Ale řekni mi, Marshall, co se to vlastně, prosím tě, stalo? Kdybych tam byl já, mohl jsem tomu zabránit."

"Bernice říká, žeš tam byl."

"Ano? Kde? Víš, já jsem celou noc lital ze stanice a do stanice, ale nepamatuju si přesně..."

"Ne ne, ona říká, že tě viděla na pouti."

Brummel vynutil na tváři ještě širší úsměv. "Inu, tak to tedy nevím, koho to vlastně viděla, ale na pouti jsem včera vůbec nebyl. Měl jsem moc práce tady."

Teď už byl Marshall příliš rozjetý, než aby dokázal zabrzdit. "Viděla tě zrovna ve chvíli, kdy ji zatýkali."

Brummel to zřejmě přeslechl. "Prosím tě, pokračuj, řekni mi, co se tam stalo. Rád bych tomu přišel na kloub."

Marshall svůj útok okamžitě zarazil. Nevěděl, proč to dělá. Možná ze zdvořilosti. Možná ze strachu. Ať už byl důvod jakýkoli, začal ze sebe nyní sypat úhledný příběh, jako vystřižený z novin, v podstatě takový, jaký slyšel od Bernice, ale bez všech podezřelých podrobností. Jak mluvil, oči mu tékaly po Brummelovi, po kanceláři, po detailech výzdoby, rozmístění nábytku, denního plánu. Byl to z větší části reflex. Během let se naučil pozorovat a sbírat informace, aniž to na něm bylo znát. Snad ho k tomu vedla nedůvěra k Brummelovi, ale možná to byla už jen nemoc z povolání.

Brummelova kancelář očitelně patřila náročnému majiteli. Od nablýskaného, pečlivě urovnaného psacího stolu až po tužky v misce bylo všechno vybroušeno k naprosté dokonalosti. Podél jedné stěny, tam, kde stávaly ty ošklivé registračky, se nyní skvěly krásné skřínky z leštěného dubu s prosklenými dvířky a mosazným kováním.

"Zařizuješ se ve vysokém stylu, co?" poznamenal Marshall s pohledem na ně.

"Líbí se ti?"

"Jsou fantastický. Kde se to tu vzalo?"

"Příjemná náhrada těch registraček, vid'? To víš, kdo šetří... Už jsem se na ty registračky nemohl ani podívat. Kancelář by měla být drobátko na úrovni, nemyslíš?"

"Ovšem, to víš, že jo. Člověče, ty máš svou vlastní kopírku..."

"Ano, a police na knihy, spousta úložného prostoru..."

"A další telefon?"

"Telefon?"

"Támhle ten drát, jak vede ze zdi."

"Aha ten, ten je od kávovaru. Ale kde jsme to přestali?"

Marshall pokračoval ve vyprávění a přitom si letmo četl Brummelův stolní kalendář - měl už slušnou praxi ve čtení vzhůru nohama. Úterní odpoledne byla nápadná tím, že byla stále prázdná, ačkoli ten den Brummel neměl volno. Jen na jedno úterý tam byla poznamenaná schůzka: Rev. Oliver Young, 14 00.

"Ty se jdeš zejtra podívat na mýho pastora?" zeptal se konverzačním tónem.

Okamžitě věděl, že přestřelil. Brummel vypadal zároveň užasle a dopáleně. Pak se přinutil znovu ukázat zuby a odpověděl: "Tak Oliver Young je tvůj pastor, ano?"

"Vy se znáte?"

"Ani moc ne. Sem tam jsme se, myslím, setkali, ovšem pouze služebně."

"Ale ty chodíš do jinýho kostela, do toho malýho, ne?"

"Ano, Ashtonský ekumenický sbor. Ale pokračuj, dopověz mi to."

Marshall se v duchu divil, jak snadné je tohoto člověka znervóznit, ale násilím se přiměl spolknout další odbočení od tématu. Aspoň prozatím. Pokračoval ve vyprávění a dovedl je do zdárného konce, zmínil i Bernicino rozhořčení.

Zároveň si všiml, že si Brummel připravil na stůl nějaké zřejmě důležité papíry, pod nimiž zmizel jeho kalendář.

"Kdo vlastně byl ten nemožnej policajt, kterej nenechal Bernici, aby se mu prokázala?" zeptal se nakonec.

"Někdo nezasvěcený, ani nepatří ke zdejší posádce. Kdyby si Bernice dokázala vzpomenout na jeho jméno nebo číslo odznaku, mohl bych se postarat, aby byl volán k odpovědnosti za svoje chování. Znáš to, na festival vždycky potřebujeme posily z Windsoru. Všichni naši lidé znají Bernici Kruegerovou velice dobře," dodal malinko dvojsmyslně.

"A proč teda tady nesedí místo mě ona, aby si mohla poslechnout všechny ty omluvy sama?"

Brummel se naklonil kupředu a vypadal nějak vážně. "Myslel jsem, že bude lepší promluvit s tebou, Marshall, než ji nutit, aby se chodila ukazovat do této kanceláře, když už je vlastně svým způsobem poznamenaná. Asi víš, co má to děvče za sebou."

No dobrá, pomyslel si Marshall, zeptám se. "Já jsem v tomhle městě novejš, Alfe."

"Ona ti to nevyprávěla?"

"A ty bys chtěl?" uklouzlo Marshallovi - a zasáhlo to. Brummel kousek ucouvl a pátravě se zadíval Marshallovi do tváře.

Marshall svých slov litovat nehodlal. "Jestli sis toho náhodou nevšiml, tak je mi z celý tý věci nanic."

Brummel se pokusil začít znovu: "Marshalle... já jsem s tebou chtěl dnes mluvit osobně, protože jsem chtěl tuhle záležitost... dát úplně do pořádku."

"Takže co jsi mi chtěl říct o Bernici?" A dávej si dobrou pozor na jazyk, doplnil Marshall v duchu.

"No...", koktal Brummel, náhle v úzkých, "myslel jsem, že bys to třeba rád věděl, protože by ti to mohlo pomoci ve vztahu k ní. Ona přišla do Ashtonu o pár měsíců dřív, než jsi převzal noviny. Několik týdnů předtím její sestra, která tu studovala vysokou, spáchala sebevraždu. Bernice jen hořela pomstychtivostí a snažila se rozluštit záhadu kolem smrti své sestry, ale... všichni jsme prostě věděli, že to je jeden z těch případů, které se nikdy objasnit nepodaří."

Marshall hodnou chvíli mlčel. "To jsem nevěděl," řekl pak.

Brummel pokračoval tichým, soucivým hlasem: "Byla přesvědčena, že za tím vězí něco nekalého. Pátrala po tom dost agresivně."

"Copak o to, ta má na leccos dobrou nos."

"To tedy má. Ale víš, Marshalle... její zatčení byl omyl, upřímně řečeno dost ponižující omyl. Opravdu jsem cítil, že bude lepší ji nějakou dobu ušetřit pohledu na vnitřek této budovy. Už mi rozumíš?"

Marshall si však nebyl jistý, že rozumí. Nebyl si ani jistý, zda vůbec všechno vnímal. Cítil se najednou tak slabý a vůbec nechápal, kam se tak rychle poděl jeho vztek. A co to podezření? Rozhodně nevěří všemu, co mu tenhle člověk povídá - nebo věří? Každopádně Brummel lhal, když říkal, že nebyl na pouti - nebo nelhal?

Nebo jsem prostě jen špatně slyšel? Nebo... kde jsme to vlastně vůbec byli? No tak, Marshalle, copak ses v noci dost nevyspal?

"Marshalle?"

Marshall hleděl do Brummelových šedých očí, které se na něj upřeně dívaly. Cítil se trochu jakoby ochromený - jako v nějakém snu.

"Marshalle," ptal se Brummel, "teď už mi rozumíš, vid'š? Rozumíš mi?"

Marshall musel násilím posbírat myšlenky a zjistil přitom, že pomůže, když se chvilku nedívá Brummelovi do očí.

"Ehm..." To byl hloupý začátek, ale na nic lepšího se nezmohl. "No jo, Alfe, jo, teď už celkem chápu, jak jsi to myslel. Asi to takhle bylo nejlepší."

"Ale já bych opravdu chtěl tuhle záležitost dát úplně do pořádku, zvláště mezi námi dvěma."

"S tím si nedělej starosti. Vždyť se toho tolik nestalo." Ještě to ani Marshall nedopověděl a už si nebyl jistý, zda to opravdu říká.

Brummel znovu blýskl svým širokým úsměvem. "To jsem opravdu rád, Marshalle, opravdu moc."

"Ale poslechni, aspoň jsi jí mohl zavolat. Víš, dotklo se jí to hodně osobně."

"Určitě to udělám."

Pak se Brummel se zvláštním úsměvem naklonil kupředu, ruce pevně sepnuté na desce stolu a šedé oči upřené na Marshalla tímtež pronikavým, ochromujícím, podivně uklidňujícím pohledem.

"Marshalle, rád bych si s tebou promluvil o tvé úloze v tomhle městě. Víš, byli jsme opravdu rádi, že jsi Věstník převzal

zrovna ty. Věděli jsme, že tvůj svěží přístup k novinářské práci bude obci prospěšný. Myslím, že mohu otevřeně říct, že tvůj předchůdce byl... k našemu městu dosti necitlivý, zvláště ke konci."

Marshall cítil, že s ním celkem souhlasí, ale tušil, že přijde ještě něco.

"My tu potřebujeme takové lidi jako jsi ty, Marshall," pokračoval Brummel. "Ve tvých rukou jsou noviny silnou zbraní, to všichni víme, ale jen ten správný člověk dovede tu zbraň využít pro správnou věc, k dobru nás všech. My všichni, kteří zastáváme nějaká místa ve státních službách, jsme tu proto, abychom sloužili zájmům obce - v širším měřítku zájmům lidstva. Jenže ty zrovna tak, Marshall. Ty jsi tu kvůli lidem zrovna tak jako my všichni." Brummel si nervózně prohrábl vlasy rukou a zeptal se: "Chápeš, co tím chci říct?"

"Ne."

"Prostě...", Brummel přemýšlel, jak začít znovu. "Možná je to tak, jak jsi říkal, jsi v tomhle městě nový. Já ti to asi řeknu přímo."

Marshall pokrčil rameny - jak chceš - a nechal ho, aby pokračoval.

"Tak za prvé jsme malé město, což znamená, že i malý problém, který se týká jen hrstky lidí, budou určitým způsobem prožívat a pociťovat všichni ostatní. A v anonymitě se neschováš, protože tu prostě neexistuje. Tvůj předchůdce si tohle neuvědomoval a způsobil pár problémů, které měly vliv na celou obec. Byl to notorický hledač skandálů. Zničil důvěru lidí k místnímu zastupitelstvu, ke státním zaměstnancům, k sobě navzájem a nakonec i k sobě samotnému. To bylo bolestivé. Všichni jsme to nesli dost těžce a nějakou dobu to trvalo, než jsme se vzpamatovali. Ještě jen pro tvoji informaci doplním, že ten člověk nakonec musel s hanbou opustit naše město. Zneužil dvanáctiletou dívenku. Snažil jsem se ten případ vyřešit, jak nejtíššeji se dalo. Ale v tomhle městě to bylo velmi trapné, velmi obtížné. Z ohledu na rodiče dívky a lidi vůbec jsem netrval na tom, aby se zodpovídal před soudem, s tou podmínkou, že se odstěhuje z Ashtonu a už se tu nikdy neukáže. Souhlasil. Ale na následky té záležitosti nikdy nezapomenu a bojím se, že zdejší lidé taky ne."

A tak jsme se dostali k tobě a nám - státním zaměstnancům, ale zároveň prostě obyvatelům našeho města. Toho omylu s Bernicí lituju hlavně taky proto, že jsem si vždycky přál dobré vztahy mezi Věstníkem a policií, a mezi námi dvěma osobně. Moc nerad vidím, když je něco narušuje. My tady potřebujeme vzájemnou důvěru, spolupráci, ducha porozumění." Na chvíli se odmlčel, aby dodal svým slovům větší váhu. "Velice rádi bychom věděli, Marshall, že nám stojíš po boku na cestě k tomuto cíli."

Pak ztichl a dlouze, tázavě se na Marshalla zadíval. Chtěl slyšet odpověď. Marshall se trochu zavrtěl v křesle ve snaze nějak uspořádat myšlenky, uvědomit si, co vlastně cítí, skoro i ve snaze uniknout upřenému pohledu těch šedých očí. Možná tenhle člověk opravdu říká, co si myslí, ale možná je celý jeho proslov jen jakousi mazanou diplomatickou kličkou, která ho má svést ze stopy, na kterou Bernice narazila.

Jenže Marshall nedokázal jasně myslet - dokonce ani jasně cítit. Jeho reportérku neprávem zatkli a zavřeli na noc do odporného vězení a jemu jako by to už bylo jedno; tenhle policajtský hezoun z ní dělá lhářku a on mu to klidně baští. No tak, Marshall, copak už nevíš, proč jsi sem vlastně přišel?

Jenomže on teď především cítil nesmírnou únavu. Stále znovu a znovu se mu vybavovalo, proč se přestěhoval do Ashtonu. Měla to být změna životního rytmu celé jeho rodiny; chtěl si oddechnout od věčného zápolení s velkoměstskými intrikami a zabývat se jednoduššími událostmi, třeba sběrem papíru na střední škole a kočkami, které uvízly na stromě. Třeba to je jen síla zvyku po všech těch letech v Timezech, co ho nutí se k Brummelovi stavět jako nějaký inkvizitor. Proč vlastně? Aby si nadělal další problémy? Copak by teď opravdu nebyla na místě pro změnu trocha klidu a míru?

Náhle, navzdory svým lepším instinktům, věděl, že není proč si dělat starosti. Bernicin film bude v pořádku a snímky prokážou, že Brummel měl pravdu a Bernice ne. A Marshall si ze srdce přál, aby to opravdu tak dopadlo.

Ale Brummel stále ještě čekal na odpověď, stále na něj upíral ten pronikavý pohled.

"Víš..." řekl Marshall náhle v trapných rozpacích, jak začít. "Víš, já už prostě mám těch věcejších pranic plný zuby."

Možná jsem pro ně vyrostl, možná jsem kvůli nim byl dobru v Timezech, ale teď jsem se rozhodl, že se přestěhuju sem, a to má svoje důvody. Já jsem už unavený, Alfe, a taky už nejsem nejmladší. Potřebuju se dát trochu dohromady. Potřebuju si zkusit, co to je být normální člověk a žít v městě s jinejma normálníma lidma."

"Ano," přitakal Brummel. "To je ono. To je přesně ono."

"Takže... nemusíš si dělat starosti. Chci mít trochu klidu a míru zrovna tak jako každé jinej. Nemám zájem se s někým prát, nemám zájem o problémy. Ode mě se nemusíš ničeho bát."

Brummel byl nadšený a napřáhl k němu ruku, aby to stvrdili stiskem. Jak Marshall jeho ruku uchopil, měl skoro pocit, jako by prodal kus své duše. Opravdu to byl Marshall Hogan, kdo tohle všechno řekl? Asi jsem fakt unavený, pomyslel si.

Než si stačil uvědomit, co se děje, octl se na chodbě. Audience zřejmě skončila.

Když byl Marshall Hogan pryč a dveře za ním bezpečně zavřeny, klesl Alf Brummel s povzdechem úlevy do křesla a chvíli tam jen tak seděl a hleděl do prázdna, zotavoval se, sbíral síly k náročnému úkolu, který ho čekal. Marshall Hogan, to byla jen taková rozsvička. Teď ho čeká skutečná zkouška. Uchopil telefon, přitáhl si ho blíž, chvíli se na něj díval, pak vytočil číslo.

Hank zrovna dokončoval své umělecké dílo na přední stěně domu, když zazvonil telefon a zevnitř se ozvala Mary:

"Hanku, volá Alf Brummel!"

Bezva, pomyslel si Hank. A já tady stojím se štětkou v ruce. Přál bych mu, aby byl na mém místě.

Cestou k telefonu to vyznal Pánu jako hřích.

"Haló," řekl.

Brummel, třebaže byl v kanceláři sám, se otočil zády ke dveřím, aby dodal rozhovoru co nejosobnější ráz, a odpověděl tlumeným hlasem: "Ahoj, Hanku. Tady Alf. Říkal jsem si, že bych se ti měl ozvat a poptat se, jak se po tom včerejšku cítíš."

"Ale jde to," odpověděl Hank a cítil se jako myš v drápech kočky. "Skoro bych řekl, že je to lepší."

"Takže jsi o tom ještě přemýšlel?"

"Jistě. Hodně jsem o tom přemýšlel. Modlil jsem se za to, znovu jsem se díval do Písma na některé věci..."

"Hmmm. Zní to, jako bys názor nezměnil."

"Inu, jestli se změní Boží slovo, tak názor změním, ale mám dojem, že Pán neustoupí od toho, co říká, takže jistě chápeš, co to pro mě znamená."

"Hanku, vždyť víš, že celosborové shromáždění je už tenhle pátek."

"To vím."

"Hanku, já bych ti vážně rád nějak pomohl. Nechtěl bych, aby ses sám zničil. Myslím, že jsi byl dřív pro náš sbor opravdu přínosem, jenomže - jak bych to řekl? Teď to rozdělení, hašteření... sboru hrozí, že se úplně rozpadne."

"Kdo se hašteří?"

"Ale Hanku, no tak..."

"A když už jsme tak u toho, kdo vlastně svolal to celosborové shromáždění? Ty. Sam. Gordon. A Lou určitě i teď zvenku nějak působí, zrovna tak jako ten, kdo nám v noci popsal sprayem dům, ať už to byl kdokoli."

"Máme prostě starosti, to je všechno. Ty, víš, ty se stavíš proti tomu, co je pro sbor nejlepší."

"To je zvláštní. Já myslel, že proti vám. Ale ty jsi neslyšel, co jsem říkal? Někdo nám popsal sprayem dům."

"Cože? Co vám tam napsal?"

Hank mu to řekl naplno.

"Ach, Hanku, to je na zvracení."

"Přesně tak je teď Mary a mně. Představ si sebe na našem místě."

"Hanku, kdybych byl na tvém místě, znovu bych se nad tím zamyslel. Nechápeš, co se děje? Ta věc se už rozkřikla a teď sis znepřátelil celé město. A to taky znamená, že brzy bude celé město proti našemu sboru a my bychom se tady měli udržet, Hanku! Jsme tu proto, abychom lidem pomohli, abychom se jim přiblížili, ne abychom vráželi klín mezi sbor a ostatní lidi."

"Já zvěstuju evangelium Ježíše Krista a řada lidí to vítá. Kde přesně je, prosím tě, ten klín, o kterém mluvíš?"

Brummel začínal být netrpělivý. "Hanku, zkus se poučit z chyb svého předchůdce. Byl v tomhle stejný jako ty. Podívej se, jak to s ním dopadlo."

"Já si z něj poučení беру. Chápu, že se po mně nežádá nic víc než vzdát to, zabalit to, uložit pravdu pěkně někam do šuplíku, aby se nikoho nedotkla. Pak bude všechno výborné, každý mě bude mít rád, zase budeme jedna šťastná rodina. Ježíš se zřejmě v něčem mýlil. Mohl si udržet řadu přátel, jen kdyby byl trochu přibrzdil a začal jednat diplomaticky."

"Ale ty si koleduješ o ukřižování!"

"Podívej se, já prostě chci usvědčovat hříšníky, vést lidi ke spasení, pomáhat čerstvě obráceným růst v pravdě."

Kdybych to nedělal, měl bych mnohem víc čeho se bát než tebe a ostatních starších."

"Tomu bych neřikal láska, Hanku."

"Já mám rád vás všechny, Alfe. To je právě důvod, proč vám říkám pravdu do očí. A pro Loua to platí zvlášť."

Brummel nasadil těžký kalibr. "Hanku, už tě napadlo, že by na tebe mohl podat žalobu?"

Na druhém konci drátu bylo chvíli ticho.

"Ne," odpověděl Hank konečně.

"Mohl by tě žalovat pro újmu na cti, pomluvy, škody tím způsobené, pro zaviněné psychické utrpení a kdovíco ještě. Hank se zhluboka nadechl a modlil se o moudrost a trpělivost.

"Vidíš, v čem je potíže?" řekl pak. "Spousta lidí už vůbec pravdu nezná - nebo nechce znát. Už nevíme, za čím stát, takže velice snadno padáme, a lidi jako Lou se ocitají v mlze, kde dokážou uškodit vlastní rodině, vlastní pověsti, rozjet pomluvy sami o sobě, způsobit si vlastním hříchem spoustu bolesti... a pak si najít někoho, na koho to všechno svedou! Kdo se tady proti komu proviňuje?"

Brummel si jen povzdechl. "O tom si promluvíme v pátek večer. Přijdeš tam, vid'?"

"Ano, přijdu. V pátek mám jeden pastorační rozhovor a pak vyrazím na shromáždění. Už jsi někdy vedl nějaký pastorační rozhovor?"

"Ne."

"Člověk pak pocítí opravdovou úctu k pravdě, když musí pomáhat dávat do pořádku životy, které byly postavené na lži. Přemýšlej o tom někdy."

"Já mám dost přemýšlení nad tím, co potřebují jiní lidé, Hanku!"

Brummel prudce zavěsil a otřel si zpocené dlaně.

kapitola 4.

Kdyby ho někdo mohl vidět, asi by si nejdříve ze všeho všiml ani ne tak plazí, bradavičnaté kůže jako toho, jak ta

postavička absorbuje světlo, místo aby ho odrážela - jako by to byl spíš stín než předmět, jakýsi podivný oživlý otvor do prázdna. Tato drobná duchovní bytost však byla skryta očím lidí, nehmotná a neviditelná, když svištěla nad městem, z ulice do ulice, ze zatáčky do zatáčky, hnána nikoli větrem, nýbrž svou vůlí, křídla rozvířená v šedou clonu. V obličeji vypadal jako ten nejobludnější chrlíč, kůži měl slizkou a černou jako noc, tělo vyzáblé, podobné pavoučimu: napůl znetvořený člověk, napůl zvíře, naplno démon. Vypouklé žluté kočičí oči mu jezdily sem a tam, pozorovaly, pátraly. Dech mu unikl z tlamy v krátkých sirných výdeších, viditelných jako žhavá žlutá pára.

Pilně sledoval a doprovázel svého svěťence, řidiče hnědého Buicku, který projížděl ulicemi Ashtonu hluboko pod ním. Marshallovi se podařilo dostat se z redakce o chvilku dříve. Po tom ranním zmatku bylo skoro neuvěřitelné, že je Věstník v pořádku v tiskárně a jeho zaměstnanci už začínají pracovat na pátečním vydání. Takovéhle maloměstské noviny mají zřejmě asi tak to potřebné tempo... snad by se mu opravdu mohlo podařit znovu poznat svou dceru. Sandy. Ano, ano, Sandy, líbezná rudovlasá dívka, jejich jediné dítě. Slibná v každém ohledu, jenomže většinu svého dětství prožila s dosti úzkostlivou maminkou a tatínkem, který byl jen zřídka k zahlédnutí. Marshall byl v New Yorku úspěšný, to ano, úspěšný téměř ve všem kromě své rodičovské úlohy. Ne že by mu Sandy nedávala najevo, jak moc ho potřebuje, ale Kate měla pravdu: ti dva měli příliš podobnou povahu. Sandiny prosby o lásku a pozornost přicházely vždycky formou ostrých výpadů a Marshall ji ovšem pozornost věnoval - jako pes kočce.

Už žádný pranice, opakoval si znovu a znovu, žádný útoky, obviňování, zraňování. Nech ji, ať se vymluví, ať si uleví, a jedné s ní mluví. Měj ji rád takovou, jaká je, dovol jí, aby byla sama sebou, nesnaž se ji přizpůsobovat sjejm představám.

Bylo nepochopitelné, jak se jeho láska k ní vždycky navenek projevovala hněvem a zraňujícími slovy - jako by ji vůbec rád neměl. A on přitom věděl, že se k ní jen snaží nějak proniknout, přitáhnout ji zpátky. Nikdy se to nepodařilo. No dobře, Marshall, tak to aspoň zkus, zkus to ještě jednou, a tentokrát už to nezvorej.

Zabočil doleva a otevřel se mu pohled na Whitmorovu vysokou školu. Školní areál vypadal jako většina amerických vysokoškolských areálů, což znamená, že byl velmi příjemný na pohled: důstojné staré budovy, na které se stačí jen podívat, aby si člověk připadal vzdělaný, pečlivě udržované trávníky s cestičkami obroubenými kameny či cihlami, skalky, zeď, plastiky. Bylo tu všechno, jak má být, včetně patnáctiminutových parkovišť. Marshall zajel s Buickem na jedno z nich a vydal se hledat Stewart Hall, budovu, kde sídlilo oddělení psychologie a kde měla Sandy mít svou dnešní poslední přednášku.

Whitmorova vysoká škola byla soukromě dotovaná. Založil ji počátkem dvacátých let jakýsi bohatý vlastník půdy, aby po něm zůstala nějaká památka. Podle starých fotografií se dalo poznat, že některé budovy z červených cihel s bílými sloupy jsou staré jako škola sama: připomínky minulosti a možná strážci budoucnosti.

V létě tu bylo poměrně vylidněno.

Narazil na dvě studentky druhého ročníku, které si házely talířem, vyptal se jich na cestu a dal se doleva jilmovou alejí. Na jejím konci stála Stewart Hall, impozantní budova postavená podle jakési evropské katedrály, s věžemi a klenutými oblouky. Otevřel jedno křídlo masivních dvojítkých dveří a octl se v rozlehlé hale. Ozvěna tu byla taková, že když za Marshalllem dveře zase zapadly, odrazilo se to od klenutého stropu a hladkých stěn mnohonásobnou hromovou ranou, až si byl jist, že vyrušil úplně všechny třídy na patře.

Dál však už cestu neznal. Budova měla tři poschodí a asi třicet místností a on neměl ani tušení, ve které z nich Sandy je. Pustil se přes halu a snažil se našlapovat co nejtišeji. Tady by si člověk nemohl ani nenápadně krknout, napadlo ho. Sandy teď končila první ročník, a protože se do Ashtonu přistěhovali o trochu později, než by potřebovala, dala se zapsat na letní přednášky, aby to dohonila. Celkově vzato však pro ni změna přišla v příhodnou chvíli. Zatím ještě neměla definitivně vybraný svůj studijní obor, chodila tedy na přednášky, povinné pro všechny, a hledala, na co se zaměřit. Jakou roli v tom všem hrály přednášky z "psychologie vlastní duše", si Marshall nedovedl představit, ale nechtěli se jí s Kate do toho plést.

Odněkud z druhého konce rozlehlé haly zaslechl jakýsi ženský hlas. Slova se nedala rozlišit, ale podle celkového spádu řeči to byla určitě přednáška. Rozhodl se, že se tam podívá. Minul několik dveří, drobná černá čísla na nich stále klesala, pak fontánku na pití, toalety, mohutné schodiště ze železa a kamene. Konečně začal rozumět slovům přednášky, jak se blížil ke dveřím místnosti č.101.

"...takže kdybychom se spokojili s prostým ontologickým výrokem 'myslím, tedy jsem', nebylo by už o čem mluvit. Bytí samo o sobě však ještě nezaručuje smysl..."

No jasně, další typická ukázka toho, jak se mluví na vysoké, další legrační série nadnesených slov, kterými člověk může dělat na ostatní dojem inteligenta, ale při hledání dobrého místa jsou mu málo platná. Marshall se pro sebe usklíbl. Psychologie. Kdyby se tak všichni ti cvokaři chtěli mezi sebou dohodnout na menší změně! Nejdřív Sandy sváděla vinu za svoje drzé chování na obtížný porod a potom... co to jen bylo? Nesprávný nácvik chození na nočník? Její nejnovější objev bylo sebepoznání, sebeocenění, identita; šťourat se sama v sobě uměla báječně - teď ji to ještě budou učit na škole.

Nakoukl do dveří. Řady sedadel postupně stoupaly směrem k zadní stěně; vpředu bylo malé pódium, kde před velikou tabulí přednášela ta profesorka.

"...a smysl nemusí nutně vyplývat z myšlení. Existuje naopak názor, že vlastní já člověka není ani v nejmenším totožné s jeho myslí a že mysl člověka jeho vlastní já popírá a brání sebepoznání..."

Prásk ho! Z nějakého důvodu Marshall čekal, že uvidí starší ženu, kostnatou, s drdůlkem a brýlemi s kostěnými obroučkami, zavěšenými kolem krku na korálkové šňůrce. Místo toho s úžasem zjistil, že se dívá na ženu jak vystříženou z módního časopisu: dlouhé světlé vlasy, elegantní postava, hluboké temné oči, které maličko mžikaly, ale rozhodně nepotřebovaly žádné brýle, ať už s kostěnými obroučkami nebo bez nich.

Pak Marshall zahlédl vpředu rudovlasou hlavičku. Ano, byla to Sandy, Sandy, která napjatě naslouchala a horlivě

škrábala poznámky. No prosím! Tak to nebylo moc těžké! Rozhodl se, že potichu vklouzne dovnitř a poslechne si konec přednášky. Bude pak aspoň mít nějaké ponětí o tom, co se Sandy učí, a také budou mít cestou o čem mluvit. Opatrně vešel a posadil se na jedno z volných míst vzadu.

Pak se to stalo. V profesorčině hlavě musela sepnout nějaká signálka. Její oči vyhledaly Marshalla a už se z něj nespustily. Neměl zájem na sebe moc upoutávat pozornost - stejně už mu jí studenti věnovali stále víc - a proto neřikal nic. Profesorka na něj však bez ustání zkoumavě hleděla, jako by jí jeho obličej byl nějak povědomý, jako by se snažila si vzpomenout, kde už ho viděla. Pak se její tvář mihl výraz, při kterém Marshallovi přejel po zádech mráz: její oči ho probodly ostrým pohledem jak oči pumy, zahnané na strom. Pocítil, jak mu obranný instinkt sevřel všechny vnitřnosti. "Přejete si něco?" tázala se profesorka a Marshall neviděl nic než ty její pronikavé oči.

"Jenom čekám na svou dceru," odpověděl a pronesl to velice zdvořile.

"Nepočkal byste, prosím, venku?" řekla - a nebyla to otázka.

A stál v hale. Opřel se o zeď a nepřítomně hleděl na linoleum, srdce mu bušilo a v myšlenkách a pocitech měl takový zmatek, že se chvíli nemohl vzpamatovat. Vůbec nevěděl, kde se tu vlastně vzal, ale stál v hale. Šup a byl tady. Jak? Co se stalo? No tak, Marshall, přestaň se klepat a mysl!

Snažil se znovu si všechno vybavit, ale šlo to pomalu, obtížně, jako když si člověk vzpomíná na ošklivý sen. Ty oči! Dívala se na něj tak, že věděl, že nějakým způsobem poznala, kdo je, třebaže se ještě nikdy nesetkali - a takovou nenávist jakživ neviděl ani necítil. Ale nebyly to jen ty oči. Také strach: stále vzrůstající strach, při němž člověk zbledne jako křída a rozbuší se mu srdce, strach, který se mu dostal pod kůži bez jakéhokoli důvodu, jakékoli viditelné příčiny. Vyděsil se div ne k smrti... pro nic za nic! Vůbec to nechápal. Ještě nikdy před ničím neutekl ani od něčeho necouvl a teď, poprvé v životě...

Poprvé v životě? V tu chvíli znovu viděl před sebou Alfovy upřené šedé oči a znovu se ho zmocnil tentýž pocit slabosti. Zamrkal, aby se toho obrazu zbavil, a zhluboka se nadechl. Marshall, Marshall, kde je tvá příslovečná verva? Nechal jsi ji v Brummelově kanceláři?

Nenapadal ho však žádný závěr, žádná teorie, žádné vysvětlení, cítil jen pohrdání k sobě samému. "Takže jsem do sebe zas nechal kopnout, jako kus shnilého dřeva," zabručel a jako kus shnilého dřeva se znovu opřel o zeď a čekal. Za chvíli se dveře rozlétly a studenti se vyrojili ven jako včely z úlu. Ignorovali Marshalla tak dokonale, že měl pocit, že je neviditelný, ale momentálně mu to bylo úplně jedno.

Pak vyšla Sandy. Narovnal se, pustil se k ní, otevřel ústa k pozdravu... a ona prošla kolem něj, jako by byl vzduch! Nezastavila se, neusmála, nepozdravila, nic! Chvilí tam zůstal stát jako solný sloup a jen za ní hleděl, jak jde k východu. Pak se pustil za ní. Nekulhal, ale kdovíproč měl pocit, že kulhá. Nevlekl vyložené nohy za sebou, ale měl pocit, že je má z olova. Viděl, jak jeho dcera bez ohlédnutí vyšla ven. Dveře za ní zapadly a ten zvuk se rozlehl halou tak těžce, osudově, jako by se zabouchla veliká brána, která ho navěky oddělila od milované bytosti. Zastavil se uprostřed haly, ochromený, bezmocný, dokonce se trochu třásl, a jeho mohutná postava najednou vypadala docela maličká. Neviditelný pro Marshallovy oči se po podlaze v drobných vlnkách plazil sirný dech, neslyšitelně pro jeho uši cosi škrábalo a chrástilo po linoleu.

Jako slizká černá pijavice se k němu malý démon přisál, ovinul jeho nohy svými pařáty jako parazitickými úponky, bránil mu v chůzi, pouštěl svůj jed do jeho nitra. Oči, vyboulené z nestvůrného obličejce, se do něj vpíjely a sledovaly každé jeho hnutí.

Marshall cítil hlubokou, rostoucí bolest a malý démon to věděl. Tohle člověka bylo čím dál obtížnější držet. Jak tam tak Marshall stál v prázdné hale, pozvolna v něm stoupala vlna bolesti, lásky, zoufalství; ještě v něm však docela neuhasl poslední jiskřička vůle, odvahy se s tím vším porvat. Vykročil ke dveřím.

Hni sebou, Marshall, hni sebou! Je to tvoje dcera!

Každým odhodlaným krokem táhl démona po podlaze za sebou. Démon se ho dosud pevně držel, ale na očích mu byly znát stoupající zuřivost a rozhořčení a sirný dech se mu valil z nozder jako z lokomotivy. Roztáhl křídla ve snaze se o něco zachytit, udržet Marshalla pozadu, ale zachytit se nebylo čeho.

Sandy, pomyslel si Marshall, dej svému tátovi šanci.

Než se dostal na konec haly, už skoro běžel. Rozrazil dveře svou medvědí tlapou, až praskly venku o schod. Seběhl po schodišti na cestu jilmovou alejí. Podíval se po ní, pak přes trávník před budovou, pak na cestu opačným směrem, ale Sandy nikde.

Démon se zachytil pevněji a začal se plazit a soukat výš. Jak tam tak Marshall stál, sám a sám, pocítil první ostré bodnutí zoufalství.

"Tady jsem, tati."

Démonův stisk okamžitě povolil a on s hněvivým zafikáním padl na cestu. Marshall se prudce otočil a spatřil Sandy, jak stojí hned vedle dveří, které právě rozrazil. Zřejmě se snažila ukrýt před svými spolužáky mezi kaméliemi a vypadala dost na to, že si s ním hodlá vážně pohovořit. Inu co, pomyslel si Marshall, pořád je to lepší než ji ztratit.

"Promiň mi, jestli se mýlím," vyjelo z něj bez rozmyšlení, "ale měl jsem takovej dojem, žeš mě tam na tý chodbě zapřela."

Sandy se snažila stát zpřímá, čelit mu se svou bolestí i rozhořčením, ale stále se mu nedokázala dívat zpřímá do očí.

"Když mně to... mně to bylo strašně nepříjemný."

"Co?"

"Vždyť víš... to co se stalo tam vevnitř."

"Inu to víš, já na sebe strašně rád upoutávám pozornost. Nic mě tak nepotěší jako když si na mě lidi ukazují prstem..."

"Tati!"

"Tak kdo odsad' ukrad všechny cedulky 'Rodičům vstup zakázán'? Jak jsem měl vědět, že mě tam nechce? A co vám říká tak strašlivě vzácnyho a tajemnyho, že nechce, aby to slyšel někdo cizí?"

V tu chvíli v Sandy hněv převážil nad bolestí a ona se mu dokázala podívat do očí. "Nic! Vůbec nic! Byla to normální přednáška!"

"Tak co jí teda na mně vadí?"

Sandy se snažila najít nějaké vysvětlení. "Já nevím. Asi... asi musí nějak vědět, kdo jsi."

"Houby. Nikdy předtím jsem ji neviděl." Pak Marshallovi automaticky přišla na jazyk otázka. "Že musí vědět, kdo jsem? Jaks to myslela?"

Sandy se octla v úzkých. "No prostě... no vždyť víš. Možná prostě ví, že vydáváš noviny. Asi nechce, aby jí tam čmouchali novináři."

"No tak to tedy doufám, že mohu klidně prohlásit, že jsem nečmouchal. Prostě jsem tě hledal."

Sandy už chtěla debatu ukončit. "Vždyť já nic neříkám, tati. Prostě to nepochopila, to je to celý. Já nevím, co jí vadilo. Snad má právo si vybírat posluchače, ne?"

"A já nemám právo vědět, co se učí moje dcera?"

Sandy se zarazila v půli slova a vyvodila závěr. "Takže tys tam doopravdy čmouchal!"

A už je to tady, cítil Marshall, už jsme v tom zas, zase jak dva kohouti. Jak to bylo nesmyslné! Jedna polovina jeho bytosti toužila, aby k tomu nedošlo, ale druhá cítila tak silný bezmocný vztek, že nedokázala zabrzdit.

Pokud jde o démona, ten se jen krčil poblíž a uhýbal před Marshalllem, jako by byl do ruda rozžhavený. Mračil se, přihlížel, čekal.

"Čerta starýho jsem čmouchal!" řval Marshall. "Přijel jsem sem, abych tě jakožto tvůj milující otec vyzvedl ze školy. Věděl jsem, že jseš v tomhle baráku, ale to bylo všechno. Náhodou jsem tě objevil a..." Pokusil se zarazit. Přejel si oči rukou, povzdychl si, cítil, že jeho zlost trochu ustupuje.

"A tak sis řekl, že bys na mě mohl drobet dohlídnout?" otázala se Sandy zlomyslně.

"A to je zákonem zakázáno?"

"No tak dobře, já ti to řeknu otevřeně. Jsem lidská bytost, tati, a každá lidská bytost, ať je to kdokoli, je v poslední řadě podřízena vesmírnému plánu a ne vůli kteréhokoli jednotlivce. Pokud jde o paní profesorku Langstratovou, jestli tě nechce na své přednášce, má právo trvat na tom, abys odešel."

"A kdo jí vlastně platí?"

Sandy nechala tuto otázku stranou a pokračovala: "A pokud jde o mě, o to, co se učím a co ze mě bude a kam chodím a co chci dělat, tak ti jasně říkám, že nemáš právo zasahovat do mého světa, ledaže bych ti to právo já sama udělila!"

Marshall začínal vidět rudě a měl tisíc chutí Sandy na místě přehnout přes koleno. Musel si svůj vztek na někom vybit, ale teď už se snažil útočit na někoho jiného než na Sandy. Ukázal zpátky k budově a ptal se: "Tohle tě učí ona?"

"To nemusíš vědět!"

"Mám právo to vědět!"

"Toho práva ses, tati, zřekl už před spoustou let."

Tenhle úder ho zasáhl tvrdě a než se vzpamatoval, utíkala už Sandy po cestě pryč, pryč od něj, pryč od toho trapného souboje dvou tvrdohlavých. Křičel za ní, křičel za ní nějakou přihlouplou otázkou, jak se asi dostane domů, ale ani nezvolnila tempo.

Démon využil příležitosti a znovu se ho chytil a Marshall cítil, jak jeho ukřivďenost a vztek uhasínají pod návalem zoufalství. Už to zase zpackal. Už zase udělal přesně to, co udělat nechtěl. Co jen to v něm je, že k tomu vždycky dojde? Proč se jí nedokáže prostě přiblížit, mít ji rád, získat ji zpátky? Už byla jen docela malinká na druhém konci cesty a zdála se tak strašně daleko, mnohem dál než kam kdy může dosáhnout milující ruka. Vždycky se snažil být v životě silný, stát pevně ve všech zápasech, ale v tuto chvíli byla bolest tak intenzivní, že všechna jeho síla jako by z něj opadávala v žalostných střípech. Jak se tak za ní díval, zmizela Sandy nadobro z dohledu, aniž se podívala zpět, a v Marshallovi se něco zlomilo. Cítil se tak ztracený, tak rozložený, a nebylo v tu chvíli na světě člověka, kterého by nenáviděl víc než sebe.

Nohy se mu podlomily pod tíhou zármutku a on zničeně klesl na schody.

Démonovy spáry sevřely jeho srdce a on chvějícím se hlasem zamumlal: "Jakou to má cenu?"

"JAHAAAAA!" zaznělo vtom hromovým hlasem z blízkého křoví. Blesklo modrobílé světlo. Démon pustil Marshalla, odlétl jak vyplašená moucha o kus dál a tam přistál v ustrašeném obranném postoji; veliké žluté oči mu téměř lezly z důlků a v chvějící se ruce svíral uhlově černou zubatou šavli. Pak se však za tím křovím začalo něco velmi podivně pohybovat, jako by tam kdosi s někým zápasil, a zdroj světla zmizel za rohem budovy.

Démon se ani nepohnul, jen čekal, díval se, naslouchal. Neslyšel však nic než mírný vánek. Velice opatrně, po špičkách, došel zpátky k sedícímu Marshallovi, minul ho, nakoukl za křoví a za roh budovy. Nikde nic.

Z démonových nozder se pomalinku, v ladných obloučcích, vyvlnil tenký pásek žluté páry, jako by se celou tu dobu nebyl odvážil ani vydechnout. Ano, dobře věděl, co viděl - to si nemohl s ničím splést. Proč však utekli?

kapitola 5.

Nedaleko odtud, avšak v bezpečné vzdálenosti, jako dvě zářivé modrobílé komety sestoupili k zemi dva obrovití muži. Jejich křídla vířila vzduchem v oslnivých vějířích. Jeden z nich, mohutný, rozložitý, důkladně stavěný chlapík s černým

plnovousem, vypadal rozhořčený na nejvyšší míru. Così hulákal a zuřivě gestikuloval dlouhým svítivým mečem. Druhý, o něco menší se velice opatrně rozhlížel kolem sebe a snažil se svého společníka uklidnit.

Ladnou třípytivou spirálou se snesli za jednu kolej a přistáli kryti větvemi smutečních vrb. Jakmile se jejich nohy dotkly země, začalo světlo jejich těl i oblečení pohasínat a třípytivá křídla se zvolna vytratila. Až na svou výjimečnou výšku teď vypadali jako dva obyčejní lidé, jeden štíhlý, světlolvasý, druhý silný a ramenatý, oba ve slušivých světlehnědých pracovních uniformách. Zlato jejich opasků se změnilo v temnou kůži, pochvy v matnou měď a zářivé bronzové obutí v prosté kožené sandály.

Ten veliký si chtěl promluvit, a to hned.

"Triskale!" zavrčel, ale když viděl, jak jeho přítel zoufale gestikuluje, pokračoval o něco tišším hlasem: "Co tu děláš?"

Triskal, ruce stále pozvednuté v uklidňujícím gestu, odpověděl: "Pssst, Guilo! Boží Duch mě sem přinesl, tak jako tebe. Dorazil jsem včera."

"Víš, co to bylo? To byl duch netečnosti a zoufalství, jestli jsem kdy jakého viděl! Kdyby mi tvá paže nezabránila, byl bych mu zasadil ránu, a jenom jedinou!"

"Ach ano, Guilo, jenom jedinou," přisvědčoval jeho přítel. "Je však dobře, že jsem tě spatřil včas a zastavil. Dorazil jsi teprve teď a ještě nevíš..."

"Co nevíš?"

Triskal se to pokusil říci co nejpřesvědčivěji. "Nesmíme bojovat, Guilo. Zatím ještě ne. Nesmíme klást odpor."

Guilo si byl jist, že se jeho přítel spletl. Uchopil ho pevně za rameno a pohlédl mu zpřímá do očí.

"Pro co jiného bych zde byl, ne-li proto, abych bojoval?" prohlásil. "Sem jsem byl povolán a tady budu bojovat!"

"Ano, ano," přikyvoval Triskal horlivě. "Jenom ne hned, to je všechno."

"Tak to potom musíš mít rozkazy. Máš rozkazy?"

Triskal udělal dramatickou pauzu a pak pronesl: "Talovy rozkazy!"

Hněv v Guilově tváři okamžitě ustoupil směsi úžasu a zmatku.

Na Ashton padal soumrak a malý kostelík na Morganově kopci tonul v teplé zlaté záři zapadajícího slunce. Venku před ním sekal zdejší mladý pastor trávník; pospíchal, protože doufal, že to stihne do večere. Někde poblíž štěkali psi, lidé se vraceli z práce, maminky svolávaly děti domů.

Nevidění těmito smrtelníky kráčeli Guilo a Triskal spěšně do kopce. Byli nenápadní, nezářili, ale i tak se pohybovali rychle jako vítr. Když se dostali ke kostelu, vynořil se zpoza rohu Hank Busche se řvoucí sekačkou před sebou a Guilo se na chvíli zastavil, aby si ho prohlédl.

"To je on?" tážal se Triskala. "Ten, kvůli němuž jsme byli povoláni?"

"Ano," odvětil Triskal. "Začalo to už před řadou měsíců. Modlí se i v tuto chvíli a často chodí ulicemi města a přimlouvá se za něj."

"Ale toto město je přece tak malé! Proč jsem byl povolán zrovna sem? Ne, ne, chci říci, proč byl povolán Tal?"

Triskal pouze uchopil jeho paži. "Pospěš dovnitř."

Rychle prošli zdí kostela do oné prostinké bohoslužebné místnosti. Uvnitř už se shromáždil oddíl bojovníků; někteří seděli v lavicích, jiní stáli okolo pódia, ještě jiní zřejmě měli hlídku a ostražitě vyhlíželi ven barevnými okny. Většinou byli oblečení tak jako Triskal a Guilo, ve světlehnědých halenách a kalhotách pod kolena, co však na Guila okamžitě zapůsobil, byly jejich mohutné postavy. Tito bojovníci patřili k nejsilnějším, k nejmocnějším - a bylo jich tu víc, než jich kdy dřív Guilo spatřil na jednom místě.

Zarazila ho též atmosféra, která zde panovala. Toto mohlo být radostné setkání starých přátel - nebýt toho, že se všichni tvářili tak podivně vážně. Když se rozhlédl po místnosti, spatřil tu mnohé z těch, s nimiž bojoval bok po boku v časech dávno minulých:

Byl tu Nathan, mohutný Arab, který se bil jako lev a mluvil jen zřídka. Míval ve zvyku uchopit démona za kotníky a užívat ho jako kyje proti jeho druhům.

Byl tu Armoth, veliký Afričan, jehož válečný pokřik a divoký vzhled často zahnal nepřátele na útěk ještě dřív, než se do nich vůbec pustil. Guilo a Armoth kdysi společně bojovali proti démonským pánům brazilských vesnic a osobně střežili misionářskou rodinu na jejich dlouhých cestách džunglí.

Byl tu Šimon, mírný, zlatovlasý Evropan, na jehož pažích byly znát stopy po ranách, které mu zasadil jakýsi démon těsně předtím, než ho Šimon navzdýcky poslal do propasti. Tohoto bojovníka Guilo ještě osobně neznal, slyšel už však vyprávění o jeho hrdinských činech a o tom, jak dokáže přijímat rány, aby kryl jiné, a pak se vrhnout vpřed, aby sám pobil nesčetné množství nepřátel.

A pak přišel pozdrav od toho nejstaršího a nejdražšího přítele: "Vítej, Guilo, udatný bohatýře!"

Ano, opravdu to byl Tal, kapitán nebeského vojska. Bylo zvláštní vidět tohoto mocného bojovníka zde, v takovém skrovném malém kostelíku. Guilo ho spatřil už i v samé blízkosti nebeské trůnní síně, jak se radí s níkým menším než s Michaellem. Zde však stál, urostlý, ruměnný, se zlatými vlasy, žhavými zlatými očima a samozřejmou atmosférou autority kolem sebe.

Guilo pokročil ke svému kapitánovi a stiskli si ruce.

"Tak znovu spolu," pravil Guilo a mysl mu zaplavily tisíce vzpomínek. Žádný bojovník, kterého kdy Guilo viděl, se neuměl bit tak jako Tal; žádný démon nebyl rychlejší či obratnější než on, žádný meč nedokázal zastavit jeho ránu. Bok po boku kosívali Guilo a jeho kapitán demony od té doby, co tito rebelové existovali, a společně stáli v Božích službách dávno předtím, než ke vzpouře došlo. "Buď pozdraven, můj drahý kapitáne!"

"Je to závažný úkol, který nás opět svedl dohromady," poznamenal Tal na vysvětlenou.

Guilo se mu zadíval do tváře. Ano, byla tam znát nezlomná důvěra a rozhodně žádný strach - z úst a očí se však jasně

dala vyčist jakási zvláštní zachmuřenost. Guilo se znovu rozhlédl po místnosti. Teď už ho cítil jasně, to typické zlověstné ticho těsně předtím, než se vysloví nějaká nedobrá zpráva. Ano, všichni tu vědí cosi, co on neví, ale čekají, až mu to sdělí někdo povoláný, nejspíše Tal.

Guilo nemohl vystát ani to ticho, natožpak to napětí. "Třiadvacet," spočítal. "Třiadvacet z nejlepších, nejstatečnějších, nejobávanějších... se tu shromáždilo jako v obležení, ukryto v chatrné pevnůstce před strašlivým nepřítelem?" Dramatickým svihem vytasil svůj veliký meč a položil jeho čepel do dlaně druhé ruky. "Tale, kapitáne, kdo je tímto nepřítelem?"

Zvolna a zřetelně Tal odpověděl: "Rafar, kníže Babylóna."

Všechny oči se nyní upíraly na Guilovu tvář a jeho reakce byla v podstatě stejná jako předtím reakce jich všech, když slyšeli tuto zprávu: úžas, neochota věřit svým vlastním uším, nepřijemná pauza a čekání, zda se někdo nezačne smát a nepotvrdí, že šlo jen o omyl. Ale ne. Všichni na něj hleděli dál s toutéž smrtelnou vážností, až pochopil tvrdou pravdu naplno.

Guilo pohlédl na svůj meč. Snad se mu v rukou nechvěje? Soustředil se na to, aby ho držel nehybně, ale neubráníl se, aby se na chvíli nezahledl na jeho čepel, ještě poznamenanou posledním soubojem, který on a Tal svedli s tímto knížetem. Třiadvacet dní se s ním bili, než ho konečně porazili v předvečer pádu Babylóna. Guilovi se i dnes živě vybavila ta temnota, ječení, hrůza, divoký, strašlivý boj, mučivá bolest, která prostupovala celou jeho bytostí. Zlo tohoto takzvaného pohanského boha jako by halilo jej i celé jeho okolí v hustou černou mlhu a polovinu času museli oba bojovníci uhýbat i zasazovat rány naslepo, aniž by věděli i jen to, zda se ten druhý ještě bije také. Dodnes nikdo z nich ani nevěděl, či rána to vlastně byla, která konečně svrhla Rafara do propasti. Vzpomínali si jen na příšerný, pronikavý výkřik, se kterým proletěl zubatou trhlinou v prostoru, a pak na to, jak postupně zase začali rozeznávat jeden druhého, když se tma kolem nich rozptýlila.

"Vím, že mluvíš pravdu," řekl Guilo konečně, "avšak... cožpak by se někdo jako Rafar vydával sem? Je knížetem říší, nikoli pouhých vesniček. Jaký význam tato obec vlastně má? Proč by o ni mohl mít zájem?"

"To nevíme," zavrtěl hlavou Tal. "Ale Rafar to je, o tom není pochyb, a jistý pohyb v nepřátelské říši naznačuje, že se cosi chystá. Je potřeba se tomu postavit, ať už je to cokoli. Boží Duch nás tu chce mít."

"A my přitom nemáme bojovat, nemáme klást odpor!" zvolal Guilo. "S největším napětím čekám na tvůj další rozkaz, kapitáne. My se nemůžeme pustit do boje?"

"Zatím ne. Je nás příliš málo a modlitební podpora je příliš slabá. Nesmí docházet k žádným potyčkám, k žádným střetnutím. Nesmíme za žádných okolností vypadat jako útočníci. Dokud jim půjdeme z cesty, budeme se držet v blízkosti tohoto místa a nebudeme se tvářit nebezpečně, bude naše přítomnost zde vypadat jako běžná strážní služba nad hrstkou Božího lidu, zápasícího o přežití." A velmi přímočarým tónem dodal: "A bude také lepší, když se nerozkřikne, že zde jsem já."

Nyní si Guilo začal s taseným mečem v ruce připadat poněkud nevhodně, zasunul ho tedy znechuceným gestem zpět do pochvy.

"Máš však nepochybně nějaký plán," naléhal. "Nebyli jsme sem přece povoláni, abychom přihlíželi tomu, jak město upadne nepříteli do rukou!"

Oknem sem doleho řvaní sekačky a Tal ukázal na toho, kdo s ní pracoval.

"Šimonovým úkolem bylo dostat ho sem," řekl; "zaslepit nepřítele a nechat tohoto člověka proklouznout před pastora, kterého měl vybraného nepřítel. Šimon uspěl, Hank byl zvolen, k překvapení mnohých, a nyní je zde v Ashtonu a modlí se za něj dnem i nocí. My jsme sem byli povoláni kvůli němu, bojovat za Boží lid a za Beránka."

"Za svaté Boží a za Beránka!" zahřměli všichni v odpověď.

Tal pohlédl s úsměvem na vysokého tmavovlasého bojovníka, na toho, který ho o festivalové noci prováděl městem.

"A říkáš, že se ho podařilo zvolit rozdílem pouze jediného hlasu?"

Tázaný pokrčil rameny. "Bůh ho zde chtěl mít. My se Šimonem jsme museli dohlédnout na to, aby zvítězil nad tím druhým člověkem, který nemá žádnou bázeň Boží."

Tal ho představil Guilovi: "Guilo, toto je Krioni, strážce našeho modlitebního spolubojovníka i města Ashtonu. Naše povolání začalo Hankem, ale Hankův pobyt zde začal Krioni."

Guilo a Krioni si mlčky kývli na pozdrav.

Tal sledoval Hanka, jak dokončuje sekání trávníku a hlasitě se při práci modlí. "I nyní, když se jeho nepřátelé v tomto sboru znovu šikují a snaží se najít nový způsob, jak ho odsud vystrnadit, pokračuje v modlitbách za toto město. Je jedním z posledních."

"Pokud ne úplně poslední," dodal Krioni smutně.

"Ne," pravil Tal vážně. "Není poslední. Kdesi v tomto městě ještě zbývá pozůstatek Božího lidu. Vždycky nějaký zbývá."

"Vždycky!" odpověděli všichni.

"Východiskem bude pro nás toto místo. Zde se utáboříme, postavíme kolem stráže a odsud budeme pracovat." Obrátil se k vysokému orientálcovi v zadní části místnosti: "Tobě, Signo, dávám na starost tuto budovu. Vyber si k sobě další dva a zabezpečte ji. Bude to pro nás zázemí. Žádný démon se k ní nesmí přiblížit."

Signa okamžitě našel dva dobrovolníky, kteří s ním chtěli pracovat, a odešli na svá místa.

"A nyní, Triskale, bych rád slyšel zprávy o Marshallu Hoganovi."

"Sledoval jsem ho až do setkání s Guilem. Až do festivalu se kolem něj podle Krionioho hlášení nedělo nic, od té doby však je mu neustále v patách duch netečnosti a zoufalství."

Tuto zprávu Tal vyslechl s velkým zájmem. "Hmmm. Možná se už začíná probouzet. Přidělili mu stráž, snaží se ho udržet pod kontrolou."

"Už jsem ani nedoufal, že se toho dočkám," dodal Krioni. "Bůh ho tu chtěl mít jako vydavatele Věstníku a my jsme se postarali i o to, ale unavenějšího člověka jsem jakživ neviděl."

"Ano, je unavený, ale tím použitelnější bude v Božích rukou. A nyní vidím, že se opravdu probouzí, přesně tak, jak Bůh předvídal."

"Může se ovšem také probudit jen proto, aby byl zničen," pravil Triskal. "Určitě ho sledují. Mají strach z toho, co by mohl ve svém vlivném postavení dokázat."

"Pravda," souhlasil Tal. "Zatím nám nepřítel hraje do ruky, musíme se však postarat, aby ho pouze probudil a nic víc. Bude to choulostivá práce."

Tal už se chystal k odchodu. Oslovil nyní všechny: "Očekávám, že se tu Rafar ujme moci těsně po setmění; nepochybně to všichni pocítíme. A jedním si můžeme být jisti: okamžitě vyhledá toho, kdo je pro něj největší hrozbou, a pokusí se ho odstranit."

"Tedy Hanka Busche," řekl Guilo.

"Krioni a Triskale, počítejte s tím, že vyše oddíl démonů, aby vyzkoušel Hankova ducha. Vyberte si k sobě čtyři bojovníky a držte nad Hankem stráž." Tal se dotkl Krioniho ramene a dodal: "Krioni, až doposud jsi vynikajícím způsobem chránil Hanka před přímými útoky. Máš moje uznání."

"Děkuji, kapitáne."

"Nyní od tebe žádám nesnadnou věc. Dnes v noci musíš stát stranou a pouze držet stráž. Na Hankův život nesmí nikdo sáhnout, ale kromě toho nebraň ničemu. Bude to zkouška, kterou musí podstoupit."

Následoval okamžik mírného údivu a překvapení, všichni bojovníci však důvěřovali Talovu úsudku.

"Pokud jde o Marshalla Hogana...", pokračoval Tal, "u něj jedině si nejsem dosud úplně jist. Rafar dá svým služebníkům nad ním nepředstavitelnou moc a on se může buď zhroutit a stáhnout zpět, anebo - jak všichni doufáme - pozvednout a dát do boje. Dnes v noci bude předmětem Rafarova - a mého - zvláštního zájmu. Guilo, vyber dva bojovníky k sobě a dva ke mně. Dnes v noci budeme držet stráž nad Marshallem a podíváme se, jak zareaguje. Ostatní půjdou vyhledat pozůstatek Božího lidu."

Tal tasil svůj meč a pozvedl ho do výše. Ostatní udělali totéž. Nad jejich hlavami se naježil les zářivých čepelí.

"Rafare," pravil Tal zvolna, zamyšleně, "opět se tedy setkáváme." A pak dodal hlasem kapitána nebeského vojska: "Za Boží lid a za Beránka!"

"Za Boží lid a za Beránka!" odpověděli všichni.

Démon netečnosti rozevřel křídla a vnořil se do Stewart Hall. Sestoupil skrze podlahu přízemí a octl se v suterénu, vyhrazeném administrativě a soukromým kancelářím oddělení psychologie. V této ponuré spleti podsvětích místností byly stropy nepříjemně nízké a všude se vinuly vodovodní trubky i trubky ústředního topení jako množství velikých hadů, číhajících na nějakou kořist. Všechno - zdi, stropy, potrubí, dřevo - bylo natřeno toutéž špinavě béžovou barvou a světla tu bylo málo, což démonům vyhovovalo. Tmu měli raději - a duch netečnosti si všiml, že dnes je jí o trochu víc než jindy. Asi už dorazili ostatní.

Prolétl dlouhou chodbou ke dveřím, označeným cedulkou "zasedací síň" a za nimi se vnořil do kotle živoucího zla. Byla tu tma, avšak tma jiného druhu než prostý nedostatek světla. Byla to něčí přítomnost, síla, atmosféra, která se přelévala a vanula místností. Trpělo se v ní množství matně žlutých kočičích očí, které patřily děsivé galerii groteskních tváří. V rudé záři, jejíž zdroj nebyl jasný, se rýsovaly postavy jeho spolupracovníků. Tlumenými, hrdelními hlasy spolu rozmlouvali a po podlaze se v tenkých praménkách plazila žlutá pára, která naplňovala vzduch odporným puchem. Démon netečnosti cítil, jak jím všichni pohrdají, ale tento postoj byl plně vzájemný. Kdokoli z nich byl ve svém dravém egoismu hotov šlápnout na kohokoli, aby se sám vyvýšil, a duch netečnosti byl prostě náhodou ten nejmenší, tudíž nejvděčnější terč ústrků.

Přiblížil se ke dvěma mohutným postavám, zabraným do rozhovoru, a podle jejich obrovitých ostny porostlých paží a jedovatých slov poznal, že to jsou démoni, jejichž oborem je nenávist - zasévání, posilování a šíření nenávisti. Drtivou silou svých rukou byli připraveni v lidech lásku udusit a svými jedovými ostny ji otrávit.

"Kde je kníže Lucius?" zeptal se jich.

"Najdi si ho sám, ty ještěrko," zavrčel jeden z nich.

Démon chlíplosti, kluzký tvor se slizkou kůží a neklidnými, uhýbavými očima, je zaslechl a připojil se k nim. Chytil ducha netečnosti svými dlouhými ostrými drápy.

"Tak kdepak jsi spal dneska?" posmíval se mu.

"Já nespím!" odsekl duch netečnosti. "Já uspávám lidi!"

"Svádět k nemravnostem a připravovat o panenství je daleko lepší."

"Ano, ale někdo přitom musí odvést pozornost ostatních."

Duch chlíplosti se nad tím zamyslel a pak se souhlasně ušklíbl. Nešetně svou oběť pustil a přihlížející se zasmáli.

Malý démon minul ducha klamu, ale toho se ani nesnažil na nic ptát. Duch klamu byl z nich nejpovýšenější a nejnarogantnější, pyšný na svou, podle jeho názoru, nadřazenou schopnost ovládat myšlení lidí. Dokonce ani nevypadal tak děsivě jako ostatní; téměř se podobal člověku. Jeho zbrání, jak se vždy holedbal, byl pádný, přesvědčivý argument, v němž bylo velice nenápadně vpleteno právě tak přiměřené množství lži.

A bylo jich tu ještě mnoho dalších: duch vraždy, jemuž ze spárů dosud kapala krev; duch násilí, kotníky vybroušené do špičatých výčnělků a kůži tlustou a tuhou; duch žárlivosti, nesmírně podezíravý a nejhorší myslitelný spolupracovník.

Duch netečnosti však posléze objevil Lucia, knížete Ashtonu, démona, který měl z nich všech nejvyšší postavení. Stál v těsném kroužku jiných výše postavených démonů a probíral s nimi další plány na ovládnutí města.

Na první pohled vypadal jako skutečný vládce. Měl mohutnou postavu a vždycky stával v majestátní póze, volně zahalen do svých křídel, aby vypadal ještě větší, paže ohnuté, pěsti zaťaté a připravené rozdávat rány. Nejeden démon měl zálsk na jeho postavení a on to dobře věděl; s mnohými se bil a mnoho jich přemohl, než se dostal tam, kde byl nyní, a byl skálopevně rozhodnut se tam udržet. Nikomu nedůvěřoval, každého podezíral a z jeho nestvůrné černé tváře i ostřížích očí se dalo vždycky jasně vyčíst, že i ti nejbližší spolupracovníci jsou jeho nepřáteli.

Duch netečnosti byl natolik zoufalý a rozhořčený, že se odvážil porušit Luciovy představy o účtě a etiketě. Prodral se hloučkem až před Lucia, který na něj nevěřičně zíral, překvapen tím nezdvořilým přerušením.

"Kníže můj," prosil duch netečnosti, "musím s tebou mluvit!"

Luciovy oči se zúžily. Kdo je tahle mňavá ještěrka, že ho přerušuje v půli porady a nezachovává patřičnou etiketu, a to všem na očích?

"Jaktože nejsi s Hoganem?" zavrčel.

"Musím s tebou mluvit!"

"Ty si troufáš se mnou mluvit, když já jsem tě nezavola?"

"Je to strašně důležité. Ty - ty děláš chybu. Obtěžuješ Hoganovu dceru a..."

Lucius se okamžitě změnil v sopku, chrlicí vztek a strašlivé nadávky. "Ty obviňuješ svého knížete, že dělá chybu? Ty se opovažuješ pochybovat o správnosti mého jednání?"

Duch netečnosti se přikrčil v očekávání tvrdého úderu, ale přece se ještě ozval.

"Hogan nám nijak neuškodí, když ho necháš na pokoji. Ale teď jsi v něm probudil oheň a on mě začíná setřásat!"

Úder přišel, prudká rána hřbetem Luciovy ruky, a jak se duch netečnosti kutálel napříč místností, rozvažoval, zda má ještě vůbec promluvit. Když se konečně zastavil a posbíral, spatřil, že se na něj upírají všechny oči, a cítil jejich posměch a pohrdání.

Lucius k němu zvolna došel a vztyčil se nad ním jako věž. "Tak Hogan tě setřásá! Není to náhodou tak, že ty ho pouštíš?"

"Nebij mě! Jenom vyslyš mou prosbu!"

Luciovy silné prsty se bolestivě zaryly do jeho těla a zvedly ho vzhůru, až si navzájem viděli do tváře. "Mohl by nám stát v cestě a to nedopustím. Znáš svou povinnost. Konej ji!"

"To jsem dělal, a dobře," naříkal malý démon. "Byl úplně neškodný, veliký líný balvan. Mohl jsem ho v tom udržet navždycky!"

"Tak to udělej!"

"Kníže můj, prosím vyslyš mě! Nedávej mu žádného nepřítele! Nestav mu do cesty nic, s čím by musel bojovat!"

Lucius ho pustil a on spadl na podlahu jako ubohá hromádka. Kníže se obrátil k ostatním v místnosti.

"My jsme dali Hoganovi nepřítele?"

Všichni věděli, jak mají odpovědět. "Ne, v žádném případě!"

"Duch klamu!" zavola Lucius a oslovený s formální úklonou pokročil kupředu. "Tady duch netečnosti obviňuje svého knížete z toho, že obtěžuje Hoganovu dceru. O tom bys mohl něco vědět."

"Nenařídil jsi žádný útok na Sandy Hoganovou, kníže můj," odvětil duch klamu.

Duch netečnosti na něj namířil dráp. "Ty za ní chodíš!" vřískl. "Ty a ti tví kumpáni! Mateš ji, vkládáš jí do hlavy svoje myšlenky!"

Duch klamu jenom mírně pohoršeně pozvedl obočí a klidně odpověděl: "Pouze na její vlastní pozvání. Říkáme jí jen to, co sama chce slyšet. To lze jen stěží nazvat útokem."

Lucius jako by se nakazil tou jeho nesnesitelnou povýšeností, když řekl: "Sandy Hoganová je jeden případ, ale její otec naprosto jiný. Ona pro nás neznamená žádnou hrozbu. On ano. Máme poslat někoho jiného, aby se o něj postaral?"

Na tohle duch netečnosti neměl odpověď, ale doplnil ještě jedno závažné hlášení: "Dneska... dneska jsem viděl posly živého Boha!"

Ostatní se jen rozesmáli.

"To už jsi takhle zbabělý?" posmíval se mu Lucius. "Posly živého Boha přece vídáme každý den!"

"Ale tihle byli blízko! Chystali se zaútočit! Věděli, co dělám, to vím určitě!"

"Připadáš mi celkem v pořádku. Kdybych já byl jeden z nich, určitě bych si tě vybral jako snadnou kořist." Další smích povzbudil Lucia, aby pokračoval: "Nemohoucí, snadný cíl jen tak pro pocvičení... ubohoučký démon, na němž by mohl ten nejslabší z andělů získat ostruhy!"

Duch netečnosti se zahanbeně skrčil do kouta. Lucius přešel po místnosti sem a tam a oslovil ostatní.

"Má někdo z nás strach z nebeského vojska?"

"Když ty se nebojíš, my také ne," odpověděli velice uhlazeně.

Démoni, kteří ve svém suterénním doupěti poplácávali jeden druhého po zádech a kopali do ducha netečnosti, nezaregistrovali, že nad městem zvolna prošla podivná, nepřírozená studená fronta s prudkým větrem a lezavým deštěm. Ještě před chvílí se zdálo, že večer bude světlý a jasný, nyní však potemněl pod nízkým, zlověstným příkrovem, zčásti přirozeným, zčásti duchovním.

Na střeše bílého kostelíka stál na stráži Signa se svými dvěma druhy a společně sledovali, jak temnota padá na Ashton, každým okamžikem hustší a chladnější. Všude kolem začali štěkat a výt psi. Tu i tam se lidé pustili do hádky.

"Už je tu," poznamenal Signa.

Mezitím Lucius, plně zaujatý vlastní důležitostí, nepostřehl, jak málo pozornosti mu nyní jeho vojsko věnuje. Všechny ostatních démonů v místnosti, velkých i malých, se stále víc zmocňoval neklid a strach. Cítili, že sem míří cosi děsivého

- že je to blíž a blíž... Začali se vrtět, oči jim těkaly sem a tam, tváře se jim zkrivily neblahou předtuchou.

Lucius kopl ducha netečnosti do boku, jak ho mýjel, a pokračoval ve vychloubání.

"Milý démonku, můžeš si být jist, že zde máme všechno plně pod kontrolou. Žádný náš pracovník se nemusí po městě plížit plný strachu z napadení. Létáme si, kam se nám zlíbí, pracujeme nerušeně a budeme mít úspěch všude, kam přijdeme, dokud nám město nebude patřit docela. Ty mrňavý packálku, ty ufnukaná chciplotinko! Bát se znamená prohrát!"

Pak se to stalo - a stalo se to tak náhle, že nikdo z nich nedokázal zareagovat jinak než pronikavým výkřikem hrůzy.

Lucius ještě ani pořádně nedopověděl slovo "prohrát", když se dovnitř s hukotem vevalil divoký rozbouraný mrak, náhlá lavina moci, která drtila, jako by byla z oceli. Démony to smetlo napříč místností jako prudký příliv hromádku třísek. Kutáleli se po podlaze, ječeli, ustrašeně se halili do svých křídel - všichni, až na Lucia.

Když se démoni trochu vzpamatovali z prvního kontaktu s touto novou mocnou osobností, pohlédli vzhůru a spatřili Luciovo tělo, zkroucené jak polámanou hračku, v obrovité černé ruce. Zmítal sebou, dusil se, zápasil s nevolností, škemral o milost, ale ruka, vztažená z temnoty jako cyklón z mraků, ho jen stiskla ještě pevněji v nemilosrdném trestajícím sevření. Pak se nově přichozí ukázal celý. Většího nikdo z nich dosud neviděl. Tyčil před nimi obří démon se lví tváří, žhnoucím očima, neuvěřitelně svalnatým tělem a kožovitými křídly, která sahala od jedné stěny ke druhé.

Držel ubohého Lucia pod krkem a třepal s ním jako s hadrovou panenkou.

"Tak co, ty jenž neznáš strach - bojiš se nyní?" zarachotil hlas z hloubi jeho hrudi a vyvalil se ven v oblacích ohnivě červené páry.

Vztekle mrštil Luciem napříč místností mezi ostatní a stanul jako hora uprostřed sálu, v ruce strašlivý esovitě prohnutý meč, velký jako dveře. Obnažené tesáky se mu blýskaly a vlasy, černé jako uhlí, mu padaly na ramena jako hříva.

Zřejmě byl tento kníže knížat v minulosti mnohokrát královsky poctěn za svá vítězství. Jeho šíjí a hrud' zdobily drahokamy vykládané řetězy, na každém zápěstí se mu skvěl jeden těžký zlatý náramek, posázený třpytivými kameny, na rukou se honosil několika prsteny a kolem pasu měl rubínově červený pás s pochvou. Jeho mocná černá křídla mu nyní splývala z ramen jako vladařský plášť.

Po celou věčnost tam tak stál, hleděl na ně žhnoucím, zlověstným očima, a oni se nedokázali ani pohnout, zcela ztrnulí hrůzou, jak nestvůrné sousoší vyděšených skřetů.

Konečně se místností znovu rozlehl jeho hlas: "Tak se mi zdá, Lucie, že jsem nebyl očekáván, jak se sluší a patří. Ohlásíš můj příchod. Vstaň!"

Jeho meč se vysunul vpřed, zachytil se špičkou v kůži na Luciově krku a jedním trhnutím ho postavil na nohy.

Lucius věděl, že je ponižován před zraky svých podřízených, ale ze všech sil se snažil skrýt svou rostoucí hořkost a zlost. Strach na něm ostatně byl vidět natolik zřetelně, že se pod ním jeho ostatní pocity utajily docela snadno.

"Toto je..." pravil a hlas se mu chvěl přes veškerou jeho snahu, "Baal Rafar, kníže Babylóna!"

Všichni automaticky vyskočili na nohy, částečně vedeni uctivou bázní, ale především ze strachu před špicí Rafarova meče, která stále zvolna projížděla místností sem a tam, připravena ztrestat opozdilce.

Rafar je všechny přelétl rychlým pohledem. Pak uštědřil Luciovi další štulec.

"Běž se postavit mezi ostatní, Lucie. Teď jsem tady já a víc než jednoho knížete není zapotřebí."

Teď narazil. Všichni to okamžitě pocítili. Lucius se odmítl pohnout. Celé tělo mu ztuhlo, jeho pěsti se zaťaly pevněji než kdy dřív, a třebaže se viditelně chvěl, úmyslně oplácel Rafarův žhnoucí pohled a necouvl ani o centimetr.

"Zatím... zatím jsi mě nepožádal, abych ti postoupil své místo," řekl vyzývavě.

Ostatní nehdrali nijak zasahovat, ba ani se přiblížit. Couvali, vědomi si toho, že Rafarův meč může pravděpodobně opsat velmi široký kruh.

Meč se skutečně pohnul, avšak tak rychle, že si toho všimli až když Lucius zaječel bolestí a zkroutil se do klubíčka.

Jeho pochva a meč se válely opodál, jak mu je Rafar jediným obratným švihem odsekl. Tu se meč pohnul podruhé a tentokrát přibodl Lucia za vlasy k podlaze.

Rafar se nad ním naklonil a z tlamy i z nozder se mu valil krvavě rudý dech, když se ho tázal:

"Měl jsem dojem, že jsi mě chtěl vyzvat k souboji o mé postavení..." Lucius mlčel. "ODPOVĚZ!"

"Ne!" vykřikl Lucius. "Poddávám se."

"Vstaň!"

Lucius se vyškrábal na nohy a Rafarova silná paže ho postavila mezi ostatní. Teď už na něj byl žalostný pohled, jak byl zbědovaný a zostuzený. Rafar sklonil svůj meč k zemi a zahnutou špicí zvedl Luciovu pochvu a meč. Natáhl meč přes místnost a vložil je sesazenému démonovi do rukou.

"A teď všichni dobře poslouchajte," oslovil je Rafar. "Lucius, který se nebojí nebeského vojska, dal nyní najevo strach. Je to ubohý červ a lhář a není radno dbát na jeho slova. Já vám říkám, bojte se nebeského vojska. Jsou to vaši nepřátelé a jsou pevně odhodláni vás porazit. Budete-li je ignorovat, poskytnete-li jim prostor, přemohou vás."

Rafar kráčel těžkými kroky podél řady démonů a pozorně si je prohlížel. Když se dostal k duchu netečnosti, přistoupil blíž a malý démon pozpátku upadl. Rafar ho jedním prstem uchopil ze zadu za krk a zase ho napřímil.

"Pověz mi, ještěrko, co jsi dnes viděl?"

Démonek si nějak ne a ne vzpomenout.

"Říkal jsi posly živého Boha?" pobízel ho Rafar.

Démonek přikývl.

"Kde?"

"Přímě před touhle budovou."

"Co dělali?"

"Já... já..."

"Napadli tě?"

"Ne."

"Viděl jsi záblesk světla?"

To zřejmě souhlasilo. Démonek přikývl.

"Když Boží posel zaútočí, je vždycky vidět záblesk světla." Rafar se rozzlobeně obrátil k ostatním. "A vy jste si toho nevšimli! Smáli jste se! Posmívali jste se! Nepřítel zaútočí vám přímo pod nosem a vám je to jedno!"

Pak se Rafar obrátil, aby ještě trochu potýral Lucia.

"Pověz mi, sesazený kníže, jak si stojí město Ashton? Je připraveno?"

"Ano, Baali Rafare," odpověděl honem Lucius.

"Ach, tak to ses určitě už postaral o toho Busche, který má ve zvyku se modlit, a o toho Hogana, který by mohl dělat potíže, kdyby se probudil."

Lucius mlčel.

"Takže nepostaral! Nejprve dopustíš, aby se dostali na místa, která jsme měli připravená pro naše zvlášť vybrané lidi..."

"To musela být nějaká chyba, Baali Rafare!" vyhrkl Lucius. "Toho vydavatele Věstníku jsme odstranili přesně podle tvých rozkazů, ale... kde se vzal, tu se vzal, najednou se objevil tenhle Hogan. Koupil noviny, dřív než jsme mohli cokoli podniknout."

"A Busche? Domníval jsem se, že utekl před vašimi útoky."

"To... to byl jiný Boží služebník. Ten první. Ten opravdu utekl."

"A co?"

"A najednou se vynořil tenhle mladší. Odnikud."

Skrz Rafarovy tesáky unikl dlouhý páchnoucí vzdech.

"Nebeské vojsko," řekl. "Vy jste je brali na lehkou váhu a oni vám sem přímo pod nosem mezitím propašovali Boží vyvolené. Není žádným tajemstvím, že Henry Busche je člověk, který se modlí. Bojíte se toho?"

Lucius přikývl. "Ano, ovšem, víc než čeho jiného. Snažili jsme se ho odsud vystrnadit, útočili jsme na něj..."

"A jak na to reagoval?"

"On... on..."

"Mluv!"

"On se modlí."

Rafar potřásl hlavou. "Ano ano, je to Boží služebník. A co Hogan? Co děláte s ním?"

"My... zaútočili jsme na jeho dceru."

Duch netečnosti zastříhal ušima.

"Na jeho dceru?"

Duch netečnosti už se neudržel. "Já jsem jim říkal, že to nebude fungovat! Hogan dostane chuť se rvát a probere se z letargie!"

Lucius se pokusil získat Rafarovu pozornost: "Kdyby mi můj pán dovolil vysvětlit..."

"Vysvětluj," přikázal Rafar a nespouštěl ostražitě oči z ducha netečnosti.

Lucius honem v hlavě zformuloval plán. "Někdy není přímý útok to nejlepší řešení, takže... objevili jsme určitou slabinu v jeho dceři a myslím jsme, že bychom mohli upoutat jeho energii na ni, možná že by se zároveň mohlo podařit zničit ho doma a rozložit jeho rodinu. Na předchozího vydavatele to aspoň zabralo. Byl by to přinejmenším začátek."

"To se nepodaří," volal duch netečnosti. "Byl úplně neškodný, dokud mu nesáhli na jeho pohodlí a bezpečí. Teď mám strach, že už ho neudržím zpátky. Je..."

Rychlé výhrůžné gesto Rafarovy vztažené ruky jeho nářky umlčelo.

"Nechci ho držet zpátky," řekl Rafar. "Chci ho zničit. Ano, pusťte se do jeho dcery. Pusťte se do všeho, co by se dalo nějak pokazit. Riziko je nejlépe odstranit, ne ho trpět."

"Ale..." ozval se duch netečnosti znovu, avšak Rafar ho popadl a přímo do jeho obličeje v oblaku dusivého dýmu houkl:

"Srážej ho, odrazuj ho, podkopávej jeho odvalu. To určitě dokážeš!"

"No..."

Ale Rafar neměl náladu čekat na odpověď. Mocným švihem zápěstí mrštil démonkem skrz zeď z místnosti ven a zpátky do práce.

"Budeme ho ničit, budeme na něj útočit ze všech stran, až mu pod nohama nezůstane ani kousek země, ze které by mohl bojovat. A pokud jde o toho nového Božího služebníka, který se nám tu vynořil, jsem si jist, že na něj dokážeme nastražit podobnou past. Avšak zpět k nepřítelům: jak jsou silní?"

"Vůbec ne," odpověděl Lucius ve snaze znovu získat odpovědné postavení.

"Avšak natolik chytří, aby tě přesvědčili, že jsou slabí. Osudná chyba, Lucie." Pak oslovil všechny. "Od nynějška nebudete brát nepřátele na lehkou váhu. Sledujte je. Počítejte je. Zjistěte jejich postavení, schopnosti, jména. Ještě nikdy jsme se nepustili do žádného podniku, aby ho nezačalo ohrožovat nebeské vojsko, a tento podnik není nijak bezvýznamný. Náš pán má s tímto městem velmi důležité plány, poslal sem mne, abych je naplnil, a to je dostatečný důvod k tomu, aby se na nás nepřítel sesypal jako roj včel. Toho je třeba se obávat a neustoupit nikde ani o píď! A pokud jde o ty dva trny v našem kopytě... o ty dvě překážky, které nám postavili do cesty... dnes v noci uvidíme, z jakého jsou těsta!"

kapitola 6.

Byla temná noc, pršelo, a jak déšť tloukl do starých jednoduchých oken, Hankovi a Mary se velice špatně usínalo. Konečně Mary přece usnula, ale Hank, který už stejně prožíval ve svém duchu určitý nepokoj, se nějak stále nedokázal uvolnit. Mimoto měl za sebou mizerný den. Kus dopoledne strávil přetíráním toho nápisu na domě a uvažováním, kdo jenom mu tam mohl takovou věc napsat. V uších mu stále zněl rozhovor s Alfem Brummelem a stále znovu a znovu se mu vybavovala ta trpká slova ze schůze starších. Navíc tu bylo páteční celosborové shromáždění, spojené s dalším tuctem možných nepříjemností. V krátkých, zoufalých větách přinášel Hank svoje trápení Bohu dušeným šepotem. Je to zvláštní, jak se každá nerovnost matrace zdá mnohem větší, když má člověk nějaké starosti. Hank se už začínal bát, že Mary tím svým věčným obracením budí. Lehl si na záda, pak na bok, pak na druhý bok, dal si ruce pod polštář, pak na polštář, natáhl se pro kapesník a utřel si nos. Podíval se na hodiny: 12:20. Spát šli v deset. Nakonec však spánek většinou přijde, bez předchozího varování, takže člověk ani netuší, že za chvíli už bude spát. Někdy během noci Hank přece jen usnul.

Za pár hodin však začal mít nepříjemné sny. Zpočátku jen ty docela obyčejné nesmysly, třeba že jezdí autem po svém obývacím pokoji a pak tím autem letí vzduchem, neboť se mezitím proměnilo v letadlo. Potom však začaly být obrazy stále horečnatější a chaotičtější; míhaly se mu hlavou jako splašený film. Začal utíkat o život. Slyšel ječení; řít se do propasti; viděl krev a cítil ji na jazyku. Sny se z jasných a barevných změnily na ponuré černobílé. Bez ustání se s něčím rval, zápasil o holý život; ze všech stran se k němu blížili nepřátelé, nebylo kam uniknout. Dohromady to nedávalo naprosto žádný smysl, ale jedno tam bylo zcela zřetelné: čirá hrůza. Zoufale toužil křičet, ale neměl čas, musel se neustále bránit nepřítelům, nestvůrám, neviditelným silám.

V uších mu začal znít jeho rozbouřený tep. Celý svět se točil a pulsoval. Děsivé události, které mu probíhaly hlavou, začaly pronikat napovrch, k vědomí. Pohnul se, převrátil na záda, zhluboka se nadechl. Otevřel oči, ale ještě nic neviděl. Byl v tom podivném otupělém stavu na rozhraní spánku a bdění.

Zahlédl to opravdu? Jakýsi strašidelný obraz ve vzduchu, jako lesklá malba na černém sametu. Přímě nad jeho lůžkem, tak blízko, že cítil ten sirný dech, se vznášel ohyzdý, zrůdný obličej, zkřivený v groteskní grimasy, jak na něj chrlil nesrozumitelná zlobná slova.

Hank otevřel oči dokořán. Měl dojem, že ten obličej stále ještě vidí, jak se rychle rozplývá, ale náhle jako by ho něco velikou silou udeřilo do hrudi; srdce se mu rozbušilo tak prudce, že se hrozilo roztrhnout. Cítil, jak se na něj pyžamo a prostěradlo lepí, úplně propocené. Ležel, lapal po dechu, čekal, až se mu srdce uklidní, až ta hrůza poleví, ale nezměnilo se nic a on nevěděl, co s tím.

Je to prostě noční můra, opakoval si, ale jako by se z ní stále nedokázal probudit. Schválně otevřel oči, jak nejvíc mohl, a rozhlédl se po temném pokoji, přestože si tolik přál být zase dítětem a schovat se pod peřinu, dokud nebudou strašidla a příšery a loupežníci pryč.

V pokoji vypadalo všechno celkem normálně. Ten nestvůrný mužíček v koutě byla jen jeho košile, hosená přes židli, a divné světelné kolo na stěně byl jen odraz pouliční lampy ve skličku jeho hodinek.

Nesmírně se však vyděsil a dosud v něm strach zůstával. Zoufale se snažil odlišit halucinace od skutečnosti a cítil přitom, jak se chvěje. Díval se, naslouchal. I to ticho bylo nějak zlověstné. Vůbec ho neuklidňovalo, naopak měl dojem, že se za ním skrývá cosi zlého, vetřelec nebo démon, který jen čeká na příhodnou chvíli.

Co to bylo? Vrznutí? Kroky? Ne, řekl si, to jenom vítr zalomcoval oknem. Pršet už přestalo.

Další zvuk, tentokrát jakési zaharašení v obývacím. Ještě nikdy podobný zvuk v noci neslyšel. Musím se probrat, musím se probrat. Tak srdce, uklidni se už konečně, ať něco slyším.

Přinutil se v posteli posadit, i když se tak cítil mnohem zranitelnější, a zůstal tak několik minut s rukou přitisknutou na hrudi, aby zmírnil bušení srdce. Konečně se mu to trochu podařilo, třebaže stále tlouklo velice rychle. Hank cítil, jak ho pot začíná studit. Má vstát nebo se snažit znovu usnout? Na spánek nebylo ani pomyšlení. Rozhodl se, že vstane, trochu se projde, rozhlédne se, pokusí se to ze sebe setřást.

Ted' zase něco zašramotilo, tentokrát v kuchyni. Hank se začal modlit.

Marshall se probudil ze stejných snů se srdcem stejně rozbušeným hrůzou. Hlasy. Odněkud určitě zaslechl hlasy. Sandy? Možná rádio.

Ale kdopak ví, pomyslel si. Tohle město spěje tak jako tak do blázince a teď mám třeba ty blázný tady v baráku. Tiše vyklouzl z postele, nazul si pantofle a vytáhl ze skříně baseballovou pátku. Jako kdysi doma, pomyslel si. Ted' bude mít někdo mizek na kašičku.

Vyhlédl ze dveří ložnice na obě strany. Nikde žádné světlo, žádný záblesk baterky. Ale srdce mu buší jak splašené a to přece musí mít nějaký důvod. Natáhl ruku k vypínači, že v chodbě rozsvítí. Do háje! Žárovka byla prasklá. Už kdovíjak dlouho; ale jak tam tak stál ve tmě, cítil, že ho to připravilo o další kus odvahy. Sevřel pátku pevněji a pustil se chodbou, těsně při zdi, oči i uši na stopkách. Tu a tam se mu zdálo, že kdesi slyší nějaký šustot, nějaký pohyb. Pak se dostal ke vchodu do obývacího pokoje a tentokrát opravdu něco zahlédl. Přitiskl se ke zdi, aby se ukryl. Dveře do domu byly dokořán. Ted' se mu srdce rozbušilo ještě víc; slyšel v uších vlastní divoký tep. Ale zároveň se mu ulevilo: byl teď tvorem divočiny a měl před sebou aspoň nějaký náznak skutečného, hmatatelného nepřítele. Ten divný bezdůvodný strach ho děsil ze všeho nejvíc. Ten už dnes zakusil jednou.

Zároveň ho napadla nesmyslná myšlenka: Ta profesorka tu někde musí bejt v baráku.

Pustil se chodbou k Sandyinu pokoji, aby se podíval, zda je v pořádku. Chtěl Kate i Sandy chránit před tím, co se

pohybuje po domě, ať je to cokoli. Dveře jejího pokoje byly dokořán, což bylo nezvyklé; začal postupovat ještě opatrněji. Pomalinku se sunul podél zdi ke dveřím a pak, pátku připravenou, nakoukl do místnosti.

Sandyina postel byla prázdná a ona nikde. Marshall rozsvítil. V posteli dnes někdo spal, to ano, ale teď byla přikrývka spěšně odhozená ke straně a celý pokoj v nepořádku.

Když se Marshall opatrně kradl chodbou zpátky, napadlo ho ovšem, že se Sandy možná šla napít, na záchod, cokoli. Tuto prostou logiku v něm však dusil svíravý pocit, že něco je strašlivým způsobem v nepořádku. Párkrát se zhluboka nadechl a ze všech sil se snažil uklidnit, ale celou tu dobu cítil zákeřnou, nepřírozenou hrůzu, jako by stál kousíček od zabijáckých tesáků nějaké neviditelné příšery.

V koupelně byla zima a tma. Marshall rozsvítil, plný obav z toho, co možná uvidí. Ne, nebylo tu nic neobvyklého.

Nechal tam rozsvíceno a vydal se zpět k obývacímu.

Kradmo nahlédl dovnitř. Zase to šustění! Rozsvítil. Aha. Otevřenými dveřmi sem vane chladný noční vzduch a pohybuje závěsy. Sandy nikde, ani v obývací, ani v kuchyni, ani jinde. Třeba bude venku za dveřmi.

Bylo mu však skoro mdlo při pomýšlení, že by měl projít obývacím ke dveřím do domu, kolem všeho toho nábytku, za nímž se může skrývat nějaký vrah. Pevně stiskl pátku a držel ji připravenou nad hlavou. Pak se začal sunout podél zdi, kolem pohovky, když se dřív podíval, jestli za ní nikdo není, pak dva spěšné kroky kolem stěra a konečně byl u dveří. Vyšel na zápraží, do chladivé noci, a kdovíproč se najednou začal cítit bezpečněji. Město bylo v tuto hodinu dosud tiché. Všichni ostatní teď zaručeně spí, neplíží se kolem domů s baseballovými pátkami v rukou. Marshall tam chvilku postál, aby se vzpamatoval, a pak zašel zpátky do domu.

Zamknout za sebou dveře bylo jak zavřít se do temné skříně s několika stovkami zničí. Strach se vrátil a on znovu pevně sevřel pátku. Žády ke dveřím se opět rozhlédl pokojem. Proč je tu tak šero? Lustr svítil, ale všechny žárovky byly nějak matné, jako by bylo málo proudu nebo co. Marshall, pomyslel si, buďto ti začíná šplouchat na maják nebo jsi v obrovským průšvih. Zůstal stát bez hnutí u dveří, rozhlížel se, naslouchal. V tom domě určitě někdo nebo něco je. Vidět to není, slyšet to také není, ale je to cítit.

Venku před domem, ukryti za keři a jehličnany, leželi Tal a jeho druhové a přihlíželi, jak démoni - podle Talova odhadu alespoň čtyřicet - pustoší Marshallovi mysl a ducha. Jako velicí černí netopýři létali do domu a zase ven, z místnosti do místnosti, kolem dokola Marshalla, pokřikovali na něj posměšná, rouhavá slova, pohrávali si s jeho hrůzou a neustále ji stupňovali. Tal ostražitě sledoval, zda se neobjeví obávaný Rafar, ale Baal v tom divokém hejnu nebyl. Nedalo se ovšem pochybovat o tom, že je Rafar vyslal.

Bylo to k nevydržení, muset se takhle dívat na Marshallovo utrpení. Jeden démon, škaredý malý čertík pokrytý ostrými ježatými ostny, vyskočil Marshallovi na ramena, začal ho bušit do hlavy a ječel: "Umřeš, Hogane! Umřeš! Tvoje dcera je mrtvá a ty taky umřeš!"

Guilo se už stěží ovládal. Z kovovým cinknutím vyklouzl jeho meč z pochvy, ale Talova silná paže ho zadržela.

"Kapitáne, prosím!" naléhal Guilo. "Nikdy dřív jsem tomuhle jen nepřihlížel!"

"Obrň se trpělivostí, můj milý bojovníku," nabádal Tal.

"Jenom jednu jedinou ránu každému z nich!"

Guilo na Talovi viděl, že sám silně trpí, když opakoval rozkaz: "Drž se zpátky. Musí tím projít."

Hank měl v domě rozsvíceno, ale připadalo mu, že snad musí mít něco s očima. Všude bylo stále takové podivné šero, hluboké stíny. Občas nedokázal rozeznat, zda se pohybuje sám anebo ty stíny. Tma jako by se bez ustání zvolna vlnila, přibližovala a zase ustupovala, dýchala.

Stál ve dveřích mezi kuchyní a obývacím, rozhlížel se a naslouchal. Měl dojem, že cítí průvan, ne však chladný vzduch zvenku. Toto bylo jako horký, dusný, odporně páchnoucí dech něčeho nepříjemně blízkého.

Šramot v kuchyni způsobila vařečka, která spadla z odkapávače na podlahu. Tento objev by ho správně měl uklidnit, stále však cítil strach.

Věděl, že dřív nebo později bude muset vstoupit do obývacího pokoje, aby se podíval, co se stalo tam. Udělal první krok ze dveří do místnosti.

Bylo to jako spadnout do bezedné studně temnoty a hrůzy. Vlasy na zátylku se mu zježily jako vlivem statické elektřiny. Rty se mu začaly pohybovat v horečné modlitbě.

A byl na zemi. Než si stačil uvědomit, co se děje, padl prudce vpřed a už ležel na podlaze jak dlouhý tak široký. Shora ho drtila obrovská váha. Instinktivně sebou začal zmítat, aby ji setřásl; byl jako zvíře chycené do pasti. Rukama a nohama vrážel do nábytku a převracel ho, ale byl natolik v šoku, že bolest nevnímal. Kroutil se, svíjel, lapal po dechu, tloukl do toho neviditelného čehosi a cítil, jak jeho rukám něco klade odpor, jako by byl pod vodou. Místnost se zdála být plná kouře.

Černá tma, jako by oslepl, ztráta sluchu, ztráta jakéhokoli kontaktu s vnějším světem. Čas se zastavil. Hank cítil, že umírá. Na vteřinku zahlédl jakýsi obraz, halucinaci, vidění či snad skutečnost: dvě děsivé nenávisné žluté oči. Něco ho začalo rdousit.

"Pane Ježíši!" vykřikl v mysli. "Pomoz!"

Hlavou mu ve vteřince bleskla myšlenka, která musela přijít od Pána: "Přikaz mu! Autoritu máš."

"Pust', ve jménu Ježíše Krista!" vyslovil Hank, třebaže sám sebe neslyšel.

Ta strašlivá tíha povolila tak rychle, že měl Hank pocit, že uletí ke stropu. Nadechl se a zjistil, že už nemá, s čím by zápasil. Ta hrůza, to temné, zlověstné cosi tu však stále ještě bylo.

Hank se opřel o loket, znovu se nadechl a nahlas, zřetelně řekl: "Ve jménu Ježíše Krista vám přikazuji, zmizte z tohoto domu!"

Mary se naráz probudila, nejprve polekána a pak vyděšena spoustou hlasů, které ječely hrůzou a bolestí. Nejprve byl

ten jekot ohlušující, ale postupně slábl a mizel v dálce.

"Hanku!" vykřikla.

Marshall zařval jako divoch a zdvihl pátku nad hlavu, aby skolil nepřítele. Nepřítel zaječel hrůzou.

Byla to Kate. Oba se nezávisle na sobě kradli temnou chodbou, až do sebe narazili.

"Marshalle!" zvolala a hlas se jí třásl. Měla slzy na krajíčku a zároveň zlost. "Co tu prosím tě děláš?"

"Kate..." vydechl Marshall a cítil se jako duše, ze které zvolna uniká vzduch. "Chceš se nechat zabít nebo co?"

"Co se stalo?" Dívala se na baseballovou pátku a věděla, že se něco děje. Ustrašeně se k němu přitiskla. "Je někdo v domě?"

"Ne," zabručel s úlevou i znechuceně zároveň. "Nikdo. Koukal jsem se."

"Co se stalo? Kdo to byl?"

"Nikdo, povídám."

"Ale já jsem měla dojem, že s někým mluvíš."

Netrpělivě na ni pohlédla a houkl: "Vypadám na to, že bych tu s někým přátelsky klábosil?"

Kate zavrtěla hlavou. "Asi se mi něco zdálo. Ale vzbudily mě nějaké hlasy."

"Jaký hlasy?"

"Marshalle, znělo to, jak kdyby tu někdo pořádal mejdan. No tak, kdo to byl?"

"Nikdo. Nikde tu nikdo nebyl. Koukal jsem se."

Kate byla celá zmatená. "Ale já vím, že jsem byla vzhůru."

"Slyšela jsi nějaký strašidla."

Ucítil, jak mu křečovitě stiskla ruku. "Nemluv takhle!"

"Sandy je pryč."

"Jak to myslíš, pryč? Kam šla?"

"Je pryč. Její pokoj je prázdný, není nikde v baráku. Zmizela. Je pryč."

Kate se rozběhla chodbou k Sandyinu pokoji. Marshall šel za ní a ode dveří se díval, jak Kate prohlíží pokoj, otevírá skříň a několik zásuvek.

"Některé její šaty jsou pryč," oznamovala polekaně. "Učebnice taky." Bezmocně na něj pohlédla. "Marshalle - ona utekla z domova!"

Dlouhou chvíli na ni hleděl, pak přešel očima po pokoji, nakonec ztěžka opřel hlavu o futro.

"Do prkýnka," řekl.

"Já jsem večer věděla, že s ní něco je! Měla jsem tomu přijít na kloub."

"Moc jsme to odpoledne nezvládli..."

"Inu, to bylo celkem jasné, když ses vrátil bez ní."

"Jak se vůbec dostala domů?"

"Přivezla ji kamarádka, Terry."

"Třeba šla spát k té Terry."

"Mám tam zavolat a zeptat se?"

"Nevím."

"Ty nevíš?!"

Marshall zavřel oči a snažil se myslet. "Ne," řekl pak. "Je pozdě. Buď u nich je, nebo není. Jestli tam není, vytáhnem je zbytečně z postele. Jestli je, tak je stejně v pořádku."

Kate vypadala trochu poplašeně. "Já tam zavolám."

Marshall pozvedl ruku. "Hele, neplaš se, jo?" řekl a znovu si opřel hlavu o dveře. "Chvilíčku počkej."

"Já jenom chci vědět, jestli tam je -"

"No jo, no jo..."

Kate však viděla, že s Marshallem něco není v pořádku. Byl takový bledý, slabý, zničený...

"Co je ti, Marshalle?"

"Chvilíčku počkej..."

Ustaraně ho objala kolem ramen. "Co se děje?"

Stálo ho nesmírnou námahu to vyslovit. "Mám strach." Oči měl zavřené, hlavu opřenou o dveře, trochu se chvěl.

"Mám strach," opakoval. "A nevím z čeho."

To Kate vyděsilo. "Marshalle..."

"Neplaš se, jo? Zachovej klid."

"Můžu něco dělat?"

"Vydrž, to je všechno."

Kate se na chvilku zamyslela. "Víš co, vem si na sebe župan a já ti ohřeju trochu mlíka, ano?"

"Dobřej nápad."

To bylo poprvé, co se Hank Busche přímo postavil proti démonům a přikázal jim. Když sem uprostřed noci přiletli, byli ovšem nesmírně arogantní a drzí; řádili po domě, proháněli se po místnostech, ječeli, skákali na Hanka a snažili se ho vyděsit. Pak však Krioni, Triskal a jejich druhové ze svého úkrytu spatřili, jak z domu s vřiskotem a zacpanýma ušima jako roj poplašených netopýrů vyrazilo ve velkém zmatku a nepořádku dobře ke stovce vztekklých démonů. Ano, byli to oni, všichni ti obvyklí uličníci a trapiči, které Krioni viděl škodit po městě. Nepochybně je vyslal sám veliký Baal a teď, když je Hank zahnal na útek, bylo těžko říct, jaká bude Rafarova reakce či jeho další plán. Hank však obstál velice

dobře.

Ve chvílce bylo po všem, vzduch čistý, bojovníci vyšli z úkrytu a volněji si vydechli.

"Tal měl pravdu," poznamenal Krioni uznale. "Ten není tak bezvýznamný."

"To je křemen, tenhle Henry Busche," souhlasil Triskal.

Hank a Mary, kteří ještě celí rozklepaní seděli v kuchyni u stolu, se však v tuto chvíli necítili příliš pevní, silní nebo vítězni. Mary, ještě celá zmatená a vyděšená, připravovala ledový obklad, Hank si ohmatával bouli na čele a nesčetné šrámy a modřiny na rukou a na nohou a byl rád, že vyvázl živý.

Oba dva byli v rozpacích a ani jeden z nich neměl chuť jako první vyprávět své zážitky, protože měl strach, že za nimi třeba nebylo nic víc než příliš mnoho uzeleného a kyselých okurek na noc. Hankova boule však rostla a mohl na vysvětlenou říci jenom to, co věděl. Mary mu věřila každé slovo, stále ještě vyděšená tím jekotem, který ji vzbudil. Jak si tak navzájem sdělovali své nepříjemné zážitky, začali si zvykat na myšlenku, že za tím vším nebyla jen noční můra, ale cosi děsivě skutečného.

"Démoni," uzavřel to Hank.

Mary nemohla než přikývnout.

"Ale proč?" chtěl vědět Hank. "Jaký to mělo důvod?"

Mary mu odpověď nedala. Čekala, až to udělá on.

"Jako první lekce přímého boje," zabručel Hank. "Nebyl jsem na to vůbec připravený. Mám dojem, že jsem to zabalil."

Mary mu podala obklad, on si ho přitiskl na čelo a trochu sebou cukl.

"Proč myslíš, že jsi to zabalil?" ptala se.

"Nevím. Prostě jsem do toho spadl po hlavě. Nechal jsem si to od nich nandat. Pane Bože," modlil se, "pomoz mi být příště připravenější. Dej mi, prosím tě, moudrost, citlivost, abych poznal, co chystají."

Mary mu stiskla ruku, řekla amen, a pak dodala: "Víš, možná se pletu, ale co když to Pán právě udělal? Protože jak jinak se naučíš bojovat proti satanovým přímým útokům než tak, že to prostě... budeš dělat?"

To Hank potřeboval slyšet.

"Podívejme," broukl. "Já jsem veterán!"

"A ani si nemyslím, že jsi to zabalil. Jsou pryč, ne? A ty jsi ještě tady, a měl jsi slyšet, jak ječeli."

"Víš určitě, že jsem to nebyl já?"

"Stoprocentně."

Pak dlouhou chvíli mlčeli. Nikomu z nich nebylo příliš volno u srdce.

"Tak co dál?" zeptala se Mary konečně.

"No... tak se pojď pomodlit," navrhl Hank. To bylo to první, co ho vždycky napadlo.

Sepjali tedy ruce na kuchyňském stole a začali rozmlouvat s Bohem. Poděkovali mu za dnešní zkušenost, za to, že je ochránil v nebezpečí, za to, že jim dal nepřítele poznat tak zblízka. Minula asi hodina a během té hodiny se okruh jejich zájmu stále rozšiřoval. Jejich vlastní problémy se přestaly zdát tak veliké a důležité, jak se Hank a Mary postupně modlili za svůj sbor, za lidi v něm, za město, za lidi, kteří ho spravují, za stát, za národ, za svět. Tím vším postupovalo krásné ujištění, že jsou opravdu ve spojení s Božím trůnem a opravdu spolupracují se svým Pánem. V Hankovi sílila rozhodnost a odhodlání zůstat v boji a dát satanu pocítit, zač je toho loket. Byl si jist, že přesně tohle od něj Bůh očekává.

Teplé mléko a Katina společnost Marshalla poněkud uklidnily. S každým douškem a s každou minutou obyčejného života získával stále větší jistotu, že svět se bude točit dál, že bude žít, že slunce ráno vyjde jako jindy. Žasl nad tím, jak se ještě před chvílíčkou všechno zdálo černé.

"Už je ti líp?" ptala se Kate, která mu mazala čerstvou topinku máslem.

"Jo," odpověděl a cítil, že se mu srdce vrátilo na místo a ke svému pravidelnému rytmu. "Člověče, vůbec nevím, co to na mě padlo."

Kate položila na stůl talíř se dvěma topinkami.

Marshall si kousl a zeptal se: "Takže u Terry není?"

Kate zavrtěla hlavou. "Chceš o ní vůbec mluvit?" ptala se.

Marshall byl připraven. "Asi bysme si měli popovídat o dost věcech."

"Já tak trochu nevím, jak začít..."

"Myslíš si, že je to moje vina?"

"Ale Marshall..."

"No tak, buď upřímná. Dneska stejně dostávám celej den po hlavě. Nechám si to líbit."

Jejich oči se setkaly a ona neuhnula pohledem. Dívala se na něj s velikou otevřeností a láskou.

"Absolutně ne," řekla.

"Dneska jsem to zvorál."

"Myslím, že jsme to zvorali všichni, a to platí i o Sandy. Nezapomeň, pár věcí bylo jen její vlastní rozhodnutí."

"To jo, ale třeba to bylo jen proto, že jsme jí neuměli nabídnout nic lepšího."

"Co kdybychom třeba promluvili s pastorem Youngem?"

"Vidíš, názornej příklad."

"Cože?"

Hogan malomyslně potřásl hlavou. "Ten Young... on to dělá všechno trošičku moc pohodlný, nepřipadá ti? Pořád ta láska mezi všema lidma, objevování sebe sama, zachraňování velryb..."

Kate byla trochu překvapená. "Já myslela, že se ti Young zamlouvá?"

"No... snad docela jo. Ale někdy... vlastně skoro vždycky... nemám ani pocit, že bych byl v kostele. Připadám si jak na schůzi nějakýho spolku nebo na některý tý praštěný Sandyiný přednášce."

Podíval se jí do očí. Stále na něj soustředěně hleděla. Poslouchá ho. "Ty, Kate, nemáš někdy pocit, že je Bůh asi nějak... větší? Náročnější? Ten Bůh z našeho kostela, ten mi ani nepřipadá jako někdo skutečněj, a jestli jo, tak hloupější než my. Nemůžu od Sandy chtít, aby to všechno baštila. Ani já sám to nebaštím."

"To jsem vůbec nevěděla, že to cítíš takhle, Marshall."

"No, já možná taky ne. To je prostě touhle nocí... budu se nad tím muset pořádně zamyslet. Poslední dobou už je toho nějak moc."

"Co tím myslíš? Čeho je moc?"

To jí nemůžu říct, pomyslel si Marshall. Jak by jí mohl vysvětlit ten divný, hypnotický vliv, který na něj měl Brummel, ten strach, který ho zachvátil při setkání se Sandyinou profesorkou, tu čirou hrůzu dnešní noci? Nic z toho nedávalo žádný smysl - a teď ještě ke všemu Sandy zmizela. Ve všech těchto situacích ho vylekalo, jak je najednou neschopný se bránit. Cítil se, jako by ho někdo ovládal. Ale něco takového Kate prostě nemohl říct.

"Ale... to by bylo dlouhý povídání," zabručel nakonec. "Já si jen myslím jednu věc: že to všechno - náš způsob života, rozdělení času, rodina, náboženství, prostě to všechno - nějak nefunguje. Něco by se mělo změnit."

"Ale s pastorem Youngem mluvit nechceš?"

"Ale, vždyť je to šašek..."

V tu chvíli, uprostřed noci, zazvonil telefon.

"Sandy!" zvolala Kate.

Marshall popadl sluchátko.

"Haló?"

"Ahoj," řekl ženský hlas. "Ty jsi vzhůru?"

Marshall pocítil vlnu zklamání. Poznal ten hlas.

"Ahoj, Bernie," řekl s pohledem na Kate a viděl, jak jí pohasly oči.

"Nezavěšuj! Já se omlouvám, že volám v tuhle hodinu, ale měla jsem schůzku a vrátila jsem se domů až pozdě, a chtěla jsem ještě vyvolat ten film... Zlobíš se?"

"Zlobit se budu zejtra. Dneska jsem na to moc utahanej. Jak to dopadlo?"

"Tak poslouchej. Na tom filmu bylo dvanáct snímků z festivalu, včetně těch s Brummelem, Youngem a třema neznámýma. Dneska jsem dofotila ten zbytek, dalších dvanáct obrázků - moji kočku, sousedku s velikým krtkem, večerní zprávy a tak dále. Ty dnešní obrázky jsou tam."

Odmlčela se a Marshall věděl, že se bude muset zeptat.

"Co ty ostatní?"

"Tam je film úplně černý, osvětlený, na pár místech poškrábaný a jsou na něm otisky prstů. Foták je v pořádku."

Marshall dlouho mlčel. "Marshall... haló?"

"To je zajímavý," odpověděl.

"Tady se něco děje! Jsem z toho celá pryč. Co myslíš, dalo by se vypátrat, komu patří ty otisky?" Další dlouhá pauza.

"Haló?"

"Jak vypadala ta druhá ženská, ta světlovlasá?"

"Ne moc stará, dlouhé světlé vlasy... a jako by měla v obličeji něco zlého."

"Tlustá? Hubená? Něco mezi?"

"Celkem pohledná."

Marshallovi se na čele udělalo pár vrásek a oči mu tékaly po pokoji, jak si dával myšlenky dohromady. "Takže zatím ahoj a uvidíme se ráno."

"Ahoj a díky, žeš mě vyslechl."

Marshall zavěsil a zůstal sedět s očima upřenýma na ubrus. Prsty mu bubnovaly do stolu.

"Co to bylo?" zeptala se Kate.

"Mmmmm," odpověděl, stále zamyšlený. "Ále," řekl pak, "něco z novin. Nic zvláštního. O čem jsme to vlastně mluvili?"

"No, pokud ti to už není úplně jedno, mluvili jsme o tom, jestli říct nebo neříct Youngovi o našich problémech..."

"Youngovi," opakoval a znělo to téměř rozzlobeně.

"Ale jestli nechceš..." Marshall hleděl na ubrus a u ruky mu pomalu stydl hrneček mléka. Kate čekala, pak ho vytrhla otázkou: "Nebo bys o tom radši mluvil až ráno?"

"Promluví si s ním," řekl Marshall rezolutně. "Ano, promluví. To bych řekl, že si s ním promluví!"

"Uškodit to nemůže."

"Ne, to tedy nemůže."

"Nevím, kdy si na tebe bude moct udělat čas, ale..."

"Nejlepší by to bylo v jednu." Trochu se ušklíbl. "V jednu by to bylo úplně báječný!"

"Marshall..." začala Kate, ale zarazila se. V jejím manželovi se něco dělo. Poznala to z jeho hlasu, z jeho obličeje. Ten oheň v jeho očích jí nikdy moc nechyběl - snad si ani nevšimla, že tam nebyl, až do této chvíle, kdy ho tam znovu spatřila, poprvé od té doby, co se odstěhovali z New Yorku. Znovu se jí zmocnily staré známé nepříjemné pocity, pocity, s nimiž neměla nejmenší chuť se vypořádávat pozdě v noci, když její dcera záhadně zmizela.

"Marshall," řekla, odstrčila židli a zvedla talíř s nedojedenou topinkou, "pojd' si lehnout."

"Možná nebudu moct spát."

"Já vím," řekla tiše.

Celou tu dobu stáli Tal, Guilo, Nathan a Armoth s nimi v místnosti a s napětím přihlíželi. Teď se Guilo začal pochechtávat svým chraplavým, chvějivým smíchem.
"Ne, Marshallle," pravil Tal s úsměvem. "Ty jsi nikdy nebyl moc dobrý spáč... a teď tě Rafar pomohl znovu probudit."

kapitola 7.

V úterý dopoledne svítilo do oken slunce a Mary nemilosrdně zpracovávala jakési chlebové těsto. Hank vyhledal ve sborové dokumentaci jedno jméno a telefonní číslo: Reverend James Farrel. Nikdy se s předchozím pastorem svého sboru nesetkal a znal ho jen z nechutných, záštiplných pomluv, které kolovaly po městě. Farrel nyní žil velmi daleko od Ashtonu.

Byl to jen takový okamžitý nápad, výstřel od boku, a Hank to věděl. Posadil se však na pohovku, zvedl telefon a vytočil číslo.

"Haló?" ozval se unavený hlas staršího člověka.

"Dobrý den," řekl Hank a snažil se, aby mu v hlase nebylo znát napětí. "To je pan James Farrel?"

"Ano. Kdo volá?"

"Tady Hank Busche, pastor..." z druhého konce drátu bylo slyšet dlouhý, vědoucí povzdech, "...Ashtonského ekumenického sboru. Vy asi víte, kdo jsem?"

"Ano, vím. Tak jak se vám daří, pastore Busche?"

"Jak mám na tohle odpovědět, pomyslel si Hank. "Inu... v něčem celkem dobře."

"A v něčem zase ne, že?" doplnil Farrel.

"Vy asi máte přehled o tom, co se tady děje?"

"Ne že bych se o to snažil. Ale občas se se mnou někdo ze sboru spojí." Pak rychle dodal: "Jsem rád, že voláte. Čím vám mohu pomoci?"

"Inu... asi tím, že se mnou promluvíte."

"Určitě bych s vámi mohl mluvit o celé řadě věcí," odpověděl Farrel. "Slyšel jsem, že máte v pátek celosborové shromáždění. Je to pravda?"

"Ano."

"Pokud tomu dobře rozumím, jedná se o hlasování o důvěře?"

"Ano."

"Ano ano, také jsem tím prošel. Také z iniciativy Brummela, Turnera, Mayera a Stanleye."

"Vy si děláte legraci."

"Ne ne, historie se prostě opakuje, Hanku. Věřte mi."

"Vyhodili vás?"

"Dospěli k názoru, že se jim nelíbí má kázání a celkové zaměření mé služby, takže proti mě pobouřili celý sbor a podařilo se jim dosáhnout hlasování. Výsledek byl dosti těsný, ale přece jen v můj neprospěch."

"Ti samí čtyři!"

"Ti samí... ale poslechněte, je to pravda? Vy jste skutečně vyloučil Lou Stanleye ze sboru?"

"Inu, vyloučil."

"No to je tedy něco. Nedovedu si představit Loua, jak si tohle nechá od kohokoli líbit."

"Inu, ti ostatní tři z toho udělali klíčový problém. Od té doby mi s tím nedávají pokoj."

"A co sbor?"

"Nevím. Možná jsou oba tábory asi tak stejně silné."

"A jak vy? Jak tohle všechno snášíte?"

Hank přemýšlel, jak to vyjádřit, ale nenapadlo ho nic výstižnějšího než: "Já si myslím, že prožívám duchovní útok - přímý duchovní útok." Farrel neodpovídal. "Haló?"

"Nebojte se, jsem tady." Farrel mluvil zvolna, váhavě, jako by během řeči usilovně přemýšlel. "Jaký duchovní útok konkrétně, Hanku?"

Hank se trochu zakoktal. Dovedl si představit, jak bude vyprávění o dnešní noci znít cizímu člověku. "Inu... prostě si myslím, že tady satan doopravdy působí..."

"Hanku, jaký duchovní útok jste konkrétně myslel?" Farrel téměř naléhal.

Hank začal opatrně vypočítávat hlavní body a velice se snažil, aby mluvil jako duševně zdravý a odpovědný člověk. Zmínil Brummelovu vášnivou touhu se ho zbavit, rozdělení ve sboru, pomluvy, bouřlivou schůzi starších, nápis na domě a potom duchovní zápas, který v noci prodělal. Farrel ho přerušil pouze tehdy, když mu chtěl položit doplňující otázku.

"Já vím, že to zní zmateně..." skončil Hank.

Farrel jenom dlouze vzdechl a zabručel: "Do háje zelenýho!"

"Inu, je to tak, jak jste říkal, historie se opakuje. Určitě jste něco takového taky zažil, vidíte? Anebo je ten hlavní problém ve mně?"

Farrel obtížně hledal slova. "Jsem rád, že jste zavolał. Už kolikrát jsem přemýšlel, jestli nemám zavolat já vám. Nevím, jak se vám bude líbit, co vám teď řeknu, ale..." Farrel se odmlčel, aby nabral sílu, a zeptal se: "Hanku, jste si jist, že tam máte

být?"

A já. Hank cítil, jak v něm stoupá defenzivita. "Ano, pevně věřím, že mě sem Bůh povolal."

"Víte o tom, že vás vybrali za pastora omylem?"

"No, slyšel jsem už něco takového, ale..."

"Je to pravda, Hanku. Měl byste se nad tím opravdu zamyslet. Víte, ten sbor mě vybral; už měli vybraného jiného kazatele, jen ho tam přestěhovat - někoho s dostatečně širokou a liberální náboženskou filozofií, aby jim to vyhovovalo. Hanku, já vážně nevím, jak jste se tam nakonec dostal vy, ale musela to být nějaká zvláštní souhra náhod. To poslední, co tam chtěli, byl další fundamentalistický kazatel, potom co si dali tolik práce s tím, aby se jednoho zbavili."

"Ale oni mě zvolili!"

"To byla jen náhoda! Brummel a ti ostatní něco takového určitě v plánu neměli."

"Inu, to je teď celkem jasné."

"Dobře, dobře, tak to tedy taky vidíte. Takže si teď dovoluji dát vám otevřeně jednu radu. Po pátku už to možná bude stejně jedno, ale kdybych byl vámi, začal bych balit a hledat si jiné místo, ať už to hlasování dopadne jakkoli."

Hank si místo odpovědi jen povzdechl. Ten rozhovor se mu přestával líbit.

Farrelův hlas zněl energicky. "Hanku, já jsem tam byl, prodělal jsem to, vím, co teď prožíváte, a vím taky, co vás ještě čeká. Věřte mi, nestojí to za to. Nechte jim sbor, nechte jim celé město; jenom neobětujte sám sebe."

"Ale já přece nemůžu..."

"Ano, já vím, Bůh vás tam povolal. Hanku, mě kdysi taky. Byl jsem připraven bojovat, bít se v tom městě za Boží věc. Víte, stálo mě to domov, pověst, zdraví, téměř i manželství. Když jsem z Ashtonu odcházel, opravdu jsem vážně uvažoval o tom, že si nechám změnit jméno. Nemáte tušení, proti čemu se vlastně stavíte. V tom městě působí síly..."

"Jaké síly?"

"Inu, politické, společenské... duchovní taky, samozřejmě."

"Ano, vy jste mi vlastně ještě neodpověděl: co si myslíte o té dnešní noci?"

Farrel chvilku váhal, pak řekl: "Hanku... nevím proč, ale mně se o těchto věcech moc špatně mluví. Všechno, co k tomu mohu říct je, odejděte odtamtud, dokud můžete. Nechte to být. Ten sbor vás tam nechce a město taky ne."

"Já odejít nemůžu, to už jsem vám říkal."

Farrel se na dlouhou dobu odmlčel. Hank už se skoro bál, že zavěsil. Pak však řekl: "No dobrá, Hanku, já vám to povím. Poslouchejte. To, co jste prodělal dnes v noci... ano, myslím si, že jsem zažil podobné věci. Ale mohu vás ujistit, že ať to bylo cokoli, byl to teprve začátek."

"Pastore Farrel..."

"Nejsem žádný pastor. Říkejte mi Jime."

"O tohle přece ve službě evangelia jde, aby člověk bojoval proti satanovi, šířil světlo Božího slova do temnot..."

"Hanku, tady vám žádné sebelepší kázání nepomůže! Já samozřejmě nevím, nakolik jste připravený nebo vyzbrojený, ale mám-li být upřímný, divil bych se i jen, kdybyste z toho vyvázl živý. Mluvím vážně."

Hank věděl, že může odpovědět jen jedno. "Jime... dám vám vědět, jak to dopadne. Možná zvítězím, možná nevyvážnu živý. Bůh mi neřekl, že vyvážnu živý; řekl mi jenom, abych tu zůstal a bojoval. Jedna věc je mi teď po rozhovoru s vámi jasná: satan to město opravdu chce. Nemůžu mu ho nechat."

Hank položil sluchátko a bylo mu do breku.

"Pane Bože," modlil se, "Pane Bože, prosím tě, co mám dělat?"

Bůh neodpověděl hned a Hank několik minut zůstal sedět na pohovce, pokoušel se nabrat síly a získat rovnováhu. Byl rád, že Mary stále ještě pracuje v kuchyni. V tuto chvíli si nedovedl představit, jak by s ní mluvil - bylo v něm tolik všelijakých myšlenek a pocitů, ve kterých si musel nejdřív udělat pořádek.

Pak se mu vybavil jeden biblický verš: "Projdi křížem kráčem tuto zemi, neboť ti ji dávám."

Nu, rozhodně to bude lepší než sedět doma, trápit se a užírat a nedělat nic pořádného. Hank si natáhl tenisky a vyšel ze dveří.

Krioni a Triskal venku čekali na svého svěřence. Neviděni se k Hankovi připojili, každý z jedné strany a kráčeli s ním dolů z Morganova kopce a směrem do centra. Hank tak jako tak nepatřil mezi zvlášť urostlé lidi a mezi těmito dvěma obry vypadal ještě menší. Rozhodně však vypadal velice, velice bezpečný.

Triskal ostražitě sledoval okolí. "Kam vůbec jde?" ptal se.

Krioni teď už Hanka dost dobře znal. "Asi sám neví. Boží Duch ho vede. Vyjadřuje činem něco, co mu leží na srdci."

"Aha, takže dojde k činům!"

"Prosím tě, hlavně se snaž nevy padat nebezpečně. Zatím je to nejlepší způsob, jak v tomto městě přežít."

"Tak to řekni tomuhle človíčkovi!"

Hank se přiblížil nejužší části města a tam se na chvíli zastavil na rohu a díval se na stará auta, nová auta, dodávky, sportovní vozy, chodce, nakupující, běžce a cyklisty, jak se valí čtyřmi i více různými směry a světla semaforu berou jako nezávazné rady.

Tak kde je to zlo? Jak je možné, že v noci bylo tak živé a dnes je jen vzdálenou vzpomínkou, vydanou všanc řadě pochybností? Žádní démoni či diblíci nevykukovali z oken kanceláří ani nevystřkovali pazoury z kanálů; chodci, kteří ho bez povšimnutí míjeli, byli stále ti stejní normální, obyčejní lidé, jaké tu potkával vždycky.

Ano, toto bylo město, za které se modlil ve dne v noci s velikou bolestí a naléhavostí, kterou cítil v srdci, aniž by ji dovedl vysvětlit. Nyní ho zneklidňovalo, zkoušelo jeho trpělivost.

"Tak máte problémy, nebo nemáte, nebo je vám to úplně jedno?" řekl nahlas.

Nikdo ho neslyšel. Žádný hluboký, zlověstný hlas neodpověděl výhrůžkou.

Ale Duch Boží ho nenechával na pokoji. Modli se, Hanku. Modli se za ty lidi. Nepouštěj je ze svého srdce. Ta bolest, ten strach, to nebezpečí tu skutečně je.

A co takhle nějaké výsledky? odpověděl Hank v duchu. Víš, jak dlouho už se za tohle město potím a modlím? Tak rád bych se aspoň jednou na vlastní oči přesvědčil, že to má nějaký význam!

Bylo zvláštní, jak dokonale se démoni dokázali skrývat, někdy i za pochybnosti, které mívával o samotné jejich existenci. "Já vím, že tu jste," řekl tiše a přešel pátravým pohledem slepé tváře domů kolem sebe, beton, cihly, sklo, smetí. Ti démoni si z něj vyloženě dělají legraci. Nejdřív na něj skočí, týrají ho a škrtí a potom zmizí, vklouznou zpět do svých skrýší pod povrchem města a s chichotáním přihlížejí, jak se tu motá jako slepá bába.

Dopáleně se posadil se na lavičku.

"Tady jsem, satane," řekl. "Nevidím tě a možná jsi rychlejší než já, ale pořád ještě tady jsem a z Boží milosti a moci Ducha svatého hodlám být trnem ve tvém boku, dokud toho jeden z nás nebude mít dost."

Zvedl hlavu a pohlédl přes ulici na impozantní budovu Ashtonského sjednoceného křesťanského sboru. Hank znával pár skvělých křesťanů, kteří patřili k této denominaci, ale tito ashtonští byli jiní, liberální, občas až podivní. Několikrát se setkal s pastorem Oliverem Youngem, ale dosud k němu nějak nedokázal proniknout. Young byl vždycky takový chladný a rezervovaný a Hankovi se nikdy nepodařilo zjistit proč.

Jak tam tak Hank seděl, všiml si, že na parkoviště vedle kostela zajíždí hnědý Buick. Krioni a Triskal stáli vedle lavičky a také se dívali. Pouze oni viděli dva zvláštní pasažéry tohoto automobilu: na jeho střeše seděli dva mohutní bojovníci, Arab a Afričan, Nathan a Armoth. Meče nebylo vidět; oba se přesně podle rozkazu tvářili co nejpasivněji a nejmírumilovněji, tak jako všichni ostatní.

Marshall si už prohlédl Bernicin film. Viděl ty drobné škrábance, svědčící o nepatřičném zacházení, a v pravidelných intervalech neohrabané otisky prstů, které velice dobře mohl zanechat někdo, kdo film vytahoval z aparátu na světlo. Schůzku s Youngem se mu skutečně podařilo domluvit na jednu hodinu odpoledne. Hodil do sebe luxusní sýrový hamburger a velkou kávu a ve 12:45 už zajížděl na prostorné asfaltové parkoviště.

Budova Ashtonského sjednoceného křesťanského sboru, jedna z velikých, impozantních staveb ve městě, byla stavěna v tradičním slohu z těžkého kamene, s barevnými okny a majestátní věží - kostel, před kterým si člověk připadal docela malinký. Dveře se k němu dobře hodily: veliké, masívní, téměř z nich šel strach, zvláště když se je člověk snažil sám otevřít. Kostel stál blízko centra a zvonkohra na věži odbíjela každou hodinu a v poledne hrála několik církevních melodií. Byla to úctyhodná budova, Young byl úctyhodný kazatel a všichni lidé, kteří tam chodili, byli úctyhodní občané města. Marshalla občas napadalo, zda ta úctyhodnost a postavení náhodou není podmínkou členství ve sboru. Marshall změřil své síly se vstupními dveřmi a po chvíli se mu podařilo proniknout dovnitř. Ne, tento sbor nikdy na svém kostele nešetřil, to bylo jisté. V předsíni, bohoslužebné místnosti i na schodišti ležely tlusté červené koberce, všude samý nádherně leštěný ořech a dub, mosazné kliky oken i dveří, mosazné věšáky, mosazné zábradlí u schodiště. Okna samozřejmě barevná a stropy vysoké, jemně štukované, s nádhernými křišťálovými lustry.

Dalšími těžkými dveřmi prošel Marshall do bohoslužebné místnosti. Vypadala jako něco mezi koncertní síní a jeskyní: veliké pódium, veliká kazatelna, veliký kůr. Pěvecký sbor tu byl samozřejmě také veliký.

Z kanceláře pastora Younga sem vedly masívní dubové dveře po jedné straně pódia, odkud se dalo velmi důstojně a efektně v neděli vyjít na kazatelnu. Tento vstup už zde tradičně patřil k bohoslužbám.

Marshall ty masívní dveře otevřel a vešel do přijímací kanceláře. Hezoučká sekretářka ho přivítala, ale nepoznávala ho. Marshall se představil, ona se podívala do kalendáře a schůzku potvrdila. Také Marshall se podíval do kalendáře, opět vzhůru nohama. Na druhou hodinu tam byl zapsán A.Brummel.

"Tak, Marshall," pravil Young se srdečným úsměvem ředitele velkého podniku a potřásl mu rukou, "jen pojdte dál."

Marshall vešel za ním do jeho přepychové kanceláře. Young, ramenatý šedesátník s kulatým obličejem, brýlemi s drátěnými obroučkami a řídkými naponádanými vlasy, se tu usmíval na zdech ze záramovaných fotografií, na nichž pózoval s guvernérem státu, několika populárními evangelizátory, několika spisovateli a jedním senátorem. Mimoto byla na temném obložení naaranžována řada medailí, které obdržel od představitelů města a od různých dobročinných organizací. Zřejmě mu dělalo velice dobře jeho významné postavení jak v obci, tak v církvi.

Za svým luxusním psacím stolem byl Young dokonalým obrazem úspěšného profesionála. Jeho vysoké kožené křeslo se stalo trůnem a pastorův odraz ve skle na desce stolu ještě zvyšoval impozantnost jeho vzhledu, asi jako když se alpský horský štít odráží v hladině jezera.

Nabídl Marshallovi židli a když se na ni Marshall posadil, zjistil, že má hlavu mnohem níže než Young. Náznakem se mu vrátil teď už tak dobře známý pocit člověka, který je někomu vydán napospas. Celá ta kancelář jako by byla navržena tak, aby v lidech tento dojem vyvolávala.

"Pěkná kancelář," poznamenal.

"Děkuji vám," odvětil Young se širokým úsměvem, opřel se v křesle dozadu a začal si hrát s prsty na okraji stolu. "Mám z ní radost, jsem za ni vděčný a mám velice rád její útulnou atmosféru. Člověk se v ní cítí tak příjemně."

Ty se v ní cítíš příjemně, pomyslel si Marshall. "Ano... ano."

"Tak jakpak se poslední dobou daří Věstníku?"

"Děkuji, docela se začíná dávat dohromady. Měl jste v ruce dnešní vydání?"

"Ano, bylo velmi dobré. Takové vkusné, stylové. Vidím, že jste nám sem vnesl kus velkoměstské úrovně."

"Mm-hmmm." Marshallovi najednou nějak nebylo příliš do řeči.

"Jsem rád, že vás tu máme, Marshall. Těšíme se na velmi dobré vztahy s vámi."

"Ehm, jistě, děkuji vám."

"Tak s čím pak dnes přicházíte?"

Marshall se zavrtěl a pak vyskočil; v té židli si připadal trochu moc jako bacil pod mikroskopem. Příště si s sebou přinesu svůj psací stůl, pomyslel si. Prošel se sem a tam po kanceláři a snažil se, aby to vypadalo nenuceně.

"Mám toho na jednu hodinu až až," začal.

"Můžeme se setkat, kolikrát budete chtít."

"Ano, jistě. Tak za prvé, Sandy - moje dcera - dnes v noci utekla z domova. Zatím o sobě nedala vůbec vědět, nevíme, kde je..." Ve stručnosti seznámil Younga s celým problémem a jeho historií, a Young naslouchal velmi pozorně, bez jediného přerušování.

"Takže," zeptal se potom, "vy máte pocit, že se obrátila zády k vašim tradičním hodnotám, a to vás trápí?"

"No, víte, já nejsem žádný hluboce zbožný člověk, asi chápete, co tím myslím. Ale něco přece musí být správné a něco ne a mně dělá starost, když Sandy - prostě takhle pořád přeskakuje plot z jedné strany na druhou."

Young se majestátně zvedl od svého psacího stolu a s chápavým, otcovským výrazem ve tváři došel k Marshallovi.

Položil mu ruku na rameno a řekl: "Myslíte si, Marshall, že je šťastná?"

"Nikdy ji šťastnou nevidím, ale to bude asi proto, že vždycky, když ji vidím, tak jsem s ní já."

"A důvodem toho by mohlo být, že je pro vás tak těžké porozumět směru, který nyní pro svůj život zvolila. Je jasné, že ji dáváte najevo rozhodný nesouhlas s jejími názory..."

"Ano, a taky s tou profesorkou, která jí ty názory vtílkuje do hlavy. Vy jste se nikdy nesetkal s - jak jen se jmenuje - profesorkou Langstratovou z vysoké?"

Young se zamyslel, potom zavrtěl hlavou.

"Myslím, že Sandy u ní teď absolvovala řadu přednášek a každé čtvrtletí mi připadala vzdálenější normálnímu životu."

Young se maličko zasmál. "Marshall, na mne to dělá dojem, že prostě hledá, snaží se objevovat svět, vesmír, ve kterém žije. Copak si už nevzpomínáte na svoje dospívání? Tolika věcem člověk jednoduše nevěřil, dokud si je sám neohmatal. To se zřejmě nyní děje v Sandy. Je to velice bystré děvče. Určitě potřebuje prostě hledat, nalézt sama sebe."

"No, tak aspoň doufám, že až se najde, zavolá, kde je."

"Marshall, já jsem si jist, že by se jí volalo mnohem lépe, kdyby doma nalézala více porozumění. Není přece na nás, abychom určovali druhému člověku, co má sám se sebou udělat, nebo jaké je jeho místo v kosmu. Každý musí objevit svou vlastní cestu, svou vlastní pravdu. Pokud kdy máme na této planetě žít jako jedna civilizovaná rodina, musíme se naučit respektovat právo druhého na vlastní názor."

Marshallovi ta slova přišla jaksi povědomá. Jako by se ze Sandyina mozku něco přehrálo do Youngova. Neudržel se a zeptal se ještě jednou: "Víte určitě, že vůbec neznáte profesorku Langstratovou?"

"Zcela určitě," odpověděl Young s úsměvem.

"A co Alfa Brummela?"

"Koho?"

"Alfa Brummela, náčelníka policie."

Marshall sledoval Youngův obličej. Má problémy s tím, co odpovědět?

"Možná jsem ho už někdy viděl," odpověděl Young konečně. "Snažil jsem se vybavit si pod tím jménem nějaký obličej."

"Ten uvažuje úplně stejně jako vy. Pořád mluví o snášenlivosti a dobrých vztazích. Nechápu, jak se mohl stát policistou."

"Nemluvili jsme ale o Sandy?"

"Ano, jistě. Prosím, pokračujte."

A Young pokračoval. "Všechny ty otázky, které vás trápí, otázka dobra a zla, otázka pravdy nebo otázka našich rozdílných názorů na tyto věci... na tolik z nich nelze nalézt odpověď, jediné ve vlastním srdci. Všichni pravdu cítíme, jako společný tep všech lidských srdcí. Každý člověk má přirozené nadání k dobru, lásce, k očekávání toho nejlepšího a usilování o to jak pro sebe, tak pro svého bližního."

"Tak si říkám, že jste tu na festival asi nebyl."

Young se zasmál. "Připouštím, že my lidé se často ještě nedovedeme řídit podle svých nejlepších sklonnů."

"Mimochodem, zašel jste doopravdy na ten festival nebo ne?"

"Ano, na několik míst. Obávám se, že z větší části je pro mě festival nezajímavý."

"Takže na pouti jste se nestavil?"

"Jistěže ne. Je to vyhazování peněz. Ale k té Sandy..."

"Ano, ano, mluvili jsme o tom, co je pravda, a o různých názorech... Vezměte si například téma Boha. Ona ho pořád nějak nemůže najít, já se ho snažím nějak vystihnout, určit, nemůžeme se v tom shodnout a vy jste nám v tom zatím taky moc nepomohl."

Young se zamyšleně usmál. Marshall cítil, že ho čeká velice intelektuální kázání.

"Váš Bůh," pravil Young, "je tam, kde ho naleznete; a abyste ho nalezl, stačí jenom otevřít oči a uvědomit si, že je ve skutečnosti v nás všech. Nikdy jsme nebyli bez něj, Marshall; byli jsme pouze zaslepeni vlastní nevědomostí, a to nám bránilo nalézt lásku, bezpečí, smysl života, po němž všichni toužíme. Ježíš odhalil náš problém na kříži, vzpomínáte si? Řekl, 'Otče, odpusť jim, neboť nevědí...' Je nám proto příkladem v tom, abychom usilovali o poznání, jak jenom můžeme. To je přesně to, co děláte, a jsem si jist, že Sandy zrovna tak. Váš problém je nedostatek velkorysosti, Marshall. Musíte být otevřenější. Musíte hledat, i Sandy musí hledat."

"Takže," ozval se Marshall zamyšleně, "vy říkáte, že je to jen otázka toho, jak se člověk na věci dívá?"

"Ano, to k tomu také patří."

"A když já to vidím určitým způsobem, tak to ještě neznamená, že to všichni ostatní vidí stejně, je to tak?"

"Správně!" Zdálo se, že Young má ze svého žáka radost.

"Takže jen tak jako příklad, jestli jsem to dobře pochopil: Když moje reportérka, Bernice Kruegerová, viděla, že vy, Brummel a další tři lidé jste měli schůzku za jedním stánkem na pouti... to byl jen její pohled na skutečnost?"

Young se usmál, jako by chtěl říci 'co to tady na mě hrajete?' a odpověděl. "Myslím, že ano. Byl by to asi dobrý názorný příklad. Na pouti jsem nebyl a už jsem vám to říkal. Mám k těmhle věcem odpor."

"Vy jste tam nebyl s Alfem Brummelem?"

"Ne, vůbec ne. Takže, jak vidíte, slečna Kruegerová měla zcela nesprávný pohled na druhého člověka."

"Nebo na vás oba, ne?"

Young se usmál a pokrčil rameny.

Marshall trochu přitlačil. "Myslíte si, že je to hodně pravděpodobné?"

Young se nepřestával usmívat, ale v obličeji trochu zrudl. "Marshall, co ode mě vlastně chcete? Abych se s vámi hádal? Proto jste sem určitě nepřišel."

Marshall se rozhodl riskovat. "Dokonce si vás i vyfotografovala."

Young si povzdechl a chvíli hleděl do země. Pak řekl nevzrušeně: "Tak co kdybyste ty fotografie příště přinesl, abychom se na ně mohli podívat společně?"

Usmál se přitom tak, že Marshallovi bylo, jako by mu plivl do obličeje.

"Dobře," zabručel a neuhnul pohledem.

"Marge s vámi domluví další schůzku."

"Děkuji."

Marshall se podíval na hodinky, došel ke dveřím a otevřel je. "Tak pojď dál, Alfe."

Alf Brummel seděl v přijímací kanceláři. Když uviděl Marshalla, v rozpacích vyskočil. V obličeji vypadal jako člověk, který spatřil, jak se na něj šílenou rychlostí řítí rychlík.

Marshall ho popadl za ruku a nadšeně mu s ní zatřásl. "Ahoj, kamaráde! Tak si říkám, že když vy dva se moc neznáte, že bych vás asi měl představit. Alfe, tohle je reverend Oliver Young. Reverende Youngu, tohle je Alf Brummel, náčelník policie."

Brummel očividně nebyl Marshallovou srdečností příliš nadšený, ale Young ano. Pokročil vpřed, uchopil Brummelovu ruku, stiskl mu ji a okamžitě vtáhl Brummela do své kanceláře. "Marge, domluvte s panem Hoganem další schůzku," řekl přes rameno.

Ale pan Hogan už byl pryč.

kapitola 8.

Sandy Hoganová sklíčeně seděla na otevřeném prostranství mezi školními budovami u malého stolku stíněného rozložitou vinnou révou a nepřítomně hleděla na zvolna chladnoucí hamburger v mikrotenovém sáčku a zvolna teplající krabičku mléka. Dopoledne byla na přednáškách, ale nedokázala se na ně soustředit. Myšlenky se jí neustále vracely k jejím problémům, její rodině, jejímu agresivnímu tatínkovi. Mimoto měla za sebou hroznou noc: prošla napříč celým městem a do rána pak seděla na ashtonském autobusovém nádraží a četla si z učebnice psychologie. Po přednáškách se zkusila natáhnout na trávník za nějaké sousoší a opravdu se jí podařilo na chvíli zdřímnout, ale když se probudila, nepřipadal jí svět o nic lepší a vnímala pouze dva pocity: hlad a osamělost.

A jak tak teď seděla u svého malého stolku nad obědem z automatu, pozvolna v ní osamělost vítězila nad hladem, až měla slzy na krajíčku.

"Proč, tati?" zašeptala tichounce a zapíchla brčko do krabičky mléka. "Proč mě nemůžeš prostě mít rád takovou, jaká jsem?"

Jak může být tolik proti ní, když ji sotva zná? Jak může být tak zaujatý proti jejím myšlenkám a názorům, když jim ani nerozumí? Žijí ve dvou různých světech a oba mají pro svět toho druhého jen pohrdání.

Včera na sebe nepromluvíli celý večer ani slovo a Sandy si šla lehnout rozzlobená a smutná. Jak tam tak ležela a slyšela, jak její rodiče zhasínají, čistí si zuby, ukládají se ke spánku, připadalo jí, že jsou od ní stovky kilometrů daleko. Toužila je zavolat k sobě a nějak se jim přiblížit, ale věděla, že by to nebylo nic platné: táta by měl zase spoustu požadavků a kladl by si podmínky jejich vzájemného vztahu, místo aby ji měl rád - prostě jenom rád.

Ani teď jí nebylo jasné, co ji to vlastně uprostřed noci vyděsilo. Vzpomínala si jenom, že se probudila plná hrůzy v všech druzích, jaké kdy poznala: hrůzy ze smrti, ze selhání, ze samoty. Cítila, že se musí prostě dostat z domu ven. Už když se spěšně oblékala a utíkala ze dveří, věděla, že jedná naprosto nesmyslně, ale ta hrůza byla silnější než rozum.

Teď si připadala jako nějaký ubohý živočich vystřelený do vesmíru bez naděje na návrat, který letí bezmocně dál a dál, na nic zvláštního nečeká a nemá před sebou nic, na co by se mohl těšit.

"Ach, tati," špitla a dala se do pláče.

Sklonila hlavu, aby jí vlasy stínily obličej, a slzy jí začaly jedna po druhé kapat na stolek. Slyšela, jak kolem chodí lidé, ale ti se rozhodli žít každý ve svém vlastním světě a nechat ji samotnou v tom jejím. Snažila se plakat tiše, což bylo dost těžké, protože se její smutek dral na povrch jako povodeň, když se provalí hráz.

"Ehm..." ozvalo se najednou tiše a váhavě. "Nezlobte se..."

Sandy vzhledla a spatřila jakéhosi mladého muže, světlovlasého, hodně štíhlého. Jeho veliké hnědé oči se na ni dívaly plné soucitu.

"Nerad bych byl drzý," ozval se, "ale... nemohl bych vám nějak pomoci?"

V obývacím pokoji profesorky Juleen Langstratové bylo šero a velice, velice ticho. Jediná svíčka na konferenčním stolku vrhala matné světlo na vysoké knihovny, zvláštní orientální masky, vkusně vybraný nábytek a na tváře dvou lidí, kteří tu seděli proti sobě se svíčkou mezi sebou. Jedním z nich byla profesorka, hlavu v křesle opřenou dozadu, oči zavřené, ruce vztažené dopředu. Jemně jimi pohybovala sem a tam, asi jako by rozhrnovala vodu.

Naproti ní seděl Brummel. Oči měl také zavřené, ale jinak se jeho výraz a chování jejímu moc nepodobaly. Vypadal napjatý a nesvůj. Co chvíli na zlomek vteřiny oči otevřel, aby viděl, co profesorka Langstratová dělá.

Po nějaké době začala sténat a ve tváři jí bylo znát bolest a rozladění. Pak otevřela oči a napřímila se. Brummel na ni pohlédl.

"Dnes se necítíš moc dobře, že?" zeptala se.

Hodil rameny a sklopil oči k zemi. "Ehhh, celkem to ujde. Jsem jen unavený."

Nespokojeně zavrtěla hlavou. "Ne ne, to není ta energie, kterou z tebe cítím. Tebe něco trápí."

Brummel neodpovídal.

"Ty jsi dnes mluvil s Oliverem?"

Zaváhal, konečně řekl: "Ano, mluvil."

"A byl sis s ním promluvit o našem vztahu."

Nyní zareagoval prudce. "Ne! To není..."

"Nelži mi."

Zase zkontrola a bezmocně si povzdechl. "Tak dobře, mluvili jsme o tom. Ale mluvili jsme i o řadě jiných věcí."

Upřeně se na něj zahleděla a její oči jako by pronikaly do jeho nitra. Ruce se jí rozevřely a začaly se nepatrně pohybovat. Brummel se pokusil zabořit hlouběji do křesla, aby jejímu pohledu unikl.

"S tím si nelam hlavu," protestoval slabým hlasem. "To není nic vážného."

Začala mluvit, jako by četla z listu papíru, přilepeného na jeho hrudi: "Ty... se bojíš, cítíš se v úzkých, šel jsi to říct Oliverovi... také ti připadá, že tě někdo ovládá..." Pohlédla mu do tváře. "Tobě připadá, že tě někdo ovládá? Kdo?"

"Mně vůbec nepřipadá, že by mě někdo ovládal!"

Trochu se zasmála, aby ho zbavila napětí. "Ale ovšemže připadá! Teď jsem to přečetla."

Brummel přešel očima telefon na jedné ze skříněk. "Volal ti Young?"

Pobaveně se usmála. "Nebylo třeba. Oliver je velice blízko Vesmírnému vědomí. Naše myšlenky se už začínají prolínat."

Obličej jí ztvrdl. "Alfe, opravdu bych si přála, abys na tom byl tak jako on."

Brummel si znovu povzdechl, schoval obličej do dlaní a pak vyhrkl: "Podívej, já nemůžu zvládnout všechno najednou! Je toho na mě moc nového."

Položila svou ruku na jeho, aby ho uklidnila. "Tak dobře, probereme to tedy jedno po druhém. Alfe?" Pohlédl na ni.

"Ty se bojíš, vid? Čeho se bojíš?"

"Řekni to ty mně!" odpověděl téměř vyzývavě.

"Dávám ti příležitost, abys mluvil první."

"Tak tedy, vůbec se nebojím!"

Alespoň až do této chvíle, kdy se profesorčiny oči zúžily a vpily se do něj.

"Ty se opravdu bojíš," řekla vážně. "Bojíš se, protože nás tehdy večer vyfotografovala ta reportérka z Věstníku. Je to tak?"

Brummel na ni hněvivě namířil prst. "Tak vidíš, to je přesně jedna z věcí, o kterých jsme s Youngem mluvili! Ten ti volal! Určitě ti volal!"

Klidně přikývla. "Ano, ovšemže mi volal. Nic přede mnou neskrývá. Nikdo z nás neskrývá před ostatními pravdu, vždyť to víš."

Brummel věděl, že mu nezbyde než se otevřít. "Mám starosti o náš plán. Už jsme nějak moc rozrostlí, nemůžeme se dost dobře skrývat. Riskujeme odhalení na příliš mnoha místech. Myslím, že to byla neopatrnost sejít se takhle na veřejnosti."

"Ale to už jsme přece dali do pořádku. Není proč si dělat starosti."

"Že ne? Hogan je nám na stopě! Snad víš, že položil Oliverovi pár velice choulostivých otázek."

"Oliver se o sebe umí postarat."

"A jak se tedy postaráme o Hogana?"

"Tak jako o každého jiného. Víš o tom, že s Oliverem mluvil o problémech, které má se svou dcerou? To by tě mohlo zajímat."

"O jakých problémech?"

"Utekla z domova... a přece dnes měla chut' přijít na mou přednášku. To se mi velice zamlouvá."

"A jak toho tedy využijeme?"

Lišácky se usmála. "Všechno má svůj čas, Alfe. To se nedá uspěchat."

Brummel vstal a začal přecházet sem a tam. "U Hogana si tím nejsem tak jist. Ten možná nebude tak lehce zvládnutelný jako Harmel. Možná to byla chyba, nechat Kruegerovou zatknout."

"Vždyť ses tak dostal k tomu filmu; nechal jsi ho zničit."

Prudce se k ní obrátil. "A jak jsme si tím pomohli? Předtím se na nic neptali, a teď se ptají! Prosím tě, já taky vím, co bych si myslel, kdybych dostal foťák zpátky a film byl zničený. Hogan a Kruegerová nejsou tak naivní."

"Ano, ale jsou zranitelní," odpověděla profesorka Langstratová chlácholivě a obemkla ho rukama jako popínavá rostlina. "Jsou vydaní na pospas nejprve tobě a v konečném důsledku mně."

"Jako každý..." zabručel.

Měl si předem spočítat, jaká bude její reakce. Náhle byla velice chladná a výhrůžná a hleděla mu přímo do očí.

"A to," pravila, "je další věc, o které jste dnes s Oliverem mluvili."

"Ten ti řekne všechno!"

"I kdyby neřekl, Učitelé by mi to stejně oznámili."

Brummel se pokusil sklopit oči. Nemohl snést to cosi, co dělalo takovou krásu tak nesmírně ohyzdnou.

"Podívej se na mě!" přikázala a Brummel poslechl. "Pokud v našem vztahu nejsi šťastný, mohu ho vždycky ukončit."

Znovu sklopil oči a trochu se zakoktal: "To... to je v pořádku..."

"Co tím myslíš?"

"Chci říct, že jsem v našem vztahu šťastný."

"Skutečně šťastný?"

Zoufale toužil ji uspokojit, přimět ji, aby ho nechala být. "Já... prostě bych jen nechtěl, aby se nám věci vymkly z pod kontroly..."

Zvolna, podmanivě ho políbila. "Víc kontroly nad sebou potřebuješ ty, což jsem tě tomu vždycky neučila?"

Trhala ho na kousky a on to věděl, ale měla ho v moci. Patřil jí se vším všudy.

Jedné starosti se však dosud nezabýval. "Ale kolik protivníků budeme ještě muset odstranit? Vypadá to, že jen se jednoho zbavíme, šup, už se na jeho místě objeví jiný. Harmel odešel, přišel Hogan..."

Dokončila za něj: "Postarali jste se o Farrela a objevil se Henry Busche."

"Takhle to nemůže jít dál! Okolnosti jsou proti nám."

"Busche už jako by tu nebyl. Nemáte snad v pátek to hlasování?"

"Copak o to, sbor je docela pěkně rozbouřený. Ale..."

"Ano?"

"Víš, že vyloučil Loua Stanleze ze sboru kvůli cizoložství?"

"Ovšem. To by mělo sboru pomoci, aby se rozhodl."

"Jenže řada jich tam s tím souhlasila!"

Ustoupila, aby na něj lépe viděla, a zmrazila mu krev v žilách svým pohledem. "Ty se bojíš Henryho Busche?"

"Podívej, on má ve sboru pořád ještě velkou podporu, větší, než jsem si myslel."

"Ty se ho opravdu bojíš!"

"Někdo stojí za ním, nevím, kdo to je. A co jestli se mu podaří odhalit náš plán?"

"Nikdy se mu nepodaří odhalit nic!" Kdyby byla šelmou, byly by jí teď vidět všechny zuby. "Dávno předtím bude jako kazatel zlikvidovaný! O to už se postaráš, ne?"

"Pracuju na tom."

"Nesmíš se Buschovi dát! Máš ho v moci a tebe mám v moci já!"

"Říkám, že na tom pracuju."

Uvolnila se a usmála. "Takže příští úterý?"

"Ehh..."

"Oslavíme Buschovo páteční odstoupení. Budeš mi o tom vyprávět."

"A co Hogan?"

"Hogan je oslabený, nemohoucí hlupák. Nedělej si s ním starosti. Za něj odpovědný nejsi."

Než si Brummel stačil uvědomit, co se děje, stál už venku za dveřmi.

Profesorka Langstratová se za ním dívala oknem, dokud neodjel - postranními uličkami jako vždycky, aby si ho nikdo nevšiml. Pak roztáhla závěsy, aby se dovnitř dostalo světlo, zhasla svíčku a ze zásuvky svého psacího stolu vytáhla tlusté desky.

Brzy měla vedle sebe pěkně srovnané životopisy, osobní charakteristiky a současné fotografie Marshalla, Kate a Sandy Hoganových. Když jí oči padly na Sandyinu fotografii, zlovlně to v nich blýsklo.

Nad profesorčím ramenem se neviděna vznášela veliká černá ruka, zdobená prsteny a zlatým náramkem. Hluboký, svůdný hlas jí do mysli našeptával svoje rady.

Úterní odpoledne ve Věstníku připomínalo bitevní pole poté, co jsou všichni buď pobiti nebo na ústupu. V redakci bylo mrtvé ticho. Sazeč George si většinou po každém vydání brávil den volna, aby se trochu zotavil z divokého finišu. Metér Tom byl pryč; účastnil se za noviny nějaké místní akce.

Pokud jde o Edii, ta dala včera večer výpověď. Marshall až dosud vůbec nevěděl, že byla nejdříve šťastně provdaná, postupně začala být nešťastně provdaná, a nakonec začala nevinný vztah s jakýmsi šoférem, který teď vedl k domácímu výbuchu, při němž trosky manželství létaly na všechny strany a oba manželé se prudce rozletěli opačným směrem. Ted' byla pryč a Marshall cítil, jak tu chybí.

Seděli s Bernicí v jeho prosklené kanceláři v zadní části redakce. Od svého bazarového psacího stolu za deset dolarů měl Marshall rozhled po celé místnosti: tři stoly, dva psací stroje, dva koše na odpadky, dva telefony, jeden kávovar. Vypadalo to tam jako uprostřed horečné činnosti, všude samé papíry a nepořádek, ale nedělo se absolutně nic.

"Ty asi nevíš, kde co je, vid'?" zeptal se Bernice.

Bernice seděla na stolku vedle jeho stolu zády opřená o zeď a míchala horké kakao ve svém osobním hrnku.

"Ale, to nějak najdeme," odpověděla. "Kde má knihy, vím, a v jejím rolodexu budou určité všechny adresy a telefony."

"A co šňůra od kávovaru?"

"Proč myslíš, že piju kakao?"

"Do háje. Kdyby mi to tak byl někdo řekl!"

"Já myslím, že to nikdo pořádně nevěděl."

"Měli bychom si hned dát inzerát na novou sekretářku. Ta Edie tu rozhodně dělala víc než jen ohřevla židli."

"Asi to byl hrozný karambol. Stěhuje se nadobro z města, dřív než její manžel začne vidět na oči, aby ji mohl najít."

"No jo, to jsou ty pletky. Nikdy z nich nic dobrého nevezde."

"A už jsi slyšel nejnovější zprávy o Brummelových?"

Marshall se na ni podíval. Krčila se na stole jako upejpvavý ptáček a tvářila se, že ji zajímá její kakao mnohem víc než onen pikantní objev.

"Za stávajících okolností se už nemůžu dočkat, až to uslyším," řekl jí.

"Dneska jsem byla na obědě se Sárrou, jeho sekretářkou. Představ si, že každé úterý odpoledne na několik hodin zmizí a nikdo neví kam, ale Sára to ví. Představ si, že náš milý Alf má jednu velice dobrou přítelkyni."

"Jo, nákou Juleen Langstratovou, profesorku psychologie z vysoké."

Bernice nadskočila. "Jak to víš?"

"Ta světlovlasá ženská, kterou jsi tehdy v noci viděla, pamatuješ se? Den po tom, co se moje reportérka dostane za mříže, protože fotí, co by neměla, mě Langstratová vyhodí ze své přednášky. K tomu si připočti, že Oliverovi Youngovi pěkně zrudnou uši, když mi říká, že ji vůbec nezná."

"Pane Hogan, vy jste geniální!"

"Prostě umím dobře hádat."

"Ona a Brummel spolu něco dělají. On tomu říká terapie, ale podle mého názoru se mu to moc líbí, jestli chápeš, co tím myslím."

"A co s nima má potom společného Young?"

Bernice nevnímala jeho otázku. "To je velká škoda, že Brummel není už ženatý. Mohla bych z toho udělat víc."

"Hele, brzdi trochu, ano? Máme tady nákou partu, ke které patří tři lidi."

"Promiň."

"Takže to, na co chcem přijít, je, co se to vlastně před náma snažej utajit, zejména jestli - a myslím tím opravdu JESTLI - to stojí za to, aby kvůli tomu někoho neprávem zavřeli."

"A zničili mi film."

"Jestlipak by nám nemohly něco prozradit ty otisky na filmu?"

"Moc ne. Nejsou v archivu."

Marshall se otočil na židli, aby jí viděl do obličeje. "Prosím tě, co teda vlastně všechno víš?"

"Mám strýčka, který velice úzce spolupracuje s kanceláří Justina Parkera," odvětila Bernice blazeovaně.

"Krajského prokurátora?"

"To se ví. Udělá pro mě skoro všechno."

"Hele, nezatahuj ho do toho, ještě ne..."

Bernice zvedla ruce, jako by na ni mířil pistolí. "Ne ne, ještě ne."

"Ale neříkám, že by se jednou nemohl hodit."

"Jen si nemysli, že mě to ještě nenapadlo!"

"A teď mi řekni jednu věc: omluvil se ti Brummel vůbec?"

"Děláš si legraci? Po tom, cos mu políbil obě ruce a uctivě odešel?"

"Žádnou oficiální jím podepsanou omluvu z jeho kanceláře jsi nedostala?"

"Říkal ti něco takového?"

Marshall se ušklíbl. "No jo, Brummel i Young mi říkali spoustu všelijakejch věcí - jak se skoro neznají, jak se na pouti ani neukázali... člověče, já bych si tak přál, abysme měli ty fotky!"

Bernice se to dotklo. "Pane Hogan, mně můžete věřit. Fakt jo."

Marshall se na chvíli zahleděl do prázdna a uvažoval. "Brummel a Langstratová. Terapie. Ano ano, teď už to do sebe zapadá..."

"No tak, tak hezky vylož karty na stůl."

Jaký karty? pomyslel si Marshall. Jak se vykládají na stůl vágní pocity, podivný zážitky, tušení?

"No..." řekl konečně, "tenhle Brummel s tou Langstratovou... ty dělaj oba do stejnejch věcí. To je poznat."

"Ale do čeho?"

Marshall byl v úzkých. "Nevím. Možná... něco okultního?"

Bernice vypadala zmateně. No tak, Kruegerová, nechtěj po mně, abych ti to vysvětloval.

"To mi asi budeš muset vysvětlit," řekla Bernice.

A už je to tady, pomyslel si Marshall. "No prostě... já vím, že to bude znít trochu, jako bych se zbláznil, ale když jsem mluvil s jedním i s druhým - někdy by sis to měla taky zkusit - oba dva na mě udělali něco divného s očima... jako by mě hypnotizovali nebo co..."

V Bernici to začalo bublat.

"No tak dělej, směj se."

"Co mi to chceš namluvit? Že to jsou všechno parapsychologové?"

"Nevím pořádně, jak tomu říkat, ale jo, něco takovýho. Brummel není tak dobrej jako Langstratová. Moc se přitom usmívá. Young možná dělá něco podobnýho, ale jinak. Ten zase používá slova - spousty slov."

Bernice se mu na vteřinku zadívala do obličeje a potom řekla: "Já myslím, že potřebuješ něco pořádného, silného k pití. Bude ti stačit horké kakao?"

"To bych řekl. Přines mi, prosím tě."

Bernice se vrátila s dalším osobním hrnkem - Ediíným - plným horkého kakaa. "Snad bude silné dost," řekla a hupla

zpátky na stůl.

"Proč jenom chtěj ti tři vypadat, jako že spolu nemaj nic společného...?" uvažoval Marshall. "A co ty dva neznámý, ten tlust'och a ta vyzáblá? Viděla jsi je už někdy?"

"Nikdy. Třeba nejsou místní."

Marshall vzdychl. "Takhle se nedostaneme nikam."

"Třeba ještě ano. Brummel chodí do toho malého bílého kostela, do Ashtonského ekumenického, a já jsem slyšela, že odtamtud právě někoho vyhodili, protože žil s někým na hromádce nebo tak něco..."

"Bernice, tohle už jsou drby!"

"No dobře. A co bys třeba řekl tomu, kdybych promluvila s jednou kamarádkou z vysoké, která by mi možná mohla říct něco víc o té záhadné paní profesorce?"

Marshall vypadal pochybovačně. "Prosím tě, radši mi nepřidělávej problémy. Mám jich i bez toho dost."

"Sandy?"

A jsme zpátky u tvrdého života, pomyslel si Marshall. "Zatím nevíme vůbec nic, ale pořád telefonujem, ptáme se po příbuznejch a známých. Určitě přijde dřív nebo pozdějc domů."

"Nechodí náhodou k Langstratové na přednášky?"

"Chodí k Langstratovým na řadu přednášek," odpověděl Marshall s hořkostí. Pak se odmlčel. "Poslechni, co když třeba překračujeme hranici mezi nezaujatou novinářinou a... osobní pomstychtivostí?"

Bernice pokrčila rameny. "Já si chci jenom zjistit, jak to je doopravdy, a buď se z toho vyklube něco do novin, nebo nevyklube. Myslela jsem, že by se ti hodilo, kdybych zatím sbírala informace, kde se dá."

Marshall se stále nemohl zbavit vzpomínky na setkání s energickou profesorkou Langstratovou a cítil stále větší bolest, kdykoli si vybavil, jak slyšel její myšlenky z úst své vlastní dcery.

"Tak prosím, pusť se do toho," řekl nakonec.

"V pracovní době nebo mimo?"

"Prostě se do toho pusť," odpověděl Marshall a začal bušit do psacího stroje.

kapitola 9.

Toho večera prostřeli Marshall a Kate na stůl pro tři. Byl to čistě krok víry, očekávání, že se Sandy objeví u večere jako vždycky. Zavolali už kdekomu, ale nikdo ji neviděl. Policie jim také nemohla nic říci. Zavolali do školy, aby zjistili, zda byla Sandy dnes na přednáškách, ale nepodařilo se sehnat nikoho z profesorů ani asistentů, kdo by to věděl určitě.

Marshall seděl u stolu a zíral na Sandyinu prázdnou židli. Kate seděla proti němu, mlčky, a čekala, až rýže dojde.

"Marshall," ozvala se po chvíli, "nemuč se takhle."

"Zvoral jsem to. Úplně všechno jsem to zvoral."

"Nech toho!"

"A problém je v tom, že teď, když už vím, že jsem to zvoral, nemám žádnou možnost to napravit."

Kate ho přes stůl vzala za ruku. "Samozřejmě že máš. Ona se vrátí. Je už dost stará na to, aby měla rozum a uměla se o sebe postarat. A podívej se, jak málo si toho vzala s sebou. Jistě nemínila zůstat pryč neurčitou dobu."

V tu chvíli zazvonil zvonek. Oba sebou trochu trhli.

"Tak," řekl Marshall, "a teď to bude listonoš, skautka, která prodává cukroví, nebo svědek Jehovův..."

"Sandy by přece stejně nezvonila."

Kate se zvedla, že půjde otevřít, ale Marshall se tam rozběhl před ní. Oba dorazili ke dveřím asi tak zároveň a Marshall otevřel.

Nikdo z nich nečekal, že venku bude stát mladý muž, světlolasý a upravený, podle vzhledu nejspíše student. Neměl v ruce žádné letáky ani náboženskou literaturu a vypadal trochu rozpačitě.

"Vy jste pan Hogan?" zeptal se.

"Jo," odpověděl Marshall. "Kdo jste vy?"

Mladý muž byl tichý, ale natolik pevný, aby vyřídil, proč přišel. "Jmenuji se Shawn Ormsby. Jsem student čtvrtého ročníku vysoké a přítel vaší dcery Sandy."

Kate se pokusila říci: "Prosím, pojdte dál," ale Marshall ji přerušil: "Vy víte, kde je?"

Shawn maličko zaváhal, pak řekl opatrně: "Ano. Ano, vím to."

"Tak kde?" ptal se Marshall.

"Mohl bych na chvíli dál?" zeptal se Shawn zdvořile.

Kate vlídně přikývla, ustoupila stranou a Marshalla téměř odstrčila ze dveří: "Jen pojdte."

Uvedli ho do obývacího pokoje a nabídli mu křeslo. Kate chvíli podržela Marshallovu ruku, aby ho přiměla se posadit a tiše mu připomněla, že by se měl ovládat.

"Jsme vám moc vděční, že jste přišel," řekla Kate. "Už jsme měli velkou starost."

Marshallovi bylo už na hlase znát sebeovládání, když se zeptal: "Tak o co jde?"

Shawn byl očividně v rozpacích.

"Já... potkal jsem ji dnes u školy..."

"Ona byla dnes ve škole?" vyhrkl udivený Marshall.

"Inu," odpověděl Shawn, "ano. Ano, byla tam. Já jsem ji ale potkal na Jonesově plazi, na venkovním jídelním prostranství. Byla sama a tak očividně zničená, že jsem... prostě jsem cítil, že bych ji měl oslovit."

Marshall byl jako na jehlách. "Co tím myslíte, očividně zničená? Je s ní něco?"

"Ne ne. Je naprosto v pořádku. Chci říct, nic zlého se jí nestalo. Ale... jdu sem teď kvůli ní." Tentokrát oba rodiče naslouchali bez přerušení, proto Shawn pokračoval: "Dost dlouho jsme spolu mluvili a Sandy mi vypověděla, jak to prožívá ona. Ona se opravdu chce vrátit domů, to bych vám chtěl říct na prvním místě."

"Ale?" pobídl ho Marshall.

"Inu, pane Hogane, já jsem se ji samozřejmě snažil přesvědčit, aby to udělala, ale... jestli to dokážete přijmout, tak ona se bojí vrátit, a myslím, že trochu i stydí."

"Kvůli mně?"

Shawn teď bruslil na velmi tenkém ledu. "Mohl byste... myslíte, že byste byl schopen to přijmout?"

Marshall byl ochoten být na sebe tvrdý. "Jo, můžu to přijmout. Koledoval jsem si o tohle řadu let. Patří mi to."

Shawnovi se ulevilo. "A já se prostě snažím, v rámci svých omezených možností, nějak pomoci. Nejsem profesionál - mým oborem je geologie - ale rád bych viděl tuto rodinu zase pohromadě."

"To bychom také rádi," pravila Kate pokorně.

"Jo," řekl Marshall. "Chtěli bychom na tom opravdu pracovat. Shawne, až mě poznáte, zjistíte, že jsem pěkně mizera a moc špatně se předělávám..."

"Nejsi mizera!" protestovala Kate.

"Ale jo, jsem. Ale pořád se učím." Naklonil se v křesle kupředu. "Poslechněte... Sandy vás sem asi poslala, ne?"

Shawn vyhlédl z okna. "Sedí před domem v autě."

Kate byla okamžitě na nohou. Marshall ji chytil za ruku a zase ji posadil.

"No tak," řekl jí, "kdopak je teď přehnaně úzkostlivej?" Pak se obrátil k Shawnovi. "Tak co? Pořád se ještě bojí? Myslí si, že na ni vyletím?"

Shawn omluvně přikývl.

"No," řekl Marshall a doufal, že se mu podaří ovládnout své city. "Tak víte co, řekněte jí, že na ni nevyletím. Nebudu na ni křičet, nebudu ji obviňovat, nebudu s ní mluvit jedovatě ani ošklivě. Prostě... prostě..."

"On ji má rád," dokončila Kate za něj. "Opravdu."

"Je to tak, pane Hogan?" zeptal se Shawn.

Marshall přikývl.

"Řekněte mi to," vybídl ho Shawn. "Vyslovte to."

Marshall mu pohlédl zpřímá do očí. "Mám ji rád, Shawne. Je to moje dítě, moje dcera. Mám ji rád a přál bych si, aby se mi vrátila."

Shawn se usmál a vstal. "Já ji přivedu."

Toho večera bylo na stole prostřeno pro čtyři.

Páteční vydání Věstníku bylo na ulicích a obvyklé období redakčního klidu poskytlo Bernici příležitost si něco oběhnout. Už byla celá netrpělivá, kdy se jí konečně podaří dostat na vysokou a s někým si tam promluvit. Po několika telefonátech měla domluvený jeden důležitý společný oběd.

V severní části školního areálu byla nedávno postavena nová jídelna, moderní budova z červených cihel s modrými okny od podlahy až ke stropu a udržovanou zahradou. Dalo se jíst buďto uvnitř u malých stolků pro dva či pro čtyři, anebo na terasu na sluníčku. Jídelna byla bufetového typu a vařilo se tam slušně.

Bernice vyšla na terasu s tácem, na němž byla jedna káva a zeleninový salát. Doprovázela ji Ruth Williamsová, veselá profesorka ekonomie asi tak ve středních letech, která si nesla mexický salát.

Vybraly si stůl v polostínu poněkud stranou od lidí. Nejprve si povídaly jen tak co je nového.

Ruth však už znala Bernici celkem dobře.

"Bernice," řekla jí nakonec, "já na tobě vidím, že si chceš o něčem promluvit."

Bernice dovedla být ke své přítelkyni upřímná. "Ruth, je to neprofesionální a nechutná záležitost."

"Chceš říct, že jsi přišla na něco nového?"

"Ne ne, o Pat nic. Tenhle problém je teď už nějakou dobu v klidu. Ale můžeš si být jista, že jakmile se objeví cokoli nového, okamžitě se zase probudí k životu." Bernice se na Ruth na chvíli zadívala. "Ty asi moc nečekáš, že někdy na něco přijdu, vid'?"

"Bernice, ty víš, že tě ve tvém úsilí podporuji na sto procent, ale zároveň musím přiznat, že dost pochybuji, že tvé úsilí bude někdy něco platné. Bylo to prostě tak... zbytečné. Tak tragické."

Bernice pokrčila rameny. "No vidíš, a právě proto se snažím zaměřit své úsilí pouze tam, kde bude k něčemu dobré. A s tím právě souvisí dnešní nepřijemné téma. Víš o tom, že mě v neděli večer zatkl a zavřeli do vězení?"

Ruth samozřejmě nechtěla věřit svým uším. "Zavřeli? Za co?"

"Za svádění policisty v civilu k aktu prostituce."

Ruth reagovala tím správným způsobem. Bernice pokračovala a vyličila jí veškeré křivdy a ústřiky, na něž si dokázala vzpomenout.

"To přece není možné!" opakovala Ruth znovu a znovu. "To je něco nechutného! To přece není možné!"

"Inu, každopádně," šla Bernice k jádru věci, "mám dojem, že mám dobrý důvod si dělat otazník nad páně Brummelovými motivy. Upozorňuji předem, je to zatím jen teorie a podezření, ale chtěla bych za tím jít, abych zjistila, jestli na nich něco je."

"Jistě, tomu rozumím. A ty myslíš, že vím něco, co by ti mohlo pomoci?"

"Znáš profesorku Juleen Langstratovou z oddělení psychologie?"
"Ach... inu, párkrát jsem ji viděla. Sedávaly jsme v jídelně u jednoho stolu."
Bernice postřehla v jejím výrazu náznak nechuti. "Copak? Něco s ní není v pořádku?"
"Inu, každému, co jeho jest," odpověděla Ruth a nepřítomně míchala svůj salát vidličkou. "Ale velice obtížně se mi s ní navazoval nějaký kontakt. Bylo skoro nemožné se s ní nějak rozumně bavit."
"Proč? Je panovačná, uzavřená, agresivní, nepřijemná...?"
"Nesmímě povznesená, to za prvé, a také řekla bych záhadná, i když tenhle termín užívám jen proto, že mě lepší nenapadá. Mám z ní dojem, že ji druzí lidé pouze nudí. Její akademické zájmy jsou velmi esoterické a metafyzické a ona jim zřejmě dává přednost před obyčejnou realitou."
"S jakými lidmi se stýká?"
"Nemám tušení. Divila bych se, kdyby se vůbec s někým dokázala sprátnit."
"Takže ve společnosti Alfa Brummela jsi ji nikdy neviděla?"
"Aha, a tohle asi bude to, o co ti od začátku šlo. Ne, vůbec nikdy."
"Ale ty ji zřejmě stejně moc často nevidíš."
"Ona není příliš společenská, takže ne. Ale poslechni, já se vždycky snažím spíš starat o sebe, jestli chápeš, co tím myslím. Rozhodně bych ti jakýmkoli způsobem ráda pomohla, abys mohla zjistit, co potřebuješ ohledně Pat, ale to, za čím jdeš tentokrát, je..."
"Neprofesionální a nechutné."
"Ano, v tom jsi měla naprostou pravdu. Ale spolu s radou, abys toho nechala, ti jakožto tvá přítelkyně dám spojení na někoho, kdo by mohl vědět víc. Máš po ruce tužku? Jmenuje se Albert Darr a je z oddělení psychologie. Podle toho, co jsem slyšela, většinou přímo od něj, se s Langstratovou vídá den co den, nemůže ji ani cítit, a miluje klepy. Dokonce půjdu tak daleko, že mu zavolám a domluvím vám schůzku."

Albert Darr, mladý švihácký profesor s nevíroučným obličejem a jistou slabostí pro dámy byl náhodou zrovna ve své kanceláři a dělal si pořádek v papírech. Ano, měl čas si popovídat, zejména s pohlednou reportérkou z Věstníku.

"Takže dobrý den, dobrý den," uvítal Bernici ve dveřích.

"Vám taky dobrý den, dobrý den," odpověděla. "Já jsem Bernice Kruegerová, přítelkyně Ruth Williamsové."

"Ehm..." pátravě se rozhlédl, jestli někde neuvidí prázdnou židli, a nakonec z jedné sundal stoh slovníků. "Posaďte se, prosím. Omluvte ten nepořádek." Sám se posadil na jinou hromadu knih a papírů, pod níž možná byla židle. "Tak co pro vás mohu udělat?"

"Víte, pane Darr..."

"Alberte."

"Děkuji. Tedy, Alberte, tohle není oficiální návštěva. Jsem tu spíš v osobní věci, ale pokud se mé teorie potvrdí, mohlo by to být důležité z novinářského hlediska." Trochu se odmlčela, aby naznačila, že se pouští do obtížného tématu.

"Podle toho, co Ruth říkala, ty znáš Juleen Langstratovou..."

V tu chvíli se profesor Darr široce usmál, opřel se ve své židli pohodlně dozadu a sepal ruce za krkem. Zřejmě se velice těšil na následující rozhovor.

"Ach..." pravil radostně, "takže my se odvážíme znesvětit posvátnou půdu!" S líčenou podezíravostí se rozhlédl po místnosti, jestli se někde neukrývá nějaký špeh, pak se naklonil kupředu a řekl tlumeným hlasem: "Rozuměj, jsou jisté věci, o nichž správně nemá vědět nikdo, dokonce ani já." Pak se mu tvář zase rozjasnila a on dodal: "Ale naše milá paní profesorka měla už tolikrát tu čest mě přehlížet a dělat mi naschvály, že se jí naprosto necítím být zavázán. Nemohu se dočkat tvých otázek."

Bylo jasné, že Bernice může jít přímo k jádru věci; tento člověk zřejmě žádné formality nepotřebuje.

"Takže za prvé," řekla a připravila si blok a tužku, "co se hlavně snažím zjistit, se týká Alfa Brummela, náčelníka policie. Podle mých informací se s Langstratovou dost často schází. Můžeš to potvrdit?"

"Rozhodně ano."

"Takže... ti dva spolu něco mají?"

"Co přesně máš na mysli?"

"Doplň to sám."

"Jestli myslíš milostné pletky..." usmál se a zavrtěl hlavou. "No jo. Já vím, že to neuslyšíš ráda, ale ne, nemyslím si, že by šlo o něco takového."

"Vždyť se s ní schází poměrně pravidelně."

"Ano, ano, ale to platí o celé řadě lidí. Ona ve svém volném čase poskytuje konzultace. Pověz mi, nechodí k ní ten Brummel pravidelně každý týden?"

A jéje, pomyslela si Bernice. "Ano, každé úterý přesně ve stejnou dobu."

"Vidíš? Chodí k ní na pravidelná týdenní sezení."

"Ale proč se to snaží před každým utajit?"

Darr se naklonil kupředu a ztlumil hlas. "Všechno, co Langstratová dělá, je hluboké tajemství, Bernice. Pouze pro úzký kroužek zasvěcených. Správně o těchto takzvaných konzultacích nemá ani nikdo vědět, nikdo kromě oněch privilegovaných, vyvolených, mocných, oněch mnoha stálých zákazníků, kteří k ní chodí. Taková je naše paní profesorka."

"Ale co tedy vlastně dělá?"

"Poslyš," řekl se zlomyslným zábleskem v očích, "to, co ti teď řeknu, je přísně důvěrné sdělení, a asi bych tě měl také upozornit, že není tak úplně spolehlivé. Velice málo z toho znám z přímého pozorování, většinu jsem tady tak porůznu

posbíral od lidí. Naštěstí si paní profesorka stačila udělat tolik nepřátel, že jen málokdo tu k ní cítí nějaké přátelství nebo závazek." Posadil se znovu tak, aby jí viděl do očí. "Bernice, paní profesorka Langstratová není... jak bych to řekl, žádná přízemní osoba. Její výzkum se pohybuje v oblastech, kterými nikdo z nás nemá nejmenší chuť se zabývat: Prapůvod, Vesmírné vědomí, Vyšší roviny existence..."

"Obávám se, že vůbec nevím, o čem mluvíš."

"Z nás také nikdo neví, o čem ona to vlastně mluví. Někteří z nás mají opravdu starost: nevíme, jestli je paní profesorka mimofádně inteligentní a dělá skutečně významné objevy, anebo jestli je poněkud vyšinutá."

"No dobře, tak co tedy to všechno znamená, ten prapůvod, to vědomí?"

"Dobrá. Tedy... pokud víme, vyvozuje to všechno z východních náboženství, ze starověkých mystických kultů a spisů, z pramenů, o nichž nic nevím a vědět nechci. Já jsem pouze přesvědčen o tom, že ji její bádání v těchto oblastech připravilo o jakýkoli kontakt s realitou. Moji kolegové by mne za tento názor asi pomluvili a vysmáli se mi, ale já v podstatě nevidím v těch jejích výzkumech nic jiného než bláznivé, novopohanské čarodějnictví. Domnívám se, že je zásadním způsobem pomýlená."

Ted se Bernici vybavilo, jak podivně o Langstratové mluvil Marshall. "Slyšela jsem už, že dělá lidem zvláštní věci..."

"Bláznovství. Čiré bláznovství. Ona je podle všeho přesvědčena, že mi může číst myšlenky, ovládat mne, zaklít mne, cokoli. Prostě o tom nepřemýšlím a jdu jí z cesty, jak jen je to možné."

"A je na tom něco pravdy?"

"Absolutně ne. Jediní lidé, které může ovládat nebo ovlivňovat, jsou ti chudáci z úzkého kroužku zasvěcených, kteří jsou natolik hloupí a naivní, že..."

"Úzký kroužek... tato slova už jsi jednou použil..."

Pozvedl varovně ruku. "To je jen můj osobní termín. Nemám žádné důkazy. Dal jsem si prostě dvě a dvě dohromady a vyšly mi velice přesvědčivé čtyři. Slyšel jsem ji, jak připustila, že dává těmto lidem konzultace, a všiml jsem si, že někteří z nich mají dosti významné postavení. Ale jak by mohl psycholog s takhle pokřivenými názory někomu pomoci? A potom..."

"Ano?"

"Čekal bych od ní, že takové situace... zvláštním způsobem využije. Kdopak ví, třeba koná seance nebo kroužky čtení myšlenek. Třeba vaří ještěřčí ocásky a mločí očka a servíruje je s chlebem obloženým pavoučími nožičkami, aby vyvolala nějakou zkušenost s nadpřirozenem... ale teď už nejspíše žertují."

"Ale připouštíš i tuto možnost?"

"Inu, něco tak groteskního asi ne, ale o podobné věci by mohlo jít, v souladu s jejich okultními zájmy."

"A ti lidé z úzkého kroužku se s ní všichni pravidelně scházejí?"

"Pokud vím, ano. Nemám ani ponětí, jak je to vlastně organizované ani proč tam ti lidé vůbec chodí. Co z toho mohou mít?"

"Mohli bys mi jmenovat, kdo tam například patří?"

"Inu..." Na chvíli se zamyslel. "Samozřejmě už jsme mluvili o panu Brummelovi. Ano, a možná budeš vědět o Tedu Harmelovi?"

Bernice málem upustila tužku. "Cože, Ted?"

"Ano, bývalý vydavatel Věstníku."

"Pro toho jsem pracovala, než odešel a než noviny koupil Hogan."

"Ehm, pokud tomu dobře rozumím, pan Harmel jen tak neodešel..."

"Ne, utekl. Ale kdo ještě?"

"Paní Pinckstonová, členka správní rady naší školy."

"Aha, tak to nejsou jenom muži."

"Ne ne, rozhodně ne."

Bernice psala jména jedno za druhým. "Pokračuj, pokračuj."

"Kdopak jenom ještě... aha, myslím také Dwight Brandon..."

"Kdo je to Dwight Brandon?"

Blahosklonně na ni pohlédl. "Ále, to je jenom majitel pozemku, na němž naše škola stojí."

"Ach..." Velikými písmeny si zapsala k tomu jménu vysvětlení.

"Ano, a potom ještě Eugene Baylor. To je hlavní pokladník a velice vlivný člen správní rady, pokud tomu dobře rozumím. Zřejmě ho svého času trochu popichovali, proč že to vlastně k paní profesorce chodí, ale tvářil se jako uražená nevinost a zůstal pevný ve svém přesvědčení."

"Hmm."

"Á, a pak je tu ještě ten farář, ten... jak jen se jmenuje..."

"Oliver Young."

"Jak to víš?"

Bernice se jenom usmála. "To jsem jen tak hádala. Pokračuj."

V pátek odpoledne Hankovi stále ne a ne jít z hlavy blížící se celosborové shromáždění - což bylo zřejmě jeho štěstí, když vezmeme v úvahu mladou ženu, která seděla proti němu v rohu obývacího pokoje, kde měl svou pracovnu. Už když ji viděl oknem, jak je oblečena a jak se pohybuje, poslal otevřít Mary a poprosil ji, aby se potom držela poblíž a chovala se velice výrazně jako milující manželka. Ona mladá žena - představila se pouze jako Carmen - však podle Hankova soudu nevypadala na to, že by se přetvařovala. Zdála se celkem upřímná, prostě člověk, který už má dost. A pokud jde o to, proč požádala o pastýřský rozhovor...

"Já myslím," začala, "že jsem opravdu hodně osamělá, a že to je důvod, proč pořád slyším ty hlasy..."

Okamžitě se jim pátravě zadívala do tváří, aby viděla, jak reagují. Ale Hankovi a Mary po jejich nedávné zkušenosti už nic nepřipadalo příliš divné.

"Jaké hlasy?" ptal se Hank. "Co vám říkají?"

Na chvíli se zamyslela a dívala se do stropu svými nevinnými modrými očima.

"To, co prožívám, je normální," řekla. "Nejsem blázen."

"Nebojte se, nemyslíme si to," řekl Hank. "Ale povězte nám něco bližšího o těch hlasech. Kdy s vámi mluví?"

"Hlavně když jsem sama. Jako včera večer. Ležela jsem v posteli a..." popsala, co jí ten hlas říkal, a bylo by to mohlo sloužit jako perfektní scénář obscénního telefonátu.

Mary nevěděla, co na to říct; tohle začínal být těžký kalibr. Hankovi to však znělo jaksi povědomě, a třebaže byl stále velmi opatrný, pokud šlo o Carmen a její motivy, zůstával otevřený pro možnost, že ji obtěžují některé z těch démonických sil, které napadly jeho.

"Carmen," zeptal se, "říkají ty hlasy někdy, kdo jsou?"

Na chvíli se zamyslela. "Jeden z nich bude asi Španěl nebo Ital," řekla. "Má cizí přízvuk a jmenuje se Amano nebo Amanzo nebo tak nějak. Vždycky mluví tak mírně, chlácholivě, a vždycky říká, že se chce se mnou milovat..."

V tu chvíli zazvonil telefon. Mary vyskočila.

"Vrať se co nejdřív," prosil Hank.

Rozhodně chtěla být co nejdřív odtud, to bylo znát. Hank se za ní ještě díval, když ucítil, že ho Carmen bere za ruku.

"Nemyslíte si, že jsem blázen, vidíte, že ne?" tázala se s prosebným pohledem.

"Ehm..." Hank odtáhl ruku a předstíral, že se s ní musí poškrábat. "Ne, Carmen, nejsem... totiž nemyslím. Ale chtěl bych zjistit, co jsou ty hlasy zač. Kdy jste je začala slyšet?"

"Když jsem přišla do Ashtonu. Manžel mě opustil a já jsem sem přišla začít znova, ale... byla jsem tak hrozně osamělá."

"Vy jste je začala slyšet, když jste přišla do Ashtonu?"

"Já myslím, že to bylo proto, že jsem byla tak osamělá. A pořád ještě jsem tak osamělá."

"Co vám říkaly tehdy poprvé? Jak se uvedly?"

"Byla jsem sama a stýskalo se mi, to bylo hned potom, co jsem se přistěhovala, a najednou jsem měla dojem, že slyším Jimův hlas. Víte, to je můj manžel..."

"Pokračujte."

"Opravdu jsem si myslela, že je to on. Ani jsem nepomyslela na to, jak se mnou může mluvit, když tam není, a začala jsem mu odpovídat a on mi říkal, jak se mu po mně stýská a jak si myslí, že to takhle bude lepší, a zbytek noci strávil se mnou." Oči se jí zalily slzami. "Bylo to nádherné."

Hank si nevěděl rady, co s tím. "Neuvěřitelné," vypravil ze sebe jenom.

Znovu na něj prosebně pohlédla těma svými velikýma očima a řekla skrz slzy: "Já jsem věděla, že mi budete věřit."

Hodně jsem o vás slyšela. Říkali, jaký jste soucitný, plný porozumění..."

Záleží na tom, koho mám před sebou, pomyslel si Hank, ale to už ho zase vzala za ruku. Nastal čas k ústupu.

"Ehm..." začal a snažil se mluvit povzbudivě, upřímně a nezaújatě. "Podívejte, myslím, že to byla užitečná hodina..."

"Ano, určitě!"

"Co kdybyste přišla znovu řekneme příští týden?"

"Strašně ráda!" zvolala, jako by ji Hank pozval na schůzku. "Ještě vám toho mám tolik co říci!"

"Tak dobře, myslím, že by se mi hodil příští pátek, pokud se to hodí vám."

Ano, hodilo se to výborně a Hank se zvedl, aby ji naznačil, že rozhovor je u konce. Moc daleko se nedostali, ale Hankovi to rozhodně stačilo.

"Teď si oba necháme týden na to, abychom o těch věcech přemýšleli. Po týdnu nám to možná bude připadat jasnější, bude to do sebe víc zapadat..." Kde jenom ta Mary je?

Konečně! Už se vrací. "Vy už jste na odchodu?"

"Bylo to báječné," vzdychla Carmen, ale alespoň pustila Hankovu ruku.

Dostat Carmen ze dveří bylo snazší, než Hank čekal. Zlatá

Mary! Jeho záchrana!

Hank zavřel dveře a opřel se o ně.

"Uf!" To bylo všechno, co ze sebe vypravil.

"Hanku," ozvala se Mary tlumeným hlasem, "mně se tohle nelíbí!"

"Ta je... ta je tedy pěkně žhavá!"

"Co si myslíš o tom, co říkala?"

"No... počkáme a uvidíme. Kdo volal?"

"Jen počkej, až to uslyšíš! Byla to nějaká paní z Věstníku a chtěla vědět, jestli to byl Alf Brummel, koho jsme vyloučili ze sboru!"

Hank najednou vypadal, jako by ho náraz kus ubylo.

Bernice se poněkud zklamaná vrátila do Marshallovy kanceláře. Marshall seděl za stolem a dával dohromady inzerci pro úterní vydání.

"Tak co říkali?" zeptal se, aniž zvedl hlavu.

"Ne, nebyl to Brummel, a asi to nebyla moc taktická otázka. Mluvila jsem s pastorem ženou a podle jejího hlasu bych řekla, že to téma je velice choulostivé."

"Jo, něco jsem slyšel u holiče. Nějaký člověk říkal, že tam dneska budou mít hlasování a chystají se toho pastora vyhodit."

"Aha, takže mají opravdu problémy."

"Naštěstí takový, který nemá s těma našima nic společného. Je toho už takhle dost." Marshall se znovu podíval na seznam jmen, který Bernice získala od Alberta Darra. "Jak mám asi tady na něčem pracovat, když se mi tu tohle válí nevyřešený? Bernie, ty člověku jenom přiděláváš potíže, víš o tom?"

Vzala to jako kompliment. "A už jsi viděl ten seznam výběrových přednášek, které Langstratová pořádá?"

Marshall ho vzal do ruky a nedůvěřivě nad ním zavrtěl hlavou. "Co je to prosím tě za nesmysl? 'Úvod do božského vědomí a moci: božská podstata člověka, čarodějnice, čaroděj, indiánské magické kolo, jak působí kouzla a rituály'? Ty si ze mě děláš legraci!"

"Jen čti dál, šéfe!"

"Cesty k vnitřnímu osvětlení: jak se seznámit s osobními duchovními vůdci, se světlem, které máme v sobě... jak zharmonizovat rozumovou, tělesnou, citovou a duchovní složku své bytosti skrze hypnózu a meditaci." Marshall četl ještě kousek a pak zvolal: "Cože?! Jak nalézt radost z přítomnosti skrze prožitky minulých a budoucích životů!"

"Mně se nejvíce líbí tady to dole: 'Na počátku byla Bohyně'. Že by Langstratová?"

"Proč se o tom neví už dávno?"

"Z nějakého důvodu to nikdy nepřišlo do školních novin ani do veřejného seznamu přednášek. Ten leták mi dal Albert Darr osobně s tím, že koluje jenom mezi vybranými studenty, kteří se o tyto věci zajímají."

"A moje malá Sandy sedí na přednáškách týhle ženské..."

"A svým způsobem na nich sedí taky tihle všichni, co tu máme na seznamu."

Marshall položil leták a vzal do ruky seznam. Znovu nad ním zavrtěl hlavou; nic lepšího ho nenapadlo.

"Asi by mi moc nevadilo," ozvala se Bernice, "kdyby si pár nekřesťanů nechalo od paní profesorky plést hlavy, jenomže oni jsou všichni moc důležití! Jen se na to podívej: dva ze správních rady, majitel školních pozemků, krajský finanční kontrolor, okresní soudce!"

"A Young! Ctěný, vážený, vlivný pastor sboru Oliver Young!" Marshall si nechal hlavou znovu proběhnout některé vzpomínky. "Jo, teď už to chápu, všechny ty vágní, nezávazné řeči, kterejma mě krmil ve své kanceláři. Young má svoje vlastní náboženství. Není to žádný skalní baptista, to si piš!"

"Náboženství mě nezajímá. Mě zajímají lži a utajování."

"No dobře, tak taky je jasný, že popřel, že by Langstratovou znal. Ptal jsem se ho na to pěkně přímo a on mi do očí řekl, že ji vůbec nezná."

"Tady někdo lže," zazpívala Bernice.

"Jen kdyby tak bylo víc důkazů!"

"No jo, vždyť jsem teprve teď mluvila s Darrem."

"Co ten Ted Harmel? Znala jsi ho dobře?"

"Snad celkem slušně. Slyšel jsi, proč šel pryč?"

Marshall se trochu ušklíbl. "Brummel říkal, že v tom byl nákejší skandál, ale komu se dá dneska věřit!"

"Ted tvrdil, že to není pravda."

"Jo, já vím, tady se všeobecně říká leccos a popírá taky leccos."

"No ale stejně bys mu mohl zavolat. Číslo mám. Žije teď někde u Windsoru. Řekla bych, že se snaží poustevničit."

Marshallovi sklouzl pohled na inzerci, která stále ještě čekala na jeho čas a pozornost. "Jak pak mám tohle všechno stihnout?"

"Prosím tě, vždyť to nic není. Když já jsem mohla podniknout pátrání na vlastní pěst, můžeš ty aspoň zavolat Tedovi. Zítra je sobota, to máš volno, tak si s ním pěkně promluv jako reportér s reportérem, novinář s novinářem. Třeba si spolu kápnete do noty."

Marshall si povzdechl. "Tak mi dej to číslo."

Mary domyla nádobí od večere, pověsila utěrku a vešla do ložnice. Hank tam ve tmě klečel u postele a modlil se. Poklekla vedle něj, vzala ho za ruku a společně se svěřili Bohu do rukou. Ať se dnes večer stane jeho vůle; oni ji přijmou, ať bude jakákoli.

Alf Brummel měl klíč od kostela a už byl uvnitř, rozsvěcel a pouštěl topení. Nebylo mu nijak lehké u srdce. Tentokrát by už měli hlasovat správně, opakoval si znovu a znovu.

Ačkoli do zahájení shromáždění zbývalo ještě půl hodiny, venku už se začala sjíždět auta, víc než jich obvykle bývalo v neděli. Sam Turner, Brummelův hlavní spojenec, zaparkoval svůj velký Cadillac a pomohl vystoupit své ženě Heleně. Byl to větší rančer, ale žádný pozemkový magnát, jak by se dalo čekat podle jeho vystupování. Dnes se tvářil zachmuřeně a rozhodně a jeho žena zrovna tak. Z jiného auta vystoupili John a Patricia Colemanovi, tichý manželský pár, který do Ashtonského ekumenického přešel z nějakého většího sboru ve městě. Hanka měli opravdu rádi a nijak se tím netajili. Dobře věděli, že Alf Brummel nebude nadšený, až je tam uvidí.

Jeden po druhém přijížděli ostatní a rychle se rozdělili do malých hlouček podobného smýšlení, které spolu potichu, úsečně rozmlouvaly. Nikdo se nedíval okolo, až na několik zvědavců, kteří se snažili zjistit mínění lidí a předem

odhadnout výsledek.

Bedlivě je přitom pozorovalo několik temných stínů, sedících na střeše kostela nebo rozmístěných na stanovištích uvnitř i vně budovy.

Lucius, nervóznější než kdy jindy, přecházel a přeletoval sem a tam. Baal Rafar, který se zatím nechtěl příliš ukazovat, svěřil tento úkol jemu, takže aspoň na jeden večer měl Lucius znovu svůj starý lesk.

Co Luciovi dělalo největší starosti, byly ty cizorodé duchovní bytosti, které se tu vyskytovaly, jejich protivníci, nebeské vojsko. Luciovi bojovníci je drželi v patřičných mezích, to ano, ale byli mezi nimi i nějakí noví, které tu ještě nikdy neviděl.

Poblíž, i když ne příliš blízko, stál na stráži Signa se svými dvěma druhy. Podle Talova rozkazu umožnili démonům vstup do budovy, ale sledovali jejich činnost a hlídali, jestli se neobjeví Rafar. Až dosud měla přítomnost jejich i přítomnost tolika dalších bojovníků na demony ten účinek, že se drželi trochu zpátky. Nedocházelo k žádným incidentům a to bylo v tuto chvíli všechno, o co Talovi šlo.

Když Lucius spatřil vcházet Colemanovy, rozčílil se ještě víc. Dříve se nedokázali příliš bránit útokům a demoralizování, které pro ně nařídil, a jejich manželství se téměř rozpadlo. Pak se však spojili s tím modlitebníkem Buschem, naslouchali jeho slovům a byli den ode dne silnější. Za chvíli budou oni a jim podobní skutečnou hrozbou.

Jejich příchod však Lucia nerozčílil tolik jako příchod toho velikého světlovlasého Božího posla, který je doprovázel.

Lucius si byl jist, že ho tu ještě nikdy neviděl. Když se Colemanovi posadili, slétl Lucius dolů a pustil se do vetřelce.

"Tebe jsem ještě nikdy neviděl," zavrčel a všichni ostatní démoni je začali sledovat. "Odkud jsi přišel?"

Cizinec, Evropan Šimon, neřikal nic. Opětoval pouze pevně Luciův pohled a stál jako skála.

"Chci vědět, jak se jmenuješ!" žádal Lucius.

Cizinec neřekl ani slovo.

Lucius se jedovatě usmál. "Ty jsi hluchý, vid? A němý, že? A rozumu máš asi tolik jako řečí, což?" Démoni se chechtali na celé kolo. Tuhle hru milovali. "Pověz, umíš se dobře bít?"

Ticho.

Lucius s kovovým zařinčením tasil šavli. Blýskla se rudě ve vzduchu. Ostatní démoni po jeho příkladu tasili rovněž.

Místnost se rozezněla řinčením a zvoněním oceli a po stěnách se roztančily temně rudé odlesky. Zbývající andělé byli odříznuti hradbou ozbrojených démonů po celou dobu, kdy si Lucius pohrával s tímto osamělým cizincem.

S nenávistí, s nenávistí tak zuřivou, že mu žluté oči lezly z důlků a z rozšířených nozder se valil sirný dech v oblacích, zíral Lucius na svého nehybného protivníka. Začal si hrát s mečem, mával jím v malých kroužcích cizinci těsně před obličejem, a čekal na jeho sebemenší pohyb.

Cizinec na něj pouze hleděl a ani se nepohnul.

Lucius zavřeštěl, švihl šavlí dolů a rozpáral mu oděv. Ostatní démoni se zachechtali a zajásali. Lucius se připravil k boji, uchopil šavli oběma rukama, přikřčil se, křídla se mu rozvířila.

Před ním stála socha s rozpáraným kabátcem.

"Bij se, ty mátoho!" křičel Lucius.

Cizinec nereagoval a Lucius ho sekl do obličeje. Démoni znovu zajásali.

"Tak co, mám ti teď useknout ucho? Nebo obě? Mám ti užít jazyk, jestli nějaký máš?" škádlil Lucius protivníka.

"Myslím, že bychom měli začít," ozval se zepředu Alf Brummel. Tlumené rozhovory začaly utíchat a místnost se uklidnila.

Lucius vrhl úkosem na cizince škodolibý pohled a ukázal mu mečem: "Běž se postavit mezi ostatní zbabělce!"

Neznámý o krok ustoupil, pak se zařadil mezi ostatní Boží posly za hradbou démonů.

Celkem jedenácti andělům se podařilo proniknout do kostela, aniž by demony příliš pobouřili. Triskal a Krioni přišli s Hankem a Mary. Už dřív se často vyskytovali kolem pastora a jeho ženy, takže nevzbudili větší pozornost kromě obvyklých výhrůžných obličejů a postojů. Byl tu i Guilo, veliký a hrozivý jako vždycky, ale žádný z démonů zřejmě neměl moc chuti se ho na něco ptát.

Jeden z nově přichozích, statný Polynésan, přistoupil k Šimonovi, který si opravoval rozseknutý kabátec, a začal mu ošetřovat ránu na obličej.

"Mota z Polynésie," představil se.

"Šimon z Evropy. Vítej v našich řadách."

"Budeš moci pokračovat?" tázal se Mota.

"Budu pokračovat," odpověděl Šimon a obratnými prsty spojoval roztrženou tkaninu. "Kde je Tal?"

"Ještě nedorazil."

"Colemanovy se pokusil zastavit duch horečky. Tal šel nepochybně čelit útoku na paní Dusterovou."

"Nevím, jak ho bude moci odrazit, aniž by se ukázal."

"On to dokáže." Šimon se rozhlédl kolem sebe. "Knížete Rafara tu nikde nevidím."

"Možná ho vůbec neuvidíme."

"Hlavně aby on neuviděl Tala."

Brummel od kazatelný zahájil shromáždění. Jak se tak díval z tohoto vyvýšeného místa na těch asi padesát lidí pod sebou, neubránil se úvahám, jak asi dopadne hlasování. Někteří lidé jsou určitě rozhodnutí se Hanka zbavit, někteří určitě ne, a pak tu je ta skupina lidí, u níž je k zbláznění nejisté, co udělá.

"Děkuji vám všem, že jste dnes přišli," začal Brummel. "Máme dnes rozhodnout bolestnou otázku. Vždycky jsem doufal, že k tomuto večeru nebude muset dojít, ale všichni si přejeme, aby se naplnila Boží vůle a aby se stalo to, co bude pro jeho lid nejlepší. Začněme proto modlitbou, v níž světíme zbytek večera do Boží péče a vedení."

Následovala velice zbožná modlitba, v níž Brummel prosil Boha o milost a slitování tak vroucně, že by žádné oko

nezůstalo suché.

V rohu modlitebny se mračil Guilo a srdečně si přál, aby anděl mohl plivnout na člověka.

"Cítíš nějakou novou sílu?" tázal se Triskal Šimona.

"Proč?" odpověděl Šimon. "Bude se modlit ještě někdo?"

Brummel skončil a několik lidí ze shromáždění připojilo amen.

"Sešli jsme se tu dnes proto," pokračoval Brummel, "abychom si otevřeně pohovořili o svých postojích k pastoru Buschovi a skončili už jednou provždy všechno to reptání a pomlouvání, kterého je poslední dobou ve sboru tolik. Na závěr potom bude hlasování o důvěře. Doufám, že všichni budeme mít v těchto otázkách mysl Páně.

Když bude kdokoli z vás chtít shromáždění něco říci, budu vás muset poprosit, abyste se omezili na tři minuty. Až se váš čas bude chýlit ke konci, upozorním vás, takže na to pamatujte." Brummel pohlédl na Hanku a Mary. "Myslím, že bude nejlepší, když dáme pastorovi první slovo a potom ho necháme odejít, abychom mohli mluvit naprosto otevřeně." Hank se zvedl, Mary mu stiskla ruku. Došel k pultíku a opřel se o něj rukama z obou stran. Dlouhou dobu ze sebe nemohl vypravit ani slovo a jen tam tak stál a díval se do očí jednomu člověku po druhém. Najednou si uvědomil, jak moc má tyhle lidi rád, všechny bez rozdílu. Některé tváře byly tvrdé, on však chtěl nechtě vidět pod tento povrch, vidět bolest a spoutanost těchto lidí oklamáných a svedených na scestí hříchem, chtivostí, hořkostí a vzpourou. Z mnoha jiných tváří vyčetl, jak s nimi ti lidé cítí; dalo se poznat, že někteří tiše prosí Boha, aby se slitoval a zasáhl.

Hank vyslovil v myšlenkách krátkou modlitbu a začal: "Vždycky jsem si opravdu vážil toho, že mohu stát za tímto stolem, zvěstovat Boží slovo a kázat pravdu." Znovu krátce přelétl pohledem jejich tváře a pokračoval: "A dokonce ani dnes se nedovedu odklonit od Božího poslání a úkolu, kvůli němuž jsem tu před vámi od začátku stál. Nejsem tu proto, abych hájil sebe nebo svou službu. Mým obhájcem je Ježíš a já svěžuji zbytek svého života jeho milosti, milosrdenství a vedení. A proto mi dnes, kdy opět stojím za tímto stolem, dovoďte, abych s vámi sdílel, co jsem přijal z Božího slova." Hank otevřel Bibli a přečetl ze čtvrté kapitoly 2. Timoteovi: "Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvěj, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm.

Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě." Hank zavřel Bibli, rozhlédl se po místnosti, a řekl pevně: "Každý z nás ať na sebe vztáhne Boží slovo tam, kde se ho týká. Já dnes budu mluvit pouze za sebe. Mám od Boha jednoznačné poslání; právě jsem ho přečetl. Vím, že někteří z vás časem nabyli dojmu, že Hank Busche je posedlý evangeliem; že na nic jiného nemyslí. Nuže, to je pravda. Někdy se dokonce ptám sám sebe, proč zůstávám v tak obtížném postavení, proč se stavím proti proudu... ale já prostě nemohu uniknout poslání, které od Boha mám, a jak řekl Pavel, 'běda mně, kdybych nekázal evangelium'. Chápu, že pravda Božího slova může někdy rozdělovat, pobuřovat, být kamenem úrazu. To je však jen proto, že je neměnná, nekompromisní a pevná. A není právě tohle tím nejlepším důvodem, abychom na ní postavili své životy? Porušovat Boží slovo znamená pouze ničit sám sebe, svou radost, pokoj a štěstí.

Chci s vámi jednat poctivě, a proto vám naprosto otevřeně řeknu, co ode mne můžete očekávat. Jsem rozhodnut vás milovat za všech okolností. Jsem rozhodnut o vás pečovat a sytit vás, dokud mne tu ponecháte. Jsem rozhodnut věrně, pevně a nekompromisně stát na tom, co věřím, že Boží slovo učí, a to znamená, že mohou nastat chvíle, kdy ucítíte kolem krku mou pastýřskou hůl - nebudu to však dělat proto, abych vás očerňoval či odsuzoval, ale abych vás vedl správným směrem, chránil a léčil. Jsem rozhodnut kázat evangelium Ježíše Krista, neboť to je moje poslání. Toto město mi leží na srdci; někdy tak silně, že se sám sebe ptám proč, ale je to tak a já to nemohu v sobě potlačit ani toho nedbat. A dokud mi Pán nepřikáže něco jiného, jsem rozhodnut zůstat v Ashtonu, tak jak mi to na srdce položil.

Pokud o takovéhoho pastora stojíte, máte dnes možnost mi to dát najevo. Pokud ne... inu, i to potřebuji vědět.

Mám vás všechny rád. Chci pro vás to nejlepší, co vám Bůh připravil. A to je asi tak všechno, co jsem vám chtěl říct."

Hank sestoupil z kazatelny, Mary ho vzala za ruku a prošli uličkou mezi lavicemi ke dveřím. Hank se cestou snažil zachytit co nejvíce očí. V některých četl lásku a povzbuzení; jiné se podívaly na druhou stranu.

Krioni a Triskal odešli s Hankem a Mary. Lucius za nimi hleděl s pohrdáním a výsměchem.

"Když kocour není doma, myši mají prě," zabručel Guilo.

"Kde jenom je ten Tal?" ptal se Šimon znovu.

Brummel se postavil dopředu. "A nyní si vyslechneme hlasy ze shromáždění. Pokud chcete něco říct, stačí, když zvednete ruku. Ano, Same, pojď."

Sam Turner vstal a došel dopředu.

"Díky, Alfe," řekl. "No, takže já myslím, že mě a mou ženu Helenu asi všichni znáte. Žijeme v tomto městě už přes třicet let a podporovali jsme tento sbor v dobách dobrých i zlých. Nebudu dnes mluvit dlouho. Vy víte, jaký člověk asi tak jsem, že věřím v lásku k bližnímu a v to, že má člověk žít dobrým životem. Vždycky jsem se snažil dělat, co je správné, a být dobrým příkladem toho, jak má křesťan vypadat.

A dnes večer vám řeknu otevřeně, že jsem rozhořčený. Jsem rozhořčený kvůli svému příteli, Lou Stanleyovi. Asi jste si všimli, že tu dnes Lou mezi námi není, a já dobře vím proč. Byly časy, kdy se tady mezi námi mohl ukázat a být jedním z nás, a měl nás rád a my jsme měli rádi jeho a myslím, že pořád ještě máme. Ale tenhle Busche, který má pocit, že je zvláštním Božím darem této zemi, si myslel, že má právo Loua soudit a vyhodit ho ze sboru. Přátelé, dovoďte mi, abych vám řekl jedno: nikdo nevyhodí Loua odnikud, pokud tam Lou chce zůstat, a to, že se Lou nepostavil tomu špinění svého charakteru, jenom ukazuje dobrotu jeho srdce. Už dávno mohl na Busche podat žalobu nebo tu věc vyřešit tak, jak jsem ho viděl řešit jiné věci. Ten se ničeho nebojí. Ale myslím si, že se Lou tolik stydí za ty hrozné věci, které se tu o něm říkaly, a tak ho to bolí, když si představí, co si o něm lidé tady možná myslí, že se prostě rozhodl raději zůstat stranou.

A tím vším můžeme vinit jen a jen tohohle samospravedlivého Busche, který neumí než mlátit Bibli lidem po hlavách a šířit pomluvy. Nežlobte se, že mluvím trochu tvrdě, ale podívejte: dobře si vzpomínám na dobu, kdy tenhle sbor byl jako jedna rodina. Jak je tomu už dávno! Podívejte se, jak to tu vypadá teď: sešli jsme se tu jak na bitevním poli a proč? Protože jsme si sem pustili Hanka Busche a nechali jsme ho, aby nás podnítil jednoho proti druhému. Ashton byl vždycky pokojné město, tento sbor byl vždycky pokojný sbor a já vám říkám, pojďme udělat, co je třeba, aby tomu tak zase bylo."

Turner se posadil a několik lidí v jeho okolí mlčky kývlo na souhlas.

Jako další dostal slovo John Coleman. Byl to značně ostýchavý člověk a měl velikou trému mluvit před celým shromážděním, ale dnes mu na věci tak záleželo, že byl ochoten to překonat.

"Já prostě..." začal s očima upřenými na podlahu a nervózně si hrál se svou Bibli, "...já toho většinou moc nenamluvím a je mi z toho hrozně, že tady takhle stojím, ale... prostě si myslím, že Hank Busche je opravdověj Boží člověk a dobrý pastor a moc by mě mrzelo, kdyby šel odtad pryč. Ten sbor, kam jsme s Pat chodili dřív, nám prostě nedával, co jsme potřebovali, a my jsme už byli hrozně hladoví: po Božím slovu, po Boží přítomnosti. A tady jsme cejtili, že jsme tyhle věci našli a opravdu jsme se těšili, jak tady budeme žít a růst v Pánu pod Hankovým vedením - a vím, že řada lidí to cejtí podobně. A pokud jde o tu věc kolem Loua, to neudělal jenom Hank. Na tom rozhodnutí jsme se podíleli všichni, já taky, a já vím, že to Hank neudělal proto, že by chtěl někomu ublížit."

Když si John sedal, Patricia mu pohládila ruku a řekla: "Dobře jsi to pověděl." John si tím nebyl tak jistý.

"Myslím," pokračoval Brummel, "že by teď bylo dobře vyslechnout pokladníka sboru Gordona Mayera."

Gordon Mayer přišel dopředu s několika výpisy ze sborových účtů. Ve tváři mu bylo znát napětí, rty měl sevřené, hlas mrzutý.

"Rád bych tomuto shromáždění řekl dvě věci," pravil. "Tak za prvé, pokud jde o naše hospodaření, chtěl bych, abyste všichni věděli, že výše sbírek během posledních pár měsíců stále klesá, ale výdaje zůstávají přinejmenším na stejné výši. Jinými slovy, docházejí nám peníze - a já osobně vůbec nepochybuji o tom, proč. Jsou mezi námi názorové rozdíly, které opravdu potřebujeme vyřešit, ale řešení není v tom, že přestaneme dávat do sbírky. Pokud vám vadí pastor, udělejte dneska, co cítíte, že byste měli, ale nezruinujte kvůli jednomu člověku celý sbor."

Za druhé bych vám rád řekl, že výbor našeho sboru původně uvažoval o úplně jiném člověku na místo pastora. Já jsem v tom výboru byl a mohu vám říct, že jsme vůbec neměli v úmyslu doporučit Busche. Jsem přesvědčen o tom, že celá ta věc byla nějaké nedorozumění, závažný omyl. Zvolili jsme si sem nesprávného člověka a teď na to doplácíme."

A tak na závěr už jenom tohle: ano, udělali jsme chybu, ale mám k tomuhle shromáždění důvěru a myslím, že ji dokážeme napravit a vykročit správným směrem. Tak se do toho pusťme."

Tímto způsobem uplynuly téměř dvě hodiny; řečníci obou táborů střídavě trhali na kousky a chválili Hanka Busche.

Nervy se napínaly k prasknutí, sedací partie dřevěněly, záda tuhla, oba názory byly stále zarytější. Po dvou hodinách už se sálem začalo polohlasem šířit všeobecné mínění: "Tak už pojďte konečně hlasovat..."

Brummel už měl sako svlečené, kravatu povolenou a rukávy vyhrnuté. Připravoval hromadu malých čtverečků papíru, hlasovacích lístků.

"Hlasování bude tajné," řekl a podal lístky dvěma rychle vybraným pořadatelům. "Nebudeme z toho dělat žádnou vědu. Pokud chcete, aby pastor zůstal, napište ano, pokud byste raději někoho jiného, napište ne."

Mota štůchl do Šimona. "Bude mít Hank dost hlasů?"

Šimon jen potřásl hlavou. "Nevíme jistě."

"To chceš říct, že možná prohraje?"

"Doufejme, že se někdo modlí."

"Kde jenom může být ten Tal!"

Napsat ano nebo ne netrvalo tak dlouho a pořadatelé téměř okamžitě začali obcházet s košíky.

Guilo stál nehybně ve svém koutě a oplácel upřeným pohledem všem démonům, kteří se na něj podívali. Někteří drobnější trýznitelé a pokušitelé poletovali místností a nakukovali lidem přes rameno, aby viděli, co píšou na lístky. Podle toho, co spatřili, se buď křenili nebo mračili, jákali nebo nadávali. Guilo jen jen cítil v každé pěsti tři nebo čtyři ty drátkovité krčky. Už brzy, démonci, už brzy.

Brummel se znovu ujal slova. "Tak a teď, aby to bylo co nejpoctivější, svěříme sčítání hlasů zástupcům obou rozdílných... ehm... stanovisek."

Po chvilce rozpaků byl za stranu pro zvolen John Coleman a za stranu proti Gordon Mayer. Odnegli si košíky s lístky do zadní lavice. Okamžitě se tam s třepotáním a syčením slétlo hejno démonů, kteří chtěli vidět výsledek.

Guilo tam vykročil také. Je to jen spravedlivé, pomyslel si. Lucius ve vteřině slétl od stropu a sykl: "Zpátky do kouta!" "Chci vidět výsledek."

"Ano?" posmíval se Lucius. "A co když si do tebe taky říznu jako do toho tvého kamaráda?"

Něco v tónu, jakým Guilo odpověděl, "Tak to zkus!" možná způsobilo, že si to Lucius rozmyslel.

Když se Guilo přiblížil, malí démoni se rozprchlí jako hejno kuřat. Guilo se naklonil oběma mužům přes ramena a díval se.

Gordon Mayer počítal první, pak podal lístky Johnu Colemanovi. Nenápadně však ukryl několik hlasů pro v dlani.

Guilo mrkl kolem, aby viděl, nakolik ho démoni pozorují, a pak také nenápadně klepl Mayera přes ruku.

Jeden démon to spatřil a sekl mu po ruce vytasenými drápy. Guilo ucukl a málem by byl démona rozcupoval na kousky, ale vzpamatoval se včas a respektoval Talovy rozkazy.

"Jak se jmenuješ?" chtěl vědět Guilo.

"Duch podvodu," odpověděl démon.

"Duch podvodu!" opakoval Guilo, když se vracel do svého kouta. "Duch podvodu!"

Guilův zásah však byl úspěšný. Lístky vypadly Mayerovi z ruky a John Coleman si toho všiml.

"Tadyhle ti asi něco upadlo," řekl sladce.

Mayer se nezmohl ani na slovo, pouze mu lístky podal.

Coleman dopočítal, ale Mayer chtěl počítat ještě jednou. Počítali ještě jednou. Výsledek byl týž: nerozhodně.

Oba oznámili výsledek Brummelovi, který ho oznámil shromáždění. Shromáždění tiše zaúpělo.

Alf Brummel cítil, jak se mu potí ruce. Vytáhl kapesník a osušil si je, ale za chvíli byly vlhké zas.

"Tak podívejte," řekl, "já vím, že asi není moc velká naděje, že si to někdo z vás rozmyslí, ale také si říkám, že nikdo z nás by asi nechtěl tuhle věc protahovat ještě do dalších dnů. Víte co, uděláme si krátkou přestávku, aby se, kdo potřebuje mohl trochu projít, protáhnout, odskočit si. Pak se tu zase sejdem a budeme hlasovat znovu."

Jak Brummel mluvil, všimli si dva démoni, kteří stáli na hlídce před kostelem, něčeho velmi znepokojivého. Asi tak o blok dál se objevily dvě starší paní, které se pomalu belhaly ke kostelu. Jedna z nich se opírala o hůl a o paži své přítelkyně. Vypadala mizerně, ale zuby měla zaťaté a oči jí hořely rozhodností. Její hůl klapala do rytmu s jejími kroky. Druhá, zdravější a silnější, ji podírala a polohlasem povzbuzovala.

"Ta s tou holí je Dusterová," řekl jeden z démonů.

"Jak to?" divil se druhý. "Myslel jsem, že o tu se někdo postaral."

"Ona je nemocná, žádný strach, jenomže přišla stejně."

"A kdo je ta druhá babka?"

"Dusterová má spoustu přátel. Měli jsme s tím počítat."

Obě staré paní se vyškrábaly po schodech nahoru, nejprve jedna noha, pak druhá, pak položit hůl na další schod, až konečně stály u dveří.

"Vidíš!" zasmála se ta silnější. "Zvládla jsi to! Pán ti pomohl až sem a postará se o tebe i zbytek cesty!"

"Ta Edith Dusterová potřebuje pořádnou ránu," zamumlal jeden z démonů, duch nemoci, a tasil meč.

Snad to byla jen šťastná náhoda či neuvěřitelná shoda okolností, ale právě ve chvíli, kdy se démon vrhl velikou rychlostí kupředu, aby ťal do mozkové tepny paní Dusterové, její přítelkyně se natáhla, aby otevřela dveře, a dostala se tak mezi ně. Špice démonova meče ji zasáhla do ramene a to jako by bylo z kamene: meč se zarazil. Duch nemoci nikoli. Udělal přemet oběma babyčkám přes hlavy a jako raněný pták se dotřepotal k zemi kus od nich. Edith Dusterová mezitím vešla dovnitř.

Duch nemoci se vyškrábal na nohy a zaječel: "Nebeské vojsko!"

Druhý démon se na něj nechápavě podíval.

Brummel spatřil vcházet Edith Dusterovou, samotnou. Zamumlal nadávku. Tohle bude hlas, který změní nerozhodný stav, jenže Dusterová bude téměř určitě hlasovat pro Busche. Lidé už se začínali vracet na místa.

Boží poslové se rozveselili. "Tak Tal zřejmě uspěl," poznamenal Mota.

Ale Šimon ještě nebyl klidný. "Při tak silném početním stavu nepřítel se téměř určitě musel ukázat."

"Jen se neboj, náš kapitán byl určitě velice diskrétní," zasmál se Guilo.

Několik démonů si mezitím lámalo hlavu, kam se cestou přes předsíňku přítelkyně paní Dusterové mohla ztratit. Duch nemoci trval na tom, že to byl někdo z nebeského vojska - ale kde je teď?

Tal, kapitán nebeského vojska, se připojil k Signovi a jeho dvěma druhům v jejich skrytém postavení.

"Kapitáne, ty jsi oklamal i mě!" řekl Signa.

"Jednou si to musíš také zkusit," odpověděl Tal.

Brummel zatím na stupínku zoufale pátral v myšlenkách po nějaké záchraně. V duchu už viděl žhnoucí oči profesorky Langstratové, jestli hlasování nedopadne dobře.

"Tak," řekl, "teď vás prosím, abyste se všichni vrátili na místa a připravili k dalšímu hlasování." Lidé se usadili a ztichli.

Tábor pro byl už celý nedočkavý.

"Teď, když jsme se za to modlili a mluvili o tom, možná někdo z vás zaujme jiný postoj k budoucnosti tohoto sboru. Já..."

No tak, Alfě, řekni honem něco, ale neudělej ze sebe hlupáka. "Já myslím, že bych k tomu také mohl říct pár slov; ještě jsem tu svůj názor vlastně nevyjádřil. Víte, on ten Hank Busche je opravdu trochu moc mladý..."

Jeden instalátér ve středních letech se ozval: "Hele, jestli bude řeč proti pastoru, musíme dostat stejnej čas na řeč pro!"

Tábor pro souhlasně zahučel, tábor proti seděl v mrazivém mlčení.

"Ne, počkejte," koktal Brummel celý rudý, "já nechci nijak ovlivňovat hlasování. Já jenom..."

"Pojďte hlasovat!" zavolal kdosi.

"Ano, hlasovat, a rychle," zašeptal Mota.

V tu chvíli se dveře znovu otevřely. Ne! pomyslel si Brummel. Kdo to bude tentokrát?

Jako hrobový příkrov padlo na shromáždění ticho. Do dveří vešel Lou Stanley. Zachmuřeně kývl všem na pozdrav a posadil se do zadní lavice. Vypadal staře.

"Pojďte hlasovat!" ozval se Gordon Mayer.

Pořadatelé začali rozdávat lístky a Brummel zatím uvažoval o nejvhodnější únikové cestě pro případ, že by se mu udělalo špatně od žaludku - cítil, jak se v něm chvěje každý nerv. Podařilo se mu zachytit pohled Loua Stanleye. Lou se nervózně usmál.

"Dej lístek taky támhle Louovi," řekl Brummel jednomu z pořadatelů. Pořadatel mu vyhověl.

"Myslím, že jsme připraveni na všechny klíčky, které by Lucius mohl mít v zásobě," pošeptal Šimon Guilovi.

"Chceš říct na všechny způsoby, jak rozhodnout nerozhodný stav," odpověděl Guilo.

"Možná máme před sebou ještě hodiny," poznamenal Mota.

Vybíraly se lístky a Lucius dal pevně obklíčit oba košíky. Nespouštěl oči z nebeských bojovníků.

Mayer a Coleman opět počítali a atmosféra houstla napětím. Démoni přihlíželi. Andělé přihlíželi. Lidé přihlíželi. Mayer a Coleman pozorně sledovali jeden druhého a rty se jim pohybovaly v tichém soustředění. Mayer skončil, počkal, až skončí Coleman. Coleman skončil, pohlédl na Mayera a zeptal se, jestli chce počítat ještě jednou. Počítali ještě jednou. Pak Mayer vzal tužku, napsal výsledek na kousek papíru a donesl ho Brummelovi. On i Coleman se posadili a Brummel papírek rozložil. Bylo na něm vidět, že to s ním pěkně otfásl, a potřeboval chvíli, než se mu podařilo zase obnovit své uvolněné, civilní vystupování. "Tak..." začal a snažil se ovládnout svůj hlas. "Tak dobrá. Pastor je znovuzvolen." Polovina lidí si oddechla, zavrtěla se, začala se usmívat. Druhá polovina shrábla kabáty a kabelky a chystala se k odchodu. "Alfe, jaký byl poměr hlasů?" chtěl vědět někdo. "Ehm... to tu není." "Dvacet šest ku dvaceti osmi!" řekl Gordon Mayer vyčítavě a pohlédl směrem k Lou Stanleyovi. Lou Stanley však už byl pryč.

kapitola 11.

Bylo to, jako by kostel naráz vybuchl. Tal, Signa a zbývající dva strážníci ze svého stanoviště spatřili, jak jeho zdmi a střechou se vzteklym jekotem a vřeštěním prudce vyrazilo mračno démonů a rozletělo se všemi směry. Jejich křik se rozezněl nad městem jako kvílení tisíců továrních sirén. "Ti dnes nadělají pěknou spoušť," poznamenal Tal. Mota, Šimon a Guilo přišli podat hlášení. "O dva hlasy!" řekl Mota. "Výborně," usmál se Tal. "Ale ten Lou Stanley!" zvolal Šimon. "Byl to opravdu Lou Stanley?" Tal poznal, co má na mysli. "Ano, byl to pan Stanley. Já jsem se z tohoto místa nehnul od chvíle, kdy jsem přivedl Edith Dusterovou." "Vidím, že Boží Duch pracoval," zasmál se pod vousy Guilo. "Musíme Edith dostat v pořádku domů a postavit nad ní stráž. Všichni na svá místa! Dnes v noci bude město plné rozběsněných démonů." Tu noc měla policie plné ruce práce. V hospodách vypukaly rvačky, soudní budovu nějací vandalové počmárali sprayem, došlo ke krádežím několika aut, ve kterých se pak zloději pro zábavu vozili přes trávníky a záhony v parku.

Dlouho do noci se Juleen Langstratová nemohla probrat z hlubokého transu, ze stavu kdesi na půl cesty mezi pozemským utrpením a spalujícími plameny pekla. Klesla na postel, svalila se na podlahu, vyškrábala se po zdi na nohy, potácela se po místnosti, znovu upadla na podlahu. V hlavě jí s nepředstavitelnou razancí vybuchovaly a duněly výhrůžné výkřiky, příšery, plameny, krev; měla pocit, že jí už už praskne lebka. Cítila, jak se jí do hrdla zarývají drápy, jak se uvnitř jejího těla kroutí a hryžou nějaká zvířata, jak má ruce a nohy spoutané řetězy. Slyšela hlasy démonů, viděla jejich tesáky a oči, cítila jejich sirný dech.

Učitelé se zlobili! "Prohrála jsi, prohrála, prohrála!" dunělo jí v hlavě a defilovalo před očima. "Brummel prohrál, ty jsi prohrála, on zemře, ty taky zemřeš..."

Opravdu drží v ruce nůž, nebo je i to vidění z vyšší roviny vědomí? Pocítila silnou touhu, nesmírně prudký impuls uniknout trýzni, osvobodit se z tělesné schránky, z žaláře těla, který ji spoutává.

"Připoj se k nám, připoj se k nám, připoj se k nám!" volaly hlasy. Dotkla se ostří nože a po prstu jí začala stékat krev. Zazvonil telefon. Čas se zastavil. Pozvolna začala vnímat okolí. Zvoní telefon. Je ve své ložnici. Na podlaze je krev. Zvoní telefon. Nůž jí vypadl z ruky. Slyšela hlasy, rozhněvané hlasy. Telefon zvonil.

Klečí na podlaze ve své ložnici. Řízla se do prstu. Telefon stále ještě zvoní. Zavolala haló, ale zvonil dál.

"Nebojte se, neklam vás," řekla svým návštěvníkům. "Nechte mě. Neklam vás."

Telefon zvonil.

Alf Brummel seděl doma a poslouchal, jak na druhém konci drátu zvoní telefon. Juleen asi není doma. S úlevou zavěsil, šťastný, že alespoň pro tu chvíli unikl. Juleen nebude mít radost z toho, jak hlasování dopadlo. Další zdržení, už zase další zdržení plánu. Věděl, že se jí stejně nevyhne, že ona na to přijde, že se bude muset zodpovídat ostatním a poslouchat jejich výčitky.

Hodil sebou na postel a uvažoval o výpovědi, útěku, sebevraždě.

Sobotní ráno. Slunce svítilo, přes ploty na sebe pokřikovali otcové rodin se sekačkami v rukou, děti si hrály venku, hadice chrlily vodu na špinavá auta.

Marshall seděl v kuchyni u stolu pokrytého inzercí a podnikovým účetnictvím; ve Věstníku stále ještě chyběla sekretářka.

Domovní dveře se otevřely a vešla Kate. "Potřebovala bych pomocníka!"

Ano ano, nevyhnutelné vykládání potravin.

"Sandy!" zavolal Marshall zadními dveřmi. "Jdeme na to!" Během let si tato rodina vypracovala celkem dobrý systém třídění, přenášení a ukládání potravin.

Kate vybírala zeleninu z tašky a podávala ji Marshallovi, který stál u lednice. "Marshall, ptala se, "ty pořád ještě děláš na těch novinách? Je sobota!"

"Už pomalu končím. Nesnáším, když se mi práce hromadí. Co dělá Joe a spol.?"

Kate se zarazila s otýpkou celeru v ruce a řekla: "Představ si, Joe je pryč. Prodal samoobsluhu a odstěhoval se a já jsem o tom vůbec nevěděla."

"Člověče, tady se teda dějou věci rychle. Kam se odstěhoval?"

"Nevím. Nikdo mi to nechtěl říct. Mně se ten nový majitel vůbec nějak nezdá."

"Co tady s tím práškem?"

"Ále, dej ho pod dřez." Prášek putoval pod dřez. "Já se toho člověka ptala na Joea a Angelinu a proč prodali samoobsluhu a proč se odstěhovali a kam se odstěhovali, a on mi vůbec nic neřekl, pořád jen, že neví."

"A to byl ten nový majitel? Jak se jmenuje?"

"Nevím. To mi taky neřekl."

"Umí vůbec mluvit? Umí anglicky?"

"Umí dost na to, aby mi namarkoval zboží a vzal si peníze, a to je asi tak všechno. Mohli bychom teď, prosím tě, dát tohle ze stolu?"

Marshall začal sbírat své papíry, aby uvolnil místo přívalu konzerv a balíčků.

"Snad si na to časem zvyknu," pokračovala Kate, "ale chvíli jsem měla úplně pocit, že jsem v jiném obchodě. Nikoho jsem tam nepoznávala. Oni snad prosím tě vyměnili i všechny zaměstnance!"

Teď se poprvé ozvala Sandy. "V tomhle městě se děje něco divného."

"Jo?" zajímal se Marshall.

Sandy to nerozváděla.

Marshall se to z ní pokusil vytáhnout. "A co ty si o tom myslíš?"

"Ále, vlastně nic. Je to jen takové pocit. Lidi se začínají chovat nějak divně. Jako by nám sem pronikali nějaký vetřelci."

Marshall to nechal být.

Všechny potraviny byly na svých místech, Sandy se šla zase učit a Kate se chystala jít pracovat na zahradu. Marshall měl před sebou jeden telefonický rozhovor. Slova o divných vetřelcích o cosí zavadila v jeho paměti a podráždila jeho reportérský čich. Langstratová možná není vetřelec, ale něco divného na ní rozhodně je.

Posadil se na pohovku v obývacím pokoji a vyndal z peněženky papírek s telefonním číslem Teda Harmela. Slunné sobotní dopoledne byla doba, kdy bude sotva někdo sedět doma, ale zkusit se to může.

Telefon na druhém konci drátu několikrát zazvonil a pak se ozval mužský hlas: "Haló?"

"To je Ted Harmel?"

"Ano, kdo volá?"

"Tady Marshall Hogan, nový vydavatel Věstníku."

"Ach, ehm, ehm..." Harmel čekal, až bude Marshall pokračovat.

"Vy asi budete znát Bernici Kruegerovou, že? Pracuje teď u mne."

"Tak ona tam zůstala, ano? Už se jí podařilo něco zjistit ohledně její sestry?"

"Mm, o tom toho moc nevím, ona se mnou o tom nemluví."

"No a jak to vypadá ve Věstníku?"

Chvilí si povídali o Věstníku, o redakci, o nákladu, o tom, kam mohla zmizet šňůra od kávovaru. Harmela se zřejmě nejvíc dotkla zpráva, že Edie dala výpověď.

"Rozešla se s manželem," řekl mu Marshall. "Bylo to pro mě úplný překvápko. Vůbec jsem si nestihl všimnout, že se něco děje."

"Hmmm... ano..." Harmel zřejmě nad něčím přemýšlel.

Hlavně udržovat konverzaci, Marshall. "Moje dcera teď začala studovat vysokou."

"Opravdu?"

"Jo, vyřizuje si, co je potřeba, začíná se chytat. Líbí se jí tam."

"Tak že jí přeju hodně zdaru."

Ten Harmel projevoval skutečně mimořádnou trpělivost.

"A má takovou zajímavou profesorku psychologie..."

"Langstratovou."

Podívejme! "Jo, přesně. Zajímavá ženská, spousty zvláštních myšlenek."

"To bych řekl."

"Víte o ní něco?"

Harmel se odmlčel, povzdechl si a pak se zeptal: "Co byste potřeboval vědět?"

"Co je vůbec zač? Sandy mi nosí domů všelijaký divný názory..."

Harmel měl potíže dát dohromady odpověď. "To bude asi... ehm... nějaká východní mystika, starověká náboženství.

Ona se zabývá, jak bych to tak řekl, meditací, vyššími formami vědomí... ehm... jednotou vesmíru. Nevím, jestli něčemu z toho rozumíte."

"Moc ne. Ale docela se to šíří, že jo?"

"Co tím myslíte?"

"Ona se s některými lidmi pravidelně schází: s Alfem Brummelem, s kým to ještě bylo? S Pinckstonovou..."

"S Delores Pinckstonovou?"

"Jo, s tou ze správních rady. Pak ještě s Dwigthem Brandonem, s Eugenem Baylorem..."

Harmel ho příkře přerušil. "Poslyšte, co tedy vlastně chcete vědět?"

"No, vy do toho podle všeho dost vidíte..."

"To není pravda."

"Vy sám jste k ní nechodil?"

Na druhém konci drátu bylo dlouho ticho. "Kdo vám to řekl?"

"Ále... prostě jsme na to přišli."

Další dlouhá pauza. Pak si Harmel znovu povzdechl. "No," řekl, "tak co všechno ještě víte?"

"Moc toho není. Jen to tak prostě vypadá, že by za tím mohla být látka do novin. Znáte to."

Harmel odpovídal váhavě, s námahou, s nechutí. "Ano, znám to. Ale tentokrát jste na špatné stopě, opravdu!" Další chvíle ticha, další vnitřní boj. "Lidi zlatý, jak bych byl rád, kdybyste mi nikdy nebyl zavola!"

"Podívejte, oba jsme novináři..."

"Ne! Vy jste novinář! Já už jsem venku. Asi o mně víte všechno, ne?"

"Znám vaše jméno, telefonní číslo a vím, že vám kdysi patřil Věstník."

"Tak se s tím spokojte. Stále ještě si toho povolání vážím. Byl bych nerad, kdyby to s vámi špatně dopadlo."

Honem, Marshall, než ti zavěsí! "Poslechněte, nenechávejte mě ve tmě!"

"Já vás nechci nechat ve tmě. Jsou prostě věci, o kterých mluvit nemůžu."

"Tomu samozřejmě rozumím, nebojte se."

"Ne, vůbec tomu nerozumíte. Dobře mě poslouchajte. Nevím, na co jste vlastně přišel, ale ať je to co je to, nechte to plavat. Dělejte něco jiného. Pište o výsadbě stromků klubem Kiwanis, o čemkoli neškodném, ale do tohohle nos nestrkejte!"

"Ale do čeho vlastně?"

"A přestaňte ze mě tahat informace! Nic víc než to, co vám říkám, ze mě nedostanete, a byl bych rád, abyste se podle toho taky zařídil. Zapomeňte na Langstratovou, zapomeňte na všechno, co jste o ní možná slyšel. Já vím, jste reportér, takže určitě uděláte pravý opak toho, co vám říkám, ale já vás varuju: nedělejte to." Hogan neodpovídal. "Slyšíte mě, pane Hogan?"

"Jak toho teď asi můžu nechat?"

"Máte ženu, máte dceru? Myslete na ně. Myslete na sebe. Jinak odtamtud poletíte, ani nebudete vědět jak, tak jako všichni ostatní."

"Koho myslíte tím `všichni ostatní'?"

"Nic nevím. Neznám Langstratovou, neznám vás, už tam nebydlím. Tečka."

"Pane Harmel, vy máte nějaké problémy?"

"Nechte to být!"

Zavěsil. Marshall praštil sluchátkem a myšlenky mu letěly hlavou jako splašené. Nechte to být, říkal Harmel. Nechte to být.

Čerta starýho!

Edith Dusterová, moudrá stará paní, bývalá misionářka v Číně a asi třicet let vdova, bydlela na Vrbové terase, v malém komplexu bytů pro důchodce jen kousek od kostela. Bylo jí něco přes osmdesát a žila skromně ze sociálního zabezpečení a z kazatelské penze od své denominace. Nesmírně ji potěšilo, když k ní někdo přišel na návštěvu, zvláště nyní, když se jí tak těžko chodilo.

Hank a Mary seděli v jejím malém jídelním koutě u velikého okna, vedoucího do zahrady mezi domy. Babička Dusterová nalávala čaj z velice staré a velice roztomilé čajové konvice do neméně roztomilých šálků. Byla pěkně, téměř slavnostně ustrojená, jako vždy, když přijímala hosty.

"Ne," řekla, když před ně postavila mísu pečiva a konečně se posadila k dokonale prostřenému stolu, "nevěřím, že něco může delší dobu stát v cestě Božím plánům. On má prostředky, jak svůj lid pronést těžkostmi."

"Ano, také doufám," souhlasil chabě Hank. Mary mu stiskla ruku.

Babička byla neochvějná. "Já to vím, Henry Busche. To, že jsi tady, není žádná chyba; s touto myšlenkou zásadně nesouhlasím. Kdybys tu neměl být, Pán by skrze tvou službu nejednal tak, jak jedná."

"On je ještě celý špatný z toho hlasování," ozvala se Mary.

Babička se láskyplně usmála a pohlédla Hankovi do očí. "Myslím, že Pán chce v našem sboru prosadit probuzení, ale je to jako když se má odliv změnit v příliv; než se může vlna začít vracet, musí se nejprve zastavit na své cestě od břehu. Dej tomu sboru čas, aby změnil směr. Počítej s opozicí, počítej i s tím, že pár lidí ztratíš, ale brzy ucítíš, jak se to obrací. Jen tomu nech chvíli času.

Ale jednu věc tedy vím: nic mi včera nemohlo zabránit, abych přišla na to shromáždění. Bylo mi strašně špatně, nepochybně satanův útok, ale Pán stál při mně. Zrovna v době, kdy shromáždění začínalo, jsem úplně cítila, jak mě bere do náruče, a už jsem měla kabát na sobě a dostala jsem se tam - a právě včas. Nevím, jestli ještě někdy dojdou tak daleko aspoň na nákup. Byl to Pán, já to vím. Jen mě mrzí, že jsem měla jenom jeden hlas."

"Ale kdo si potom myslíte, že dal ten druhý?" ptal se Hank.

"Lou Stanley to přece být nemohl," přidala se Mary.

Babička se usmála. "Ne ne, to nikdy neříkej. Nikdy nevíš, co Pán může udělat. Ale zvědaví jste, vidíte?"

"To tedy opravdu jsem," usmál se už i Hank.

"Nu, možná na to jednou přijdete, a možná taky ne. Ale to je všechno v Božích rukou, a vy zrovna tak. Když dovolíte, dám vám přihřát čaj."

"Ten sbor nemůže přežít, jestli ho polovina členů přestane podporovat, a neumím si představit, že by podporovali pastora, kterého nechťejí."

"Ano, ale já poslední dobou vídám ve snách anděly." Babička tyto věci říkala vždycky tak, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. "Většinou je nevidám, ale už jsem taková období měla, a vždycky to bylo tehdy, když se chystal veliký průlom Božího království. Mám ve svém duchu prostě takový pocit, že se tady něco děje. Vy ne?"

Hank a Mary se podívali jeden na druhého, kdo by měl začít. Pak Hank vypověděl babičce všechno o zápase, který prodělali tehdy v noci, i o své intenzivní touze modlit se za město. Mary ho občas doplnila svými vzpomínkami.

Babička napjatě poslouchala a v klíčových momentech říkala střídavě: "Ach ne," "Nu, chvála Pánu," a "No tohle...!"

"Ano," řekla pak, "ano, to přesně souhlasí. Já jsem tuhle večer zažila něco podobného, zrovna tady u okna." Ukázala na okno do zahrady. "Trochu jsem tady poklízela, chystala jsem se, že si půjdu lehnout, na chvíli jsem se zastavila u okna a dívala se na střechy a na světla - a najednou se mi začala hrozně motat hlava. Musela jsem si sednout, jinak bych upadla. A mně se hlava nikdy netočí. Stalo se mi to předtím v životě jen jednou a to bylo v Číně. To jsme byli s manželem na návštěvě u jedné paní a ona byla médium, spiritistka, a já jsem věděla, že nás nemá ráda a snaží se nás proklít. A hned u ní za dveří se mi začala zrovna takhle točit hlava, na to nikdy nezapomenu. Tehdy večer to bylo úplně stejné."

"Co jste dělala?" ptala se Mary.

"Co bych dělala, modlila jsem se. Prostě jsem řekla, 'Démone, odejdi ve jménu Ježíše Krista' a už byl pryč."

"Takže vy si myslíte, že to byl démon?" zeptal se Hank.

"Jistě. To víte, Bůh tu začíná své dílo a satanovi se to nelíbí. Já jsem si jista, že se tu vyskytují démoni."

"Ale nemáte pocit, že je jich nějak víc než obvykle? Víte, já jsem křesťan celý svůj život, ale ještě nikdy jsem nestál proti něčemu takhle silnému."

Babička se zamyslela. "Toto pokolení nevychází než skrze modlitbu a půst," řekla. "Potřebujeme se modlit a potřebujeme sehnat další lidi, aby se modlili s námi. Přesně to mi ti andělé pořád říkají."

Mary byla zvědavá. "Ti andělé, o kterých se vám zdá?" Babička přikývla. "Jak vypadají?"

"Inu, jako lidé, ale ne obyčejní. Jsou hodně velcí, moc hezčí, mají zářivé šaty, po boku velké meče a ohromná třpytivá křídla. Zrovna tuhle noc mi jeden připomněl mého syna; byl vysoký, světlavý, vypadal jako Skandinávec." Pohlédla na Hanku. "Říkal mi, abych se za tebe modlila, a ty jsi byl v tom snu taky. Stál jsi na kazatelně a mluvil jsi a on stál za tebou s křídly roztaženými nad tebou jako baldachýn a podíval se na mě a povídá: 'Modli se za tohoto muže'."

"To jsem vůbec nevěděl, že se za mě modlíte," řekl Hank.

"No, myslím, že přišel čas, aby se začali modlit i jiní. Věřím, že nastal čas přílivu, Hanku, a ty teď potřebuješ opravdové věřící, kteří mají Boží vizi, aby ti stáli po boku v modlitbách za toto město. Musíme se modlit, aby je Pán shromáždil."

Po takových slovech bylo jen přirozené vzít se za ruce a chválit Boha a děkovat mu za tohle první skutečné povzbuzení po tak dlouhé době. Hank cítil takový nával vděčnosti, že mohl stěží mluvit. Mary měla obrovskou radost nejen z toho povzbuzení, ale také z toho, jak Hank pookřál.

A potom Edith Dusterová, která už stávala v duchovním boji, která vybojovávala vítězství v cizích zemích, pevně stiskla tomu mladému kazatelskému páru ruce a začala se modlit.

"Pane Bože," řekla a všichni cítili, jak jimi proudí teplo Ducha svatého, "stavím nyní hráz kolem těchto dvou lidí a svazuji nečisté duchy ve jménu Ježíše Krista. Satane, ať už máš s tímto městem jakékoli plány, já ti ve jménu Ježíše Krista oznamuji, že jsi odsouzen, svazuji tě a prikazuji ti odejít!"

BŘINK!

Rafar střelil očima po zvuku, který přerušil jeho slova, a zjistil, že dvěma z jeho podřízených vypadly z rukou meče. Oba démoni, hroziví bojovníci, byli úplně vyvedeni z míry. Oba se honem honem shýbali, aby své zbraně zvedli, s mnoha úklony, omluvami, prosbami o prominutí.

Buch! Na jeden z mečů dopadla Rafarova noha, druhý přibíl k zemi jeho vlastní meč. Oba bojovníci ucouvli, polekaní a vyděšení.

"Prosím o prominutí, kníže můj," ozval se jeden.

"Já také, kníže můj," řekl druhý. "Ještě nikdy se mi nestalo nic takového..."

"Ticho, vy dva!" zařval Rafar.

Oba bojovníci se připravili na strašlivý trest. Jejich vyděšené žluté oči vykukovaly zpoza křídel, jimiž se pokoušeli krýt, jako by bylo nějakého úkrytu před hněvem Baala Rafara.

Rafar se však na ně nevrhl. Ne hned. Zatím jako by ho více zajímaly meče, které jim upadly. Zíral na ně, oči zúžené, čelo zachmuřené. Zvolna je obcházel, zneklidněný či ustaraný tak, jak to ještě na něm nikdo z nich neviděl.

"Uhněnnnnnnh..." Z jeho hrudi se vydralo tiché, hluboké zavrčení a z nozder se mu vyvalila žlutá pára.

Pomaloučku klesl na jedno koleno a zvedl jeden z mečů. V jeho obrovité ruce vypadal jako hračka. Pohlédl na meč, pak na démona, který ho upustil, pak do neznáma, a v jeho nestvůrném obličejí se zračila vášnivá nenávist, která se v něm zvolna probouzela.

"Tal," zašeptal.

Pak, jako když se nad sopkou nadouvá čepice lávy, se pomalinku postavil na nohy, jeho hněv sílil a sílil, až pak náhle se zařváním, které otfásl místností a poděsilo všechny přítomné, konečně vybuchl a on mrštil mečem skrz suterénní zeď, skrz hlinu okolo Stewart Hall, skrz několik dalších budov vzhůru k obloze, kde opsal několikakilometrový oblouk a začal klesat k zemi.

Tu se jeho obličej uvolnil, on popadl majitele meče a se slovy: "Běž si pro něj!" jím hodil jako oštěpem stejným směrem. Vzápětí chytil druhý meč a mrštil jím po druhém démonovi, který uhnul v posledním okamžiku. Poté i tento démon putoval za svým mečem.

Pro některé v místnosti slovo "Tal" neznamenal nic, ale z obličejů a svěšených ramen ostatních pochopili, že se za ním jistě skrývá cosi děsivého.

Rafar začal zběsile přecházet po místnosti, vrčel nesrozumitelné věty a mával mečem po neviditelných nepřítelích.

Ostatní mu dali čas, aby se vyřádl, než se ho odvážili na něco zeptat. Konečně Lucius postoupil vpřed a velice nerad se velice hluboce uklonil.

"Jsme ti k službám, Baali Rafare. Můžeš nám, prosím tě, říci, kdo je ten Tal?"

Rafar se vztekle otočil, jeho křídla se s hromovým rachotem otevřela a oči mu zaplály jako žhavé uhlíky.

"Kdo je ten Tal?" zařval a všichni přítomní démoni padli na tvář. "Kdo je ten Tal, ten bojovník, ten kapitán nebeského vojska, ten můj vychytralý, intrikánský soupeř? Kdo je ten Tal?"

Duch netečnosti byl zrovna náhodou v dosahu. Rafar ho popadl svou velikou pěstí za hubený krček a zvedl do výše jak zvadlou rostlinku.

"Ty," zavrčel v oblaku sirné páry, "jsi nezvládl svůj úkol kvůli tomuto Talovi!" Duch netečnosti se pouze chvěl, němý hrůzou. "Z Hogana se stal honicí pes, který nám čenichá a štěká v patách, a já už mám dost tebe i tvých ufnukaných výmluv!"

Jeho veliký meč blýskl širokým, temně rudým obloukem a vyt'al do prostoru otvor, bezdnou propast, do níž se propadalo všechno světlo jako voda do jámy.

Oči malého démona se vybouřily v čiré hrůze a z tlamy se mu vydral jeho poslední výkřik na této zemi: "Ne, Baali, neeeeeee!"

Mocným svihem zápěstí mrštil Rafar duchem netečnosti do propasti. Démonek udělal několik kotrmelců a padal, padal, padal hloub a hloub. Jeho jakot pozvolna slábl, až utichl docela. Rafar otvor v prostoru vyhladil plochou meče a místnost zase vypadala jako dřív.

V tu chvíli se vrátili oba bojovníci se svými meči. Popadl je oba za křídlo a jediným škubnutím si je přitáhl.

"Vstát, všichni!" zařval na ostatní. Okamžitě poslechli. Rafar zvedl oba demony do výše jako názorný příklad. "Kdo je Tal? Je to taktik, který dokáže způsobit, že bojovníkům vypadávají meče z rukou!" S těmito slovy vrhl demony mezi ostatní a několik jiných přitom porazil. Vyškrábali se na nohy, jak uměli nejrychleji. "Kdo je Tal? Je to chytrý bojovník, který zná své meze, nikdy se nepouští do boje, ve kterém nemůže zvítězit, který velice dobře zná moc Božího lidu, což je něco, o čem byste se všichni měli ještě hodně naučit!"

Rafar pozvedl svůj meč rukou, která se třásla vzteky, a začal jím podtrhovat každé své slovo. "Dobře jsem věděl, že ho tu mohu čekat. Michael by nikdy proti mně nepostavil nikoho menšího. Nyní se Hogan probral a už je jasné, proč sem byl přiveden; nyní byl Henry Busche znovuzvolen a Ashtonský ekumenický sbor nepadl, ale stojí jako bašta proti nám; nyní bojovníkům vypadávají meče z rukou jako neohrabaným hlupákům!"

A to všechno jen a jen kvůli tomuhle... Talovi! Toto je Talova metoda. Jeho síla není v jeho meči, ale v modlitbách Božího lidu. Někde se kdosi modlí!"

Při těch slovech přejel všem po zádech mráz.

Rafar stále přecházel sem a tam, přemýšlel, bručel si pro sebe. "Ano ano, Busche a Hogan byli zvlášť vybraní; Talův plán se určitě točí kolem nich. Pokud padnou, padne i Talův plán. Nezbyvá nám mnoho času."

Rafar se obrátil k jednomu slizkému démonovi a zeptal se: "Už si nastražil Buschovi past?"

"Ach ano, Baali Rafare," odpověděl démon a nedokázal se samolibě nezasmát vlastní chytrostí.

"Dbej na to, aby byla nenápadná. Pamatuj, žádný přímý útok neuspěje."

"Nech to na mně."

"A jaké kroky jste podnikli ke zničení Marshalla Hogana?"

Duch sváru pokročil dopředu. "Snažíme se rozbít jeho rodinu. Jeho žena je pro něj velkou posilou. Kdyby se nám podařilo tuto oporu odstranit..."

"Udělejte to, za každou cenu."

"Ano, kníže můj."

"A nezanedbávejme přitom i jiné cesty. Hogan může být smrtelně nebezpečný a Kruegerová zrovna tak, ale mohli bychom je přimět ke vzájemným kompromisům..." Rafar určil několik démonů, aby se zabývali touto možností. "A co Hoganova dcera?"

Duch klamu pokročil dopředu: "Ta je již v našich rukou."

kapitola 12.

Listí na stromech bylo zelené, tou svěží, čerstvou zelení časného léta. Od svého stolku na cihlovém prostranství pod nimi se Sandy a Shawn mohli dívat vzhůru do korun prozářených sluncem a pozorovat ptáky, jak přeletují z větve na větev mezi svými pravidelnými výpravami pro drobečky a brambůrky. Tento kout měla Sandy z celého školního areálu nejraději. Byl tu takový klid a mír, jakoby úplně jiný svět než to napětí, otázky a hádky doma.

Shawn házel drobečky malým hnědým vrabčákům a s potěšením sledoval, jak se s haštežením a štěbetáním hrnou za

každým soustem.

"Hrozně rád se dívám na to, jak je celý vesmír skloubený dohromady," řekl. "Strom tu vyrostl, aby nám dával stín, my tu sedíme a jíme a krmíme ptáky, kteří na tom stromě žijí. Všechno to do sebe zapadá."

Sandy tohle pojetí fascinovalo. Na první pohled vypadalo velice prosté, skoro dětinské, ale část její bytosti přímo prahla po přesně takovém míru a harmonii.

"A co když vesmír přestane být skloubený?" zeptala se.

Shawn se usmál. "Vesmír je vždycky perfektně skloubený. Jediný problém je v tom, že lidi si to vždycky neuvědomují."

"A jak bys teda vysvětlil problémy, který mám s našima?"

"Ani jeden nemáte naladěnou hlavu na tu správnou vlnu. Je to jako s rádiem. Když je špatně rozumět a z rádia to chrčí a škvřčí, nenadávej na vysílač - dolad' si přijímač. Sandy, vesmír je dokonalý, plný jednoty, harmonie. Ten mír, jednota, celistvost tu opravdu jsou a každý z nás do toho taky patří. Jsme částí vesmíru, jsme ze stejného materiálu, takže není žádný důvod, proč bychom do toho všeho neměli taky zapadat. Když nezapadáme, asi jsme někde udělali chybu. Nežijeme v kontaktu se skutečnou realitou."

"To je asi fakt," zamumlala Sandy. "No jo, jenže to mi právě nejde na rozum. Naši a já jsme vlastně křesťani, takže bysme se měli mít rádi a být Bohu blízko a vůbec, ale místo toho se pořád jenom hádáme, kdo má pravdu a kdo ne."

Shawn se zasmál a přikývl. "Ano, ano, to přesně znám. Taky jsem to zažil."

"No dobře, a jak jsi to teda vyřešil?"

"Mohl jsem to vyřešit jenom sám za sebe. Nemůžu změnit myšlení ostatních lidí, jenom svoje. To se trochu těžko vysvětluje, ale když prostě jsi v harmonii s celým vesmírem, už ti tak moc nevadí těch pár drobností, které s ním v harmonii nejsou. Stejně je to jen iluze naší mysli. Jakmile jednou člověk přestane poslouchat lži, které mu jeho mysl povídá, vidí úplně jasně, že Bůh je dost veliký na to, aby byl pro všechny a ve všech. Nikdo si nemůže Boha uložit do soudku a držet si ho jen pro sebe podle svých vlastních rozmarů a názorů."

"Já bych ho prostě jen chtěla najít, ale doopravdy."

Shawn na ni chláholivě pohlédl a pohládl jí ruku. "Ale vždyť to není nic tak těžkého. Všichni jsme jeho součástí."

"Jak to myslíš?"

"No je to tak, jak jsem říkal - celý vesmír je skloubený dohromady, všechno má společnou podstatu, společného ducha, společnou... energii. Je to tak?" Sandy pokrčila rameny a přikývla. "No a ať už máme každý jakoukoli představu Boha, všichni víme, že tu něco je: nějaká síla, princip, energie, která to všechno drží pohromadě. A když ta síla prostupuje celý vesmír, musí být i součástí každého z nás."

Sandy to moc nechápala. "To je pro mě moc nového najednou. Víš, já jsem ze starý židovsko-křesťanský školy."

"Takže všechno, co ses kdy učila, bylo náboženství, je to tak?"

Na chvíli se zamyslela, pak připustila: "Je."

"No a problém s náboženstvím - s jakýmkoli náboženstvím - je ten, že má omezený rozhled, že vidí jen část z celé pravdy."

"Teď mluvíš jak Langstratová."

"Ale ona má podle mě pravdu! Když nad tím chvíli přemýšlíš, je to docela logické. Je to jako ten klasický příběh o slepících, kteří narazili na slona."

"Jo jo, to už jsem taky slyšela."

"A vidíš to? Každý z nich získal představu o tom slonovi jenom částečnou, podle toho, kterou část jeho těla si ohmatal, a protože si každý ohmatal jinou, nemohli se shodnout na tom, jak slon doopravdy vypadá. Pustili se kvůli tomu do rvačky, přesně tak jako zastánci různých náboženství tak často v historii, a přitom si jenom potřebovali uvědomit, že slon je jenom jeden. Nebyla to vina toho slona, že se nemohli dohodnout. Nebyli správně naladěni ani na slona, ani jeden na druhého."

"Takže my jsme všichni jako slepý..."

Shawn horlivě přikývl. "Ano, jsme jako brouci, kteří si lezou po zemi a nikdy se nepodívají vzhůru. Kdyby mravenec uměl mluvit, mohla by ses ho zeptat, jak vypadá strom; a kdyby ještě nikdy nevylezl z trávy a nelezl po stromě, asi by se s tebou hádal, že žádný strom neexistuje. Ale kdo by měl pravdu? Kdo by byl ten slepý? A s námi je to zrovna tak. Nechali jsme se oklamat každý svou omezenou schopností vidění. Znáš trochu Platóna?"

Sandy se zasmála a zavrtěla hlavou. "Dělala jsem to v minulým čtvrtletí, ale vůbec jsem do toho nedokázala proniknout."

"Ten vlastně objevil to samé. Vypočítal si, že musí existovat nějaká vyšší realita, ideální, dokonalá skutečnost, jejíž kopii je všechno, co vidíme. Vlastně je to tak, že to, co vnímáme svými omezenými smysly, je tak neúplné, tak nedokonalé, tak roztržité, že nevidíme, jaký je vesmír doopravdy: dokonalý, perfektně skloubený, všechno v něm hladce běží, všechno má stejnou podstatu. Vlastně by člověk mohl říct, že skutečnost, tak jak ji známe, je jenom iluze, trik našeho já, naší mysli, našich sobeckých přání."

"To mi zní strašně vzdáleně."

"Ale jak do toho jednou pronikneš, je to něco úžasného. Pomůže ti to najít odpověď na spoustu otázek a vyřešit spoustu problémů."

"Jo, jestli se mi do toho vůbec podaří proniknout."

Shawn se naklonil dopředu. "Ale ty do toho vůbec pronikat nemusíš, Sandy. Je to už v tobě. Zamysli se nad tím na chvíli."

"Já v sobě nic necejtím."

"A proč ne? Hádej!"

Začala otáčet pomyslným knoflíkem od rádia. "Nejsem správně naladěná?"

Shawn se radostně zasmál. "Vidíš, to je přesně ono! Poslouchej. Vesmír se nemění, ale my se měnit můžeme; když s ním nejsme v harmonii, když nejsme správně naladěni, jsme my ti slepí, ti, kdo žijí v iluzi. Víš, když je v tvém životě něco v nepořádku, jde vlastně jen o to, jak se na věci díváš."

Sandy se ušklíbla. "Prosím tě! Snad mi nechceš říct, že je to všechno v mé hlavě!"

Shawn pozvedl varovně ruce. "Nezavrhuj to, když jsi to ještě nevyzkoušela!" Znovu se rozhlédl kolem po slunečním světle, zelených stromech, číperných ptácích. "Zkus prostě jen chvíli poslouchat."

"Co poslouchat?"

"Ten vítr. Ty ptáky. Dívej se na to listí, jak se třepetá."

Chvilku seděli mlčky.

Pak Shawn promluvil znovu, tiše, téměř šeptem. "Tak, a teď upřímně: ještě nikdy jsi necítila takovou... příbuznost se stromy, s ptáky, vlastně skoro se vším? Nescházeli by ti, kdyby nebyli? Už sis někdy povídala s kytkou?"

Sandy přikývla. Tentokrát se Shawn strefil.

"Tomu se nebraň, protože právě tehdy se ti letmo otevře pohled na opravdový vesmír; cítíš tu jednotu všeho. Všechno je to skloubené, propojené, propletené. To už jsi někdy cítila, vid'?"

Přikývla.

"A to se ti právě snažím ukázat: že pravda už je v tobě. Jsi její součástí. Jsi součástí Boha. Prostě sis to jen nikdy neuvědomila. Nikdy sis to nepřipustila."

Sandy teď slyšela ptáky zřetelně; a když vítr zavál silněji a rozšuměl větve stromů, byla to úplná hudba. Slunce přívětivě hřálo. Sandy náhle silně pocítila, že tady už někdy určitě byla, že tyhle stromy a ptáky už zná. Snaží se s ní navázat spojení, něco jí říct.

A potom si všimla, že poprvé po tolika měsících cítí vnitřní mír. Její srdce se upokojilo. Nebyl to příliš hluboký pokoj a nebyla si jista, jak dlouho vydrží, ale cítila ho a věděla, že by chtěla ještě.

"Možná už se začínám trochu naladovat," řekla.

Shawn se usmál a povzbudivě jí stiskl ruku.

Duch klamu stál mezitím za jejími zády, zlehounka ji svými spáry hladil po vlasech a šeptal jí do mysli sladká útěšná slovíčka.

Tal a jeho bojovníci se opět shromáždili v kostelíku, tentokrát ve veselejší náladě. Okusili už první příslib bitvy; včerejšího večera dosáhli sice drobného, ale přece jen vítězství. A co důležitějšího, bylo jich víc. Původních třiadvacet se rozrostlo na sedmačtyřicet, jak se sem shromažďovalo víc a víc udatných bojovníků, povoláných modlitbami...

...pozůstatku Božího lidu.

"Tak tady je máme," pravil Tal s očekáváním v hlase a pohlédl na seznam, který mu podali.

Scion, zrzavý pihovatý bojovník z Britských ostrovů, podal hlášení o dosavadním průběhu pátrání. "Jsou tu, kapitáne, a je jich dost, ale tyhle přivedeme určitě."

Tal četl jména: "John a Patricia Colemanovi..."

"Včera večer tu byli a podporovali pastora," vysvětloval Scion. "Teď jsou pro něj ještě nadšenější a stačí do nich jen lehounce šťouchnout, hned jsou na kolenou. Už jsme je zapřáhli do práce."

"Andy a June Forsythovi..."

"Ovce bez pastýře. Odešli ze Sjednoceného křesťanského sboru tady v Ashtonu z čirého hladu. Zítra je přivedeme sem. Mají syna, Rona, který hledá Pána. Teď je malinko na špatné cestě, ale už toho sám začíná mít dost."

"A ještě řada jiných, jak vidím," dodal Tal s úsměvem. Podal seznam Guilovi. "Přiděl tyto lidi některým z nově přichozích. Přiveďte je sem. Chci je vidět, jak se modlí."

Guilo vzal seznam a začal se radit s několika bojovníky.

"A co příbuzní a přátelé v jiných městech?" tázel se Tal Sciona.

"Řada jich je vykoupena a připravena k modlitbám. Mám tam rozeslat posly, aby jim to položili na srdce?"

Tal zavrtěl hlavou. "Nemohu si dovolit pustit kohokoli z bojovníků na delší dobu pryč. Dej vědět pouze strážcům příslušných měst a ti ať zařídí, aby těmto lidem někdo položil na srdce modlitby za jejich blízké v Ashtonu."

"Podle rozkazu."

Scion se hned dal do práce; přidělil úkoly poslům a ti zmizeli každý svým směrem.

Také Guilo rozeslal své bojovníky a bylo mu dobře u srdce, když viděl, jak se akce rozjíždí. "Tohle se mi zamlouvá, moc zamlouvá, kapitáne."

"Je to dobrý začátek," řekl Tal.

"A co Rafar? Myslíš, že ví o tom, že tu jsi?"

"My dva se příliš dobře známe."

"Ten bude čekat boj, a brzy."

"Právě proto my zatím bojovat nebudeme. Nejprve musíme mít dostatečnou modlitební podporu a musíme také zjistit, proč tu Rafar je. Není to kníže malých městeček, nýbrž říší, a nikdy by tu nebyl kvůli úkolu, který by neodpovídal jeho důstojnosti. To, co jsme až dosud viděli, není ani zdaleka všechno, co má nepřítel v plánu. Co dělá Marshall Hogan?"

"Slyšel jsem, že démonek netečnosti byl poslán do propasti za špatné plnění úkolů a Baal zuří."

Tal se zasmál. "Marshall se probudil k životu jako spící semínko. Nathan! Armoth!" Okamžitě stáli před ním. "Nyní máte k dispozici více bojovníků. Vezměte si jich, kolik potřebujete, a držte stráž nad Marshalllem Hoganem. Množství může odstrašit tam, kde meče nemohou."

Na Guilovi bylo vidět, jak v něm všechno vře. Toužebně pohlédl na svůj meč.

"Ještě ne, udatný Guilo," varoval Tal. "Ještě ne."

Ihned poté, co Marshall domluvil s Tedem Harmelem, začal divoce vyzvánět telefon u Bernice. Marshall ji nepožádal, nýbrž oznámil: "Je potřeba, abys dneska v sedm přišla do redakce, máme práci."

Ted bylo 19:10 a v redakci Věstníku nebylo mimo ně živé duše. Marshall a Bernice seděli v zadní místnosti a hledali v archívu stará čísla Věstníku. Ted Harmel byl pečlivý člověk; většina starých čísel byla přehledně uložena ve velikých pořadačích.

"Takže kdy přesně se Harmel odstěhoval?" ptal se Marshall a listoval přitom jedním starým Věstníkem.

"Asi tak před rokem," odpověděla Bernice a položila na velký pracovní stůl několik dalších pořadačů. "Několik měsíců před tím, než jsi Věstník koupil ty, jsme ho udržovali v chodu já, Edie, Tom a pár studentů žurnalistiky z vysoké.

Některá vydání docela ušla, některá dost připomínala školní noviny."

"Jako třeba tohle?"

Bernice pohlédla na staré číslo z loňského září. "Potěšilo by mě, kdyby sis to moc důkladně neprohlížel."

Marshall noviny zavřel. "Chtěl bych vidět čísla do doby, než Harmel odešel."

"Dobře. Ted odešel koncem července. Tady to máš... červen... květen... duben. Co vlastně hledáš?"

"Důvod, proč musel jít."

"Ty okolnosti samozřejmě znáš."

"Brummel říkal, že zneužil nějakou holčičku."

"Copak Brummel, ten toho napovídá."

"Tak udělal to, nebo ne?"

"Ta holčička říkala, že udělal. Bylo jí myslím asi dvanáct. Byla to dcera jednoho člověka ze správní rady z vysoké."

"Kterého?"

Bernice usilovně pátrala v paměti, až si vzpomněla. "Jarreda. Adama Jarreda. Myslím, že tam ještě je."

"Je na tom seznamu od Darra?"

"Ne. Ale možná by tam měl být. Ted ho znal velice dobře. Chodili spolu na ryby. Znal se i s jeho dcerou, měl k ní často přístup, a to pak svědčilo proti němu."

"Tak proč ho nezavřeli?"

"Tak daleko to nedošlo. Přišla na něj žaloba k okresnímu soudci..."

"K Bakerovi?"

"Ano, k tomu ze seznamu. Ten si Teda předvolal, ale rozhodl se nepostoupit případ porotě. Asi se spolu nějak domluvili. Ted zmizel jen pár dní potom."

Marshall vztekle uhodil do stolu. "Člověče, ten chlap mi neměl utéct! Tys mi vůbec neřekla, že se budu šfóurat ve vosím hnízdě."

"Tolik jsem o tom zase nevěděla."

Marshall listoval jedním číslem za druhým; Bernice prohlížela předchozí měsíc.

"Říkáš, že to vypuklo v červenci?"

"Ve druhé polovině července."

"V novinách o tom toho moc není."

"To se ví. Ted přece nebude něco tisknout sám proti sobě. Kromě toho se ani nemusel namáhat: i tak měl ostudu jako dům. Noviny se skoro přestaly prodávat. Několik týdnů jsme byli bez výplaty."

"Helemese. Copak je tohle?"

Oba se sklonili nad dopisem vydavateli, vloženým do jednoho čísla z počátku června.

Marshall ho přejel očima. "Musím vyjádřit nelibost správní rady nad nečestným jednáním ze strany místního tisku..."

četl si pro sebe, ...Články, uveřejňované poslední dobou v Ashtonském Věstníku nejsou ničím menším než nestydatým zločinem proti zásadám žurnalistiky a doufáme, že napříště bude mít místní vydavatel dostatek profesionální etiky aspoň na to, aby si ověřoval fakta, než vytiskne další nepodložené nářázky..."

"Už vím!" vzpomněla si Bernice. "To je dopis od Eugena Baylora!" A pak se pleskla rukama z obou stran do tváří a zvolala: "No jistě! Tamty články!" Rychle začala listovat červnovým pořadačem. "Ano, tady je zrovna jeden."

Titulek zněl: "STRACHAN VOLÁ PO REVIZI ÚČTŮ". Marshall přečetl úvodní věty: "Přes pokračující opozici ze strany správní rady Whitmorovy vysoké školy požádal dnes děkan školy Eldon Strachan o kompletní revizi školních účtů a investic. Při té příležitosti znovu vyjádřil své znepokojení nad nedávno objevenými náznaky nezákonného nakládání s majetkem školy."

Bernice obrátila zraky k nebesům. "Ho hó, člověče, tohle by mohlo být víc než jen vosí hnízdo!"

Marshall četl o kousek dál: "Strachan prohlásil, že existují `více než dostačující důkazy', opravňující tuto revizi účtů, třebaže by byla předčasná a nákladná, jak nadále tvrdí správní rada."

"Víš, já jsem tomu tehdy nevěnovala moc velkou pozornost," vysvětlovala Bernice. "Ted měl sklony být agresivní, už dřív si to dost často s různými lidmi rozházel, a tohle vypadalo jako další běžná politická záležitost. Já jsem byla reportérka na nevinné senzační zprávičky... co mi bylo po tom?"

"Takže děkan školy se dostal na válečnou nohu se správní radou," poznamenal Marshall. "Vypadá to na pořádný střetnutí."

"Ted byl dobrý přítel Eldona Strachana. Stranil mu a správní radě se to nelíbilo. Tady je další článek, o týden později."

"POKLADNÍK ŠKOLY HRUBĚ NAPADL STRACHANA," četl Marshall. "Člen správní rady Whitmorovy vysoké školy Eugene Baylor, vrchní pokladník školy, obvinil dnes děkana školy Eldona Strachana z `rozpoutávání štvavé politické kampaně' a prohlásil, že Strachan užívá `odporných a nemorálních metod', aby rozšířil svou pravomoc ve vedení školy. - Hm. To moc nevypadá na neškodné kamarádké hašteření."

"Pokud vím, tak to začalo být ostré, velice ostré. A Ted se do toho pravděpodobně příliš namočil. Začal taky dostávat po hlavě."

"Proto ten zuřivej dopis Eugena Baylora."

"A politický nátlak k tomu, to vím určitě. Strachan a Ted se mnohokrát sešli a Ted toho hodně zjistil, možná až moc."

"Ale detaily nemáš..."

Bernice zdvihla ruce a zavrtěla hlavou. "Máme tyhle články, Harmelovo telefonní číslo a ten seznam."

"Jo," uvažoval Marshall. "Ten seznam. Je na něm dost členů správní rady."

"Plus náčelník policie a okresní soudce, kteří Teda odklidili."

"A co se stalo se Strachanem?"

"Dostal vyhazov."

Bernice začala listovat dalšími starými Věstníky. Přitom vypadla jedna volná stránka a snesla se k zemi. Marshall ji zvedl a cosi ho tam upoutalo. Četl si to velmi pozorně, dokud Bernice nenašla, co hledala - jeden článek z konce června.

"Ano, tady to je," řekla. "STRACHAN PROPUŠTĚN. Správní rada Whitmorovy vysoké školy dnes jednomyslně odhlasovala odstoupení děkana Eldona Strachana. Jako důvod uvedla konflikt zájmů a děkanovu nezpůsobilost zastávat funkci."

"Dost stručnej článek," poznamenal Marshall.

"Ted to uveřejnil, protože musel, ale je jasné, že vynechal všechny podrobnosti, které by mohly Strachanovi ublížit."

Pevně věřil, že Strachan byl v právu."

Marshall listoval dál. "Podívejme, copak je tohle? STRACHAN ŘÍKÁ, ŽE NEDOPLATKY ŠKOLY JDOU MOŽNÁ DO MILIÓNŮ." Tento článek Marshall začal číst pozorně. "No ale počkat, on tu říká, že ta škola je možná ve velkém průšvih, ale neříká, jak to ví."

"Ono se to vnořovalo po kouskách, jedno po druhém. A Strachana i Teda umlčeli dřív, než se je podařilo všechny dát dohromady."

"Ale milióny... to už jsou velký peníze."

"Ale vidíš, jak je to všechno propojené?"

"Jo. Správní rada, soudce, náčelník policie, Young, revizor a kdoví kdo ještě, všichni ve spojení s Langstratovou a všichni jsou o tom náramně potichu."

"A nezapomeň na Teda."

"Jo, ten je taky potichu. A pořádně. Ten člověk je potento strachy. Ale nebyl asi tý skupině moc věrný, když se přidal na Strachanovu stranu proti správní radě."

"Tak ho prostě vygumovali, tak jako Strachana."

"Možná. Zatím máme jenom teorii, a ještě mlhavou."

"Ale teorie to je, a můj pobyt ve vězení do toho krásně zapadá."

"Až moc krásně." Marshall uvažoval nahlas. "Musíme si uvědomit, o čem to vlastně mluvíme. Mluvíme o politický korupci, zneužívání justice, vyděračství a kdovíčem ještě. Měli bysme si dát moc velké pozor, abysme měli jasný důkazy."

"Co to bylo za stránku, jak vypadla?"

"Cože?"

"Ta, jak jsi ji zvedl."

"Mm. Ta tam nepatří. Je odněkdy z ledna."

Bernice sáhla do police pro správný pořadač. "Nechci, aby se nám v archívu všechno pomíchalo, když... Hele, proč to takhle skládáš?"

Marshall se trochu ošíval, pak na ni soucitně pohlédl a stránku rozložil.

"Je tam článek o tvé sestře," řekl.

Vzala si stránku od něj a podívala se na ni. Titulek zněl: "SMRT KRUEGEROVÉ PROHLÁŠENA ZA SEBEVRAŽDU".

Rychle stránku zase dala pryč.

"Říkal jsem si, že by sis to asi nerada připomínala," řekl Marshall.

"Však ten článek znám," odpověděla krátce. "Jeden mám doma."

"Já jsem si ho teď přečetl."

"Já vím."

Vytáhla další pořadač a otevřela ho na stole.

"Marshalle," řekla, "možná bude lepší, když se o tom dozvíš všechno. Třeba to ještě vyplave napovrch. Já ten případ v sobě ještě vyřešený nemám a byla to pro mě dost těžká bitva."

Marshall si jenom povzdychl. "No dobře," řekl, "ale začala jsi s tím sama, nezapomeň."

Bernice se držela velice zpříma, rty sevřené. Snažila se být nezaujatým pozorovatelem.

Ukázala mu na první článek, datovaný v polovině ledna: "BRUTÁLNÍ VRAŽDA NA KOLEJI."

Marshall si ho potichu přečetl. Nebyl připravený na ty hrozné podrobnosti.

"Ten článek není tak docela přesný," pravila Bernice a bylo znát, jak se snaží ovládat svůj hlas. "Pat nenašli v jejím vlastním pokoji na koleji, našli ji na konci chodby v pokoji, kde nikdo nebydlel. Některá děvčata se tam zřejmě chodila učit, když byl na patře moc velký rámus. Nikdo nevěděl, kde Pat je, dokud si někdo nevšiml, že pode dvěma vytéká krev..." Hlas se jí zachvěl a ona znovu pevně stiskla rty.

Patricia Elizabeth Kruegerová, ve věku devatenácti let, byla nalezena v jednom pokoji na koleji, nahá a už nějakou dobu mrtvá, s podříznutým hrdlem. Nikde nebyly znát stopy zápasu, celá kolej byla šokovaná, svědkové žádní.

Bernice nalistovala jiné číslo a jiný titulek. "SMRT KRUEGEROVÉ ZŮSTÁVÁ ZÁHADOU". Marshall ho rychle prolétl

očima se stále vzrůstajícím pocitem, že se pohybuje ve velice citlivé oblasti, kde nemá co dělat. Článek uváděl, že se nenašli žádní svědkové, že nikdo nic neviděl ani neslyšel, že neexistuje sebemenší vodítko k odhalení vraha.

"A to je poslední článek," řekla Bernice. "Nakonec rozhodli, že to byla sebevražda. Usoudili, že moje sestra se svlékla do naha a podřízla si krk."

Marshall nevěřil svým uším. "A to bylo všechno?"

"To bylo všechno."

Marshall tiše zavřel pořadač. Ještě nikdy mu Bernice nepřipadala tak zranitelná. Tato energická reportérka, která se nenechala zlomit, ani když ji zavřeli do cely plné prostitutek, v sobě nosila otevřenou ránu, která se dosud nemohla zahojit. Jemně jí položil ruce na ramena.

"To mě mrzí," řekl.

"Víš, proto jsem sem přišla." Otréla si rukama oči a vytáhla papírový kapesník, aby se mohla vysmrkat. "Já... já jsem to tak prostě nemohla nechat. Já jsem Pat znala. Znala jsem ji nejlíp ze všech. Ona prostě nebyla člověk, který by takovou věc udělal. Byla šťastná, vyrovnaná, na škole se jí líbilo. I z dopisů to bylo znát."

"Víš co, co kdybysme to už zabalili a šli domů?"

Bernice nereagovala. "Byla jsem se podívat na rozmístění pokojů, na místnost, kde zemřela, vzala jsem si seznam jmen všech děvčat, která bydlela v té budově. Mluvila jsem s každou z nich. Četla jsem policejní protokoly, koronerův protokol, prohlédla jsem všechny Patiny věci. Snažila jsem se vypátrat Patinu spolubydlící, ale ta byla pryč. Dodnes si nemůžu vzpomenout na její jméno. Potkala jsem ji jenom jednou, když jsem tam byla na návštěvě."

Nakonec jsem se rozhodla, že tu prostě zůstanu, najdu si místo, počkám a uvidím. Měla jsem už nějakou praxi u novin, a tak jsem tohle místo dostala celkem snadno."

Marshall ji objal kolem ramen. "Poslechni, já se ti budu snažit pomoci, jak jen budu moci. Nejseš na to sama."

Trošku se uvolnila a opřela se o jeho paži, jen natolik, aby dala najevo, že oceňuje jeho přátelské gesto. "Nechci tě s tím zatěžovat."

"Vůbec mě nezatěžuješ. Víš co, až budeš morálně připravená, tak to můžem všechno znova projít, překontrolovat. Třeba se někde ještě objeví nějaká stopa."

Bernice potřásla pěstmi. "Jen kdybych se na to dokázala dívat trochu objektivněji!" řekla nešťastně.

Marshall ji přátelsky stiskl. "To třeba zvládnu za tebe já," řekl s povzbudivým úsměvem. "Držíš se dobře, Bernie. Jen tak dál."

Je to hezké děvče, pomyslel si Marshall, a pokud si vzpomínal, bylo tohle poprvé, co s ní měl nějaký fyzický kontakt.

kapitola 13.

Ze zřejmých důvodů bylo tuto neděli na bohoslužbách Ashtonského ekumenického sboru podstatně méně lidí, ale Hank musel uznat, že celková atmosféra je pokojnější. Jak stál na pódiu a chystal se zahájit bohoslužby, viděl mezi tvářemi před sebou tu i tam povzbudivé úsměvy: ano, tadyhle jsou Colemanovi, na svém obvyklém místě, tuhle babička Dusterová, chvála Pánu už mnohem zdravější, a tady Cooperovi, Harrisovi a listonoš Ben Squires. Alf Brummel to zřejmě nestihl, ale přišel Gordon Mayer se svou paní i Sam a Helena Turnerovi. Někteří z méně aktivních členů sboru zavítali na svou obvyklou návštěvu jednou do měsíce a Hank jim každému věnoval pohled a úsměv, aby jim dal najevo, že si jich všiml.

Když Mary uhodila do kláves a shromáždění spustilo první píseň, "Všechna sláva moci jména Ježíš", proklouzl dveřmi další manželský pár a posadil se do zadní lavice, jako to lidé většinou dělají, když někde přijdou poprvé. Hank je vůbec neznal.

Scion zůstal hned u dveří a díval se, jak si Andy a June Forsythovi sedají. Pak zvedl hlavu a pozdravil Krioniho a Triskala, kteří stáli na pódiu. Usmáli se a odpověděli. Těch několik démonů, kteří sem pronikli se svými hostiteli, nemělo žádnou radost ani z toho, že se tu tenhle nový Boží posel vůbec vyskytuje, natožpak aby přiváděl do kostela nové lidi. Scion však ihned mírumilovně vycouval ze dveří. Hank si nedokázal vysvětlit, proč má dnes ráno tak dobrou náladu. Snad je to tím, že přišla babička Dusterová - a Colemanovi - a ti dva noví. A ještě jeden nový člověk tu byl, takový mohutný světlovlasý v poslední lavici. To je snad fotbalový útočník nebo tak něco.

Hankovi neustále zněla v uších slova babičky Dusterové: "Musíme se modlit, aby je Pán shromáždil..."

Přišel čas na kázání a on otevřel Bibli u 55. kapitoly Izajáše:

"Hleďte Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Svěvolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vyjde z mých úst: nenavráť se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a pahorky budou před vámi zvučně plesat a všechny stromy v poli budou tleskat."

Tento oddíl Hank miloval a když ho začínal vykládat, nemohl se ubránit úsměvu. Někteří lidé na něj jen bezvýrazně hleděli a poslouchali z povinnosti. Jiní se však dokonce naklonili dopředu a přímo hltali každé slovo. Ti manželé v

poslední lavici velice zaujatě přikyvovali. Ten veliký světlovlasý se usmíval, přikyvoval, jednou dokonce nahlas zavolal "Amen!"

Slova se Hankovi sama vybavovala v srdci a mysli. Tohle je určitě Boží pomazání. Čas od času se zastavil u pultíku a nahlédl do poznámek, ale většinu času přecházel po pódiu sem a tam a připadal si, jako by se vznášel někde mezi nebem a zemí.

Těch pár menších démonů, kteří se účastnili bohoslužeb, se jenom krčilo a ošklibalo. Některým se podařilo ucpat uši lidem, kteří jim patřili, ale ten nápor Božího slova byl dnes zvlášť tvrdý a bolestivý. Hankovo kázání jim bylo asi tak příjemné jako bzučení cirkulárky.

Signa a jeho druhové na střeše kostela se dnes odmítli poddat nebo ustoupit. Lucius se dostavil se slušným houfem démonů právě včas na bohoslužby, ale Signa mu neuhnul z cesty.

"Rozmysli si to dobře. Nezahrávej si se mnou!" vyhrožoval Lucius.

Signa byl nesnesitelně zdvořilý. "Velice lituji, ale žádné další demony dnes již do kostela pustit nemohu."

Lucius měl zřejmě pro své demony důležitější věci na práci než prosekávat si cestu hradbou vzdorovitých andělů.

Utrousil několik promyšlených urážek a pak se celý houf vznesl do vzduchu a s hřmotem odlétl škodit někam jinam.

Když bohoslužby skončily, někteří lidé utvořili frontu u dveří; jiní utvořili frontu u Hanka.

"Já jsem Andy Forsythe a tohle je moje žena June."

Hank se s nimi pozdravil a cítil, jak se usmívá od ucha k uchu.

"To bylo něco úžasného," vrtěl Andy udiveně hlavou a zapomněl pustit Hankovu ruku. "To bylo... prostě něco úžasného!"

Chvilí si povídali a dozvěděli se základní věci jeden o druhém. Andymu patřil sklad dříví hned za městem; June pracovala jako sekretářka u nějakého právníka. Měli syna jménem Ron, který měl nějaké problémy s drogami a potřeboval Pána.

"No," pokračoval Andy, "my jsme vlastně uvěřili taky celkem nedávno. Někakou dobu jsme chodili do Ashtonského sjednoceného..."

Nevěděl, jak pokračovat, ale June neměla tak silné zábrany. "Umírali jsme tam hlady. Nemohli jsme se dočkat, až odtamtud budeme pryč."

"Jo, to je pravda," přidal se zase Andy. "Pak jsme něco zaslechli o tomhle sboru - vlastně o vás. Slyšeli jsme, že tu máte trochu potíže, protože moc lpíte na Božím slovu, a řekli jsme si, na tohle člověka bysme se měli jít podívat. A teď jsem moc rád, že jsme to udělali."

Pastore," pokračoval, "chtěl bych vám říct, že tu je všude spousta hladovejch lidí. Máme pár přátel, který maj Pána opravdu rádi a vůbec nemaj kam chodit. Posledních pár let to tu bylo fakt divný. Všechny sbory jeden po druhým jako by umřely. Ale jo, jsou tu pořád, maj lidi i prachy, ale... asi víte, co myslím."

Hank si tím nebyl tak jist. "Moc ne, povězte mi to."

Andy zavrtěl hlavou. "Já myslím, že satan s tímhle městem fakt asi provádí nějaký čertoviny. Takhle to tu nikdy nevypadalo, taková spousta různějch divnejch učen. Možná mi to nebudete věřit, ale máme přátele, který odešli ze třech, ne ze čtyřech zdejších sborů."

June je začala vyjmenovávat a dorozumívala se s ním přitom očima: "Greg a Eva Smithovi, Bartonovi, Jenningsi, Clint Neal..."

"Jo, přesně tak," potvrdil Andy. "Jak jsem říkal, spousta hladovejch lidí, ovce bez pastýře. Ty sbory tady okolo, to prostě není ono. Nekáže se tam evangelium."

V tu chvíli k nim přistoupila Mary, jen jen zářila. Hank ji radostně představil.

"Hanku, chtěla bych ti představit..." řekla potom Mary, otočila se - ale za ní nikdo nestál. "On... už je pryč!"

"Kdo to byl?" zeptal se Hank.

"Vzpomínáš si na toho velikého člověka z poslední lavice?"

"Na toho blondáka?"

"Ano. Chvilku jsem s ním mluvila. Řekl mi, abych ti vyřídila," Mary začala mluvit hlubokým hlasem, aby ho napodobila,

"Pán je s vámi, pokračujte v modlitbách a naslouchejte."

"No to je hezké. Jak se jmenuje?"

"Ehm... ne, myslím, že mi to neřekl."

"O kom to mluvíte?" ptal se Andy.

"Ále," řekl Hank, "o tom velikém člověku z poslední lavice. Však víte, seděl hned vedle vás."

Andy pohlédl na June a June vykulila oči. Andy se začal usmívat, pak smát, pak tleskat rukama a téměř tančit.

"Chvála Pánu!" zvolal a takové nadšení Hank už dávno neviděl. "Chvála Pánu, pastore, tam nebyl vůbec nikdo! My jsme neviděli živou duši!"

Mary úžasem otevřela ústa a honem si je přikryla rukou.

Oliver Young byl vynikající řečník: dokázal dovést posluchače k smíchu či k slzám podle libosti a načasovat si to tak dobře, že je měl všechny v rukou jako loutky na provázku. Za kazatelnou stál jako ztělesněná důstojnost a slova uměl volit tak dokonale, že ať říkal co říkal, určitě to byla pravda. Jeho početný sbor si to aspoň rozhodně myslel: kostel byl zaplněný do posledního místečka. Řada z přítomných byli intelektuálové: lékaři, pedagogové, právníci, samozvaní filosofové a básníci; velká část jich byla z vysoké nebo byla se školou nějakým způsobem spojena. Dělal si při kázání pečlivě poznámky, jako by byli na přednášce.

Marshall už podobných řečí poslední dobou vyslechl dost a dost, takže tuto neděli během kázání většinou promýšlel otázky, kterými chtěl po bohoslužbách obšťastnit Younga. Už se nemohl dočkat.

"Bůh přece řekl, 'Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby,'" pokračoval Young. "Co bylo po léta zahaleno ve tmách tradice a nevědomosti, nyní nalézáme ve svém nitru. Objevujeme - lépe řečeno znovuobjevujeme poznání, které lidstvo jako celek vždycky mělo: že jsme samotnou svou podstatou božské bytosti, že v sobě máme schopnost být dobří, potenciál stát se, aby se tak řeklo, bohy, stvořenými přesně podle obrazu Boha Otce, konečného zdroje všeho, co existuje..."

Marshall kradmo pohlédl vedle sebe. Seděla tam Kate, vedle ní Sandy, která si zuřivě psala poznámky, a vedle Sandy Shawn Ormsby. Sandy a Shawn si spolu výborně rozuměli a ten kluk měl na ni jednoznačně pozitivní vliv. Dneska například jí slíbil, že pokud půjde se svými rodiči do kostela, půjde s ní i on. A vida, zabralo to.

Marshall musel uznat, třebaže trochu nerad, že se Shawn umí se Sandy dorozumět tak, jak on to nikdy nedokázal. Při několika příležitostech Shawn velice dobře posloužil jako spojka či tlumočnický mezi Sandy a Marshall a otevířel mezi nimi komunikační cesty, o které se oni dva léta marně snažili. V domě začínal být konečně pomaloučku klid. Shawn vypadal na citlivého člověka se skutečným talentem na řešení sporných otázek.

Tak co mám teď dělat? myslel si Marshall. Poprvé po nevíjak dlouhý době sedí moje rodina pěkně celá v kostele a to je prostě zázrak, normální zázrak. Jenomže jsme si vybrali pěkně přiblížený kostel a co se týče támhletoho kazatele...

Bylo by tak pěkné, tak pohodlné nechat všemu volný průběh, ale je reportér a tenhle Young něco skrývá. Jo jo. Tomu se říká konflikt zájmů.

A tak zatímco pastor Oliver Young stál na kazatelně a snažil se posluchačům přiblížit své myšlenky o "nekonečném božském potenciálu ve zdánlivě konečné lidské bytosti", Marshall přemítal o svých vlastních palčivých otázkách. Bohoslužby skončily přesně v poledne a zvonkohra ve věži se automaticky sepnula a začala hrát velice tradiční a křesťanský doprovod ke všemu tomu podávání rukou, povídání a odcházení.

Marshall a jeho rodina se vřadili mezi lidi, kteří zvolna postupovali k východu. Oliver Young stál u dveří na svém obvyklém místě, zdravil se se všemi svými ovečkami, tiskl ruce, dělal "kukuč" na nemluvnata, prostě dokonalý otec sboru. Brzy přišli na řadu Marshall, Kate, Sandy a Shawn.

"To jsem rád, že vás vidím, Marshalle!" zvolal Young a stiskl mu ruku.

"Znáte Sandy?" zeptal se Marshall a představil Youngovi svou dceru.

Young byl velice srdečný. "Sandy, jsem opravdu rád, že jsi přišla."

Sandy se přinejmenším tvářila, že je také ráda.

"A Shawn!" zvolal Young. "Shawn Ormsby!" Stiskli si ruce. "Vy se znáte?" ptal se Marshall.

"Jápk ne! Shawna jsem znal, ještě když byl takovýhle cvrček. Ukaž se trochu častěji, Shawne, ano?"

"Tak dobře," odpověděl Shawn s ostýchavým úsměvem.

Ostatní postupovali dál, ale Marshall se zdržel a pak se z druhé strany vrátil k Youngovi, aby si s ním ještě trochu promluvil.

Počkal, až Young dokončí vzájemné pozdravy s jednou menší skupinkou lidí a pak řekl do pauzy: "Tak jsem si říkal, že by vás možná zajímalo, že je to mezi mnou a Sandy už lepší."

Young se usmál, stiskl ruku několika dalším lidem, pak řekl stranou Marshallovi: "Báječné! To je opravdu báječné, Marshalle." Podal ruku dalšímu člověku: "To je hezké, že jste dnes přišel."

Do další pauzy mezi nadšenými pozdravy Marshall prohodil: "To dnešní kázání se jí opravdu líbilo. Říkala, že jí to moc povzbudilo."

"Děkuji vám, že mi to říkáte. Dobrý den, pane Beaumonte, jakpak se vám daří?"

"Víte že jí to skoro připomnělo něco z toho, co se učí ve škole na přednáškách paní profesorky Langstratové?"

Na tohle Young neodpověděl a soustředil svou pozornost na jakési mladé manžele s dítětem. "Podívejme, ta nám vyrostla!"

"S tou paní profesorkou Langstratovou se musíte někdy seznámit," pokračoval Marshall. "Mezi tím, co ona přednáší, a tím, co vy kázáte, je velice zajímavá spojitost." Young nereagoval. "Pokud tomu dobře rozumím, zabývá se paní profesorka Langstratová dosti vážně okultismem a východní mystikou..."

"No," odpověděl konečně Young, "o těchto věcech já tedy rozhodně nic nevím, Marshalle."

"A paní profesorku Langstratovou určitě neznáte?"

"Ne, to jsem vám přece už říkal."

"Vy k ní nechodíte na pravidelné soukromé konzultace jako například taky Alf Brummel, Ted Harmel, Delores Pinckstonová, Eugene Baylor, dokonce i soudce Baker?"

Young malinko zčervenál, zarazil se, pak se zatvářil rozpačitě jako člověk, který si uvědomil něco, co měl vědět už dávno.

"Pro všechno na světě!" zasmál se. "Kam jsem to dal hlavu? Představte si, že celou tu dobu jsem myslel na někoho úplně jiného."

"Takže ji znáte?"

"Samozřejmě. Řada lidí ji zná."

Young se odvrátil a začal zdravit další lidi. Když odešli, Marshall tu stále ještě stál.

"A je to opravdu tak," tážal se, "že k ní chodí na soukromé konzultace rozsáhlá klientela včetně představitelů města, volených úředníků, členů správní rady vysoké...?"

Young pohlédl na Marshalla zpřímá a ten pohled už nebyl tak srdečný jako dřív. "O co vám vlastně jde, Marshalle?"

"O nic, jenom dělám svou práci. Ať už se tu jedná o cokoli, zřejmě to bude něco, o čem by obyvatelé Ashtonu měli vědět, zvlášť když se to týká tolika důležitých lidí, kteří mají vliv na tohle město."

"Inu, když vás to tolik zajímá, neměl byste se na to ptát mě. Měl byste se spojit s paní profesorkou Langstratovou osobně."

"To mám samozřejmě v úmyslu. Jenom jsem vám chtěl dát příležitost, abyste se mnou mluvil upřímně, což mi zatím moc nepřipadá, že byste dělal."

Ted' bylo v Youngově hlase znát maličko napětí. "Marshalle, pokud vám připadá, že odpovídám vyhýbavě, je to proto, že se mě vyptáváte na věci, o nichž mi profesionální etika nedovoluje mluvit. Mají přísně soukromý charakter. Jenom jsem doufal, že na to přijdete sám a nebudu vám to muset říkat."

"Marshalle," volala Kate z chodníku, "čekáme na tebe!"

Marshall vyšel ven. Ted' už to bylo stejně jedno - od této chvíle by se rozhovor mohl pouze přirostávat a tak jako tak k ničemu nevedl. Young byl chladnokrevný, velice tvrdý soupeř a hladký jako úhoř.

O několik států dále, v jednom hlubokém, skrytém údolí, sevřeném příkrými horskými stěnami, se jako hříbek v mechu krčila malá, ale pěkně stavěná skupinka domů. Kolem dokola ji obklopoval hustý zelený podrost nebo lišejníkem pokryté skály a jediný přístup sem vedl po příkré, točité šterkové silnici.

Tato stavení, která kdysi bývala nevzhledným chátrajícím rančem, se od té doby rozrostla v komplex z kamene a cihel, který zahrnoval menší noclehárnu, kanceláře, jídelnu, budovu pro údržbu, kliniku a několik soukromých domků. Nikde však nebyl jediný nápis nebo označení, ze kterého by se dalo poznat, kde co je.

Zpoza hradby strmých štítů se vynořilo cosi zlověstného temného; na obloze po tom zůstávala černá šmouha. Přelétlo to přes vrcholky a vnořilo se to do lehkého oparu v údolí. Mlčky, jako černý mrak, zahalen dusivou duchovní temnotou, sem sestupoval Baal Rafar, kníže Babylóna. Držel se blízko horské stěny a klikatým letem se vyhýbal mrtvým kmenům a skalním výstupkům. Baldachýn temnoty se vznášel těsně nad ním jako stín, jako malý kroužek noci, který se plazí po úbočí; z jeho nozder se vlnil tenký pásek červenožluté páry, který se táhl za ním a jen pozvolna se rozplýval. Ranč pod ním vypadal jako obrovské hnízdo odporného černého hmyzu. Ve vzduchu, v několika vrstvách nad sebou, se téměř nehybně vznášelo množství ostřílených bojovníků s tasenými meči a svýma žlutýma očima bedlivě sledovali okolí. Pod touto ochrannou klenbou se v horečné aktivitě hemžili démoni všech podob a velikostí. Když se Rafar dostal blíž, všiml si, že nejhustěji se pohybují kolem jednoho poschodového kamenného domu na okraji skupinky. Tam bude Silný, pomyslel si, nepatrně se stočil ke straně a zamířil k této budově.

Strážní ve vnější vrstvě ho spatřili a táhle, děsivě zakvíleli. Bojovníci se okamžitě rozestoupili a uvolnili Rafarovi cestu skrz obranné hradby. Obratně jí proklouzl a démoni na všech stranách ho zdravili pozdvíženými meči, žhnoucí žluté oči jak tisíce párů hvězd na černém sametu. Nevšiml si jich a letěl dál; živá brána se za ním zase zavřela.

Zvolna proletěl střechou domu, půdou, dřevem, zdívkou, omítkou, jednou ložnicí, pevnou trámovou podlahou a octl se v prostorném obývacím pokoji.

Zlo v tomto pokoji bylo jako hustá kaše, která se zvlhčila jakýmkoli pohybem něčích údů. Bylo tu přeplněno.

"Baal Rafar, kníže Babylóna," ohlásil odněkud jeden z démonů a obludní bojovníci kolem dokola se uctivě poklonili.

Rafar složil svá křídla v knížecí háv a stanul tam jako ztělesněná moc a majestát, v třpytu svých klenotů a v síle, ze které šel strach. Velikýma žlutýma očima si pečlivě prohlédl úhledné řady démonů kolem sebe. Děsivé shromáždění. Toto byla duchovní knížata, vládcové národů a kmenů z celého světa. Někteří byli z Afriky, někteří z Orientu, několik také z Evropy. Všichni nepřemožitelní. Obrovití, hrozivého vzhledu - Rafar věděl, že se mu všichni velikostí i dravostí vyrovnají; pochyboval, zda by si někdy troufl se s někým z nich utkat. Přijmout od nich poklonu byla pro něj velká čest a z jejich strany vyložený komplement.

"Vítej, Rafare," ozval se hrdelní hlas z druhého konce místnosti.

Silný. Vyslovit jeho jméno bylo zapovězeno. Patřil k několika málo vznešeným, kteří měli osobní kontakt se samotným Luciferem - zlovolný celosvětový tyran zodpovědný za staletí vzdorování Božím plánům a upevňování Luciferova království na zemi. Rafar a jemu podobní ovládali národy; takoví jako Silný ovládali Rafara a jemu podobné.

Silný povstal ze svého místa a jeho obrovitá postava vyplnila jeho konec místnosti. Zlo, které z něj vyzařovalo, se dalo téměř nahmatat až tam, kde Rafar stál, skoro jako by až tam dosahovalo jeho tělo. Byl mohutný a nestvůrný; tuhá černá kůže mu visela z trupu a údů jako závěsy a pytle a jeho obličej byl příšernou kombinací kostnatých výčnělků a hlubokých, skládaných záhybů. Na jeho hrdle, hrudi a pažích se blyštělo množství klenotů a jeho velká černá křídla halila jeho tělo jako královský plášť s vlečkou.

Rafar se velice uctivě uklonil. "Buď pozdraven, pane můj."

Silný neměl ve zvyku plýtvat slovy. "Další zdržení?"

"Škody, způsobené chybami knížete Lucia, dáváme rychle do pořádku. Ten nový odpor slábne, pane můj. Město bude brzy připraveno."

"A co nebeské vojsko?"

"V omezeném počtu."

Tato odpověď se Silnému nelíbila - Rafar to jasně pocítil. "Dostali jsme zprávu," pravil Silný zvolna, "že do Ashtonu byl poslán jakýsi mocný kapitán nebeského vojska. Domnívám se, že ho znáš."

"Mám důvody usuzovat, že tam Tal byl poslán, ale s tím jsem počítal."

Veliké oči v sametově černé tváři zahořely hněvem. "Nebyl to snad tento Tal, kdo tě porazil v den pádu Babylóna?"

Rafar věděl, že musí odpovědět, a rychle. "Byl to on."

"Pak nás ty průtahy stály naši převahu! Nyní proti tobě stojí rovnocenný soupeř!"

"Pane můj, ještě uvidíš, co tvůj služebník dokáže."

"To jsou směšná slova, Rafare, avšak tvá síla může uspět pouze rychlým zásahem; síly tvého protivníka časem narůstají."

"Všechno bude připraveno."

"A co ten Boží služebník a ten novinář?"

"Můj pán je uznává za hodny své pozornosti?"

"Tvůj pán to očekává od tebe!"

"Jsou bezmocní, pane můj, a brzy budou odstraněni."

"Ještě tak odstranit toho Tala," odsekl výsměšně Silný. "Rád bych to dřív viděl, než mě budeš unavovat chlubením, že to dokážeš. Až do té doby jsme upoutáni zde. Rafare, já nehodlám čekat dlouho!"

"Nebude toho zapotřebí."

Silný se jen ušklíbl. "Rozkazy máš. Můžeš jít!"

Rafar se hluboce poklonil, zvolna rozvinul křídla a tiše stoupal domem, dokud nebyl venku.

Pak se v divokém výbuchu zuřivosti vrhl vzhůru a nic netušící demony, kteří mu stáli v cestě, rozhodil na všechny strany. Jeho křídla se rozvířila v oslepující clonu, nabral rychlost a strážní sotva stačili uvolnit dráhu, než tudy prosvístěl s ohonem horkého sirného dechu za sebou. Démoni se opět semkli k sobě a vyměnili si udivené pohledy. Rafar s hřmotem vylétl jako raketa podél skalní stěny a hnál se dál přes naježené štíty zpět směrem k malému městečku Ashtonu. Sotvil hněvem a bylo mu jedno, kdo ho vidí, nestaral se ani za mák o strategii a dokonce ani o vlastní důstojnost. Ať ho vidí celý svět, a ať se chvěje! On je Rafar, kníže Babylóna! Ať se před ním všichni skloní, nechtějí-li být rozdrceň ostřím jeho meče!

Tal! Samo to jméno mu hořce chutnalo na jazyku. Luciferovi nejbližší mu nikdy nedají zapomenout na tu dávnou porážku. Nikdy - až dokud neočistí hanbu ze svého jména.

A on to udělá! Rafar už se viděl, jak párá Talovi břicho, jak ho cupuje na kousky a cáry, rozptýlené po obloze. Cítil v pažích ty nárazy, slyšel ten trhavý zvuk. Je to jen otázka času.

Mezi rozeklanými útesy na vrcholku hory se z úkrytu vynořil stříbrovlasý muž a hleděl za Rafarem, jak rychle mizí v dálce a nechává za sebou dlouhou černou šmouhu, dokud se neztratí za obzorem. Pak pohlédl ještě jednou ke skupince budov v údolí a hemžení démonů kolem nich a v záblesku světla a víření křídel sklouzl dolů podél úbočí na druhou stranu.

kapitola 14.

No, pomyslel si Marshall, dřív nebo později si na to čas budu muset udělat. Ve čtvrtek odpoledne, když shon v redakci utichl, se zavřel ve své kanceláři a začal telefonicky shánět spojení na paní profesorku Juleen Langstratovou. Zavolał na školu, dostal číslo oddělení psychologie, a mluvil se dvěma spojovatelkami ve dvou různých kancelářích, než definitivně zjistil, že paní profesorka Langstratová dnes není přítomna a její číslo domů není ve školním seznamu. Pak si vzpomněl na přeochoťného Alberta Darra a zavolał do jeho kanceláře. Pan profesor Darr zrovna přednášel, ale zavolał, pokud mu chce pan Hogan nechat vzkaz. Marshall nechal vzkaz. O dvě hodiny později se Albert Darr ozval a opravdu měl číslo do bytu Juleen Langstratové.

Marshall to číslo vytočil.

Bylo obsazeno.

Obývací pokoj Juleen Langstratové tlumeně osvětlovala jediná lampička na krbové římse. Bylo tu tichoučko, teplo a příjemně. Paní profesorka stáhla rolety v oknech, aby dovnitř nepronikalo prudké světlo nebo jiné rušivé podněty, a vyvěšila telefon.

Juleen Langstratová seděla v křesle a tichým hlasem mluvila ke své klientce, která seděla proti ní.

"Vnímáš pouze zvuk mého hlasu..." řekla a pak tu větu několikrát potichu a zřetelně opakovala: "Vnímáš pouze zvuk mého hlasu..."

To trvalo několik minut, až její klientka upadla do hlubokého hypnotického transu.

"Sestupuješ... sestupuješ do hlubin své osobnosti..." Profesorka Langstratová pozorně sledovala obličej své klientky. Pak k ní vztáhla ruce dlaněmi dolů, prsty roztažené, a začala jimi pohybovat kousek nad jejím tělem, jako by chtěla cosi nahmatat. "Uvolni svou pravou podstatu... dej jí volnost... je nekonečná... jedno se vším, co existuje... Ano! Už ji cítím! Vnímáš teď, jak se má energie dotýká tvé?"

"Ano..." zamumlala klientka.

"Nyní jsi vysvobozena ze svého těla... tvé tělo je jen iluze... cítíš, jak se pouta tvého těla rozplývají..."

Profesorka Langstratová se naklonila blíž a stále pohybovala rukama.

"Nyní jsi volná..."

"Ano... ano, jsem volná..."

"Cítím, jak se tvá životní síla šíří..."

"Ano, také to cítím..."

"To stačí. Tam můžeš skončit." Profesorka Langstratová soustředěně sledovala, co se v klientce odehrává. "Vrať se... vrať se... Ano, cítím, jak ustupuješ. Za chvíličku ucítíš, že jsme se rozpojily; nelekej se, jsem stále u tebe."

Příštích několik minut pozvolna vyváděla svou klientku z transu, slovo za slovem, krok za krokem.

"Tak," řekla nakonec, "až napočítám do tří, probudíš se. Jedna, dvě, tři."

Sandy Hoganová otevřela oči, omámeně se rozhlédla, zhluboka se nadechla a probrala se úplně.

"Téda!" řekla.

Všichni tři se zasmáli.

"To bylo něco, vid'?" ozval se Shawn, který seděl vedle profesorky Langstratové.

"Téda!" Víc ze sebe Sandy vypravit nedokázala.

Toto byla Sandyina úplně první zkušenost. S tím nápadem přišel Shawn a i když zpočátku váhala, nyní byla velice ráda, že se nechala přemluvit.

Paní profesorka vytáhla rolety a Sandy se Shawnem se zvedli, že se vrátí zpátky na odpolední přednášky.

"Tak vám děkuji, že jste přišla," řekla paní profesorka ve dveřích.

"Já děkuju vám," pipla Sandy.

"A vám děkuji, že jste ji přivedl," řekla profesorka Langstratová Shawnovi. Pak se obrátila k nim oběma. "A pamatujte si, nedoporučovala bych vám, abyste o tom s někým mluvili," řekla jim. "Je to velice osobní a důvěrná zkušenost a všichni bychom to měli respektovat."

"Ano, rozumím," odpověděla Sandy.

Shawn ji dovezl zpátky ke škole.

Byl opět pátek, Hank seděl doma ve svém kancelářském koutku a co chvíli se díval na hodinky. Mary byla většinou velmi spolehlivá a dnes mu slíbila, že se vrátí dřív, než Carmen přijde na další pastorační rozhovor. Hank samozřejmě neměl ani tušení, jestli jeho dům sledují nějakí špehové, ale jistý si nemohl být ničím. To by mu opravdu scházelo, aby si někdo všiml, že za ním přišla Carmen v době, kdy Mary byla na nákupu. Bojácná část Hankovy osobnosti si dokázala představit všechny možné léčky, které by mu jeho nepřátelé mohli nastražit, například poslat za ním nějakou cizí svůdnou ženu, aby ho zkompromitovala a zničila.

Jednu věc tedy věděl jistě: Jestli Carmen nebude odpovídajícím způsobem spolupracovat a nezačne se skutečným řešením skutečných problémů, nebude on v té pastoraci pokračovat už ani minutu.

A-ach. Už někdo zvoní. Hank se opatrně podíval oknem. Před domem stál Carmenin červený Fiat. Ano, tady je, u dveří, v plném slunečním světle a v dohledu deseti či patnácti domů. Dnes byla oblečena tak, že se Hank rozhodl ji rychle pustit dovnitř, když už pro nic jiného tak aspoň proto, aby ji ukryl všetečným zrakům.

Kde jenom ta Mary je?

Mary si nebyla jista, zda se jí líbí ti noví majitelé bývalého Joeova obchodu. Ne, chyba nebyla v obsluze, ani v tom, jak obchod vedli, ani v jejich chování k zákazníkům; to všechno bylo z větší části v pořádku a Mary také bylo jasné, že jim to chvilku potrvá, než se tu s každým seznámí. Co Mary vadilo, bylo to jejich tajuplné chování, kdykoli se jich zeptala na Joea Carluccioho a jeho rodinu. Pokud Mary dokázala zjistit, Joe, Angelina a jejich děti se odstěhovali z města náhle, aniž komu co řekli, a nikdo dokonce nevěděl, ani kam šli.

Nu, co se dá dělat. Spěšně vyšla z obchodu a pustila se k autu; mladý příručí za ní vezl vozík s potravinami. Otevřela kufr a dívala se, jak mladík zboží nakládá.

A v tu chvíli to přišlo, bez jakéhokoli zřejmého důvodu - nevysvětlitelný záchvěv čehosi mezi hrůzou a depresí. Pocítila chlad, nervozitu, zvláštní slabost, silné přání dostat se konečně odsud pryč a honem honem ujíždět domů.

Triskal, který ji provázal a střežil, to pocítil také. Ocel zazvonila, zablesklo se a už měl v ruce meč.

Pozdě! Odněkud zezadu ho cosi velikou silou udeřilo do krku. Přepadl dopředu. Vmžiku rozprostřel křídla, aby udržel rovnováhu, ale vtom už na jeho záda jako beranidlo dopadla neuvěřitelná váha a přibila ho k zemi.

Viděl kolem sebe jejich nohy, nohy s velikými drápy připomínající pařáty nějakých ohyzdných ještěřů. Tančily po nich rudé odlesky jejich mečů. Slyšel syčivý sirný dech. Pohlédl vzhůru. Kolem něj stálo asi patnáct démonických bojovníků. Měli mohutné postavy, ukrutné obličej se žhnoucima žlutýma očima, z tesáků jim kapaly sliny. Šklebili se na celé kolo a otrásali se smíchy.

Triskal se podíval směrem k Mary, zda je v pořádku. Věděl, že jí bude velmi brzy hrozit bezprostřední nebezpečí, pokud on honem něco neudělá. Jenže co může dělat?

Co to? Náhle ucítil, jak se přes něj přelila mocná vlna zla.

"Zvedněte ho!" přikázal hromový hlas.

Kolem jeho krku se ocelovým stiskem sevřela jakási ruka a trhnutím ho zvedla vzhůru jako hračku. Nyní hleděl démonům do tváře. Byli v Ashtonu noví. Tak veliké, silné a ostřílené ještě v životě neviděl. Těla měli pokryta tlustými šupinami, tvrdými jako křemen, paže jim přetékały silou, ve tvářích jim byl znát výsměch, z nozder se jim valily jedovaté výpary.

Smýkli jím kolem dokola a tu se ocitl tváří v tvář příšernému zjevu.

V průvodu nejméně deseti dalších mocných bojovníků stál obrovitý démon s esovitě prohnutým mečem v nestvůrné černé ruce.

Rafar! Ta myšlenka projela Triskalovi hlavou jako rozsudek smrti. Každý kousíček jeho bytosti ztuhl v očekávání ran, porážky, nesnesitelné bolesti.

Démonický vojevůdce se rozesmál. Jeho tlama se roztáhla v odporném šklebu, z obnažených tesáků mu kapaly temně žluté sliny a z hrdla se mu v oblacích valil dusivý dým.

"To jsi tak překvapený?" ptal se Rafar. "Měl bys to považovat za velkou čest. Ty, milý andílku, jsi první, kdo mi z vás směl pohlédnout do tváře!"

"Tak jakpak se vám poslední dobou daří?" tázal se Hank, když uvedl Carmen do své kanceláře a nabídl jí křeslo.

Uvelebila se v něm s povzdechem a zavrčáním a Hank začal uvažovat, kde má magnetofon. Věděl, že má v této věci

čisté ruce, ale nějaký důkaz by nebyl k zahoeení.

"Daleko líp," odpověděla příjenným, vyrovnaným hlasem. "Vy mi to asi budete umět vysvětlit, ale představte si, že jsem celý týden žádné hlasy neslyšela."

"A... ehm... ano," podařilo se Hankovi konečně sesbírat své pastýřské myšlenky. "O tomhle my jsme spolu poslední mluvili, vidíte?"

Triskal se podíval po Mary. Děkovala příručímu a zavírala kufr.

Rafar pobaveně sledoval směr jeho pohledu. "Ach tak! Máš ji chránit! Před čím? Myslel sis, že budeš odhánět mouchy?" Triskal neodpovídal. Rafarův hlas teď dostal krutý, ostrý tón. "Tak to ses tedy spletl, milý andílku. Tady máš co činit s mnohem větší mocí."

Rafar poklepal mečem o zem a Triskal okamžitě ucítil, jak mu silné ruce dvou démonů zezadu sevřely paže. Podíval se na Mary. Hledala klíč, odemykala, nasedala do auta. Jiný démon natáhl meč a bodl jím do kapoty. Mary zkusila nastartovat. Motor nenaskočil.

Rafar pohlédl k blízké prádelně, která stála proti parkovišti. O sloup před ní se opírala jakási pochybná existence.

Triskal poznal, že toho mladíka ovládá jeden z Rafarových pacholků - vlastně několik. Na Rafarův pokyn se dali do práce a mladík se začal loudat k Maryinu autu.

Mary zkontrolovala světla. Ne, nenechala je svítit. Otočila klíčkem a pustila rádio. Hrál. Zkusila zatroubit. Bez problémů. Tak co s tím autem může být? Všimla si, jak sem od prádelny přichází jakési podivné individuum. No to jí ještě scházelo!

Triskal bezmocně přihlížel, jak démoni vedou mladíka k oknu auta.

"Ahoj kočko," řekl. "Nepotřebuješ pomoci?"

Mary si ho prohlédla. Byl vyzábý, špinavý, oblečený do černé kůže a chromovaných řetězů.

"Ne, díky," zavolala okénkem.

Mladík se jenom uculil, prohlédl si ji od hlavy k patě a řekl: "No tak, otevři a já se podívám, co se s tím dá dělat."

Hank byl jako na jehlách. Kde ta Mary může být? Aspoň že Carmen dnes už mluvila trochu rozumněji. Zřejmě se ke svým problémům začala stavět s nadhledem a se skutečnou touhou po změně. Snad by to dnes mohlo být jiné - ale Hank na to příliš nespočetl.

"Takže," zeptal se, "co se podle vás stalo s těmi nočními zamilovanými hlasy?"

"Už je prostě neposlouchám," odpověděla. "Když jsem s vámi o tom mluvila, najednou se mi úplně sama ujasnila jedna věc: Ty hlasy nejsou skutečné. Jenom jsem klamala sama sebe."

"Ano, myslím, že máte pravdu," přitakal Hank co neohleduplněji.

Carmen si zhluboka povzddechla a pohlédla na něj těma svýma velkýma modrýma očima. "Prostě jsem se nějak snažila vyrovnat se s osamělostí, to je všechno. V tom to asi bylo. Vy jste tak silný člověk, pastore. Já bych si tak přála být taky taková."

"Inu, v Bibli je psáno, 'Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.'"

"Hmmm. Kde je vaše žena?"

"Na nákupu. Vráti se každou chvíli."

"Víte..." Carmen se naklonila dopředu a sladce se usmála. "Víte, když jsem s vámi, tak mě to hrozně posiluje. Chtěla jsem, abyste to věděl."

Mary cítila, jak jí prudce bije srdce. Co ten člověk udělá teď?

Mladík se naklonil k oknu tak blízko, až se orosilo jeho dechem. "Jápak se jmenuješ, pusinko?"

Rafar popadl Triskala za vlasy a otočil mu hlavu tak prudce, že měl Triskal pocit, že mu upadne.

Rafar mu dýchl síru přímo do obličeje: "Tak, milý andílku, a teď si s tebou promluvíme." Špička jeho meče se opřela Triskalovi o krk. "Kdepak je tvůj kapitán?"

Triskal neodpověděl.

Rafar škubl jeho hlavou zpět a nechal ho podívat se na Mary.

Mladík vzal za kliku. Vyděšená Mary stiskla uzamykací knoflík. Mladík vyzkoušel všechny kliky a Mary se vždycky podařilo stisknout knoflík jen vteřinku předtím, než to udělal. Viděla, jak se chtivě usmívá. Zkusila znovu zatroubit.

Jeden z démonů však už se mezitím o klakson postaral - tentokrát se neozvalo nic. Rafar opět otočil Triskalovi hlavu a chladná čepel se opět opřela o Triskalovu kůži.

"Ptám se tě znovu: Kde je tvůj kapitán?"

Carmen se stále ještě svěřovala Hankovi, jak jí rozhovory s ním pomáhají, jak jí připomíná jejího bývalého manžela a jak přesně takového muže hledá. Hank cítil, že to musí nějak uzavřít.

"Nu," vpadl jí nakonec do řeči, "a existují ve vašem životě nějakí další lidé, jejichž posilu, podporu, přátelství a podobně považujete za důležité?"

Pohlédla na něj maličko smutně. "Snad tak trochu. Sem tam se člověk s někým seznámí, když si někde vyjde mezi lidi. Ale nic trvalého." Na chvíli se zamyslela, pak se zeptala: "Myslíte si, že jsem hezká?"

Mladík v kožené bundě se naklonil těsně k Maryinu oknu, vyhrožoval jí děsivě obscénními výrazy, pak začal bušit do okna velikou kovovou sponou.

Rafar kývl na jednoho z démonů. Ten prostrčil ruku oknem a uchopil knoflík, připravený ho vytáhnout v okamžiku, kdy

mladík vezme za kliku. Děmoni v mladíkovi už se třásli nedočkavostí, z tlam jim kapaly sliny. Jeho ruka byla na klíce. Rafar nechal Triskala, aby se na to dobře podíval, a pak se znovu zeptal: "Tak co?"

Konečně Triskal promluvil. "Brzda..." zasténal.

Rafar ho uchopil pevněji a naklonil se blíž: "Neslyšel jsem."

"Brzda!" opakoval Triskal.

Mary bleskl hlavou nápad. Zaparkovala na svahu. Není moc prudký, ale snad bude stačit, aby se auto rozjelo. Uvolnila ruční brzdu a vůz se dal do pohybu. To mladík nečekal. Uhodil do okna, pak se zkusil dostat před auto a zastavit ho, ale teď už jelo docela slušnou rychlostí a on brzy pochopil, že jeho pokusy ho zastavit začínají být ostatním nakupujícím poněkud nápadné.

Jakýsi robustní šofér, který stál u svého nákladního vozu, si konečně všiml, co se děje, a houkl: "Hele, ty zmetku, co to děláš?"

Rafar to viděl a jeho ocelová pěst se v návalu hněvu sevřela tak, že měl Triskal pocit, že mu už už praskne krk.

Pak to však Rafar zřejmě vzdal.

"Dost!" nařídil démonům. Odstoupili. Mladík nechal honičky a začal se nonšalantně loudat pryč. Ramenatý šofér se pustil za ním a on se dal na útěk.

Auto jelo dál. Z parkoviště vedl výjezd do vedlejší ulice, která měla poměrně slušný sklon. Mary tam stočila volant a doufala, že se jí žádná auta nebo chodci nepřipletou do cesty.

Triskal viděl, že to zvládne.

Rafar to viděl také. Chladná ocel jeho meče se Triskalovi zabodla do hrdla. "Pěkně se ti to podařilo, andílku. Zachránil jsi svou světenku pro nějakou lepší příležitost. Dnes tě tedy propustím jenom se vzkazem. Dávej dobrý pozor."

S těmito slovy hodil Rafar Triskala do rukou svým pacholkům. Jeden veliký démon s obličejem plným bradavic mu vrazil svou železnou pěst do břicha a poslal ho točitým letem vzhůru, kde ho jiný démon zachytil mečem a rozryl mu záda hlubokou ranou. Napůl omráčený Triskal se vrávoravě třepetal dolů, kde ho popadli další dva démoni, bušili do něj pěstmi a trhali mu tělo drápy. Tak si s ním démoni pohrávali několik příšerných minut a Rafar chladně přihlížel. Konečně veliký Baal zavrčel rozkaz a jeho bojovníci nechali Triskala být. Dopadl na zem a Rafarova veliká noha stiskla jeho krk. Rafar švihl mečem k zemi a začal jím mávat v malých kroužcích před jeho očima.

"Vyřídíš svému kapitánovi," pravil vládce démonů, "že ho hledá Rafar, kníže Babylóna." Stisk velké nohy zesílil. "To mu vyřídíš, slyšíš?"

A rázem byl Triskal sám - zbědovaný, rozbitý, zničený. S námahou se vyškrábal na nohy. Mary, co asi dělá Mary?

Hank jemně vzal Carmen za ruku, zvedl ji ze své a dvorně ji ji položil do klína. Chvilíčku ji tam podržel a s porozuměním, avšak pevně ji hleděl do očí. Pak ji pustil a zabořil se do křesla, aby se dostal do bezpečné vzdálenosti.

"Carmen," pravil tiše a chápavě, "velice mi lichotí, že tolik oceňujete mé mužské vlastnosti... a skutečně nepochybuji o tom, že žena vašich kvalit bez potíží najde charakterního muže k trvalému a hodnotnému vztahu. Ale poslouchajte... nechtěl bych, aby to znělo příkře, ale musím hned teď zdůraznit jednu věc: já tímto mužem nejsem. Já tu jsem jako kazatel a rádce a je třeba, abychom náš vztah udrželi v mezích vztahu duchovního pastýře a jeho klientky."

Carmen vypadala velmi znepokojeně a velmi dotčeně. "Co mi to tu říkáte?"

"Říkám vám, že v našich schůzkách už skutečně nebudeme moci pokračovat. Působí vám citové konflikty. Myslím, že byste asi měla začít chodit k někomu jinému."

Hank nevěděl proč, ale když to vyslovil, měl pocit, jako by vyhrál nějakou bitvu. Z chladného pohledu Carmeniných očí usoudil, že ona prohrála.

Mary si rukávem rozmazávala slzy po obličejí a modlila se s každým otočením kol: "Otče, Pane Ježíši, zachraň mě, zachraň mě, zachraň mě!" Svah byl stále mírnější a mírnější, auto začalo ztrácet rychlost: už jen třicet kilometrů v hodině, dvacet, deset. Ohlédla se. Nikdo ji nepronásledoval, ale teď už byla tak vyděšená, že ji to neuklidnilo. Kdyby tak už byla doma!

Tu se na konci ulice asi tři metry nad zemí ukázal Triskal, křídla rozvířená, šat žhnoucí bílým světlem. Letěl poněkud kolísavě a křídla mu bila nerovnoměrně, ale bylo na něm znát rozhodnost a velikou starost o Mary. Roztáhl svá potrhávaná křídla ve veliký baldachýn, zabrzdil jimi přímo nad autem a usedl na střechu. Teď už auto sotva jelo a Mary uvnitř jen plakala a naříkala a křečovitě škubala tělem dopředu, jako by ho tím mohla znovu uvést do pohybu.

Triskal prostrčil ruku střechou a jemně ji položil Mary na rameno. "No tak... upokoj se. Už je to v pořádku. Nic ti nehrozí."

Znovu se ohlédla a začala se trochu utišovat.

"Pán tě zachránil," mluvil Triskal k jejímu srdci. "On tě nikdy neopustí. Všechno je v pořádku."

Auto už téměř stálo a Mary zajela k okraji silnice a zaparkovala, dokud to bylo ještě možné. Zatáhla ruční brzdu a pár minut tam jen seděla a snažila se uklidnit.

"To je ono," mluvil k ní Triskal a konejšil jejího ducha. "Odpočívej v Boží blízkosti. On je tady."

Pak sklouzl ze střechy a strčil ruku pod kapotu. Citlivými prsty zkoumal to i ono, až našel, co hledal.

"Mary," ozval se, "co kdybys to zkusila znovu?"

Mary seděla v autě a zrovna si říkala, že ta hloupá kraksna zřejmě jakživa nepůjde nastartovat a že to od ní vůbec není fěr, takhle si zhasnout a přivést ji do takové kaše.

"No tak," pobízel ji Triskal. "Udělej krok víry. Důvěřuj Bohu. Nikdy nevíš, co může udělat."

Mary se rozhodla, že to s tím autem ještě naposledy zkusí, i když příliš nevěřila, že to bude k něčemu dobré. Otočila klíčkem. Motor chytl, zaprskal a rozběhl se. Několikrát ho pořádně protúrovala, aby se ujistila, že nezhasne. Pak, stále

ještě ve spěchu, aby už už byla doma, bezpečná v Hankově náručí, vyrazila do ulice a horempádem ujížděla k domovu s Triskalem na střeše.

Hank si oddechl úlevou, když slyšel, jak před domem klapla dvířka automobilu. "To bude Mary."

Carmen vstala. "Asi bych už měla jít."

Ale teď, když se Mary vrátila, Hank už tolik nespíchal. "Snad byste nemusela tak honem. Ještě se můžete chvilku zdržet."

"Ne ne, už půjdu. Možná bych dokonce měla radši jít zadem."

"Ale prosím vás! Pojdte, doprovodím vás ke dveřím. Stejně budu muset Mary pomoci vyložit nákup."

Mary však nechala nákup nákupem a pospíchala domů. Triskal běžel vedle ní. Celé tělo ho bolelo, kulhal na jednu nohu, šaty měl potrhane a na zádech palčivou ránu.

Hank otevřel dveře. "Ahoj, brouku. Člověče, už jsem měl o tebe skoro strach." Tu si všiml jejích usazených očí. "Copak se..."

Carmen zaječela. Zaječela, až tuhla v žilách krev, a přišlo to tak nečekaně, že Hank i Mary zapomněli, co chtěli říct i co si mysleli. Hank se prudce otočil. Co se děje?

"NEEEEEE!" ječela Carmen a chránila si rukama obličej. "Zbláznil ses? Nech mě být, slyšíš? Nech mě!"

Hank a Mary vyděšeně přihlíželi, jak Carmen couvá zpátky do místnosti a šermuje rukama kolem sebe, jako by se bránila jakémusi neviditelnému útočníkovi; potácela se po pokoji, zakopávala o nábytek, klela a chrlila ze sebe ty nejhorší vulgární výrazy. Její tvář byla křečovitě stažena zároveň vztekem a hrůzou, rozšířené oči se dívaly skelným pohledem.

Krioni se pokoušel Triskala chytit a zadržet. Triskal byl nyní v plné slávě, zářivě bílý; jeho potrhane křídla sahala od stěny ke stěně a třpytila se tisícem duhových odlesků. V ruce svíral svítivý meč a ten meč zvonil a blýskal se v oslňujících obloucích, jak se Triskal zuřivě bil s duchem chlípnosti, odporným démonem s kluzkým, šupinami pokrytým tělem ještěrky a červeným jazykem, který sebou švihl po jeho obličejí jako hadí ocas. Duch chlípnosti se nejprve bránil, pak oplácel rány svou zahnutou šavlí, která žhnula jako do ruda rozžhavený kov. Meče o sebe narážely s prudkými záblesky.

"Nech mě, povídám!" ječel duch chlípnosti a létal z kouta do kouta jako podrážděný sršeň.

"Nech ho!" křičel Krioni a snažil se Triskala zadržet, aniž by se přitom dostal pod meč. "Slyšíš, co ti říkám? Nech ho!"

Konečně se Triskal přestal bít, ale meč nechal v ruce a držel ho pozdvížený před sebou. Světlo z něj dopadalo na jeho hněvivou tvář a planoucí oči.

Carmen se uklidnila, protřela si oči a bázkově se rozhlédla po místnosti. Hank a Mary byli okamžitě u ní a snažili se ji uklidnit.

"Copak se stalo, Carmen?" tázala se Mary celá polekaná a ustaraná. "To jsem jenom já, Mary. Udělala jsem něco? Nechtěla jsem vás vyděsit."

"Ne... ne..." sténala Carmen. "To jste nebyla vy. To byl někdo jiný."

"Kdo? Co?"

Duch chlípnosti couval, šavli stále tasenou.

"Už tě tu dnes trpět nebudeme," řekl mu Krioni. "Táhni a už se nevracej!"

Duch chlípnosti složil křídla a opatrně obloukem obešel oba nebeské bojovníky, aby se dostal ke dveřím.

"Stejně už jsem byl na odchodu," zasyčel.

"Stejně už jsem byla na odchodu," pravila Carmen a uklidnila se úplně. "V téhle místnosti je... nějaká divná energie. Nashledanou."

Vyrazila ze dveří. Mary se za ní pokusila něco zavolat, ale Hank se dotkl její ruky a naznačil jí, že bude možná nejlepší zůstat zticha.

Krioni držel Triskala, dokud světlo kolem něj nepohaslo a dokud nezastrčil meč do pochvy. Triskal se třásl.

"Triskale," huboval Krioni, "copak neznáš Talovy rozkazy? Byl jsem s Hankem celou dobu a vedl si výborně. Vůbec nebylo potřeba..." Tu si všiml šrámů na Triskalově těle a rány na jeho zádech. "Triskale, co se ti stalo?"

"Já... já už jsem se prostě nedokázal nechat napadnout ještě dalším," vydechl Triskal. "Krioni, oni jsou v hrozné přesile."

Mary si konečně vzpomněla, že se chystala dát do pláče, a udělala to.

Hank ji chytil do náruče. "Mary, co se to, prosím tě, děje?"

"Zavři dveře, zlato," vzlykla. "Zavři dveře a drž mě. Prosím!"

kapitola 15.

Kate chytila utěrku a rychle si otřela ruce, aby mohla zvednout telefon.

"Haló?"

"Ahoj." Byl to Marshall.

Kate věděla, co přijde; poslední dva týdny k tomu docházelo až příliš často. "Marshall, zrovna vařím večeři a počítám se čtyřmi lidmi ke stolu..."

"No, víš..." řekl Marshall tónem, kterým mluvil vždycky, když se chtěl z něčeho vykroutit.

"Marshalle!" Kate se obrátila zády k obývacímu pokoji, kde si Sandy a Shawn částečně povídali a částečně studovali, ale víc si povídali. Nechtěla, aby si všimli napětí v její obličeji. Ztišila hlas. "Já bych opravdu chtěla, abys přišel na večeri domů. Už celý týden chodíš pozdě. Máš tolik práce, že už zase skoro nevím, co je to mít manžela..."

"Kate!" přerušil ji Marshall. "Není to tak zlý, jak si myslíš. Nevolám, že vůbec nepřijdu, jenom že přijdu o trochu pozdějc."

"O kolik?"

"Ale..." Marshall nevěděl, co honem říct. "Co třeba asi tak o hodinu?"

Kate nenapadla žádná vhodná odpověď, jenom si hněvivě a znechuceně vzdychla.

Marshall se ji pokusil uchlácholit. "Podívej, já přijdu, jak nejdřív budu moci."

Kate si řekla, že se mu svěří do telefonu; možná je to její jediná příležitost. "Marshalle, mám starost o Sandy."

"Co je s ní zase?"

Moci ho tak praštit za tenhle tón! "Marshalle, kdyby ses aspoň občas ukázal doma, tak bys to věděl! Ona... já nevím."

Prostě už to není ta Sandy, co bývala. Mám strach, že ten Shawn na ni nemá dobrý vliv."

"Že na ni Shawn nemá dobrý vliv?"

"Já o tom nemůžu mluvit do telefonu."

Marshall si povzdechl. "No jo, no jo. To víš, že si o tom promluvíme."

"Kdy, Marshalle?"

"No třeba dneska večer, až přijdu domů."

"Před nimi o tom přece nemůžeme mluvit."

"Ale já myslel... no však víš, co jsem myslel." Marshall už začínal mít toho rozhovoru dost.

"Tak dobře, tak prostě přijď domů, Marshalle, prosím tě!"

"Ale no jo!"

Marshall zavěsil způsobem, který by jen těžko šel označit za láskyplnou něhu. Vteřinku toho litoval a myslel na to, jak asi musí teď Kate být, ale pak ty myšlenky násilím zahnal a soustředil se na další, velmi naléhavý úkol: rozhovor s profesorkou Juleen Langstratovou.

Pátek večer. Teď už by měla být doma. Vytočil číslo a tentokrát telefon zazvonil. Zazvonil podruhé. A potřetí.

Klap. "Haló?"

"Dobrý večer, tady Marshall Hogan, vydavatel Ashtonského věstníku. Mluvím s paní profesorkou Juleen Langstratovou?"

"Ano. Co si přejete, pane Hogan?"

"Moje dcera Sandy chodí na některé vaše přednášky."

To ji zřejmě potěšilo. "To ráda slyším."

"A já jsem si říkal, jestli bychom se nemohli někdy sejít a promluvit si."

"To se budete asi muset domluvit s některým z mých asistentů. Sledovat pokroky a problémy studentů mají na starost oni. Jistě chápete, při takové účasti na přednáškách..."

"No, abych tak řekl, tak jsem si to ani moc nepředstavoval. Rád bych si někdy promluvil s vámi osobně."

"Ohledně vaší dcery? Ale já se obávám, že ji ani neznám. Nebudu vám toho moci mnoho říct."

"No, o přednáškách bychom si samozřejmě také mohli trochu popovídat, ale já bych měl zájem se něco dozvědět i o jiných věcech, kterými se na škole zabýváte, o těch výběrových večerních hodinách..."

"Ach..." ozvalo se z druhého konce a ten tón nezněl příliš slibně. "Víte, to patřilo k jednomu experimentálnímu programu, který jsme tu na škole zkoušeli. Pokud se o to zajímáte, možná budou v archívu k dispozici nějaké staré letáky. Ale za sebe vám musím říci, že bohužel nemohu poskytnout žádné rozhovory tisku. Opravdu necítím, že bych to měla dělat."

"Takže se asi nebudete chtít bavit o těch mimořádně vlivných lidech, kteří patří k okruhu vašich nejbližších známých?"

"Této otázce nerozumím," odvětila tónem, který říkal "A ani se mi nelíbí."

"Jde například o Alfa Brummela, náčelníka policie, reverenda Olivera Younga, Delores Pinckstonovou, Dwighta Brandona, Eugena Baylora, soudce Johna Bakera..."

"K tomu nemám, co bych řekla," odpověděla zostrá. "A nezlobte se, ale čeká mne řada dalších povinností. Mohu vám ještě něčím pomoci?"

"No..." Marshall si řekl, že to prostě zkusí. "Už bych se vás chtěl zeptat jenom na jednu věc. Proč jste mě vykazala ze své přednášky?"

Teď už jí začínala docházet trpělivost. "Vůbec nevím, o čem mluvíte."

"O vaší přednášce v pondělí odpoledne před dvěma týdny. Já jsem ten silnější člověk, kterého jste poslala pryč."

Nevěřicně se rozesmála. "Nemám ani tušení, o čem to mluvíte. Asi jste se setkal s někým úplně jiným."

"Vy si nevzpomínáte, jak jste mi řekla, abych počkal venku?"

"Jsem přesvědčena, že jste si mě s někým spletl."

"No, a máte dlouhé, světlé vlasy?"

"Na shledanou," odvětila prostě a zavěsila.

Marshall zůstal chvíli bez hnutí, pak si nahlas řekl: "No tak, Marshalle, a co jsi čekal?"

Položil sluchátko a vyšel do redakce. Bernice vzhledla od papírů na svém stole a poznamenala: "To by mě zajímalo, jak chceš nakonec tu Langstratovou dostat."

Marshall cítil, že musí být ve tváři celý rudý.

"Človče, ty vypadáš jak rajske jablíčko," potvrdila Bernice.

"To se stává, když člověk mluví s několika temperamentními ženskejma za jeden večer. Langstratová byla mezi nimi."

Člověče, a já si myslel, že s Harmelem to bylo náročné!"

Bernice se vzrušeně otočila. "Tys dostal Langstratovou k telefonu?"

"Na celejch dvaatřicet vteřin. Neměla mi absolutně co říct a vůbec si nepamatuje, že by mě vykopla ze své přednášky." Bernice udělala obličej. "Není to zvláštní, jak si nikdo nepamatuje, že by se s námi potkal? Marshall, my musíme být neviditelní!"

"Co třeba velice nežádoucí a nepohodlný?"

"Inu," odvětila Bernice a znovu se začala probírat svými papíry, "paní profesorka měla asi moc práce a neměla čas na rozhovory s vlezlými novináři..."

Do hlavy ji klepla papírová kulička. Obrátila se a spatřila Marshalla, jak prohlíží nějaké seznamy. Rozhodně nevypadal na to, že by po ní mohl něco hodit.

"Tak nevím, jestli bych neměl zkusit znovu zavolat tomu Harmelovi," řekl. "Ale on se se mnou stejně nebude bavit."

Tatáž papírová kulička ho zasáhla do ucha. Pohlédl na Bernici a ta byla smrtelně vážná, zabraná v práci až po uši.

"Inu, je asi jasné, že toho moc věděl. Řekla bych, že jak on, tak bývalý děkan Strachan mají pořádně nahnáno."

"Jo." Marshallovi se vybavila jedna vzpomínka. "Tak zrovna Harmel mluvil, snažil se mě varovat. Říkal něco jako že odsud poletím jako všichni ostatní."

"Takže kdo to je, ti všichni ostatní?"

"No, o kom ještě víme, že by ho mohli odstranit?"

Bernice se zadívala do svých poznámek. "No víš, jak se tak teď koukám do toho seznamu, nevidím tu ani jednoho člověka, který by byl na svém místě nějak zvlášť dlouho."

Papírová kulička se odrazila od jejího čela a sklouzla po stole.

"A kdo byl na těch místech předtím?" ptal se Marshall.

Bernice důstojně zvedla papírovou kuličku a pravila: "To můžeme zjistit. Zatím je asi jasné, že bychom měli zavolat Strachanovi..." hodila kuličkou po Marshallovi, "...a uvidíme, co nám řekne."

Marshall chytil kuličku v letu a rychle zmuchlal kousek papíru, aby si doplnil zbrojnici. Pak je obě poslal směrem k Bernici. Bernice začala připravovat odpovídající protiútok.

"No dobře," řekl Marshall a teď už pomalu nedokázal udržet vážnou tvář. "Tak já mu brnknu." Náhle se octl v chumelenici papírových kuliček. "Ale asi bysme už měli jít, moje žena čeká."

Bernice však ještě s válkou nebyla hotova, museli ji tedy dokončit a potom uklidit, než mohli odejít.

Rafar přecházel temnou suterénní místností sem a tam a z nozder se mu valil horký dech, až se v něm celý jeho obličej ztrácel. Zatínal pěsti, trhal rukama na kusy neviditelné nepřátele, sopil a nadával.

Lucius stál mezi ostatními bojovníky a čekal, až se Rafar uklidní a řekne jim, proč vlastně svolal tuto poradou. A nelze říci, že by mu čekání bylo dlouhé; velice dobře se bavil. Tak Rafar, ten chvastoun, zřejmě dostal pěkně za uši, když si ho Silný zavolal na kobereček! Lucius měl co dělat, aby se ubránil zlomyslnému šklebu.

"Ten malý andílek ti neřekl, kde hledat toho... jak jen se jmenuje?" tázal se Lucius, ačkoli Talovo jméno dobře znal.

"TAL!" zařval Rafar a Lucius cítil ponížení, které Rafaroví působil jen samotný zvuk toho jména.

"Ten andílek, ten bezmocný malý andílek, ti neřekl nic?"

Rafarova nestvůrná černá pěst okamžitě stiskla jeho hrdlo. "Ty se mi vysmíváš, ty čertiku?!"

Lucius už se naučil ten správný podlézavý tón, který tomuto tyranovi vyhovoval. "Nechtěl jsem se tě dotknout, ó mocný. Mým jediným cílem je plnit tvá přání."

"Tak mi najdi Tala!" zavrčel Rafar. Pustil Lucia a obrátil se ke všem přítomným démonům. "Vy všichni! Hledejte Tala! Chci ho dostat do rukou, abych ho mohl po libosti rozcupovat na cáry. Tento boj se dá snadno vyřídit jen mezi námi dvěma. Najděte mi ho! Dejte mi zprávu!"

Lucius se snažil svá slova maskovat kňouravým hlasem, ale volil je pečlivě za naprosto jiným účelem. "Jsme ti k službám, ó mocný. Avšak tento Tal jistě musí být strašlivým nepřítelem, když tě porazil v den pádu Babylóna! Co uděláš, až ho najdeme? Odvážíš se s ním znovu utkat?"

Rafar blýskl tesáky v širokém úšklebku.

"To ještě uvidíš, co tvůj Baal dokáže!"

"Jen abychom neviděli, co ten Tal dokáže!"

Rafar přistoupil těsně k Luciovi a zabodl do něj žhnoucí žluté oči. "Až Tala přemohu a rozptýlím kousičky jeho těla po obloze na znamení svého vítězství, buď si jist, že dám příležitost i tobě, abys se mnou změřil síly. Vychutnám ji do posledního okamžiku."

Rafar se odvrátil a na chvilíčku byla místnost plná jeho křídel, než vzlétl budovou vzhůru k obloze.

Celé hodiny poté se anděl v Ashtonu ze svých úkrytů dívali, jak Rafar zvolna létá nad městem jako obrovský sup, s taseným mečem vyzývavě v ruce. Létal sem, tam a zase zpátky, nízko mezi budovami v centru a pak vysoko nad městem v elegantních obloucích.

Hluboko dole se oknem jednoho nenápadného suterénního skladu Scion díval, jak jim Rafar opět přeletěl nad hlavou. Obrátil se ke svému kapitánovi, který tu ještě s Guilem, Triskalem a Motou seděl na bednách s nějakými stroji a pomáhal dávat Triskala zase do pořádku.

"Tohle nechápu," řekl. "Co si myslíš, že dělá?"

Tal vzhlédl od Triskalových ran a věcným tónem odpověděl: "Snaží se mě vylákat ven."

"Chce kapitána," dodal Mota. "Zřejmě slíbil veliké pocty démonovi, který kapitána Tala nalezne a přijde mu to oznámit."

"Ti čerti lezou po celém kostele také jen a jen proto," broukl mrzutě Guilo. "To bylo první místo, kam se podívali."

"Signa a ti ostatní tam stále ještě jsou," odpověděl Tal předem na Scionovu další otázku. "Chtěli jsme, aby naše stráž na tom místě vypadala jako obvykle."

Scion se díval, jak se Rafar na konci města otáčí a vrací se zpátky. "Asi bych si nedokázal nechat líbit popichování od tohohle neřáda."

"Kdybych se s ním utkal dnes, nejspíše by zvítězil on," přiznal Tal beze studu. "A on to ví. My máme stále jen omezenou modlitební podporu, zatímco on má výborné zázemí."

Na chvíličku se vzduch naplnil šumem Rafarových křídel a na budovu padl jeho veliký stín, než přeletěl na druhou stranu.

"Musíme být všichni nesmírně opatrní."

Hank už zase chodil městem, sem a tam, z ulice do ulice, tak jak ho vedl Boží Duch, co krok, to modlitba. Připadalo mu, že dnes má pro něj Bůh na této procházce nějaký zvláštní úkol, ale neměl ani tušení jaký.

Krioni a Triskal kráčeli z obou stran jemu po boku; dostali nové posily, které doma držely stráž nad Mary. Byli bděli a ostražití a Triskal, který se stále ještě zotavoval se svého nedávného setkání s Rafarem, se cítil jako na jehlách, když pomyslel, kam Hanka vedou.

Hank zabočil na místě, kde to ještě nikdy neudělal, pustil se ulicí, kterou ještě nikdy nešel, a konečně stanul před podnikem, o němž dosud jenom slyšel všelijaké nepěkné věci, ale nikdy ho nemohl najít. Chvilí stál venku a s úžasem hleděl na to množství mládeže, které se hrnulo dovnitř a zase ven jako včely u úlu. Pak vešel dovnitř.

Krioni a Triskal vešli s ním a ze všech sil se snažili vypadat krotce a mírumilovně.

Podniku se říkalo Jeskyně a bylo to přiléhavé jméno. Energii, kterou spotřebovaly řady blikajících a pípajících videoher, majitelé šetřili tím, že sem nedali žádné jiné osvětlení až na sem tam nějakou tu modrou žárovíčku na černém stropě, kterou občas proběhl zbloudilý watt. Rámusu tu bylo daleko víc než světla: z ampliónů po celé místnosti řvala heavymetalová hudba a bolestivě se třísila o tisíce elektronických zvuků od automatů. U pultu v rohu seděl jeden z majitelů a prohlížel si erotický časopis, když zrovna nerozměňoval hráčům peníze. Tolik čtvrt dolarů najednou Hank ještě v životě neviděl.

Mladí lidé všeho věku, kteří neměli mnoho jiných míst, kam by šli, se tu shromažďovali vřady po škole a na celé víkendy, postávali, okouněli, hráli hry, seznamovali se, toulali se, brali drogy, milovali se, co je napadlo. Hank věděl hned, že tohle místo je předsíní pekla - ne kvůli těm automatům, ani kultuře prostředí, ani šeru - prostě tu cítil ostrý duchovní pach démonů, kteří si přicházejí na své. Bylo mu z toho trochu nevolno.

Krioni a Triskal viděli, jak se na ně ze všech koutů a temných skrýší v místnosti upřely stovky zúžených žlutých očí. Tu i tam se ozval kovový zvuk taseního meče.

"Vypadám dost neškodně?" ptal se potichu Triskal.

"Teď už si o tobě nikdo z nich nemyslí, že jsi neškodný," odvětil suše Krioni.

Rozhlédli se kolem po všech těch žlutých očích. Mírumilovně se usmáli a pozvedli prázdné ruce, aby dali najevo, že nemají nepřátelské úmysly. Démoni na to nijak nereagovali, ale bylo vidět, jak v temnotě žhne několik čepelí.

"Tak kdepak je Seth?" ptal se Triskal.

"Určitě už na cestě."

Triskal ztuhl. Krioni sledoval jeho pohled a spatřil, jak se k nim blíží jakýsi podmračený démon. Ruku měl na jílci meče; netasil, ale za jeho zády tasila řada jiných.

Démon si prohlédl oba anděly od hlavy k patě a zasyčel: "Tady nemáte co dělat! Co tu chcete?"

Krioni okamžitě zdvořile odpověděl: "Držíme stráž nad Božím služebníkem."

Démon rychle pohlédl na Hanka a větší část jeho arogance se rázem vytratila. "Busche!" zvolal stísněně a ti, kteří stáli za ním, o krok ucoupli. "Co tu děláš?"

"O tom se bavit nehodláme," odsekl Triskal.

Démon se jenom ušklíbl. "Ty jsi Triskal?"

"Ano."

Démon se dal do smíchu, až se mu z tlamy valily obláčky žlutočerveného dýmu. "Ty se moc rád biješ, vid'?" Několik dalších démonů se také rozesmálo.

Triskal neodpovídal. Démon neměl čas začít odpověď vyžadovat. Náhle všichni rozchechtaní duchové ztuhli a zneklidněli. Oči jim začaly tékat sem a tam a pak se jako hejno poplašených ptáků rozlétli do všech koutů. Zároveň Krioni a Triskal pocítili, jak jimi proudí nová síla. Pohlédli na Hanka.

Modlil se.

"Pane," šeptal, "prosím tě, pomoz nám oslovit tyhle děti. Pomoz nám zasáhnout do jejich životů."

Hank se začal modlit právě včas, neboť v tu chvíli se u zadního vchodu začalo něco dít. Démoni se stáhli ze dveří a dovnitř vpadli tři jejich kolegové. Úpěli, syčeli, slintali, paže i křídla nad hlavou. Zezadu je popoháněl jeden velice statný a rázný andělský bojovník.

"Nu," pravil Triskal, "Seth nám přivedl Rona Forsytha s pěknou společností."

"Toho jsem se právě bál," odpověděl Krioni.

Triskal mluvil o mladíkovi, kterého bylo pod oněmi třemi démony sotva vidět a který byl jejich zhoubným vlivem nesmírně zmatený a dezorientovaný. Viseli na něm jako pijavice a on vrávoral sem a tam podle toho, na kterou stranu zrovna uhýbali špičky andělova meče. Seth je však měl velice pevně pod kontrolou a vedl je rovnou k Hankovi.

"Ahoj, Rone," ozvali se nějací kluci od hry s leteckou válkou.

"Ahoj..." odpověděl Ron a pomalu, ztěžka mávl rukou. Nevypadal zrovna šťastně.

Hank zaslechl to jméno, spatřil, jak se k němu Ron blíží, a chvíli nevěděl, jestli zůstat na místě nebo se raději uklidit z

cesty. Ron byl vysoký, hubený mladík s nečesanými vlasy, ve špinavých džínách a tričku a s očima, které jakoby hleděly do jiného světa. Potácel se k Hankovi a střídavě se ohlížel přes rameno, jako by ho honilo hejno ptáků, a zase dopředu, jako by krok před ním zela hluboká propast. Hank na něj chvilku hleděl a pak se rozhodl zůstat tam, kde je. Jestli Bůh chce, aby se setkali, ať se to stane.

Pak se Ron zastavil a opřel se o hru s automobilovými závody. Ten člověk před ním mu byl nějak povědomý.

Démoni, kteří viseli na Ronovi, se chvěli a kňučeli a poplašeně tékali očima ze Setha za sebou na Krioniho a Triskala před sebou. Pokud jde o ostatní demony v místnosti, zrovna je svrběly ruce, jakou měli chuť se dát do boje. Žluté oči jim jezdily sem a tam a bylo slyšet řinkot jejich mečů, ale cosi je drželo zpátky - tenhle člověk, který se modlil.

"Ahoj," pozdravil Hank mladíka. "Já jsem Hank Busche."

Ronovy skelné oči se rozšířily. Chvilí na Hanka hleděl a pak těžkým jazykem pronesl: "Vás už jsem viděl. Vy jste ten kazatel, o kterém naši furt mluví."

Hank si nyní už byl jist: "Ty jsi Ron? Ron Forsythe?"

Ron se rozhlédl kolem sebe a neklidně se zavrtěl, jako by ho někdo přistihl při něčem zakázaném. "Jo..."

Hank k němu napřáhl ruku. "Pán Bůh ti požehnej, Rone, to jsem rád, že jsem tě poznal."

Ti tři démoni při těchto slovech zlostně zavrčeli, ale andělé se ze všech stran maličko přiblížili, aby je udrželi pod kontrolou.

"Duch věštění," poznal Triskal jednoho z démonů.

Duch věštění se zachytil Rona svými ostrými spáry ještě pevněji a zasyčel: "Co po nás chcete?"

"Toho mládence," odpověděl Krioni.

"Vy nám nebudete poroučet, co máme dělat!" vypískl jiný démon a zarputile zaťal pěsti.

"Duch vzpoury?" tázal se Krioni.

Démon to nepopřel. "Ten kluk patří nám!"

Ostatní démoni v místnosti se trochu osmělili a začali se blížít.

"Pryč odsud," řekl Krioni.

Hank položil Ronovi ruku na rameno a navrhl: "Co kdybychom šli na chvilku ven a popovídali si?"

Duch věštění a duch vzpoury se ozvali zároveň: "Proč?"

"Proč?" protestoval Ron.

Ale Hank řekl pouze: "Jen pojd'," a jemně ho vyvedl zadním vchodem ven. Triskal zůstal stát ve dveřích, ruku na jílci meče. Ven směli jen démoni, kteří viseli na Ronovi. Seth a Krioni je hnali před sebou.

Ron klesl na nejbližší lavičku jako hadrová panenka ve zpomaleném filmu. Hank mu znovu položil ruku na rameno a díval se do těch omámených očí. Jak začít?

"Jak je ti?" zeptal se nakonec.

Třetí démon sevřel Ronovu hlavu tlustýma slizkýma rukama.

Ronovi klesla hlava dopředu a on téměř usnul. Hankova slova nevnímal.

Seth na sebe démona upozornil špičkou meče.

"Co je?" vřiskl ten.

"Duch míchání jedů?"

Démon se začal opile smát. "Pořád víc, pořád víc! Nikdy se toho nedokáže vzdát!"

Ron se začal tiše smát. Cítil se zfetovaný a neschopný myslet.

Hank však ve svém duchu něco cítil, tutéž blízkost čehosi děsivého jako onu hroznou noc. Démoni? V tak mladém chlapci? Pane, prosím tě, co mám dělat? Co mám říct?

Bůh odpověděl a Hank už věděl, co má dělat. "Rone," rozhodl se zeptat, ať ho Ron vnímá nebo ne, "můžu se za tebe pomodlit?"

Tu na něj pohlédl skutečný Ron a řekl vyloženě prosebným hlasem. "Jo. Pomodlete se za mě, pane kazateli."

Ale o to démoni zájem neměli. Začali křičet Ronovi do mysli všichni zároveň: "Ne, ne, ne! Vůbec to nepotřebuješ!"

Ron se náhle pohnul, hlava se mu zakymácela dozadu a dopředu a on zamumlal: "Ne, ne... nemodlete se... já to nemám rád."

Ted' Hank nevěděl, co vlastně Ron chce. Byl to vůbec Ron, kdo promluvil?

"Tak já se za tebe pomodlím, ano?" zeptal se ještě jednou, pro jistotu.

"Ne!" bránil se Ron a pak zase prosil: "Tak už se pomodlete, prosím vás..."

"Jen do toho," pobízel Hanka Krioni. "Modli se."

"Ne!" křičeli démoni. "Nemůžete nás nutit, abychom ho pustili!"

"Modli se," opakoval Krioni.

Hank pochopil, že bude muset rozhodnout sám a pomodlit se za toho hochu. Ruku už na jeho rameni měl, takže se začal velice jemně modlit. "Pane Ježíši, prosím tě za Rona. Prosím tě, dotkni se ho a pronikni až k jeho vědomí a zbav ho démonů, kteří ho drží."

Démoni Rona křečovitě svírali jako rozmazlené děti a při Hankově modlitbě kňučeli. Ron sténal a hlava se mu kymácela sem a tam. Pokusil se vstát, pak si zase sedl a chytil Hanka za ruku.

Pak Bůh promluvil znovu a Hank znal jedno jméno: "Duchu míchání jedů, pusť ho, ve jménu Ježíše Krista!"

Ron se na lavičce celý zkroutil a vykřikl, jako by do něj někdo vrazil nůž. Hank měl pocit, že mu tu ruku už už utrhne.

Avšak duch míchání jedů poslechl. Sténal, řval a prskal, ale poslechl a odtřepotal se na blízký strom.

Ron si ztrápeně povzdychl a pohlédl na Hanka očima plnými bolesti a zoufalství. "Ted' jste fakt něco udělal!"

Hank žasl. Stiskl Ronovi na uklidněnou ruku a dál se mu díval do očí. Nyní byly jasnější. Hank viděl, jak na něj hledí dychtivá, prosící duše. Co dál? ptal se Boha.

Odpověď přišla a Hank znal další jméno. "Duchu věštění..."

Ron na něj pohlédl divokýma očima a zvolal chraptivým hlasem: "Ne, já ne, nikdy!"

Hank se však nenechal zastavit. Zpřímá opětoval Ronův pohled a přikázal: "Duchu věštění, pusť ho, ve jménu Ježíše Krista!"

"Ne!" protestoval Ron, ale vzápětí stejně rychle dodal: "Jen jdi, duchu věštění, jdi pryč. Už tě nechci."

Duch věštění otráveně poslechl. Díky tomuhle člověku, který se modlil, už sužovat Rona Forsytha nebylo nic příjemného.

Ron se znovu uvolnil a párkrát popotáhl.

Seth šťouchl do posledního démona. "Tak co ty?"

Duch vzpoury se nějak nemohl rozhodnout.

Ron to cítil. "Duchu, prosím tě, jdi už. Už tě mám dost."

Také Hank se za to začal modlit. "Démone, odejdi. Ve jménu Ježíše Krista, nech Rona na pokoji."

Duch vzpoury zvážil Ronova slova, pohlédl na Sethův meč, pohlédl na Hanka a posléze se Rona pustil.

Ron se zkroutil jako v silné křeči, ale pak řekl. "Jo. Už je venku."

Seth popostrčil demony špičkou nohy a oni odlétli zpět do Jeskyně - tam, kde budou vítáni a kde je nikdo nebude obtěžovat.

Hank stále držel Rona za ruku, pozoroval ho, modlil se a čekal, až bude vědět, co dál. Bylo to všechno tak neuvěřitelné, fascinující, děsivé - ale tak velice potřebné. Tohle je určitě druhá Boží lekce duchovního boje; Hank věděl, že se tu učí něco, co bude potřebovat, aby v konečné bitvě mohl zvítězit.

Ron se měnil Hankovi před očima, uvolňoval se, dýchal snáz, do očí se mu vracel normální pohled.

Konečně Hank tichounce řekl "Amen" a zeptal se: "Už je ti dobře, Rone?"

"Jo, už jo, díky," odpověděl okamžitě Ron. Pak pohlédl na Hanka a slabě, téměř omluvně se usmál. "To je legrační.

Vlastně úplně senzáční. Zrovna dneska jsem si říkal, že bych potřeboval, aby se za mě někdo pomodlil. Už jsem to prostě nemohl vydržet s tím vším, v čem jsem byl."

Hank věděl, co se to stalo. "To byl určitě Bůh, kdo to zařídil."

"Víte, že se za mě ještě nikdy nikdo nemodlil?"

"Vaši se za tebe pořád modlí."

"No jo, ti jo."

"A ostatní v našem sboru taky. Všichni za tebou stojíme."

Ron si poprvé Hanka prohlédl jasnýma očima. "Takže vy jste ten pastor, ke kterému naši choděj, jo? Myslím, že jste starší."

"Inu, zase tak starý nejsem," řekl Hank.

"Jsou ostatní lidi ze sboru jako vy?"

Hank se zasmál. "Jsme všichni jenom lidi; máme svoje chyby i dobré vlastnosti, ale všichni máme Pána Ježíše a ten nám pomáhá se navzájem snášet a mít se rádi."

Začali si povídat. Povíдали si o škole, o městě, o Ronových rodičích, o drogách všeobecně i konkrétně, o Hankově sboru, o různých křesťanech, o Pánu Ježíši. Ron si všiml, že ať se mluví o čemkoli, Hank do toho za chvíli nějak Ježíše zatáhne. Nevadilo mu to. Nebylo to nic násilného - tenhle Hank Busche opravdu věřil, že v Pánu Ježíši je odpověď na všechny otázky.

A tak, když už si promluvili o všem ostatním s Ježíšem vřdycky znovu přivedeným do rozhovoru, začali mluvit jen o Ježíši samotném. Nebyla to nuda. Na Hankovi bylo vidět, že je jím opravdu nadšený.

kapitola 16.

Nathan a Armoth letěli vysoko nad líbeznou letní krajinou v těsném sledu za ujíždějícím Buickem. Proti tomu napětí v Ashtonu zde byl nádherný klid. A přece ani jednomu z nich nebylo úplně dobře u srdce, když pomyslel na ty dva cestující dole v autě. Nebeští strážci dosud neměli jistotu, ale cítili, že by tu mohlo jít o skrytou léčku Rafara a jeho záškodníků. Marshall a jeho hezká mladá reportérka, to byla příliš kritická kombinace, než aby ji ti čerti nevyužili.

Bývalý děkan Eldon Strachan bydlel na neokázalém, malebném desetiakrovém statku asi hodinu cesty od Ashtonu.

Neobdělával však všechny pozemky - jak se Marshall a Bernice blížili po dlouhé šterkové cestě, jasně viděli, že jeho zájem nesahá za hranice zahrady kolem bílého obytného stavení. Trávník byl kratoučký a pěstěný, stromy dobře ošetřené a obsypané ovocem, květinové záhony čerstvě zkyplené a vypleté. Na dvorku hrabalo a zobalo pár slepic.

Kolie u dveří je uvítala zuřivým štěkotem.

"Konečně jednou si zase promluvíme s normálním člověkem," poznamenal Marshall.

"Proto se taky odstěhoval z Ashtonu," odvětila Bernice.

Strachan vyšel na zápraží a štěkající kolie mu běžela po boku.

"Dobrý den," pozdravil Marshalla a Bernici, když vystoupili z auta. "No tak, Lady, ticho." Těchto příkazů Lady nikdy nedbala.

Strachan byl zdravý, bělovlasý pán, který zde měl dostatek pohybu a bylo to na něm znát. Měl na sobě pracovní šaty a v ruce ještě držel zahradnické rukavice.

Marshall mu podal ruku a on ji pevně stiskl. Bernici také. Představili se a pak je Strachan vedl kolem štěkající Lady do domu.

"Doris," zavolal Strachan. "Jsou tu pan Hogan a slečna Kruegerová!"

Doris, milá baculatá babička, prostřela na stůl kávu, čaj, rohlíky a zákusky a za chvíli už seděli a rozmlouvali o statku, o kraji, o počasí, o sousedovic zatoulané krávě. Všichni věděli, že se to tak patří, a mimoto se se Strachanovými tak příjemně povídalo!

Konečně Eldon Strachan vyslovil spojovací větu: "Nu, v Ashtonu asi takovýhle klid není, vidíte?"

Bernice vyvolila blok a Marshall řekl: "To máte pravdu; a moc mě mrzí, že to sem neseme s sebou."

Strachan se usmál a řekl filozoficky: "Člověk může utéct, ale stejně se neschová." Vyhlédl z okna na stromy a nekonečné modré nebe za nimi. "Vždycky jsem si říkal, jestli je to správné, prostě to všechno nechat být. Ale co jsem mohl dělat?"

Marshall nahlédl do svých poznámek. "Takže vy jste mi do telefonu říkal, kdy jste odešel..."

"Koncem června, právě před rokem."

"A vaše místo dostal Ralph Kuklinski."

"Pokud vím, je tam dosud."

"Ano, je. Patřil on také k tomu... k tomu úzkému kroužku? Nevím, jak jinak tomu říkat."

Strachan se na chvíli zamyslel. "Nevím to jistě, ale nedivil bych se, kdyby patřil. Těžko by se mohl stát děkanem, kdyby nebyl jedním z nich."

"Takže opravdu existuje určitý kroužek lidí..."

"Rozhodně. Za chvíli je to člověku úplně jasné. Všichni členové správní rady si byli podobní jako hrášky v jednom lusk, jako by byli jeden okopírovaný podle druhého. Všichni stejně vystupovali, stejně mluvili..."

"Mimo vás?"

Strachan se zasmál. "Já jsem asi mezi ně moc nezapadal. Po pravdě řečeno jsem se časem stal vyloženou černou ovčí, snad až nepřitelem, a proto mi pravděpodobně dali výpověď."

"Asi teď mluvíte o těch sporech kolem školních financí?"

"Přesně tak." Strachan se na chvíli odmlčel, aby si vybavil odpovídající vzpomínky. "Neměl jsem ani nejmenší podezření, dokud nezačaly úplně nečekané platební průtahy. Platili jsme účty pozdě, zdržovaly se výplaty. Nepatřilo ani mezi moje úkoly, abych kontroloval takovýchle věci, ale když jsem se začal setkávat s nepřímými stížnostmi - znáte to, když člověk náhodou zaslechne, jak o tom někdo mluví - zeptal jsem se Baylora, co se děje. Nikdy mi přímo neodpověděl a když, nějak se mi ty jeho odpovědi nelíbily. Proto jsem požádal jednoho nezúčastněného účetního, přítele jednoho přítele, aby se na to podíval a možná trochu zběžně zkontroloval, co naše účetní oddělení dělá. Nevím, jak se mu podařilo získat informace, ale byl to šikovný člověk a nějakým způsobem to dokázal."

Bernice už měla na jazyku otázku. "Mohl byste nám dát jeho jméno?"

Strachan pokrčil rameny. "Johnson. Ernie Johnson."

"Kde ho najdeme?"

"Obávám se, že už nežije."

To bylo ovšem zklamání. Marshall se chytil poslední naděje: "Nechal vám nějaké doklady, cokoli písemného?"

Strachan zavrtěl hlavou. "Pokud ano, jsou teď ztraceny. Proč myslíte, že tu tak nečinně sedím? Podívejte, vždyť já se dokonce dost slušně znám s Normem Mattilym, generálním prokurátorem. Myslel jsem na to, že bych za ním zašel a řekl mu, co se děje. Jenomže nic naplat, tihle velikáni člověku nejsou ochotni věnovat pozornost, dokud nemá v ruce nějaký opravdu pádný důkaz. Je moc těžké je přimět, aby se do něčeho začali míchat."

"Ano... a na co tedy pan Johnson vlastně přišel?"

"Vrátil se úplně vyděšený. Podle toho, co zjistil, se dotace i školné obratem do něčeho investovaly, ale z těch investic nebyl naprosto žádný zisk - jako by se ty peníze někde sypaly do bezedné studny. V účtech se dělaly kamufláže, aby se to nepoznalo, položky k zaplacení se dělily, aby je postupně stačily pokrýt nové příjmy... byl to prostě kolosální zmatek."

"V hodnotě několika milionů?"

"Přinejmenším. Peníze takhle ve velkém unikaly celá léta a z ničeho se nedalo poznat, kam vlastně. Někde prostě seděla nějaká penězožravá nestvůra, která polykala veškerý majetek školy."

"A tehdy jste požádal o revizi účtů."

"A Eugen Baylor mohl vyletět z kůže. Ve chvíli byla z obchodní záležitosti záležitost osobní a z nás dvou zavilí nepřátelé. To mě ještě víc přesvědčilo o tom, že škola je opravdu ve vážných potížích a že s tím má Baylor mnoho společného. Ale samozřejmě Baylor nedělá nic, o čem by ti ostatní nevěděli. Jsem si jist, že všichni ten problém znají a že jejich jednomyslné hlasování pro mé odstoupení byla vzájemná dohoda."

"Jenomže proč?" ptala se Bernice. "Proč by se snažili připravit školu o peníze?"

Strachan však jen zavrtěl hlavou. "Proč to dělají, to tedy nevím, ale pokud někde neexistuje něco, co by vysvětlilo, kam ty peníze jdou a jak nahradit ztráty, jde škola naprosto jistě vstříc finančnímu krachu. Kuklinskému je to určitě také jasné. Pokud vím, plně souhlasil jak s hospodařením školy, tak s mým odstoupením."

Marshall si nalistoval další poznámky. "A jakou roli v tom všem hraje naše milá paní profesorka Langstratová?"

Strachan se musel pousmát. "Ach, naše milá paní profesorka..." Na chvíli se nad otázkou zamyslel. "Ano, vždycky tu figurovala jako určitý duchovní vůdce, měla rozhodně značný vliv, ale... nemyslím, že by ona stála ve středu dění. Připadalo mi, že vždycky ovládala tu skupinu, zatímco kdosi jiný, výše postavený, zase ovládal ji. Mám dojem... mám dojem, že je někomu zodpovědná, nějaké vyšší autoritě."

"Ale nemáte představu, komu?"

Strachan zavrtěl hlavou.

"A co o ní víte dalšího?"

Strachan zapátral v paměti. "Vystudovala univerzitu v Carolině, Los Angeles... než přišla k nám, učila na několika dalších univerzitách. U nás byla alespoň šest let. Ano, a jasně si vzpomínám, že měla vždycky intenzivní zájem o východní filozofii a okultismus. V Carolině se kdysi zapojila do nějaké novopohanské náboženské skupiny. Ale víte, až do doby asi tak před třemi lety jsem si vůbec neuvědomil, že své náboženské představy otevřeně vykládá na přednáškách, a dost mě překvapilo, že její učení vzbudilo značný zájem. Její náboženské představy i praktiky se šířily nejenom mezi studenty, ale i mezi profesory."

"Mezi kterými?" ptal se Marshall.

Strachan znechuceně zavrtěl hlavou. "Začalo to léta předtím, než jsem si to stačil uvědomit, na oddělení psychologie, mezi jejími kolegy. Margaret Islanderová - možná ji znáte..."

"Moje přítelkyně Ruth Williamsová ji bude znát," řekla Bernice.

"Myslím, že to byl první člověk ve skupině kolem Langstratové - ale ona se vždycky zajímala o léčitele typu Edgara Cayce, takže u ní to bylo přirozené."

"Ještě někdo?" pobízel Marshall.

Strachan vytáhl narychlo napsaný seznam a nechal do něj Marshalla nahlédnout. "Měsíce potom, co jsem odešel, se mi to stále honilo hlavou. Vidíte? Tady je seznam většiny profesorů z oddělení psychologie." Ukázal na několik jmen. "Trevor Corcoran je na oddělení nový, od loňska. Dokonce studoval v Indii, než k nám přišel učit. Juanita Janke nastoupila na místo Kevina Forda... vlastně dost lidí se za těch posledních pár let vystřídal. Měli jsme hodně změn." Marshall si všiml jiné části seznamu. "A kdo jsou tihle?"

"Oddělení klasické filologie a potom oddělení filozofie - a tihle dole jsou z oddělení biologie a základů medicíny. Řada z nich je také nová. Měli jsme hodně změn."

"To už říkáte podruhé," poznamenala Bernice.

Strachan na ni zůstal chvíli hledět. "Co tím myslíte?"

Bernice vzala seznam Marshallovi z ruky a položila ho zase před Strachana. "Tak nám teď, prosím vás, povězte jednu věc. Kolik z těchto lidí k vám přišlo během posledních šesti let, v době, kdy u vás byla Langstratová?"

Strachan se do seznamu zadíval znovu, tentokrát pozorněji. "Jones... Conrad... Whiterpoon... Epps..." Převážnou většinu jmen tvořili noví profesori, kteří vystřídali ty, jež rezignovali nebo se kterými prostě nebyla obnovena smlouva. "Hm, to je tedy zvláštní."

"To bych řekla, že je to zvláštní," souhlasila Bernice.

Strachanem to viditelně otřásl. "Takže všechny ty změny... dělalo mi to veliké starosti, ale nikdy mi ani na mysl nepřišlo... To ovšem vysvětluje řadu věcí. Věděl jsem, že se mezi všemi těmi lidmi šíří jakési společné zájmy; všichni jako by měli mezi sebou zvláštní nedefinovatelné spojení - vlastní hantýrku, společná tajemství, osobitý pohled na skutečnost - vypadalo to, jako by nikdo nemohl udělat nic, o čem by druzí nevěděli. Myslel jsem, že to je jen móda, přechodné období..." Vzhlédl od seznamu a na očích mu bylo znát nové poznání. "Takže v tom bylo daleko víc! Na naší školu začalo postupně pronikat, kousek po kousku se jí zmocňovat, tohle... šílenství!"

Na vteřinku bleskla Marshallovi hlavou vzpomínka na jeho dceru Sandy, jak říká, "Lidi se začínají chovat nák divně. Jako by nám sempronikali náky vetřelci." Vzápětí ji vystřídala vzpomínka na Katin hlas v telefonu: "Mám starost o Sandy... už to prostě není ta Sandy, co bývala..."

Zahnal je obě a začal listovat svými materiály. Nakonec objevil leták, který Bernice přinesla od Alberta Darra. "A co tyhle přednášky profesorky Langstratové: 'Úvod do božského vědomí a moci... indiánské magické kolo... kouzla a rituály... cesty k vnitřnímu osvětlení... jak se seznámit s osobními duchovními vůdci'?"

Strachan přikývl. "To začalo jako část alternativního vyučovacího programu, čistě dobrovolná záležitost pro zájemce, platilo se zvláštní školné. Myslel jsem si prostě, že jde o studium folklóru, mýtů, tradic..."

"Ale já mám dojem, že oni to berou dost vážně."

"Ano, vypadá to tak, a teď máme velkou část profesorů i studentů... pod mocí kouzel?"

"Včetně správních rady?"

Strachan se znovu zamyslel. "Víte, co mě teď napadá? Ve správní radě také došlo k řadě změn. Správců je celkem dvanáct a myslím, že pět z nich během posledního roku a půl odešlo a vystřídali je jiní. Jak jinak by mohli tak jednomyslně odhlasovat mé odstoupení? Míval jsem ve správní radě pár velice dobrých přátel."

"Mohli byste nám říci, jak se jmenují a kam šli?"

Strachan začal vzpomínat na jména a Bernice si je zapisovala spolu s informacemi, které jim o každém z nich dokázal poskytnout. Jake Abernathy zemřel, Morris James zkrachoval v podnikání a našel si jinou práci, Fred Ainsworth, George Olson a Rita Jacobsonová se odstěhovali z Ashtonu a nikomu neřekli kam.

"A to jsou asi tak všichni," dodal Strachan. "Teď už tam nezbývá nikdo jiný než členové té podivné mystické skupiny."

"Včetně Kuklinského, nového děkana," řekla Bernice.

"A Dwighta Brandona, majitele pozemků."

"A co Ted Harmel?" zeptal se Marshall.

Strachan stiskl rty, upřel oči na podlahu a povzdychl si. "Ano. Ten se z toho snažil vycouvat, ale to už mu svěřili příliš mnoho informací. Když zjistili, že už ho nemohou ovládat - tím jsem vinen já a naše přátelství - zostudili ho a vyhnali z města tím směšným skandálem."

"Hmmm," ozvala se Bernice. "Konflikt zájmů."

"Ovšem. Vždycky mi říkal, že jsou to úžasné nové vědecké objevy o lidské mysli, a tvrdil, že mu jde jenom o látku pro

noviny, ale prostě se do toho zapléтал víc a víc a oni ho nějak očarovali, to vím určitě. Vzpomínám si, jak říkal, že slíbili jeho novinám veliké úspěchy, protože se spojil s nimi..."

Marshallovi bleskla hlavou další vzpomínka: Brummelovy pronikavé šedé oči a vemlouvavý hlas, který říkal, "Velice rádi bychom věděli, Marshall, že nám stojíš po boku..."

Strachan stále ještě mluvil.

Marshall se probral: "Promiňte, nedával jsem chvilku pozor. Co jste to teď říkal?"

"Ale," odpověděl Strachan, "jenom jsem říkal, že se Ted octl ve dvojím tlaku. V první řadě chtěl být věrný pravdě a svým přátelům, mezi nimi i mně. Ale zároveň byl povinován věností skupině kolem Langstratové a jejím názorům a praktikám. Řekl bych, že měl takový názor, že pravda se nesmí křivit a že tisk bude vždycky svobodný, ale ať už byl důvod jakýkoli, začal tisknout články o finančních problémech školy. A to bylo podle správné rady jednoznačně překročení povolených mezí."

"Ano," vzpomněla si Bernice. "Jednou říkal, že se ho snaží ovládat a diktovat mu, co tiskne. Měl kvůli tomu hrozný vztek."

"Inu, jistě," řekl Strachan. "Když došlo na zásady, byl Ted bez ohledu na své rádobyvědecké či metafyzické zájmy stále ještě novinář a nenechal se nikým zastrašit." Strachan si povzdechl a znovu se zadíval na podlahu. "A tak se chudák zapletl do mého utkání se správnou radou. Výsledkem bylo, že jsme oba ztratili svá místa, dobré postavení v obci, zkrátka všechno. Asi už je vám jasné, že jsem to všechno celkem rád nechal za sebou. Proti tomuhle se nedalo bojovat."

Marshallovi se takové řeči nelíbily. "To jsou... je tohle všechno... opravdu tak mocné?"

Strachan byl smrtelně vážný. "Myslím, že jsem si nikdy neuvědomil, jak je to ve skutečnosti rozsáhlé a mocné, a asi to teprve postupně objevuji. Pane Hogan, já nevím, za čím tihle lidé vlastně jdou, ale začínám nahlížet, že dokážou prostě odstranit všechno, co jim stojí v cestě. Když se teď dívám zpět na uplynulá léta, mohu nechat úplně stranou změny na škole a stejně mi připadá děsivé, kolik lidí v Ashtonu se jednoduše ztratilo z očí."

Joe, majitel samoobsluhy, pomyslel si Marshall. A co Edie?

Strachan byl teď maličko pobledlý a zeptal se starostlivě: "Co vy vlastně hodláte dělat dál s těmi informacemi?"

Marshall musel být upřímný. "Ještě nevím. Je v tom spousta předpokladů, spousta informací chybí. Nemám zatím, co bych tiskl."

"Pamatujete na to, co se stalo Tedovi? Nezapomínáte na to?"

O tom Marshall přemýšlet nechtěl. Chtěl zjistit něco jiného. "Ted se se mnou odmítl bavit."

"Bojí se."

"Čeho?"

"Jich, toho systému, který ho zničil. On ví o těch jejich podivných praktikách víc než já; ví toho tolik, že se bojí mnohem víc než já, a podle mého názoru oprávněně. Skutečně si myslím, že tu je vážné nebezpečí."

"Mluví s vámi někdy?"

"Jistě, téměř o všem kromě té věci, o níž vám jde."

"Ale kontakt s ním máte?"

"Ano. Chodíme na ryby, na lov, zajdeme jeden k druhému na oběd. Nebydlí odsud daleko."

"Mohl byste mu zavolat?"

"A přimluvit se za vás?"

"Přesně tak."

"On ale možná nebude chtít mluvit," odpověděl Strachan opatrně. "Nemohu ho nutit."

"Ale nezavolal byste mu prostě jenom, nezeptal se ho, jestli by se mnou ještě jednou nepromluvil?"

"Inu... budu o tom uvažovat, ale víc vám slíbit nemohu."

"I za to vám budu vděčný."

"Ale, pane Hogan," Strachan natáhl ruku přes stůl a stiskl Marshallovi paži. Pohlédl na ně oba a řekl velice tiše: "Dejte na sebe pozor. Nejste nepřemožitelní. Nikdo z nás nebyl a já se obávám, že můžete ztratit všechno, když uděláte jen jediný chybný tah či chybný krok. Prosím vás, prosím vás, dávejte si neustále dobrý pozor na to, co děláte."

V redakci zapracovával metér Tom obvyklou inzerci, výplňový materiál a hotové články do úterního vydání, když se vpředu ozval zvonek nade dveřmi. Měl lepší věci na práci než se bavit s návštěvníky, ale když jsou Hogan a Bernice na tom svém tajuplném pátrání, je on jediným strážcem pevnosti. Lidi, jak bych si přál, aby tu Edie vydržela, pomyslel si. Noviny jsou čím dál ve větším nepořádku a ať už se to Hogan a Bernice honí za čím chtějí, rozhodně je to odvádí od práce, která se zatím kupí tady.

"Dobrý den," ozval se zepředu sladký ženský hlas.

Tom chytil hadr, aby si utřel ruce, a zavolal: "Vydržte, už jdu!"

Proběhl úzkou uličkou do přední místnosti a uviděl za pultem velmi přitažlivou a pěkně oblečenou mladou ženu. Když ho spatřila, usmála se. Ach jo, pomyslel si Tom, kdybych tak byl znova mladej.

"Dobrý den," řekl a stále si utíral ruce do hadru. "Co si přejete?"

"Četla jsem váš inzerát, že hledáte sekretářku," odpověděla. "Měla bych o tu práci zájem."

To je určitě anděl, pomyslel si Tom. "No, teda, jestli máte zájem, tak práce by tady bylo habaděj."

Krásně se usmála. "Můžu se do ní rovnou dát."

Tom se přesvědčil, že má už ruku dost čistou, a natáhl ji k ní. "Tom McBride, metér a člověk pro všechno."

Stiskla mu pevně ruku a představila se: "Carmen."

"To jsem rád, že vás poznávám, Carmen... jak že jste to říkala dál?"

Zasmála se své roztržitosti. "Carmen Fraserová. Už jsem si tak zvykla představovat se všude jen křestním jménem!"

Tom otevřel dvířka po straně pultu a Carmen za ním vešla do kanceláře.
"Tak se pojdte podívat, jak to tady u všech čertů vypadá," řekl jí.

kapitola 17.

Daleko odtud ve skrytém údolí, stíněném skalními útesy, v oné malé skupince neoznačených stavení, právě naplno probíhaly horečné přípravy ke stěhování.

V kancelářské budově pilně pracovalo za psacími stoly, pospíchalo úzkými uličkami, pobíhalo z místnosti do místnosti či utíkalo nahoru a dolů po schodech přes dvě stě lidí různého věku, vzhledu i národnosti. Psali dopisy, listovali v pořadačích, kontrolovali záznamy, dávali dohromady účty, různými jazyky mluvili do telefonu. Údržbáři v modrých montérkách vozili dovnitř na ručních vozících hromady krabic a beden a kancelářský personál do nich začal pečlivě ukládat obsah pořadačů, knihy a záznamníky a jiné kancelářské náležitosti, které nebyly momentálně nutně potřeba. Venku se tyto bedny nakládaly do stěhovacích vozů a jiní údržbáři zatím objížděli kolem na malých traktůrcích, odpojovali a uzavírali různá zařízení a zatloukali prkny domy, které už nikdo nepoužíval.

Opodál, na zápraží onoho velkého kamenného domu, stála jakási žena a přihlížela všemu tomu ruchu. Byla vysoká a štíhlá, s dlouhými, uhlově černými vlasy; na sobě měla volné černé šaty a bledou, chvějící se rukou tiskla k boku kabelku. Rozhlížela se sem a zase tam ve zřejmé snaze se trochu uklidnit. Několikrát se zhluboka nadechla. Sáhla do kabelky a skryla oči za tmavými brýlemi. Pak sestoupila ze zápraží a pustila se přes prostranství mezi domy ke kancelářské budově.

Kráčela pevně a rozhodně s očima upřenými přímo před sebe. Několik zaměstnanců ji potkalo a pozdravilo lehkou úklonou s rukama sepjatými před bradou. Kývla jim v odpověď a šla dál.

V kancelářské budově ji zaměstnanci zdravili stejným způsobem a ona se na ně vždycky beze slova usmála. Sotva to udělala, vraceli se ke své horečné práci. Vedoucí kanceláře, dobře oblečená žena s vlasy svázanými do tuhého uzle, k ní přistoupila, lehce se uklonila a řekla: "Dobrý den. Co si přeje děvečka našeho pána?"

"Děvečka" se usmála a odpověděla: "Potřebovala bych si něco zkopírovat."

"Hned vám to udělám."

"To jste moc hodná, ale ráda bych si to udělala sama."

"Samozřejmě. Všechno vám připravím."

Pospíšila k postranním dveřím do jedné malé místnosti a "děvečka" šla za ní. Účetní a kartotéční pracovníci - orientálci, Indové, Evropané, ji cestou zdravili úklonou a okamžitě se vraceli k otázkám, o nichž spolu hovořili.

Vedoucí kanceláře měla kopírku připravenou ani ne za minutu.

"Děkuji vám, už se se mnou nezdržujte," řekla jí "děvečka".

"Jistě," odpověděla vedoucí. "Kdybyste něco potřebovala, zavolejte mě."

"Děkuji."

Vedoucí odešla a "děvečka" zavřela dveře jak za ní, tak za zbytkem kanceláře a veškerými rušivými vlivy. Pak sáhla do kabelky a vyndala malou knížku. Chvilku listovala ručně psanými stránkami, dokud nenašla, co hledala. Konečně položila knížku na kopírku a začala tisknout knoflíky a kopírovat stránku za stránkou.

O čtyřicet stránek později kopírku vypnula, urovnala kopie a spolu s knížkou je uložila do kabelky. Vyšla z kancelářské budovy a zamířila zpět do kamenného domu.

Dům byl velmi působivý, mohutností i výzdobou, s velikým kamenným krbem a vysokými stropy z hrubých trámů.

"Děvečka" vyběhla po schodech, krytých tlustým kobercem, a zavřela za sebou dveře svého pokoje.

Položila knížku na impozantní starožitnou toaletku, otevřela zásuvku a vytáhla kus hnědého balicího papíru a provázek.

Na papíru už byla napsaná adresa na jméno Alexander M. Kaseph. Zpáteční adresa zněla na jméno J. Langstratové.

"Děvečka" rychle knížku zabalila, jako by nikdo balíček neotevřel, a převázala provázek.

Jinde v domě, ve velké pracovně, seděl se zkříženými nohama na polštáři obtloustlý muž středních let. Na sobě měl tuniku a volné kalhoty. Seděl s očima zavřenými a zhluboka dýchal. Kancelář na první pohled prozrazovala, že patří člověku vysoce postavenému a mocnému: byly tu suvenýry z celého světa - meče, válečné kyje, lidové umění z Afriky, orientální náboženské předměty a několik poněkud groteskních sošek východních božstev - na psacím stole bitevní loď se zabudovaným gramofonem, televizorem a domácím i venkovním telefonem; měkce čalouněná sedací souprava z ručně vyřezávaného dubu; lovecké trofeje medvěda, jelena vapiti, losa a lva.

Na dveře nikdo neklepal, ale on přece poněkud povýšeně řekl: "Jen pojd' dál, Susan."

Veliké dubové dveře se tiše otevřely a vešla "děvečka" s balíčkem v ruce.

S očima dosud zavřenými řekl: "Polož mi ho na stůl."

"Děvečka" poslechla a on se pohnul, otevřel oči a protáhl se, jako by se právě probudil.

"Tak už jsi ho našla," řekl se škádlivým úsměvem.

"Byl tam celou dobu. Při tom všem balení a stěhování mi nějak zapadl do kouta."

Vstal z polštáře, protáhl si nohy a párkrát se prošel sem a tam po místnosti. "Opravdu nevím, co tam je," řekl, jako by odpovídal na otázku.

"Ale já jsem vůbec nebyla zvědavá..." namítla "děvečka".

Blahosklonně se usmál: "Inu, možná že ne, ale měl jsem dojem, že jsi." Došel za ni, položil jí ruce na ramena a řekl jí do

ucha: "Někdy mohu tvé myšlenky číst tak snadno a někdy mi unikáš. Poslední dobou jsi velice ustaraná. Proč?"
"Nevím, asi je to tím stěhováním, tím zmatkem."
Objal ji kolem pasu a přitiskl ji k sobě. "Tím se nenech zneklidňovat. Stěhujeme se na mnohem lepší místo. Už tam mám vybraný jeden dům. Uvidíš, že se ti bude líbit."
"Víš, já jsem v tom městě vyrostla."
"Ne. Ve skutečnosti ne. To už nebude to město, na které se pamatuješ. Bude mnohem lepší. Ale ty tomu nevěříš, vid'?"
"Jak říkám, já jsem v Ashtonu vyrostla..."
"A netoužila jsi po ničem jiném, než se odtamtud dostat!"
"Takže asi chápeš moje rozporuplné pocity."
Otočil ji k sobě, pohlédl jí do očí a nezbedně se zasmál. "Ano, já vím! Zároveň se ti do toho města vůbec nechce a zároveň mi uklouzneš a jdeš se podívat na pout'."
Trochu zrudla a sklopila oči. "Pátrala jsem po něčem ze své minulosti, po nějakém pevném bodu, ze kterého bych se mohla podívat do budoucnosti."
Stiskl jí ruku. "Žádná minulost neexistuje. Měla jsi zůstat se mnou. Já mám teď pro tebe všechny odpovědi."
"Ano, teď to vím. Tehdy jsem to ještě nevěděla."
Zasmál se a došel ke svému psacímu stolu. "No dobře, dobře. Už se tedy nebudeme muset se svými přáteli tajně scházet v rámusu na poutích. Měla jsi vidět, v jakých byli rozpacích, že tě potkávají zrovna tam."
"Ale proč jsi mě vůbec chodil hledat? Proč jsi je vodil s sebou?"
Posadil se za stůl a začal si hrát se zlověstným obřadním nožem se zlatou rukojetí a čepelí ostrou jako břitva. Pohlédl na ni přes tu čepel a řekl: "Protože ti nedůvěřuji, moje drahá děvče. Miluji tě, jsem s tebou bytostně spojen, ale..." Pozvedl nůž k oku a díval se na ni podél čepele očima alespoň stejně ostrými. "...nedůvěřuji ti. Jsi žena ovládaná mnoha rozporuplnými city."
"Já přece nemůžu plán ohrozit. Jsem jen jediný člověk mezi tisíci."
Vstal a došel ke kraji stolu, kde byly jiné nože zabodnuté ve vyřezávané hlavě jakéhosi pohanského bůžka.
"Ty, milá Susan, sdílíš můj život, mé cíle, má tajemství. Musím chránit své zájmy."
Pustil nůž z ruky špicí dolů a ten se zabodl bůžkovi do hlavy.
Usmála se na souhlas, přivinula se k němu a dlouze ho políbila. "Jsem tvoje, a vždycky budu."
Prohnaně se usmál a jeho oči neztratily nic na své řezavosti, když říkal: "Ano. Ovšemže jsi."

Vysoko nad údolím se mezi výstupky a skalními štěrbinami horských vrcholů skrývaly dvě postavy. Jeden z nich, onen stříbrolesklý muž, který už tu byl dříve, pozorným zrakem sledoval dění v údolí. Působil majestátním, vznešeným dojmem a jeho pronikavé oči byly plné moudrosti.
Tím druhým byl Tal, kapitán nebeského vojska.
"Zde je to, co jsi hledal," pravil stříbrolesklý. "Rafar tu byl cosi vyřídil jen před několika dny."
Tal nahlédl do údolí. Počet démonů, kteří se tam hemžili, se nedal ani odhadnout.
"Silný?" tázal se.
"Nepochybně, obklopen mračnem stráží a bojovníků. Dosud se nám tam nepodařilo proniknout."
"A ona je přímo ve středu toho všeho!"
"Boží Duch ji už nějakou dobu otevírá oči a volá ji. Stojí Silnému blízko - nebezpečně blízko. Modlitby Božího lidu způsobily slepotu a ochromení démonů v její blízkosti. To vám v současné době získalo čas, avšak nic víc."
Tal stáhl tvář. "Můj generále, bylo by třeba něčeho víc než ochromení, abychom se k ní mohli prolomit. Jsme jen stěží schopni udržet město Ashton, tím méně zaútočit na Silného přímo."
"A nemůžete čekat nic jiného, než že se jejich síly budou stále zvyšovat. Každým dnem jich přibývá desetinásobně."
"Ano, připravuj se, to je jisté."
"Zároveň však sílí její vnitřní napětí. Brzy už nebude schopna své skutečné city a záměry před svým pánem tajit. Tale, už se dozvěděla, jak tomu bylo s tou sebevraždou."
Tal mu pohlédl do očí. "Pokud tomu dobře rozumím, byly si s Patricií velmi blízké."
Generál přikývl. "Otráslo jí to, takže byla mnohem otevřenější. Čas, kdy bude ještě bezpečná, je však krátký. Toto bude tvůj další úkol: Společnost pro vesmírné vědomí pořádá v New Yorku pro své četné členy a přívržence ze Spojených národů hostinu za účelem propagace a shromažďování finančních prostředků. Kasephovi jeho současné zájmy zde nedovolují odjet, ale pošle Susan, aby ho reprezentovala. Bude přísně střežena, ale bude to jediná příležitost, kdy se dostane z démonického krytu kolem Silného. Boží Duch ví, že se chystá vyklouznout a kontaktovat jediného přítele, který jí ještě zbývá venku. Ten zase může kontaktovat vašeho novináře. Ona té příležitosti využije, Tale. Musíte dohlédnout na to, aby se jí to podařilo."
"Je v New Yorku modlitební podpora?" zněla první Talova otázka.
"Budeš ji mít."
Tal pohlédl na hemžení pod sebou. "A oni se nesmějí dozvědět..."
"Ne. Nesmějí pojmut ani nejmenší podezření, dokud ji odsud nebudete moci dostat nadobro. Zničili by ji."
"Kdo je ten její přítel?"
"Kevin Weed, bývalý spolužák a hoch."
"Tedy do práce. Musím si zajistit ještě další modlitební podporu."
"Mnoho zdaru, můj milý kapitáne!"
Tal se ukryl mezi vysoké skály a teprve potom rozprostřel křídla. Tichounce a půvabně, jako plynoucí oblak, přeletěl vrcholky. Jakmile byl za nimi a démoni z údolí ho nemohli zahlédnout, jeho křídla se rozvířila a on vyrazil vpřed jako šíp.

Až k obzoru se za ním táhl oblouk stříbrného světla.

Marshall a Bernice projížděli lesnatou krajinou a povídali si o sobě, o své minulosti, rodině, o všem, co je napadlo. Už je pomalu unavovalo bavit se jen o práci a začínalo jim být spolu velice příjemně.

"Vyrůstal jsem jako presbyterián," řekl Marshall. "Teď nevím, co vlastně jsem."

"Naši byli episkopální," řekla Bernice. "Já jsem myslím nebyla nikdy nic. Tahali mě každou neděli do kostela a já jsem se nemohla dočkat, až budu zase venku."

"Tohle mi teda tolik nevadilo. My jsme měli prima učitelku v nedělní škole."

"No, to je možná důvod, proč mě to nikdy nechytlo. Já jsem do nedělní školy nechodila."

"Škoda. Já myslím, že každý dítě by se mělo o Pánu Bohu něco dozvědět."

"Co když Bůh neexistuje?"

"To je přesně ono! Prostě jsi nikdy nechodila do nedělní školy."

Buick se dostal na křižovatku a směrovka na Ashton ukazovala doleva. Marshall tam zatočil.

"Ne, z rodičů už není na živu nikdo," odpověděla Bernice na další otázku. "Táta umřel v sedmdesátém šestém a maminka... kdy to bylo? Před dvěma lety."

"To je zlý."

"A pak jsem ztratila svoji jedinou sestru, Patricii."

"Vážně? Teda člověče, to je mi líto."

"Někdy je člověku kapku smutno..."

"To bych řekl... a co v Ashtonu, je někdo rozumnej...?"

Jenom se na něj podívala a řekla: "Nejsem na lovu, Marshallle."

Asi dva kilometry před nimi stálo kolem silnice pár domků, na mapě malilinká tečka se jménem Baker. Bylo to jedno z těch typických míst, kde se projíždějící řidiči zastavují na kávu a studená vajíčka. Stačí jednou mrknout a člověk ho úplně přehlédne.

Nathan a Armoth se vznášeli nad Buickem těsně na úrovni vrcholků stromů. Křídla jim bila volnějším tempem a jejich těla za sebou zanechávala třpytivou stopu. Nespouštěli pozorné oči z automobilu.

"Takže tady to všechno začíná," ozval se Nathan hravým tónem.

"A tebe Tal vyvolil, abys vedl rozhodující ránu," odpověděl Armoth.

"Dětská hra," usmál se Nathan.

Armoth se rozhodl ho trochu poškádlit. "Určitě by Tal mohl vybrat někoho jiného, kdo by byl vděčný za tu čest..."

Nathan tasil meč a ten mu v ruce zazářil jako blesk. "Ne ne, milý Armothe! Čekal jsem dost dlouho. Přijmu ji."

Nathan se odpojil od Armoth, spustil se níž mezi stromy a letěl nyní volně asi deset metrů nad autem stejnou rychlostí. Sledoval, jak se osada Baker blíží, rychle odhadl dojezdovou dráhu a v pravém okamžiku mrštíl mečem dolů jako ohnivým oštěpem. Meč prolétl přesně po vypočítané křivce a prorazil kapotu Buicku.

Motor zhasl.

"Do háje," řekl Marshall a honem přeřadil na neutrál.

"Co se děje?" ptala se Bernice.

"Nevím, něco se porouchalo."

Marshall se pokusil znovu nastartovat, ještě než zastavili. Nepodařilo se.

"Asi to bude v elektrice," zabručel.

"Radši zajed' k té pumpě."

"Jo jo, já vím."

Auto dojelo před malou benzinovou pumpu v Bakeru a přímo přede dveřmi zastavilo. Marshall otevřel kapotu.

"Já se na chvilku omluvím," řekla Bernice.

"Jdi i za mě, jo?" broukl Marshall mrzutě a prohlížel útroby automobilu.

Bernice se vydala k sousednímu stavení, hospodě U zeleného stromu. Zub času ji zvolna stravoval odspoda nahoru - byla značně nakloněná k jedné straně a ze dveří slézala barva. Neonové pivo v okně však stále ještě svítilo a hrací automat uvnitř vyhrával jakýsi country hit.

Bernice se opřela do dveří a ty se pohnuly po vydřeném oblouku na linoleu. Vzápětí nakrčila nos, neboť vzduch rázem vystřídala modrý cigaretový dým. Uvnitř sedělo jen pár lidí, pravděpodobně první dřevaři, kteří měli po práci. Hlasitě si spolu vyměňovali všelijaké historky prošípané jadrnými výrazy. Bernice se podívala rovnou na druhý konec místnosti a zapátrala očima po panáčcích. Ano, byly tam záchodky.

"Tak co, kočko, jak se máš?" ozval se jeden z mužských od blízkého stolu.

Bernice se tam nehodlala ani podívat, ale náhodou o něj přece jen zavadila patřičně opovrhlivým pohledem. Tady je nějak moc toho místního koloritu, pomyslela si.

Vzápětí zpomalila chůzi a podívala se na něj líp. Hleděl na ni maličko přituple, s opilým úsměvem na zarostlé tváři.

"Koukám, kamaráde, že si tě všimla," ozval se někdo jiný.

Bernice z něj nespouštěla oči. Přistoupila ke stolu a podívala se zblízka. Vlasy měl dlouhé a zčuchané, stažené gumíčkou do ohonu. Oči měly skelný pohled a přibýlo kolem nich vrásek. Ale ona tohohle člověka znala.

"Dobrý večer, slečno," řekl jeho kamarád. "Nic si z něj nedělejte, to byla jen legrace, že jo, Weede?"

"Pan Weed?" ptala se Bernice. "Kevin Weed?"

Kevin Weed na ni pouze upíral oči, kochal se pohledem a neodpovídal. Konečně řekl: "Můžu vám koupit pivo?"

Bernice přistoupila blíž, aby jí viděl do obličeje. "Pamatuješ se na mě? Já jsem Bernice Kruegerová." Vypadal zmateně.

"Pamatuješ se na Pat Kruegerovou?"

Teď se jeho obličej pomalinku rozjasnil. "Pat Kruegerovou...? Kdo jste?"
"Já jsem Bernice, její sestra. Pamatuješ se na mě? Párkrát jsme se viděli. Chodil jsi s její spolubydlicí."
Teď se mu tvář rozjasnila úplně, usmál se, vyslovil vulgární výraz a omluvil se. "Bernice Kruegerová! Patina sestra!"
Znovu vyslovil vulgární výraz a znovu se omluvil. "Co tu děláš?"
"Jenom jedu kolem. A dám si malou kolu, díky."
Weed se usmál a pohlédl na své kamarády. Oči i ústa se jim rozšířily, začali se smát.
"Tak hoši," pohlédl na ně Weed úkosem, "myslím, že je čas, abyste si našli jinej stůl..."
Smáli se a začali sbírat klobouky a krabice na oběd. "No jo, no jo, však už jdeme."
"Dane!" zavolal Weed. "Malou kolu tady pro dámu!"
Dan chvilku jen zíral na tu hezkou dívku, která zavítala do takovéhohle podniku. Pak nalil kolu a přinesl ji.
"Tak co poslední dobou děláš?" zeptal se Weed.
Bernice už měla venku blok a tužku. Řekla mu něco o tom, co dělala poslední rok a co dělá teď, a pokračovala: "Od té doby, co Pat umřela, jsem tě neviděla."
"Člověče, to s tou Pat je mi fakt líto."
"Kevine, nemohl bys mi o tom říct něco víc? Nevíš něco?"
"Nic moc. Jen co bylo v novinách."
"Co ta Patina spolubydlicí? Neviděl jsi ji poslední dobou?" Bernice si všimla, že při té otázce se mu rozšířily oči a mimoděk otevřel ústa.
"Teda člověče, ten svět je furt menší a menší!"
"Tys ji viděl?" Bernice nemohla uvěřit svému štěstí.
"No jo, tak trochu."
"Kdy?" naléhala Bernice.
"Ale jenom na chvilku."
"Kde? Kdy?" Bernice měla co dělat, aby se ovládla.
"Potkal jsem ji na pouti."
"V Ashtonu?"
"Jo, jo, v Ashtonu. Náhodou jsme na sebe narazili. Zavolala na mě, já se votočil a uviděl jsem ji."
"Co říkala? Řekla ti, kde teď bydlí?"
Weed se trochu zavrtěl. "Člověče, to nevím. Ani mě to nezajímá. Vona mně dala kopačky a utekla s tímto chlápkem. I na tý pouti byla s ním."
"Prosím tě, jak se jmenuje?"
"Susan. Susan Jacobsonová."
"Nevíš náhodou... neřekla ti náhodou, kde by ji člověk mohl najít? Já s ní musím mluvit o Pat. Mohla by něco vědět."
"Já fakt nevím. Vona se se mnou moc dlouho nebavila. Pospíchala, musela za tím svým novým chlapem, či co. Chtěla muj telefon, a to je asi tak všechno."
Bernice se nedokázala své naději tak rychle vzdát. "Víš určitě, že ti neřekla vůbec nic, podle čeho by se dalo zjistit, kde bydlí, nebo jak by se s ní člověk mohl spojit?" Weed opile pokrčil rameny. "Kevine, já už ji tak strašně dlouho hledám! Musím s ní mluvit!"
"Tak si zajdi za tím jejím novým chlapem, za tím prachatým tlustým paprikou!" odpověděl hořce Weed.
Ne, ne, ten nápad, který teď Bernici bleskl hlavou, určitě nebyl rozumný. Nebo ano?
"Kevine," zeptala se, "jak Susan ten večer vypadala?"
Zahleděl se do prázdná očima opilého zhrzeného milence. "Fantastická kočka," řekl. "Dlouhý černý vlasy, černý šaty, šmrncovní stíny."
Bernice cítila, jak se jí stáhl žaludek. "A ten její? Viděl jsi ho?"
"Jo, potom jo. Když se tam vobjevil, začala se Susan chovat, jako by mě vůbec neznala."
"No a jak vypadal?"
"Takovej tlustej páprda. Susan se určitě musela chytit na ty jeho prachy, na nic jinýho."
Bernice vzala chvějící se rukou tužku.
"Jaký máš telefon?"
Dal jí ho.
"Adresu?"
Zamumlal i tu.
"A říkáš, že Susan po tobě chtěla telefon?"
"Jo, nevím proč. Možná se začíná s miláčkem hádat."
"Dal jsi jí ho?"
"Jo. Možná jsem ze sebe udělal vola, ale dal jsem jí ho."
"Takže by ti mohla zavolat."
Pokrčil rameny.
"Kevine..." Bernice mu podala jednu svou navštívenku. "Prosím tě, poslouchej mě chvilku. Posloucháš?"
Podíval se na ni a přitakal.
"Kdyby volala, kdybys s ní kdykoli mluvil, dej jí, prosím tě, moje jméno a telefon a řekni jí, že s ní chci mluvit. Vezmi si telefon od ní, abych já mohla zavolat jí. Uděláš to pro mě?"
Vzal si navštívenku a řekl: "Jo, to víš, že jo."
Dopila kolu a zvedla se. Pohlédl na ni svýma matnýma, skelnýma očima.

"Hele, nemáš dneska večer čas?"
"Jestli se Susan ozve, zavolej mi. Pak si budem mít hodně o čem povídat."
Znovu se podíval na její navštívenku. "Jo, dobře."
Za chvíli byla Bernice zpátky u pumpy. Dorazila přesně v okamžiku, kdy se Marshallovi podařilo nastartovat. Starý shrbený majitel pumpy se díval do motoru a vrtěl hlavou.
"Tohle bylo ono!" zavolal Marshall od volantu.
"Houby, vždyť jsem nic neudělal," broukl stařík.
Nathan, meč opět v ruce, plachtil vzhůru k Armothovi. "Hotovo," hlásil.
"A teď uvidíme, jak kapitán a Guilo uspějí v New Yorku."
Buick se opět rozjel a Nathan s Armothem letěli šikmo vzadu nad ním jako dva papíroví draci na provázku.

kapitola 18.

Tu neděli zahájil Hank bohoslužby pěknou povzbudivou písní, kterou Mary uměla zvlášť dobře zahrát. Oba měli dobrou náladu a začínali se na svět dívat optimističtěji; ve vzduchu bylo sice cítit blížící se boj, ale bylo také znát, že Bůh ve své nekonečné moudrosti skutečně uvádí v život velice mocný a účinný plán na znovuuštění svého království ve městě Ashton. Kolem se dala větší i menší vítězství a Hank věděl, že za tím musí být Boží ruka.
Dnes ráno například stál před úplně novým shromážděním - alespoň mu to tak rozhodně připadalo. Řada nespokojenců ze sboru odešla a s nimi dusná atmosféra, kterou kolem sebe vytvářeli. Po jejich odchodu se nálada a duchovní ovzduší v místnosti rapidně zlepšilo. Ano, Alf Brummel, Gordon Mayer a Sam Turner se ještě po sboru pohybovali, v pochmurném sevrženém útvaru jako nějaká havarijní četa, ale dnes se nikdo z nich na bohoslužby nedostavil, a zato se tu objevilo dost nových tváří. Příkladu Forsythových následovali četní jejich přátelé a známí, manželské páry, svobodní lidé i studenti. Seděla tu babička Dusterová, silná a zdravá a připravená k duchovnímu boji, a seděli tu i John a Patty Colemanovi; John se nedokázal ubránit širokému nadšenému úsměvu.
Z těch zbývajících znal Hank pouze jednoho. Vedle Andyho a June seděl poněkud ostýchavý Ron Forsythe a s ním jeho dívka, drobná studentka s těžkým makeupem. Hank se musel bránit velice silnému přívalu citů, když spatřil Forsythovy vcházet i s Ronem; byl to zázrak, opravdový skutek milosrdenství živého Boha. Byl by s takovou chutí zakřičel haleluja, ale nechtěl toho hocha zbytečně poplašit - tohle by mohl být jeden z těch případů, s nimiž se musí v rukavičkách.
Po první písni si Hank pomyslel, že by bylo asi nejlepší promluvit přímo k situaci.
"Nu," začal neformálně, "nevím, jestli vám mám říkat hosté, uprchlíci nebo jak..."
Místností proběhla vlna smíchu a lidé se podívali jeden na druhého.
"Tak co kdybychom si teď udělali chvíli na to, abychom se navzájem představili?" pokračoval Hank. "Vy asi už víte, kdo jsem já; jmenuju se Hank Busche, jsem pastor tohoto sboru a to líbezná stvoření u klavíru je moje žena Mary."
Mary se rychle postavila, stydlivě se usmála a zase si sedla. "A teď bychom to mohli vzít popořádku tak, jak sedíme, a každý by mohl říct svoje jméno."
A tak začala před zraky andělů i démonů první prezentace pozůstatku Božího lidu ve městě Ashton. Krioni a Triskal přihlíželi ze svého stanoviště po boku Hanka a Mary; Signa a jeho oddíl, čítající nyní už deset bojovníků, držel stráž kolem budovy.
Znovu se Lucius trpce pohádal se Signou ve snaze domoci se vstupu. Byl však dost chytrý na to, aby ustoupil včas. Hank Busche byl už sám o sobě dosti zlý, ale teď tu měl ještě ke všemu plný kostel modlitebníků. Nebeští bojovníci se poprvé těšili skutečné převaze. Nakonec Lucius nařídil svým démonům, aby zůstali venku a odposlouchali, co mohou. Jediní démoni, kteří pronikli dovnitř, vešli se svými lidskými hostiteli, a nyní seděli rozptýleni tu a tam po shromáždění a snažili se nějak si srovnat v hlavě ten strašlivý vývoj událostí. Scion stál za lavicemi jako kvočna, která dohlíží na svá kuřátka, a Seth se držel u Forsythových a jejich přátel.
Dnes byla v této místnosti znát Boží moc a všichni cítili, jak vzrůstá s každým novým člověkem, který vstal a představil se. Hank měl pocit, že vidí před sebou jádro speciálního vojenského oddílu.
"Ralph Metzger, student z vysoký..."
"Judy Kempová, studentka z vysoký..."
"Greg a Eva Smithovi, přátelé Forsythových."
"Bill a Betty Jonesovi. Patří nám obchod se smíšeným zbožím v osmé ulici..."
"Mike Stewart. Bydlím u Jonesovejch a dělám za městem ve mlejně."
"Gal a Ginger Bartonovi. My jsme ve městě ještě noví."
"Cecil a Miriam Cooperovi a jsme moc rádi, že vás tu všechny vidíme..."
"Ben Squires. Já jsem ten člověk, co vám nosí poštu, jestli bydlíte v západní půlce města..."
"Tom Harris a tohle je moje žena Mabel. Všechny vás tu vítáme a chvála Pánu!"
"Clint Neal. Já dělám u benzinový pumpy."
"Greg a Nancy Jennings. Já jsem učitel a má žena píše."
"Andy Forsythe a já říkám chvála Pánu!"
"June Forsythová a já k tomu říkám amen."

Pak vstal Ron, strčil si ruce do kapes a upřel oči na podlahu. "Já... já jsem Ron Forsythe a tohle je Cynthia a... já jsem potkal pastora v Jeskyni a..." hlas se mu zachvěl. "Já bych vám jen chtěl poděkovat, že jste na mě mysleli a že jste se za mě modlili." Chvilí stál tiše, hleděl do země a oči se mu zaleskly slzami.

June vstala a dopověděla to za něj. "Ron by chtěl, abyste věděli, že on a Cynthia se včera večer odevzdali Pánu Ježíši." Všichni se začali usmívat a ozvalo se tolik povzbudivých slov, že se Ron osmělil a dodal: "Jo, a všechny svoje drogy jsme spláchli do záchodu!"

Ted' teprv nastal poprask.

A prezentace pokračovala se stále stoupající radostí i ohněm.

Venku démoni naslouchali znepokojení na nejvyšší míru, syčeli, prskali a nadávali.

"Tohle musíme oznámit Rafarovi," řekl jeden.

Lucius, křídla napůl rozložená čistě proto, aby ho jeho poplašení bojovníci neobtěžovali, stál tiše, zabraný v myšlenkách.

Jeden malý démon mu přiletěl nad hlavu a volal: "Co máme dělat, pane můj? Máme vyhledat Rafara?"

"Jděte si po své práci," sykl Lucius. "Budu Baala Rafara informovat osobně."

Shlukli se kolem něj a očekávali jeho další rozkazy. Moc jim toho však nefekl.

"Co tu okouníte?" houkl na ně. "Běžte škodit! Tyhle legrační Boží lidičky si vezmu na starost sám."

Rozlétlí se všemi směry a Lucius osaměl pod okny kostela.

Hlásit to Rafarovi, to určitě! Až se Rafar sníží ze své důstojnosti a zeptá se! Lucius mu nebude dělat lokaje.

Tato část New Yorku byla očividně určena vysoce postaveným lidem s vybraným vkusem. Obchody, butiky a restaurace byly luxusní, hotely vyložené přepychové. Ve velikých ozdobných květináčích podél chodníků rostly pečlivě udržované kvetoucí stromy a ulice byly bez poskvrnky.

Mezi lidmi, kteří pospíchali po chodníku, nakupovali nebo nahlíželi do výkladů, zvolna procházeli dva velmi vysocí muži ve světlehnědém oblečení. Rozhlíželi se ulicí.

"Hotel Gibson," přečetl konečně Tal na jedné staré, honosné kamenné budově, která se nad nimi tyčila do výše třiceti poschodí.

"Nějak se tu nic neděje," poznamenal Guilo.

"Ještě je brzy. Oni se objeví. Musíme si pospíšet."

Oba proklouzli velikými vstupními dveřmi do recepce. Lidé je míjeli ze všech stran, občas také prošli přímo skrze ně, ovšem bez jakýchkoli následků. Za chvilku už prohlíželi rozpis využití hotelových místností a ověřili si, že velká taneční síň je na tento večer rezervována Společnosti pro vesmírné vědomí.

"Generál nás informoval správně," poznamenal potěšeně Tal.

Spěšně přešli po tlustém koberci dlouhou chodbou kolem kadeřnictví, kosmetického salónu, automatu na leštění bot a obchodu s dárky a dostali se k velikým dvoukřídlovým dubovým dveřím s bohatě zdobenou mosaznou klikou. Prošli jimi a octlí se ve velké taneční síni, nyní plné jídelních stolů s bělostnými ubrusy a broušeným sklem. Každý stůl zdobila jediná růže s dlouhým stonkem. Číšníci pobíhali sem a tam a dokončovali přípravy: umísťovali na stoly umně skládané ubrousky a vinné skleničky. Tal zkontroloval kartičky se jmény na hlavním stole. Jedna u kraje zněla na jméno Kaseph, Společnost Omni.

Vyšli zadním východem a rozhlédli se. O kus dál vlevo byly dámské toalety. Vešli, minuli několik žen, které se upravovaly před zrcadly, a našli to, co hledali: poslední kabinku, stavěnou pro tělesně postižené. Byla až u zadní zdi hotelu a vedlo z ní ven okno dost veliké, aby se jím mrštnější člověk protáhl. Tal ulomil zámek a zkontroloval, zda jde okno snadno otevřít. Guilo zatím prošel zdi do uličky, kde našel veliký kontejner. S neuvěřitelnou lehkostí ho zvedl a o metr či dva poponesl přímo pod okno. Potom za něj narovnal pár popelnic a beden pěkně šikovně za sebou jako schůdky.

Tal se k němu připojil a oba vyšli z uličky do širší ulice. O jeden blok dále byla telefonní budka. Tal zvedl sluchátko a ujistil se, že všechno funguje.

"Už jsou tu!" zvolal vtom Guilo. Oba proskočili stěnou jednoho obchodního domu a dívali se pak výlohou, jak ulicí v hrozivém průvodu projíždí jedna černá limuzína za druhou. Uvnitř seděli prominenti mnoha ras i národností; kolem nich a na střeších démoni, velcí, černí, pokrytí bradavicemi, ukrutného vzhledu. Žluté oči jim ostražitě jezdily z jednoho konce ulice na druhý.

Tal a Guilo fascinovaně přihlíželi. Shora se k hotelu začali jako netopýři slétat další démoni, jejichž obrysy se ostře rýsovaly proti rudnoucímu nebi.

"Význačné shromáždění, kapitáne," poznamenal Guilo.

Tal přikývl a díval se dál. Mezi limuzínami byla i řada taxíků, v nichž se sem sjížděl velice pestrý vzorek lidstva: orientálci, Afričané, Evropané, Američané, Arabové - urození, mocní a vážení lidé z celého světa.

"Přesně tak, jak je psáno v Písmu," ozval se Tal. "Všichni králové světa opojeni vínem smilstva veliké nevěstky."

"Babylóna," dodal Guilo. "Veliká nevěstka konečně povstává."

"Ano. Vesmírné vědomí. Celosvětové náboženství, náboženství démonů, které se šíří mezi všemi národy. Tak znovu povstává Babylón těsně před skonáním věků."

"Proto tedy návrat knížete Babylóna, Rafara."

"Ovšem. A to také vysvětluje, proč jsme byli povoláni my. My jsme tehdy naposled stáli proti němu."

Guilo sebou trochu škubl. "Kapitáne, na náš poslední boj s Rafarem nemám zrovna nejpříjemnější vzpomínky."

"A nic příjemného nás nečeká ani tentokrát."

"Domníváš se, že se tu objeví?"

"Ne. Toto setkání je pouze hostina před bitvou a bitva se chystá ve městě Ashtonu."

Ještě nějakou dobu zůstali na místě a sledovali shromažďování mocných tohoto světa i satanovy říše u hotelu Gibson.

Čekali na klíčovou osobu: Susan Jacobsonovou, "děvečku" Alexandra Kasepha.

Konečně ji zahlédli v jednom velmi luxusním Lincolnu Continental, zřejmě osobním Kasephově vozidle, řízeném najatým šoférem. Po boku jí seděli dva osobní strážci, z každé strany jeden.

"Bude přísně střežena," řekl Tal. "Pojď, potřebujeme se podívat zblízka."

Rychle prošli obchodním domem, zdmi, vyloženým zbožím i zákazníky, ponořili se pod silnici a vypluli na povrch v restauraci přímo naproti hotelu. Kolem nich seděli dobře oblečení lidé a v útulném, diskrétním prostředí pojídali při svíčkách drahou francouzskou kuchyni. Oba andělé se postavili k oknu hned vedle staršího manželského páru, který tu seděl nad vínem a krabím salátem, a dívali se, jak Lincoln se Susan zastavil před hotelem.

Vrátný v červeném kabátě otevřel dvířka auta. Jeden z osobních strážců vystoupil a podal Susan ruku; sotva stanula na chodníku, připojil se k ní druhý. Oba byli ve smokingu, velmi hezcí, ale zároveň z nich šel strach. Drželi se těsně u ní. Susan měla na sobě hodně volné večerní šaty, které jí půvabně splývaly podél těla až na paty.

Guilo se neudržel, aby se nezeptal: "Má stejné plány jako my?"

"Generál se dosud nikdy nezmylil," ujišťoval ho Tal.

Guilo jen ustaraně potřásl hlavou.

"Do uličky," řekl Tal.

Proklouzli pod popraskanou hrboilatou uličkou a vynořili se v úkrytu za požárním schodištěm. Už se setmělo a ulička byla velice temná. Ze svého stanoviště viděli po celé její délce tu i tam svítit celkem dvacet párů slídících žlutých očí.

"Kolem hotelu je asi stovka strážných," řekl Tal.

"Za příznivějších okolností pouhá hrstka," zabručel Guilo.

"Nyní budeš mít na starost pouze těchto dvacet."

Guilo sevřel v prstech jílec meče. Cítil, jak jím rezonují modlitby Božího lidu z tohoto města.

"Nebude to snadné," řekl. "Modlitební podpora je omezená."

"Nemusíš je porazit," odpověděl Tal. "Stačí, když je vyprovokuješ k honičce. Potřebujeme mít jenom na chvíli čistý vzduch."

Čekali. Vzduch v uličce byl nehybný a zatuchlý. Démoni se téměř nehýbali, zůstávali na svých místech a polohlasem se spolu bavili v mnoha různých jazycích. Jejich sirný dech se táhl nízko nad dlažbou jako páchnoucí žlutá přizemní mlha. Tal a Guilo cítili napětí, které v nich sílilo každou vteřinou. Teď už je hostina jistě v plném proudu. Kdykoli se Susan může omluvit od stolu.

Čekali dál. Konečně oba pocítili, jak se jich dotkl Boží Duch. Tal pohlédl na Guila, Guilo kývl. Už je na cestě. Upřeli oči na okno. Jasně skrze něj zářilo světlo z dámských toalet; slabě sem doléhal zvuk otevíraných a zavíraných dveří.

Teď se dveře znovu otevřely. Po dlaždičkách zaklapaly vysoké podpatky; blížily se k oknu. Démoni maličko zneklidněli, zašumělo to mezi nimi. Cvakla klika poslední kabinky. Guilo sevřel v ruce meč. Začal zhluboka dýchat, mohutná hrud' se mu zdvíhala a klesala, Boží moc proudila jeho tělem. Nespouštěl zrak z okna. Démoni teď byli ve střehu, žluté oči jim jezdily sem a tam. Mluvili hlasitěji.

V okně se náhle objevil stín ženské hlavy. Její ruka se natáhla po klice.

Tal se dotkl Guilova ramene a Guilo okamžitě seskočil na zem. Uplynul jen zlomeček vteřiny.

"JAHAAAAA!" ozval se náhlý, ohlušující válečný pokřik z Guilových mocných plic a celou uličku vmžiku ozářil výbuch oslepujícího bílého světla, jak se Guilo odrazil od země a jeho meč se zableskl a zatřpytil v obloucích jiskérek. Démoni sebou trhli a vykřikli hrůzou, ale okamžitě se vzpamatovali a tasili. Ozval se kovový třesk a po zdech domů se roztančily rudé odlesky.

Guilo čekal, urostlý a silný, a chechtal se, až se chvěla zem. "Tak, vy černé ještěrky, teď vyzkouším vaši kuráž!"

Démon na konci uličky vířisk rozkaz a všech dvacet démonů se vrhlo na Guila jako hladoví dravci, meče tasené a zuby vyceněné. Guilo jim v poslední vteřince uklouzl kolmo vzhůru a ještě cestou stihl rychlou spirálu, až se všude kolem zajiskřilo duhovým světlem. Démoni roztáhli křídla a vyrazili za ním. Guilo se proháněl v obloucích a spirálách po celé obloze, chechtal se, škádlil, popichoval a držel se vždycky těsně mimo dosah. Teď už byli démoni rozzuřeni k nepříčetnosti.

Ulička zůstala opuštěná. Okno se otevřelo. Tal byl v mžiku pod ním, ve své nenápadné podobě a krytý tmou. Chytil Susan ve chvíli, kdy položila ruku na okenní rám, a pomáhal jí tak vydatně, že ji tím oknem vlastně pronesl. Měla na sobě obyčejnou blůzu a džíny a na nohou maličké pantoflíčky. Od krku vzhůru vypadala stále ještě reprezentativně; od krku dolů byla připravena k běhu temnými uličkami.

Tal jí pomohl slézt po kontejneru a pak ji vedl až na roh. Tam se zarazila, rozhlédla a všimla si telefonní budky. Rozběhla se jako vítr v horečném, zoufalém spěchu. Tal s ní držel krok a zároveň se kryl, jak nejlépe uměl. Ohlédl se přes rameno.

Guilův trik zabral. Nyní se démoni nestarali o nic jiného než o něj a jedné osamělé běžící ženské postavy si nevšimli.

Susan skočila do budky a zabouchla za sebou dveře. Vyndala z kapsy hrst mincí, vytočila číslo a spojila se se vzdáleným městem.

Kdesi mezi Ashtonem a Bakerem, ve starém skladišti přestavěném na laciné byty, probudil telefon Kevina Weeda z hlubokého spánku. Překulil se na matraci a zdvihl sluchátko.

"Jo, kdo tam?" zeptal se.

"To je Kevin?" ozval se udýchaný hlas z druhého konce drátu.

Kevin maličko ožil. Byl to ženský hlas. "Jo, to jsem já. Kdo volá?"

Susan se báznivě rozhlédla ulicí, než odpověděla: "Susan, Kevine. Susan Jacobsonová."

Kevinovi to začalo být trochu divné. "Hele, co mi vlastně chceš?"

"Potřebuju pomoc, Kevine. Nemám moc času. Vůbec už je strašně málo času."

"Na co?" ptal se nechápavě.

"Prosím tě, poslouchej. Jestli potřebuješ, tak si to napiš."

"Nemám tužku."

"Tak jenom poslouchej. Znáš prosím tě Ashtonský věstník? Noviny v Ashtonu?"

"Jo."

"Tam pracuje Bernice Kruegerová. Je to sestra mé bývalé spolubydlící Pat, té, která spáchala tu sebevraždu."

"Lidi zlatý... co se to tu vlastně děje?"

"Kevine, prosím tě, udělal bys pro mě něco? Spojil by ses z Bernicí Kruegerovou z Věstníku a... Kevine?"

"Jo, slyším."

"Kevine, já na tom jsem bledě. Potřebuju, abys mi pomohl."

"A kdepak je ten tvůj miláček?"

"Toho se právě bojím. Ty ho znáš. Řekni Bernici o Kasephovi, řekni jí všechno, co o něm víš."

Kevin byl v rozpacích. "Prosím tě, a co vlastně vím?"

"Řekni jí o tom, co se stalo, však víš, mezi námi dvěma, s Kasephem, to všechno. Řekni jí, za čím ten člověk jde."

"To nechápu."

"Já nemám čas to vysvětlovat. Prostě jí řekni... řekni jí, že se Kaseph chystá ovládnout celé město... a ještě jí řekni, že mám pro ni velice důležité informace o její sestře. Budu se s ní snažit spojit, ale bojím se, že telefon ve Věstníku by mohl být odposlouchávaný. Kevine, já bych potřebovala, abych ti mohla zavolat, abys..." Susan byla bezmocná, rozčilená, nedokázala se vyjádřit. Měla toho příliš mnoho na srdci a příliš málo času.

"Mluvíš dost zmateně," zabručel Kevin. "Prosím tě, vo co ti teda jde?"

"Prostě to jenom udělej, Kevine, prosím tě! Já zase zavolám, jak budu moci, nebo napíšu, nebo něco, ale prosím tě zavolej Bernici Kruegerové a řekni jí všechno, co víš o Kasephovi a o mně. Řekni jí, že jsem to byla já, koho viděla tehdy na pouti."

"Jak si to mám všechno pamatovat?"

"Prosím tě, udělej to. Řekni mi, že to uděláš!"

"Jo, tak dobře, udělám to."

"Už musím jít. Ahoj!"

Susan zavěsila a vyrazila z budky. Tal se vydal na cestu zároveň s ní a snažil se co nejvíc procházet skrze budovy. Doběhl do uličky chvíli před ní, aby zkontroloval, zda je všechno v pořádku. Pozor! Na místo původních dvaceti strážců se přesunuli další čtyři a byli plně ve střehu. Kde byl Guilo a těch dvacet, těžko říct. Tal se ohlédl. Susan běžela k uličce, jako by jí za patami hořelo.

Tal se po hlavě zanořil pod dláždění a už letěl hluboko pod městem, tasený meč v ruce, stále rychleji. Boží moc nyní sílila; kdesi se určitě modlí Boží lid. Bylo to znát. Zbývaly mu jen vteřiny a on to věděl. Zorientoval se, prolétl hluboko pod zemí kus cesty od hotelu a asi o půldruhého kilometru dál se otočil a letěl zpět, nabíral rychlost, ještě, ještě, rozzářil se bílým světlem, sbíral síly, rychleji, rychleji, stále rychleji, meč jako oslepující blesk, oči jako oheň, země kolem něj svištěla závratnou rychlostí, hlína, balvany, trubky, kamení, v uších mu to znělo jako rachocení nákladního vlaku.

Uchopil meč napříč a připravil si ho pro rozhodující zlomek vteřiny.

Rychleji než myšlenka, prudčeji než střela vylétla ze země na protější straně ulice šmouha bílého světla a démonům se zdálo, že přerážela vesmír v půli, jak prolétla uličkou jim zrovna přes oči. Padli na zem, omráčení a oslepení, začali šmátrat kolem sebe, hledat jeden druhého. Zářivá šmouha zatím zmizela v zemi stejně rychle, jako se objevila.

Na rohu se ukázala Susan a zamířila k oknu.

Tal roztáhl křídla a zabrzdil. Musí se dostat zpátky a pomoci jí oknem dovnitř, než se démoni vzpamatují a ztropí poplach. Otočil se zpět a křídla mu zaviřila plnou rychlostí.

Susan šplhala po bednách a popelnicích ke kontejneru. Démoni se začínali vzpamatovávat, protírali si oči. Tal se vynořil za požárním schodištěm a pokusil se odhadnout, kolik času ještě zbývá.

Výborně! Guilo to stihl zpátky a jako jestřáb se vrhl do uličky, popadl Susan a vmžiku ji prostrčil oknem. Malinko ji podržel, aby dopadla měkce. Okno za ní zavřel sám.

Tal se mu rozletěl vstříc. "Ještě jednou!" křikl.

Víc si říkat nemuseli. Čtyři strážní už se vzpamatovali a vrhali se na ně a ostatních dvacet se už také vracelo Guilovi po stopě. Tal a Guilo vyrazili vzhůru a pustili se pryč, v patách smečku rozběsněných démonů. Rozletěli se vysoko nad městem a udržovali přesně takovou rychlost, aby demony vydráždili k pronásledování. Mířili k západu, na volnou noční oblohu a za nimi se táhly dva zářivé pásy. Démoni je zarytě pronásledovali ještě stovky kilometrů, ale pak se Tal jednou ohlédl a zjistil, že už honičku vzdali a vrátili se do města. Tal a Guilo nabrali rychlost a vraceli se k Ashtonu.

V kabině Susan rychle srolovala nohavice džín, vzala si své večerní šaty z věšáku a rychle se upravila do původní podoby. Uložila pantoflíčky do kabelky, vklouzla do lodiček a vyšla z kabinky.

"Susan, čekají na tebe!" zavolal mužský hlas zpoza dveří.

Susan se podívala do zrcadla, přičísala si vlasy a snažila se zklidnit svůj dech. "To je spěchu, to je spěchu!" zavolala škádlivě.

Elegantně a důstojně vplula do chodby a zavěsila se do svého osobního strážce. Kráčel s ní zpět do velké taneční síně, nyní plné lidí, a uvedl ji na její místo u hlavního stolu. Kývl přítom na druhého strážce na znamení, že všechno je v

pořádku.

kapitola 19.

Provoz v redakci Ashtonského věstníku se konečně zase začal rozvíjet hladce a efektivně, tak jak to měl Marshall rád, a Carmen, nová sekretářka, na tom měla hlavní zásluhu. Ani ne za týden se jí podařilo stát se paní situace a více než rovnocennou náhradou Edie. Všude zavládl dokonalý pořádek.

Byla teprve středa, ale přípravy pátečního vydání už běžely v plném proudu. Marshall se zastavil u Carmenina stolu cestou ke kávovaru.

Podala mu čerstvý strojopis. "Tohle je první část toho Tomova článku."

Marshall přikývl. "Jo, vím, o těch hasičích."

"Rozdělila jsem ho na tři části - o zaměstnancích, historii a plánech do budoucnosti - a říkala jsem si, že bychom ho mohli uveřejnit natřikrát. Tom už si udělal místo pro ty první dva v následujících dvou číslech a myslí, že s tím třetím by to taky šlo."

Marshall se potěšeně usmál. "Jo, udělejte to tak, to se mi líbí. Jsem rád, že to po Tomovi přečteš."

Carmen už pročítala stoh materiálu pro páteční vydání a teď připravovala čistopisy pro sazeče George. Zkontrolovala všechny knihy a dala dohromady účetnictví. Zítra se chystala pomoci Tomovi s lepením. Negativy k článku o sportovním klubu už také čekaly.

Marshall potřásl hlavou v radostném úžasu. "Holka, ty jsi poklad!"

"Díky," usmála se Carmen.

Marshall došel ke kávovaru a nalil si dva šálky kávy. Teprve pak mu to došlo: Carmen našla šňůru k tomu krámu! Pochvalně na ni kývl, když míjel její stůl cestou do své kanceláře. Tahle poloha jejího stolu bylo její jediné přání, když sem nastoupila. Poprosila je, jestli by ji ho nemohli přestěhovat hned vedle vchodu do Marshallovy kanceláře a Marshall rád souhlasil. Teď stačilo jen se otočit a zavolat a Carmen už pospíchala splnit jeho rozkazy.

Marshall zašel do své kanceláře, položil si kávu na stůl a druhý šálek nabídl dlouhovlasému, mírně roztržitému mladíkovi, který seděl v rohu. Bernice seděla na židli, kterou si sem přinesla se svou vlastní kávou.

"Tak kde jsme to byli?" zeptal se Marshall a posadil se.

Kevin Weed si zammul obličej, upil kávy a znovu se pokusil soustředit myšlenky. Oči upíral na podlahu, jako by tam některou upustil.

"Takže já si to aspoň pro jistotu zopakuju, jestli jsem to nepopletl," ozval se Marshall. "Vy teda jste bejvalej hoch tý Susan a ona bydlela na pokoji s Pat Kruegerovou, Bernicinou sestrou. Je to tak?"

Kevin přikývl. "Jo, přesně."

"A co dělala Susan na té pouti?"

"Jo, to bych taky rád věděl. Jak říkám, prostě se najednou vobjevila za mnou a zavolala ahoj a já jsem ji ani nehledal. Vůbec jsem nevěřil svým očím."

"Ale vzala si váš telefon a dneska v noci vám zavolala..."

"Jo, celá vyplašená, pletla pátý přes devátý. Nebyl jsem z toho moudřej."

Marshall se podíval na Kevina i na Bernici a pak se zeptal Bernice: "A to teda je ta vyzáblá ženská, kterou jsi tehdy v noci vyfotila?"

Bernice si tím byla jista. "To, jak ji Kevin popisuje, na ni perfektně sedí, i na toho staršího člověka, co byl s ní."

"Jo, Kasepha." Kevin to jméno vyslovil, jako by se mu z něj dělalo špatně.

"Tak dobře." Marshall si to rychle urovnal v hlavě. "Takže nejdřív budeme mluvit o tom Kasephovi, pak o Susan a pak o Pat."

Bernice si připravila blok. "Nevíš náhodou, jak se ten Kaseph jmenuje křestním jménem?"

Kevin chvilku namáhal mozek. "Alex - Alan - Alexander... tak nějak."

"Ale je to od A."

"Jo."

"Kdo to je?" ptal se Marshall.

"Susanin nověj chlap, ten, kvůli kerýmu mně dala kopačky."

"Kde pracuje? Co dělá?"

Kevin zavrtěl hlavou. "To nevím. Ale má prachy. Je to nákej velkej kšeftař. Když jsem ho viděl poprvý, potloukal se po Ashtonu a po škole a mluvil o kupování baráků a tak. Lidi, ten chlap měl peněz jak šlupek a chtěl, aby to všichni věděli." Pak si na něco vzpomněl. "Jo, a Susan říkala, že chce vovládnout celý město."

"Jaký město? Tohle město?"

"Asi."

"A odkud vlastně je?" ptala se Bernice.

"Odněkad z východu, možná z New Yorku. Vypadá na někoho z velkého města."

"Poznamenej mi, prosím tě, abych zavolal Alovi Lemleyovi do Timesů," řekl Marshall Bernici. "Jestli je ten člověk z New Yorku, mohl by mi ho vypátrat." Bernice si to zapsala a Marshall se zeptal Kevina: "Tak co o něm víte ještě?"

"Je to divnej chlap. Dělá do divnejch věcí."

Marshallovi začínala docházet trpělivost. "No tak, zkuste to trochu přesnějc."

Kevin se zavrtěl na židli; dávno už si odvykl mluvit. "No prostě byl to takovej jako guru, nebo šaman, nebo tak něco a Susan do toho všeho zatáhl."

"Myslíš východní mystiku?" pomáhala mu Bernice.

"Jo."

"Pohanská náboženství, meditaci?"

"Jo, jo, tohleco všechno. To von všechno dělal, von a tamta profesorka z vysoký, jak jen se jmenovala..."

Marshallovi už bylo z toho jména nanic. "Langstratová."

Kevinův obličej se rozjasnil. "Jo, to je vona."

"Kaseph a Langstratová měli něco společnýho? Byli to přátelé?"

"Jo. Myslim, že spolu měli náký večerní přednášky, ty, co na ně Susan chodila. Kaseph tam byl jako nákej významnej host nebo tak něco. Všichni z něj byli úplně pať. Ale mně ten chlap naháněl husí kůži."

"Takže Susan chodila na ty přednášky..."

"A zbláznila se, dovopravdy zbláznila. Chodila jak zfetovaná. Už se s ní nedalo normálně mluvit. Furt se vznášela někde mezi nebem a zemí."

Teď se Kevin trochu rozjel sám od sebe. "To mi právě pak začalo jít na nervy, to jak vostatní začali mít tajnosti a mluvit tak, že tomu nikdo nezasvěceněj nerozuměl a nechtěli mi to vysvětlit. Susan pořád říkala, že nejsem dost osvíceněj a že bych to nechápal. Úplně se do toho Kasepha zažrala a von ji vovlád, docela normálně vovlád. Teď mu patří sakumprásk. Je po ní. Je hotová."

"A byla do toho zapletená taky Langstratová?"

"Ale jo, jenže Kaseph byl těžší kalibr. Von je ten pravej guru, že jo. Langstratová je jen jeho kašpárek."

"A teď, po tolika měsících, si od tebe Susan vzala telefon a zavolala ti."

"A děsně se bála. Je v průšvih. Říkala, že se mám s váma spojit a říct vám vo Kasephovi a taky že prej má nákou informaci vo Pat."

Bernice se naklonila dopředu. "Neříkala jakou?"

"Ne. Jenom že by se s váma chtěla spojit."

"Tak proč normálně nezavolá?"

Teď si Kevin zase na něco vzpomněl. "Jo, vlastně, vona si myslí, že váš telefon je možná vodposlouchávaněj."

Marshall a Bernice chvilku mlčeli. Nevěděli, co si o téhle informaci myslet.

"Asi by chtěla, abych byl taková spojka," řekl Kevin. "Abych vám vod ní nosil zprávy."

"Jako byste byl ten poslední, komu může věřit?" nadhodil Marshall.

Kevin jen pokrčil rameny.

"No, a co víš o Pat?" ptala se Bernice. "Říkala ti Susan něco, když jste spolu ještě chodili?"

Vzpomínání bylo pro Kevina jednou z nejnamáhavějších činností. "No... byly dobrý kamarádky, aspoň nákou dobu. Jenže potom, jak Susan začla chodit k tomu Kasephovi, tak se na nás všechny vykašlala. Na mě a na Pat taky. Pak už si tak dobře nerozuměly a Susan furt říkala, jaká je Pat... no... prostě úplně stejná jako já, nevosvícená, nemoderní, jak ji furt votravuje."

Marshall se zeptal dřív, než Bernice stačila tu otázku vyslovit. "Takže máte dojem, že by ta skupina kolem Kasepha mohla považovat Pat za svého nepřitele?"

"Člověče..." Kevin si zase na něco vzpomněl. "Vona do toho vopravdu začala strkat prsty. Vopravdu se asi snažila Susan votravovat. Jednou se se Susan děsně pohádaly kvůli těm věcem, do kerejch Susan lezla. Pat tomu Kasephovi nevěřila a tvrdila Susan, že jí vymejvá mozek."

Oči se mu rozjasnily. "Jo, jednou jsem vo tom s Pat mluvil. Seděli jsme na nákyh zápase a mluvili jsme vo tom, do čeho se Susan dostala a jak jí ten Kaseph má pod palcem a Pat z toho byla celá špatná, zrovna jako já. Asi se kvůli tomu párkrát pořádně pohádaly, než se Susan vodstěhovala z koleje a utekla s Kasephem. Nechala školy a všeho."

"A udělala si Pat nějaké nepřátele, víš, skutečné nepřátele?"

Kevin dál doloval z paměti věci, pohřbené časem a utopené v alkoholu. "No... jo, možný to je. To bylo po tom, co Susan s tím Kasephem utekla. Pat mi řekla, že chce celou tu věc pořádně prověřit, a myslim, že možná párkrát zašla za tou Langstratovou. Za nákej čas jsem ji potkal znova. Seděla v jídelně ve škole a vypadala, jako by kolik nocí nespala, a já se jí zeptal, jak se má, a vona se se mnou skoro nebavila. Ptal jsem se jí, jak pokračuje pátrání, jako kolem toho Kasepha a Langstratový a spol., a vona řekla, že toho už nechala, že vlastně vo nic nejde. To mi bylo trochu divný, když předtim z toho byla celá špatná, tak jsem se jí zeptal: 'Hele, nejdou voni teď po tobě?' a vona vo tom nechtěla mluvit, že bych prej tomu nerozuměl. Pak říkala něco vo nákyh instruktorovi, nákyh chlápkoví, kterej jí z toho pomáhá a že prej je všechno bezvadný. Tak jsem z toho pochopil, že nemá zájem, abych ji votravoval, a šel jsem po svejch."

"Připadalo ti, že se chová nějak zvláštně?" ptala se Bernice. "Nebo vypadala normálně jako dřív?"

"Vůbec ne. Hele, kdyby nebyla tak strašně proti tomu Kasephovi a Langstratový a těmhle lidem, řek bych, že se dala k nim, taky vypadala jak zfetovaná, jako když se kouká do jinýho světa."

"Kdy to bylo? Kdy jsi ji takhle viděl?"

Kevin věděl, ale moc nerad to říkal. "Pár dní před tim, než ji našli mrtvou."

"Nevypadala, jako by se něčeho bála? Nenaznačila někdy, že by měla nějakého nepřitele nebo něco takového?"

Kevin stáhl obličej, jak usilovně vzpomínal. "Vona se se mnou nebavila. Ale viděl jsem ji pak ještě jednou a chtěl jsem se jí zeptat na Susan a vona se chovala, jako bych ji chtěl znásilnit nebo co, křičela 'nech mě, nech mě!' a chtěla utýct a pak viděla, že jsem to já, a začla se rozhlízet kolem sebe, jako by ji někdo pronásledoval..."

"Kdo? Říkala kdo?"

Kevin se zahleděl do stropu. "Jak jen se ten chlápek menoval...?"

Bernice mu visela na rtech. "Tak tu přece někdo byl!"

"Thomas, řákej Thomas."

"Thomas! Říkala někdy i příjmení?"

"Na žádný příjmení si nepamatuju. Nikdy jsem toho chláпка neviděl, ale musel ji mít pod palcem, to bylo jasné. Chovala se, jako by se všude plížil za ní, mluvil s ní, možná jí vyhrožoval, nevím. Vypadala, že z něj má pěkně nahnáno."

"Thomas," zašeptala si pro sebe Bernice. "Víš o něm ještě něco?" ptala se Kevina. "Cokoliv?"

"Nikdy jsem ho neviděl... neříkala, kdo je ani kde se scházejí. Ale bylo to trochu divný. Jednu chvíli vo něm mluvila, jako by byl ten nejfantastičtější na světě, a za chvíli se začla vohlížet přes rameno a chovat se, jako by šel po ní."

Bernice vstala. "Někde by tu měl být seznam studentů a profesorů." Vyšla z kanceláře a začala prohledávat zásuvky a police v redakci.

Kevin se odmlčel. Vypadal unaveně.

"Udělalí jsme kus práce, pane Weed," povzbuzoval ho Marshall. "Však už je to taky hezkej čásek, co?"

"Hele... teď nevím, jestli je to důležitý..."

"Berte všechno jako důležitý."

"No, jak Pat říkala, že má toho novýho instruktora... Mám dojem, že ty lidi kolem Kasepha, možná i Susan, taky měli instruktory."

"Ale já myslel, že s nima Pat nechtěla mít nic společnýho?"

"Jo. To je fakt."

Marshall změnil téma. "A jakou úlohu jste v tom všem vlastně měl vy, kromě toho, že jste chodil se Susan?"

"Vůbec žádnou! Hele, do tohodle já jsem se nechtěl zaplíst ani za zlatý prase!"

"Vy jste taky chodil na tu školu?"

"Jo, dělal jsem účetnictví. Ale člověče, jak se začaly dít tydle věci a pak se Pat voddělala, honem jsem vodtamtad vypad. Nechtěl jsem bejt ten další, na koho přide řada." Sklopil oči k zemi. "Vod tý doby nestál muj život ani za starou bačkoru."

"Pracujete někde?"

"Jo, dělám dřevařinu pro bratry Gorstovy nahoře nad Bakerem." Zavrtěl hlavou. "Nikdy bych nemyslel, že Susan ještě někdy uvidím."

Marshall se otočil ke svému stolu a našel si kus papíru. "Budeme muset zůstat v kontaktu. Dejte mi, prosím vás, telefon a adresu domů a do práce."

Kevin mu je nadiktoval. "A kdybych nebyl tam, budu asi U zelenýho stromu v Bakeru."

"Díky. A kdyby se Susan ozvala, dejte nám, prosím vás, okamžitě vědět, třeba o půlnoci." Podal Kevinovi svou navštívenku, na kterou připsal telefonní číslo domů.

Bernice se vrátila se seznamem.

"Marshalle, máš telefon. Zřejmě to pospíchá. A Kevine, pojď se mnou, prosím tě, ven a projdeme ten seznam. Třeba najdeme celé jméno toho člověka."

Kevin za ní vyšel do redakce a Marshall zvedl telefon.

"Hogan," řekl.

"Dobrý den, pane Hogan. Tady Ted Harmel."

Marshall chytil tužku. "Jé, dobrý den! To jsem rád, že voláte."

"Takže vy jste mluvili s Eldonem..."

"A Eldon mluvil s vámi?"

Harmel si povzdechl a řekl: "Jste ve vážné situaci, pane Hogan. Jsem ochotný se s vámi jednou sejít. Máte tužku?"

"Mám. Můžete pokračovat."

Bernice se zrovna rozloučila s Kevinem a doprovodila ho ke dveřím, když Marshall vyšel ze své kanceláře s narychlo popsaným kouskem papíru v ruce.

"Tak co?" ptal se.

"Nic. Ani jeden Thomas, ani křestním, ani příjmením."

"No, stopa to stejně je."

"Kdo volal?"

Marshall jí ukázal svůj papírek. "Díky Bohu za drobné radosti. Byl to Ted Harmel." Bernice se rozzářil obličej a Marshall doplnil: "Chce se se mnou zejtra sejít a tadyhle je popis cesty. Musí to bejt někde uprostřed divočiny. Ten člověk je pořád paranoidní a děsně vyplašený; divím se, že nechce, abych tam jel v přestrojení nebo tak něco."

"Jinak neříkal nic?"

"Ne, nechtěl mluvit do telefonu. Prej se musíme sejít jen my sami dva, beze svědků."

Trochu se k ní naklonil a dodal: "To už je druhý člověk, kterej si myslí, že by náš telefon mohl bejt odposlouchávaný."

"Tak jak se přesvědčíme, že není?"

"To bude jeden z tvech úkolů. A teď ti řeknu ty další." Bernice chytila blok a začala si psát Marshallovy instrukce.

"Projdi newyorský telefonní seznam..."

"To už jsem udělala. A. Kaseph žádný."

"Tak si to škrtni. Dál: Zajdi do místních realitních kanceláří. Jestli má Weed pravdu a Kaseph tu chce kupovat nemovitosti, mohli by tam o tom něco vědět. Taky do prodejních seznamů by asi bylo dobrý se podívat."

"Mm-hmm."

"A když už budeš v tom, zjistíš, co můžeš, o tom, komu patří Joeův obchod."

"On nepatří Joeovi?"

"Ne. Patřívá Joeovi a Angelině Carlucciovi, píše se to c-a-r-l-u-c-i. Zajímalo by mě, kam se odstěhovali a komu ten obchod patří teď. Zkus z nich dostat nějakou přímou odpověď."

"A ty jsi chtěl volat tomu kamarádovi z Timesů..."

"Jo, Lemleyovi." Marshall si to připsal na svůj papír.

"Všechno?"

"Prozatím jo. Teď bysme pomalu mohli zase chvilku jít dělat tyhle noviny."

Po celou tu dobu, během jejich setkání s Kevinem a jejich následujícího rozhovoru, seděla Carmen za svým stolem zabraná do práce a tvářila se, jako by neslyšela ani slovo.

Dopoledne bylo rušné, závěrečnou honičku kolem nového čísla všichni pocítili, ale kolem poledne už byly noviny v tiskárně a redakce si mohla vydechnout.

Marshall zavolal Lemleyovi, svému starému kamarádovi z New York Times. Dal mu veškeré informace, které měl o tom tajuplném Kasephovi, a Lemley mu slíbil, že se na to hned podívá. Marshall jednou rukou zavěsil a druhou popadl sako; dalším bodem jeho programu bylo setkání se samotářským Tedem Harmelem.

Bernice se rozjela za svými úkoly. Zaparkovala červenou Toyotu před bývalým Joeovým obchodem, který se nyní jmenoval Ashtonské obchodní středisko, a zašla dovnitř. O půl hodiny později znovu nasedla do auta a odjela. Byla to ztráta času: nikdo nic nevěděl, jenom tam pracují, vedoucí není přítomen a nikdo neví, kdy se vrátí. Někteří o Joeovi nikdy neslyšeli, jiní ano, ale neměli tušení, co se s ním stalo. Zástupce vedoucího ji nakonec požádal, aby přestala zdržovat zaměstnance v pracovní době. To tedy byly veškeré přímé odpovědi, které se jí podařilo získat.

Nyní mířila do realitních kanceláří.

Realitní kancelář Johnson-Smythe se nacházela na okraji obchodní části města v upraveném starém domě. Před domem zůstala kouzelná zahrada s vysokou sekvojí uprostřed a malebnou roubenou poštovní schránkou na plotě. Uvnitř byl přívětivý, útulný a tichý. V bývalém obývacím pokoji stály dva psací stoly, oba momentálně prázdné. Na zdech visely nástěnky s jednou fotografií vedle druhé, pod každou z nich kartička s údaji o domě, o půdě, o výhledu, o vzdálenosti od obchodů a tak dále a v neposlední řadě ovšem i o ceně. Kolik toho dneska ty lidi jsou ochotni zaplatit za obyčejný dům!

Od třetího stolu v bývalé jídelně se zvedla nějaká slečna a pěkně se na Bernici usmála.

"Dobrý den, co si přejete?"

Bernice se také usmála, představila se a pokračovala: "Potřebovala bych se zeptat na jednu věc, možná vám bude připadat zvláštní. Můžu?"

"Jistě."

"Uzavřeli jste asi tak za poslední rok obchod s někým, kdo se jmenoval A. Kaseph?"

"Jak se to píše, prosím vás?"

Bernice jí to řekla po písmenkách, pak dodala na vysvětlenou: "Víte, já se s tím člověkem snažím spojit, je to čistě osobní věc. Říkala jsem si, že byste třeba mohli mít jeho adresu nebo telefon nebo něco."

Slečna pohlédla na papírek se jménem a řekla: "Já jsem tu nová, takže to samozřejmě nevím, ale zeptám se Rosemary."

"Mohla bych si zatím prohlédnout vaše mikrofiše?"

"Samozřejmě. Umíte s tím zacházet?"

"Ano."

Slečna se vydala do zadního traktu domu, kde měla Rosemary - zřejmě její šéfová - kancelář v jedné z ložnic. Bernice ji slyšela, jak s někým mluví telefonem. Dostat od ní odpověď bude asi chvilku trvat.

Sedla si k prohlížečce mikrofiší. Kde začít? Pohlédla na mapu Ashtonu a okolí, která visela na zdi, a našla si Joeův obchod. Celuloidové kartičky byly srovnané podle oblastí, čtvrtí, části čtvrtí a čísel ulic. Bernice se musela mnohokrát podívat na mapu a zpátky, než měla pohromadě všechna čísla. Konečně měla dojem, že už našla správnou mikrofiš, kterou si má promítnout.

"Promiňte," ozvalo se najednou. Rosemary sem kráčela chodbou s velmi přísnou tváří. "Slečno Kruegerová, obávám se, že mikrofiše smí používat pouze náš personál. Pokud byste chtěla, abych vám něco našla..."

Bernice zachovala klid a snažila se normálně pokračovat. "Ano, jistě, nezlobte se. Hledala jsem nového majitele Joeova obchodu."

"Toho neznám."

"Myslela jsem, že by to mohlo být v mikrofiších."

"Ne, tam to nebude. Ještě tam nemáme zanesené nejnovější údaje."

"A nemohly bychom se přece jenom podívat?"

Rosemary tu otázku úplně přeslechla. "Chtěla byste vědět ještě něco?"

Bernice se dosud nenechala vyvést z míry ani odradit. "Nu, pak by tu byla moje původní otázka. Neuzavřeli jste během posledního roku obchod s někým, kdo by se jmenoval Kaseph?"

"Ne, to jméno jsem v životě neslyšela."

"Tak možná někdo z vašich zaměstnanců..."

"Ti také ne." Bernice o tom hodlala zapochybovat, ale Rosemary ji předešla. "Věděla bych o tom. Mám přehled o všem, co dělají."

Bernici napadlo ještě něco. "Nemáte náhodou nějaký... nějaký rejstřík nebo tak něco?"

"Ne," odpověděla Rosemary velmi stroze. "Přejete si ještě něco?"

Bernici došla trpělivost. "Inu, Rosemary, i kdybych si přála, vím určitě, že byste mi stejně nemohla nebo nechtěla

vyhovět. Už jdu, takže si můžete oddechnout."
Spěšně odešla a cítila se jako člověk, kterému velice lhali.

kapitola 20.

Marshall si začínal dělat starosti o svoje pérování; tahle stará dřevařská silnice měla víc děr než rovného povrchu. Dřevařské společnosti už ji zřejmě příliš nepoužívaly, takže jediný, kdo tudy jezdil, byli všelijací lovci a výletníci, kteří se v okolí vyznali natolik dobře, že nezabloudili. To o sobě Marshall říct nemohl. Znovu pohlédl na papírek s naškrábanými instrukcemi a pak na tachometr. Na takovýchhle silnicích tedy kilometry moc nepřibývají! Dokodrcal se po šterkem sypaném úseku za zatáčku a uviděl před sebou vůz, zaparkovaný u kraje silnice. Ano, starý Valiant. Je to Harmel. Marshall zajel za něj a vystoupil. Ted Harmel vystoupil také. Oblečený byl sportovně: flanelová košile, seprané džíny, pohorky, čapka. Jeho obličej se výrazem nelišil od hlasu v telefonu - byl přepadlý a zřetelně se v něm rýsoval strach.

"Pan Hogan?" zeptal se.

"Jo," odpověděl Marshall a podal mu ruku.

Harmel ji stiskl a hned vzápětí se otočil a vyrazil na cestu. "Pojďte se mnou," řekl přes rameno.

Marshall se tedy pustil za ním pěšinou, která odbočovala ze silnice, vzhůru vysokým lesem přes klády, balvany a ostružiny. Marshall byl v saku a také jeho boty naprosto neodpovídaly tomuto terénu, ale nehodlal si stěžovat. Na to byl tento člověk příliš vzácný úlovek.

Konečně snad i Harmel nabyl dojmu, že už jsou dostatečně daleko od lidí. Došel k velikému padlému kmeni, vybělenému a vyhlazenému dlouholetým působením slunce a dešťů, a posadil se. Marshall si přisedl.

"Jste hodný, že jste se ozval," začal.

"Nikdy jsme se nesešli," řekl Harmel bez úvodu. "Platí?"

"Samozřejmě."

"Takže co o mně vlastně víte?"

"Moc toho není. Byl jste vydavatelem Věstníku, střetl jste se s Eugenem Baylorem a správní radou vysoké, jste přítel Eldona Strachana..." Marshall stručně vyjmenoval všechno, co se zatím dozvěděl, většinou to, co si s Bernicí dali dohromady podle starých článků ve Věstníku.

"Ano, to je pravda," přikývl Harmel. "S Eldonem jsme přátelé dodnes. Oba jsme prodělali zhruba totéž, takže se cítíme tak trochu jako spojenci. Pokud jde o to údajné zneužití Marly, dcerky Adama Jarreda - to byla úplně nesmyslná fraška. Vůbec nechápu, kdo nebo jak to děvče zpracoval, ale někomu se podařilo ji přimět, aby řekla policii přesně tím správným způsobem všechno, co bylo potřeba. A opravdu mi připadá zvláštní, že se všechno tak hladce vyřešilo. Vždyť se jedná o těžký zločin - taková věc se většinou neurovná potichu a bez soudu."

"Proč se to stalo, Tede? Co jste vlastně udělal, že se do vás takhle pustili?"

"Moc jsem se do toho zapletl. S Juleen a těmi ostatními máme úplnou pravdu. Je to jakási tajná společnost, klub, síť lidí. Nikdo před ostatními nic neutají. Společnost má oči všude; sledují, co člověk dělá, co říká, co si myslí, jak se cítí. Usilují o něco, čemu říkají vesmírné vědomí - o to, aby dřív či později udělali všichni obyvatelé světa jakýsi velký evoluční skok a spojili se v jediný gigantický mozek, v jedinou mysl, v níž se všechny jejich mysli prolnou." Harmel se zarazil a pohlédl na Marshalla. "Sypu to ze sebe tak, jak mě to napadá. Je to srozumitelné?"

Marshall porovnal jeho slova s tím, co už věděl. "K tomuhle učení se hlásí každý, kdo je do té společnosti zapojený?"

"Ano. Celá ta věc je postavená na okultismu, východní mystice, panteismu. Proto se zabývají meditací, čtením myšlenek, snaží se být v telepatickém spojení..."

"To dělají na těch konzultacích u Langstratové?"

"Přesně tak. Každý, kdo se chce ke společnosti připojit, prochází určitým obdobím zasvěcování. Chodí k Juleen a učí se dosáhnout změněných stavů vědomí, mediálních schopností, zkušeností mimo tělo. Ta setkání se dějí ve dvojici nebo ve skupině, ale Juleen je vždycky u toho. Ona je takový guru a my všichni její učedníci. Jsme jako jeden organismus, který stále roste, kde jsou všichni závislí jeden na druhém a který usiluje o to, aby se spojil s vesmírným vědomím."

"Říkal jste něco o telepatickém spojení?"

"Ano. Telepatie, mimosmyslové vnímání, tak něco. Člověku už nepatří jeho vlastní myšlenky, ani jeho vlastní život. Je jenom součástí skupiny. Juleen je v takových věcech opravdový mistr. Znala - znala každou mou myšlenku. Patřil jsem jí se vším všudy..." Bylo jasné, že se Harmelovi o těchto věcech těžko mluví. V jeho hlase bylo znát napětí, pak se zadrhl a pokračoval mnohem tišeji: "Možná je to tak dodnes. I teď někdy slyším, jak mě volá... cítím, jak mi prochází myslí."

"Ti ostatní jí taky takhle patří?"

Harmel přikývl. "Ano, každý patří každému a nedají pokoj, dokud jim nebude patřit celé město. Já věděl, že se to blíží. A kdo se jim dostane do cesty, ztratí se, ani neví jak. Proto mi pořád leží v hlavě ta Edie. Od té doby, co tohle začalo, je mi moc podezřelá, když někdo takhle znenadání prostě zmizí z očí..."

"Čím by jim zrovna Edie mohla být nebezpečná?"

"Třeba je to jen další krok, jak se dostat na kobytku vám. Vůbec bych se tomu nedivil. Odstranili Eldona, odstranili mě, odstranili Jeffersona..."

"Kdo je to Jefferson?"

"Okresní soudce. Nevím, jak to dokázali, ale z ničeho nic se rozhodl, že nebude znovu kandidovat. Prodal dům, odstěhoval se, od té doby o něm nikdo neslyšel."

"A teď je tam Baker..."

"Ten je od nich. Patří jim."

"Věděl jste to tehdy, když se podařilo tak hezky urovnat váš drobný zločin?"

Harmel přikývl. "Rekl mi, že by to pro mě mohlo být pěkně drsné, kdyby mě předal krajskému prokurátorovi. Pak už by do toho nemohl nijak zasáhnout. Ten dobře věděl, že je to falešné obvinění! Měl mě v hrsti, tak jsem souhlasil se vším. Šel jsem z města."

Marshall sáhl po notýsku a tužce. "O kom ještě víte, že k nim patří?"

Harmel odvrátil oči. "Kdybych vám toho řekl moc, nebylo by těžké zjistit, kdo vám ty informace dal. Budete na to muset přijít sám. Já vám můžu jenom naznačit směr. Provéřte si starostovu kancelář a městskou radu; podívejte se, kdo je tam nový a místo koho nastoupil. Poslední dobou tam došlo k řadě změn." Marshall si to poznamenal. "Brummela máte?"

"Jo, Brummela, Younga, Bakera."

"Provéřte si krajského pozemkového komisaře, ředitele Nezávislé banky a..." Harmel pátral v paměti, "...a krajského finančního kontrolora."

"Toho už mám."

"A správně radu vysoké?"

"Jo. Poslechněte, nemusel vy jste odejít z města kvůli konfliktu s nimi?"

"To nebylo všechno. Začínal jsem se vymaňovat zpod kontroly. Dostal jsem se jim do cesty. Postarali se o mě, dřív než jsem jim mohl uškodit. Dokázat to samozřejmě nijak nemůžu, ale to už je stejně jedno. Jsou moc rozrostlí; jako obrovský organismus, jako rakovina, která se nezádržitelně šíří. Nemůžete se pustit po stopě jen jedné části, například správních rad, a čekat, že to zničí celě. Je to všude, na všech úrovních. Jste věřící?"

"Do jisté míry snad jo."

"Něco potřebovat budete, abyste se s tímhle mohl utkat. Celá ta věc má především duchovní charakter, Marshall. Nedbá to ani na rozum, ani na zákony, ani na morálku, jenom na tu svou vlastní. Oni nevěří v žádného Boha - oni sami jsou Bůh." Harmel na chvíli ztichl, aby se trochu uklidnil, a pokračoval pak jiným tónem. "S Juleen jsem se prvně setkal, když jsem chtěl psát o tom jejím takzvaném výzkumu. Byl jsem hrozně zvědavý - na ty parapsychologické jevy, na všechny ty zvláštní úkazy, které dokumentovala. Začal jsem k ní sám chodit na ty konzultace. Nechal jsem ji číst a fotografovat svou auru a své energetické pole. Nechal jsem ji číst své myšlenky a vstoupit se mnou do telepatického spojení. Původně mi šlo jen o zajímavý článek, ale pak jsem se chytil. Už jsem toho nedokázal nechat. Za čas jsem začal dělat něco z toho, čím se ona tolik zabývala: opustil jsem svoje tělo, cestoval jsem prostorem, mluvil s učiteli..." Tu se Harmel vzpomatoval a zarazil. "Ale co vám to vlastně povídám. Tomuhle určitě nevěříte, že?"

Marshall se nehodlal nechat odbýt - a možná tomu přece trochu věřil. "To nevádí, pokračujte."

Harmel slyšitelně stiskl zuby a pohlédl k nebi. Celý zbledl, začal mluvit nezřetelně, zadržoval. "Já nevím. To vám nemůžu říct. Přijdou na to."

"Kdo na to přijde?"

"Společnost."

"Tede, široko daleko není ani noha!"

"To je jedno."

"Říkal jste učitelé. Kdo to je?"

Harmel jen seděl a chvěl se, v obličejí hrůzu. "Marshall, ozval se konečně, "proti těm se člověk nemůže postavit! Já vám to nemůžu říct! Dozvědí se to!"

"Ale kdo to je? Aspoň to mi snad říct můžete."

"Já ani vlastně nevím, jestli jsou skuteční," zamumlal Harmel. "Oni prostě... jsou, to je všechno. Vnitřní učitelé, duchovní vůdci, mistři z vyšších sfér... říká se jim všelijak. Ale každý, kdo se určitou dobu nechal od Juleen vést, se s nimi nevyhnutelně nějak zapletl. Přijdou odnikud, mluví s vámi, někdy se vám zjeví při meditaci. Někdy si je člověk nejdřív představuje sám, ale oni pak začnou žít vlastním životem, získají vlastní osobnost... už to prostě není jen vaše představivost."

"Ale kdo to je?"

"Bytosti... entity. Někdy vypadají jako obyčejní lidé, někdy jen slyšíte hlas, jindy je jenom cítíte - asi jako duchové nebo něco podobného. Juleen pro ně pracuje, nebo snad oni pro ni, nevím. Ale člověk se před nimi neschová, neuteče jim, nic mu neprojde. Oni patří ke společnosti a společnost všechno ví, všechno má pod kontrolou. Juleen mě úplně ovládala. Dostala se i mezi mě a Gail. Stálo mě to manželství. Začal jsem dělat, co mi Juleen řekla... zavolala mě uprostřed noci a chtěla, abych přišel, a já přišel. Řekla mi, abych netiskl nějaký článek, a já ho netiskl. Řekla mi, jaké zprávy uveřejnit, a já všechno otiskl, tak jak mi řekla."

Úplně mě ovládala, Marshall. Kdyby mi byla řekla, abych vzal pistoli a zastřelil se, možná bych to taky udělal. Musel byste ji znát, abyste to pochopil."

Marshall si vzpomněl, jak se octl za dveřmi přednáškového sálu a nevěděl, kde se tam vlastně vzal. "Myslím, že to úplně chápu."

"Jenže Eldon pak přišel na to školní hospodaření a oba jsme je začali prověřovat a byla to pravda. College byla na cestě k bankrotu a já vím určitě, že je dodnes. Eldon se to snažil zastavit, dát všechno do pořádku. Pokusil jsem se mu pomoci. Okamžitě tu byla Juleen a začala vyhrožovat kdečím. Nakonec jsem byl na tom tak, že jsem se pokoušel jít na obě strany současně, stát při dvou lidech, kteří šli proti sobě. Jako by se člověk uvnitř trhal na dvě půlky. To mě asi nakonec dostalo ze společnosti ven; řekl jsem si, že už mě nikdo ovládat nebude, ani společnost, ani nikdo jiný. Jsem

novinář a otisknu to tak, jak to vidím."

"A oni se o vás postarali."

"Bylo to jako blesk z čistého nebe. No... vlastně ne tak docela. Když mě policie přišla do redakce zatknout, skoro jsem věděl, o co půjde. Dalo se to odhadnout z toho, jak mi Juleen a ostatní vyhrožovali. Už takové věci udělali dřív."

"Například?"

"Mám takový dojem, že by vám leccos mohly říct realitní kanceláře, daňové seznamy, jakékoli informace, které by se daly sehnat o nemovitostech po městě. Nemohl jsem za tím jít, dokud jsem tam ještě byl, ale poslední dobou se mi na těch přesunech něco nezdálo."

Také Bernice se na těch realitních kancelářích něco nezdálo. Právě v okamžiku, kdy zastavila před realitní kanceláří Tyler a synové, spatřila majitele, pana Alberta Tylera, jak zamyká a chystá se k odchodu.

Stáhla okénko a zavolala na něj: "Vy nemáte otevřeno do pěti?"

Pan Tyler se jen usmál a pokrčil rameny. "Ve čtvrtek ne."

Bernice jasně viděla otevírací hodiny, napsané na dveřích. "Ale tady stojí, že máte otevřeno od pondělka do pátku 10 - 17!"

Hlas pana Tylera byl o zlomek nepříjemnější. "Jak říkám, ve čtvrtek ne!"

Bernice si všimla, jak zpoza budovy vyjíždí ve svém Volkswagenu Tylerův syn Calvin. Vyskočila z auta a zamávala na něj. Neochotně přibrzdil a stáhl okénko.

"Co je?" ptal se.

"Vy ve čtvrtek nemáte normálně otevřeno do pěti?"

Calvin se ušklíbl a pokrčil rameny. "Co můžu dělat? Starej řek, jde se domů, tak se jde domů."

A byl pryč. "Starej" Tyler nastupoval do svého Plymouthu. Bernice se rozběhla k autu a mávala, aby si ji všiml.

Teď už byl doopravdy dopálený. Stáhl okénko a zavrčel: "Slečno, máme zavřeno a já musím domů!"

"Já jsem se jen potřebovala podívat do vašich mikrofiší. Sháním informace o jedné nemovitosti."

Zavrtěl hlavou. "V tom bych vám stejně nemohl pomoci. Máme rozbitou prohlížečku."

"Co...?"

Ale pan Tyler už zavřel okénko a s mírným zaskřípěním pneumatik vyrazil.

"To vás navedla Rosemary, co?" křikla za ním Bernice hněvivě.

Rozeběhla se k autu. Ještě zbývá realitní kancelář nahoře na kopci. Bernice věděla, že majitel ve čtvrtek odpoledne pravidelně pomáhá při tréninku baseballového dorostu. Třeba ji ta slečna, která u něj pracuje, nepozná.

"Oni vás oddělají, Marshalle." Harmelova tvář byla velice vážná a bylo v ní znát bolest. "Mají na to dost vlivu i známosti. Jen se podívejte na mě: přišel jsem o všechno, co jsem měl, o svou ženu, o svou rodinu... odklidili mě z cesty. S vámi to udělají zrovna tak."

Marshall měl zájem o informace, ne o chmurné předpovědi. "Víte něco o nějakém Kasephovi?"

Harmelova tvář se znechuceně stáhla. "Jděte za tím. Ten by mohl být příčinou všech potíží. Juleen toho člověka zbožňovala. Každý poslouchal Juleen na slovo, ale ona poslouchala na slovo jeho."

"Nevíte, jestli neměl zájem o nějakou nemovitost v Ashtonu nebo okolí?"

"Jen se třásl na vysokou školu, to vím určitě."

Marshall ztuhl překvapením. "Na vysokou? Tak honem, mluvte!"

"Neměl jsem příležitost se tím zabývat do hloubky, ale něco by za tím být mohlo. Po společnosti se povídalo, že se školu chystají plně převzít nějací vysoce postavení nařinanci, a Eugene Baylor trávil dlouhé hodiny finančními debatami s Kasephem nebo jeho zástupci."

"Takže Kaseph chtěl koupit vysokou?"

"Zatím ji nekoupil. Zato ale koupil kdeco jiného po celém městě."

"Co třeba?"

"Celou řadu obytných domů, to vím, ale o moc víc jsem toho zjistit nemohl. Jak říkám, podívejte se na daňové seznamy a do realitních kanceláří, jestli nekoupil ještě něco jiného. Peněz na to měl dost, to je jisté." Harmel sáhl pod bundu a vytáhl ošuntělou žlutou obálku. "A prosím vás, zbavte mě tohotohle."

Marshall vzal obálku do ruky. "Co to je?"

"Já vám řeknu, co to je: kletba, nic jiného. Každému, kdo to má, se něco stane. Dal mi to Ernie Johnson, Eldonův přítel účetní, a doufám, že vám Eldon řekl, co se stalo s ním!"

"Ano, řekl."

"Jsou v tom výsledky Johnsonova pátrání ohledně hospodaření školy."

Marshall nemohl uvěřit tomu štěstí. "Vy si děláte legraci! Věděl o tom Eldon?"

"Ne, narazil jsem na to sám, ale ještě nejásejte. Jestli máte nějakého známého účetního, zkuste ho poprosit, aby vám to rozluštil. Já v tom nedokázal najít hlavu ani patu... Mám dojem, že by k tomu člověk potřeboval ještě tu druhou půlku."

"Je to aspoň začátek. Díky."

"Jestli máte chuť vyzkoušet nějakou teorii, co třeba tohle: Kaseph přichází do Ashtonu a chce skoupit, co se dá. Z vysoké nikdo o prodeji neuvažuje. Další věc, kterou zjistíte, je, že díky Eugenu Baylorovi se škola ocitá v tak hlubokých finančních těžkostech, že už jí možná nic jiného než prodej nezbyvá. Najednou už Kasephova nabídka nezní tak vzdáleně - a správná rada je v té době už plná lidí, kteří budou nadšeně souhlasit."

Marshall otevřel obálku a začal listovat stránkami okopírovaných čísel. "A vy jste v tomhle všem nenašel žádné vodítko?"

"Víc vodítek, než člověk potřebuje, a důkaz veškerý žádný. Co byste opravdu potřeboval, je vědět, kdo stojí na druhé straně všech těch transakcí."

"Podívat se do knih Kasephovi?"

"Když pomyslím na všechny přátele a spojence, které na té škole má, vůbec bych se nedivil, kdyby ji přišel koupit za její vlastní peníze!"

"To už je nějaká teorie. Ale jaký by mohl mít člověk toho formátu zájem na malém městě nebo na té škole?"

"Marshalle, člověk, který má prachy a vliv jako on, může vzít město jako Ashton a udělat s ním, co ho napadne! Mám dojem, že se mu to do značné míry už podařilo."

"Jak to víte?"

"Jděte za tím a uvidíte."

kapitola 21.

Bernice spěchala. Seděla v zadní místnosti poslední ashtonské realitní kanceláře a procházela mikrofiše. Zepředu bylo slyšet Carlu, dnes jediného přítomného zaměstnance. Carla byla ve městě i v tomto povolání poměrně nová, takže ji Bernice snadno přesvědčila, že je profesorka historie z vysoké a snaží se zjistit něco z minulosti města. Carla ji hbitě informovala o systému v uspořádání mikrofiší a ukázala jí, jak obsluhovat prohlížečku. Jakmile byla pryč, Bernice okamžitě sáhla po mikrofiších s rejstříkem. V tomhle měla opravdu štěstí: v ostatních realitních kancelářích měli pouze seznamy řazené topograficky; ve zdejším rejstříku se daly nemovitosti vyhledat podle jmen majitelů.

Kaseph. Bernice listovala celuloidovými kartičkami až k písmenu K. Vsunula kartičku do prohlížečky a začala jí projíždět nahoru, dolů, napříč, cik cak, jak hledala správný sloupec. Mikroskopická písmenka a čísílka se jí míhala před očima.

Tady. Kw... Kh... Ke... Ka... přeskocit do sousedního sloupce. Honem, Bernice!

Žádný záznam se jménem Kaseph nenašla.

"Tak jak to jde?" zavolala Carla zepředu.

"Dobře, díky," odpověděla Bernice. "Zatím toho moc nemám, ale vím, kde to hledat."

Ještě tu je Joeův obchod. Sáhla zpět do obyčejného seznamu a vyhledala mikrofiš s příslušnou adresou. Vsunula kartičku do prohlížečky a znovu spěšně projížděla mříady písmenek, dokud nenašla potřebný záznam. Tady! Odhad bývalého Joeova obchodu, nyní Ashtonského obchodního střediska, zněl na 105 900 dolarů a novým majitelem byla Omni Corporation. Víc toho tam nebylo.

Bernice se vrátila k rejstříku a našla si kartičku s Ok-Om. Nahoru, dolů, napříč. Olson... Omer... Omni. Omni. Omni. Omni. Záznamy pod Omni Corporation se táhly dolů, dolů, dolů; bylo jich snad ke stove. Bernice popadla notýsek a tužku a začala zuřivě psát. Většina adres a právnických údajů jí nic neříkala; řadě z nich ani nerozuměla, ale psala a psala a psala jak nerychleji uměla a jen doufala, že to pak po sobě přečte. Popisovala stránku za stránkou, zkracovala, kde mohla.

Vepředu zazvonil telefon, jako už mnohokrát předtím. Tentokrát však Carla mluvila jaksi stísněně, tlumeným hlasem, velmi omluvně. Možná už ti jdou zatnout tipec, holka, dělej a piš!

Za chvíličku se Carla objevila. "Vy jste Bernice Kruegerová z Věstníku?" zeptala se přímo.

"Kdo to chce vědět?" tázala se Bernice. To nebylo moc inteligentní, ale hned s pravdou ven se jí také nechtělo.

Carla vypadala velmi znepokojeně. "Budete muset co nerychleji pryč."

"To volal váš šéf, ano?"

"Ano, a byla bych ráda, kdybyste se mu nezmiňovala, že jsem vás pustila sem dozadu. Nevím, o co tu jde, a nevím, proč jste mi lhala, ale prosím vás, byla byste tak hodná a prostě se odtud ztratila? On sem jede, aby to tu zamkl, a já mu řekla, že jste tu nebyla..."

"Vy jste zlato!"

"Kryla jsem vás, tak vy teď buďte tak hodná a kryjte zase mě."

Bernice shrábla svoje poznámky a zasunula kartičky na místo. "Ani jsem sem nev kročila."

"Díky," slyšela za sebou Carlu už v běhu ke dveřím. "Fuj, to bylo leknutí! Málem jsem letěla z místa."

Andy a June Forsythovi měli velice hezký dům, moderní roubené stavení na okraji města, nedaleko od pily, která jim patřila. Dnes sem přišli Hank a Mary na večeři a společenství a s nimi řada dalších z Božího lidu v Ashtonu. Krioni, Triskal, Seth, Šimon a Mota seděli na trámech pod vysokým stropem a přihlíželi, jak se scházejí. S každým novým modlitebníkem, který vešel do dveří, cítili vzrůstající moc této skupinky. Byli tu Jonesovi, Colemanovi, Cooperovi, Harrisovi, pár studentů z vysoké; nechyběl Ron Forsythe a jeho dívka Cynthia. S nimi přišlo několik zbrusu nových křesťanů a oni je právě představovali ostatním. A ještě se trousili další opozdilci.

Po večeři se všichni usadili kolem velikého kamenného krbu v obývacím pokoji a Hank s Mary si sedli na krbovou řimsu. Pořádě řekl každý pár slov o sobě.

Bill a Betty Jonesovi chodili do kostela od malička, ale teprve nedávno pochopili, že jim Bůh nabízí tak úzké společenství s ním, jako mají děti se svými rodiči, a opravdově mu světili své životy.

John a Patty Colemanovi dříve patřili k jinému sboru ve městě, ale o Bibli ani o Kristu se tam nic kloudného nedozvěděli.

Cecil a Miriam Cooperovi s Bohem žili od malička a s radostí pozorovali, jak na místa bývalých členů sboru přicházejí

noví. "Člověk má pocit, jako když se vyměňuje pichlá pneumatika," poznamenal Cecil.

A mluvili další. Pocházeli z různých tradic a různých učeních, ale tyto rozdíly nyní nehrály podstatnou roli. Všem leželo na srdci především jedno: město Ashton.

"Je to boj, to je jasný," řekl Andy Forsythe. "Když jde člověk tady po ulicích, vždycky to cejtí. Víte, že mi to někdy připadá, jako by se na mě ze všech stran sypaly kopí?"

Dan a Jean Corsi, dva noví, přátelé Cooperových, se přidali.

"Já si fakt myslím," řekla Jean, "že tam venku obchází satan, přesně jako to je v Bibli, jako řvoucí lev, kterej chce každého sežrat."

"Potíž byla v tom," doplnil ji Dan, "že jsme všichni stáli stranou a jen se na to koukali. Bylo by na čase, abysme to vzali vážně a dostali z toho vítr a začali se pořádně modlit, aby s tím Pán něco udělal."

"Někdo asi budete vědět," ozvala se ještě Jean, "že náš syn má teď dost vážný problémy. Byli bysme moc rádi, kdybyste se za něj mohli pomodlit."

"Jak se jmenuje?" chtěl vědět kdosi.

"Bobby," odpověděla Jean. Pak polkla a pokračovala. "Letos začal studovat vysokou a něco se s ním fakt stalo..." Hlas se jí zadrhl.

Dan dopověděl za ni a v hlase mu bylo znát hořkost. "S každým, kdo tam jde studovat, se zřejmě něco stane. Neměl jsem ani tušení, jak divný věci se tam učejí. Měli byste si to všichni zjistit a dát si bacha, aby se do toho vaše děti nazapletly."

Ron Forsythe, který byl až dosud zticha, se teď ozval. "Člověče, já přesně vím, o čem mluvíte. Na gymplu je toho taky plno. Děcka se zapletaj do satanismu, že člověk žasne. Dřív jsme si navozovali všelijaký zážitky fetováním - teď jsou to démoni."

"Já vím, že to bude znít hrozně," ozvala se Jean přes slzy, "ale někdy si fakt říkám, jestli Bobby není posedlej."

"Já jsem byl," řekl Ron. "To vím. Lidi, já jsem fakt slyšel hlasy, jak mě naváděj, abych si sehnal nějaký drogy, abych něco ukradl, všechno možný svinstvo. Nikdy jsem našim neřek, kde jsem, nechodil jsem domů, nakonec jsem přespával na všelijakejch podezřelých místech... a s všelijakejma existencema."

"Jo, to by odpovídalo," zabručel Dan. "Už jsme Bobbyho asi tejden neviděli."

"Ale jak ses do toho dostal?" ptala se Jean.

Ron pokrčil rameny. "No, já už jsem stejně byl na špatný cestě. Ani nevím, jestli je to teď už všechno v pořádku. Ale řeknu vám, kdy jsem se zapletl s démonama: to bylo tehdy, jak jsem si nechal hádat budoucnost. Jo, přesně tehdy jsem to chytil, to vím určitě." Kdosi se zeptal, jestli mu budoucnost předpovídala jistá konkrétní žena. "Ne, někdo jinej. Bylo to před třema rokama na pouti."

"Ty jsou všude!" zanařikal někdo.

"Z toho je vidět, kam až to s tímhle městem dospělo," huboval Cecil Cooper. "Je tu víc čarodějnic a věštkyň než učitelek nedělní školy!"

"No tak pojďte zkusit, jestli by s tím nešlo něco dělat!" opáčil John Coleman.

"Ale není to žádná legrace, člověče," ozval se Ron znovu. "Já jsem zažil pár pěkně divnejch věcí, když jsem v tom lítal. Viděl jsem věci, jak se samy od sebe hejbou, četl jsem lidem myšlenky, jednou jsem vylezl ze svého těla a cestoval jsem po městě. Dejte si všichni pozor, abyste byli vždycky v kontaktu s Pánem, dávali s ním hned všechno do pořádku a tak dále!"

Jean Corsi se rozplakala. "Ten Bobby je posedlej, já to vím!"

Hank poznal, že je načase, aby se ujal vedení. "Tak, teď už jeden o druhém něco víme; a já cítím, že bychom se měli nejdřív ze všeho přimlouvat za tohle město. A řekl bych, že vy všichni to cítíte podobně. Myslím, že tam začíná řešení všech problémů."

Všichni souhlasili. Mnozí byli v rozpacích, neboť se poprvé modlili nahlas; někteří se uměli modlit pevně a s jistotou; někteří se modlili ve větách, naučených z různých liturgií; všichni však mysleli vážně každé slovo, ať už se vyjadřovali jakkoli. Horlivost pozvolna stoupala; modlitby byly stále naléhavější. Pak kdosi začal jednoduchou píseň, oslavující Boha, a ti, kdo ji znali, se připojili; ti, kdo ji neznali, se ji naučili.

Také andělé v trémoví se k písni připojili, lahodnými, plynulými hlasy jako čela a basy v symfonii. Triskal pohlédl na Krioniho, usmál se od ucha k uchu a ukázal svaly. Krioni se usmál a odpověděl stejně. Šimon tasil meč a roztančil ho dovednými pohyby zápěstí, až se rozezněl v překrásné harmonii s písni a naplnil vzduch třípytivými odlesky. A Mota jen tiše stál, oči obrácené k nebi, hedvábná křídla roztažená, paže pozdvižené; zpíval o své lásce k Bohu celou svou bytostí.

Kate tiše prostřela na kuchyňský stůl jeden talíř, jeden šálek a jeden příbor. Dnes večer jedla sama, hrdlo i žaludek stažené natolik, že jen stěží dokázala něco polknout. Inu co, stejně to jsou zbytky - zbytky mnoha jídel, na která Marshall nepřišel domů. Už je to tady zas. Místo zřejmě nemá tak velký vliv na to, kolik práce novinář má. Možná i tady, v malém a řeklo by se nudném městě, zůstal Marshallovi ten zatracený reportérský nos, který ho žene po stopě dosud neexistujících příběhů bez ohledu na čas. Asi je ta novinařina přece jen jeho největší láskou, větší než jeho žena, větší než jeho dcera.

Sandy. Kdepak asi je dnes večer? Copak se sem nestěhovali hlavně kvůli ní? Ted' je od nich dál než kdy dřív, i když s nimi ještě bydlí v jednom domě. Shawn vrostl do jejího života jako rakovina, ne jako přítel, a Marshall nikdy nedodržel svůj slib, že si o tom s Kate promluví. Byl myšlenkami neustále někde jinde. Jeho skutečnou manželkou jsou noviny... a možná s tím má co dělat i ta mladá hezká reportérka.

Kate odstrčila talíř a snažila se ovládnout. Ted' není čas zmatkovat a ronit slzy, ted' je potřeba střízlivě uvažovat. Čekají

ji rozhodnutí, rozhodnutí, která bude muset udělat sama.

Na okraji Ashtonu, kousek za nádražím, se Tal a jeho bojovníci sešli k poradě ve staré, nepoužívané vodárenské věži. Nathan přecházel sem a tam a jeho hlas se odrážel ozvěnou od stěn velké cisterny. "Já to tušil, kapitáne! Nepřítel láká Marshalla Hogana do pastí. V jeho vztahu k Bernici Kruegerové nastal nebezpečný posun. Jeho rodina je ve vážném nebezpečí."

Tal, hluboce zamyšlený, přikývl. "Přesně jak se dalo čekat. Rafar ví, že přímý útok by nebyl nic platný; snaží se tedy o úskok, svádí k morálnímu kompromisu."

"A úspěšně?"

"Neříkám, že ne."

"Co však budeme dělat? Jestli Marshall ztratí svou rodinu, úplně ho to zničí!"

"Ne. Nezničí. Možná srazí. Možná oslabí. Vinen tím však je kaz v jeho vlastní duši, z něhož ho Boží Duch dosud neusvědčil. Nám nezbyvá než čekat a nechat věcem volný průběh."

Nathan jen bezmocně zavrtěl hlavou. Guilo stál poblíž a uvažoval nad Talovými slovy. Ovšem, kapitán má pravdu. Lidé budou hřešit, budou-li chtít.

"Kapitáne," ozval se Guilo, "co když Marshalla ztratíme?"

Tal se opřel o vlhkou kovovou stěnu a odpověděl: "Zde není otázka 'co když'. Otázka zní 'až'. Marshall i Hank nyní pokládají základ, který pro tento boj potřebujeme. Jakmile to bude hotovo, musíme ztratit jak Hanka, tak Marshalla. Pouze jejich zřejmá porážka vyláká Silného z úkrytu."

Guilo a Nathan nevěřili svým uším.

"Ty - ty je chceš obětovat?" vykoktal Nathan.

"Pouze dočasně," odvětil Tal.

Marshall vytáhl tlustou obálku Johnsonových ukořistěných záznamů o hospodaření Whitmorovy vysoké školy a podal ji přes pult v redakci Věstníku Harveymu Colovi. Harvey Cole byl registrovaný účetní, kterého Marshall dobře znal a měl k němu důvěru.

"Nevím, jestli se v tom dokážeš vyznat," řekl mu. "Ale podívej se, jestli bys z toho nemohl zjistit, na co vlastně Johnson přišel a jestli to vypadá podezřele nebo ne."

"Hmm," pohlédl Harvey na obálku. "Tohle tedy nebude zadarmo!"

"Co kdybych ti oplátkou nabídl trochu bezplatné inzerce?"

Harvey se usmál. "To nezní špatně. No dobře, mrknu se na to a dám ti vědět."

"Co nejdřív, prosím tě."

Harvey vyšel ze dveří a Marshall se vrátil do své kanceláře k Bernici a své večerní práci.

Měli kolem sebe rozložené stohy poznámek, papírů, telefonních seznamů a dalších dostupných veřejných zdrojů informací. Uprostřed toho všeho se postupně začínal rýsovat seznam jmen, adres, povolání a daňových záznamů.

Marshall nahlédl do poznámek z rozhovoru s Harmelem. "No, a co ten soudce, jak jen se jmenuje, Jefferson?"

"Anthony C.," doplnila Bernice a listovala loňským telefonním seznamem. "Ano, tady, Anthony C. Jefferson, Olšová ulice 221." Vzala do ruky poznámky z realitní kanceláře. "Olšová... Olšová..." Prohlížela list za listem, až: "Tady!"

"Další!"

"Takže oprav mě, jestli se mýlím: společnost vystradala Jeffersona z města a Omni koupila jeho dům?"

Marshall si naškrábal pár poznámek do svého bloku. "Rád bych věděl, kdy se Jefferson odstěhoval a za kolik ten dům prodal. Taky bych rád věděl, kdo tam bydlí teď."

Bernice pokrčila rameny. "Stačí se podívat do seznamu na adresy všech těch lidí ze společnosti. Vsadím se s tebou, že to bude někdo z nich."

"Co ten Baker, soudce, kterej nastoupil za Jeffersona?"

Bernice nahlédla do jiného seznamu. "Ne, Baker bydlí v domě, který dřív patřil řediteli gymnázia, tomu, no, Wallerovi, Georgeovi Wallerovi."

"Aha, tomu, co o něj přišel soudním prodejem."

"A nebyl sám. A určitě by se našli ještě další, kdybychom věděli, kde hledat."

"Budeme muset začít čenichat v okolí krajského finančního úřadu. Daně těch lidí se nějakým způsobem, z nějakých důvodů nedostaly tam, kam měly. Neříkej mi, že takováhle spousta lidí prostě neplatila daně!"

"Někdo ty peníze zašantročil, takže daně zůstaly nezaplacené. To je špína, Marshalle, děsná špína."

"Lew Gregory, bejvalej finanční kontrolor, to nebyl. Koukni. Musel odstoupit pro nějaký konflikt zájmů či co a teď je tam Irving Pierce. Ten patří k Omni, vid'?"

"To se ví."

"A cos to tam měla o starostovi Steenovi?"

Bernice se podívala do svých poznámek, ale pak zavrtěla hlavou. "Koupil ten dům teprve nedávno. Podle všeho zcela právoplatně, až na to, že dům dřív patřil bývalému náčelníkovi policie, který se odstěhoval z města bez zřejmého důvodu. Může za tím něco být, ale taky nemusí. Ale co se stalo těm všem ostatním lidem, to mi nejde z hlavy."

"Jo, a proč nikdo z nich ani nepípl, proč si to nechali jen tak líbit. Já bych přece nenechal ouřady, aby mi jen tak z ničeho nic přišly prodat střechu nad hlavou. Přece bych se jich aspoň na pár věcí zeptal. Za tím bude ještě něco, o čem nevíme."

"Jen pomysli na Carlucciovy. Víš, že jejich dům Omni koupila za 5 000 dolarů? To je neuvěřitelné!"

"A Carlucciovi se prostě vypařili!"

"Kdopak asi bydlí v jejich domě teď?"

"Možná nověj ředitel gymnázia nebo nověj velitel požárníků nebo jeden z novějš městskéjš radních nebo nověj tohlencto nebo nověj támhlencto!"

"Nebo jeden z nových členů správní rady vysoké."

Marshall se začal hrabat v hromadě papírů. "Lidi, to je ale binec!" Konečně našel seznam, který hledal. "Pojď se teď podívat na tu správní radu, schválně, na co přijdeme."

Bernice začala listovat svým notýskem. "Ten dům, co v něm bydlí Pinckstonová, patří Omni, to vím určitě. Darovací smlouva nebo tak něco."

"Co Eugene Baylor?"

"Nemáš to někde?"

"Jeden z nás to má, ale teď nevím kdo."

Oba začali pátrat v poznámkách, papírech, seznamech. Konečně to Marshall objevil na jednom ze svých útržků.

"Tady je to. Eugene Baylor, 1024 SW 147."

"To jsem, myslím, už někde viděla." Bernice se ponořila do svých poznámek. "Jo, ten taky patří Omni."

"Hmmm! Darovat Omni veškerěj majetek je asi podmínkou členství."

"Tak to jsou potom Young a Brummel taky řádnými členy. Ale má to svou logiku, ne? Když se všichni chtějí spojit do jednoho velkého mozku, musí se zbavit svých osobností, a to znamená žádné soukromé vlastnictví."

Marshall četl jména členů správní rady jedno po druhém a Bernice hledala jejich adresy. Z dvanácti jich osm bydlelo v domech, které patřily Omni Corporation. Ostatní měli pronajaté byty; jeden z nich byl v domě, který patřil Omni. O ostatních Bernice záznam neměla.

"Tím jsme, myslím, vyloučili náhodu," řekl Marshall.

"A teď už se nemůžu dočkat, až uslyším, co nám poví tvůj kamarád Lemley."

"Že Kaseph a Omni patří k sobě, samozřejmě. To už je teď jasný." Marshall se na chvíli zamyslel. "Ale víš, z čeho mám trochu strach? Zatím všechno, co jsme viděli, je úplně legální. Určitě musej někde dělat nějakou levotu, když dokážou tohle všechno, ale tady je vidět, že pracujou v rámci platnejch zákonů, nebo aspoň dokážou moc šikovně budit ten dojem."

"Ale Marshall! Vždyť on prosím tě zabírá celé město!"

"No jo, ale legálně. Na to nezapomínej."

"Někde musel nějaké stopy nechat. Vždyť jsme ho dokázali sledovat až sem."

Marshall se zhluboka nadechl a pak zvolna vydechl. "Inu, můžeme zkusit najít všechny ty lidi, který prodali domy a odstěhovali se, a zkusit zjistit, proč se to stalo. Můžeme si zjistit, co tu dělali, než se odstěhovali, a kdo to dělá teď."

Toho, kdo to dělá teď, se můžeme zeptat, co má společného s Omni nebo s tou místní parapsychologickou společností. Každýho z nich se můžeme vyptat na toho záhadnýho pana Kasepha. Taky můžeme pátrat přímo po Omni Corporation, zjistit si, kde sídlí, čím se zabývá, co jí ještě patří. To by byl tak zhruba rozvrh práce. No a až to budeme mít, myslím, že bude čas jít rovnou za příslušnejma známejma na vlivnejch místech a trochu s nima zahejbat."

Bernice z jeho tónu vycítila, že se v něm něco děje. "Trápí tě něco, Marshall?"

Marshall hodil své poznámky na stůl a narovnal si záda. "Bernie, byli bysme blázni, kdybysme si mysleli, že my jediný jsme proti tomu imunní."

Bernice rezignovaně kývla. "Jo, o tom už jsem taky uvažovala, říkala jsem si, s čím asi přijdou."

"Mám dojem, že už dostali naši Sandy." Marshalla samotného ta slova polekala, sotva je vyslovil.

"To nevíš jistě."

"Jestli nevím tohle, tak nevím nic."

"Ale jakou moc by mohli mít kromě politické a hospodářské? Těm řečem o duchovnu já nevěřím; to je jen pro ty mírně na hlavu."

"To se ti lehko řekne, když jsi ateistka."

"Je to tak o moc jednodušší."

"A co když teda skončíme jako - jako Harmel? Bez rodiny, schovaný v křoví a hlavu plnou... strašidel?"

"Asi by mi ani moc nevadilo, kdybych skončila jako Strachan. Ten z toho vypadl a žije si celkem spokojeně."

"I tak, Bernie, bysme si asi měli dát pozor, abysme aspoň věděli včas, co se chystá." Naléhavě ji uchopil za ruku.

"Doufám, že je nám oběma jasný, do čeho lezeme. Možná už jsme moc daleko, ale třeba by se ještě dalo vycouvat..."

"Vždyť víš, že to udělat nemůžeme."

"Vím jenom, že já nemůžu. Od tebe nevyžaduju nic. Klidně jdi od toho, odstěhuj se, najdi si místo v nějakým ženským časopise, já se zlobit nebudu."

Usmála se na něj a pevně stiskla jeho ruku. "Jdu do toho s tebou až do hořkého konce."

Pokýval hlavou a úsměv oplatil.

kapitola 22.

V jiném státě, v chudší čtvrti jistého města, projížděl malý dodávkový vůz po ulici plné dětí jedním sídlištěm. Až na drobné rozdíly v barvě se jeden dvojdoměk podobal druhému jako vejce vejci. Konečně vůz zastavil na konci staré slepé uličky a tehdy se na jeho boku dalo přečíst, že patří prádelně.

Vyskočila z něj řidička, mladá žena v modrém pracovním oblečení a s červeným šátkem na hlavě. Otevřela boční dveře a vytáhla veliký pytel s prádlem a několik ramínek se šaty v igelitových obalech. Zkontrolovala adresu a pustila se jednou cestičkou ke dveřím.

Když zazvonila, nejprve se pohnula záclona v okně a pak bylo slyšet kroky ke dveřím. Vyhlédl pán ve středních letech. "Dobrý den, máte tu prádlo," hlásila řidička.

"Ano... Pojdte dál."

Otevřel dveře trochu víc a ona vešla dovnitř. Tři velice zvědavé děti se jí snažily příliš neplést do cesty.

"Miláčku, je tu ta paní z prádelny!" zavolal pán na svou ženu.

Vyšla z kuchyňky a vypadala nervózní, napjatá. "Běžte si hrát ven, děti," nařídila.

Trochu protestovaly, ale dostala je ze dveří ven, zavřela za nimi, pak zavřela jediné otevřené okno.

"Kde jste vzala všechno to prádlo?" zeptal se její muž.

"Bylo ve voze. Nevím, komu patří."

Muž, statný Ital s kudrnatými šedivějícími vlasy, jí podal ruku. "Joe Carlucci."

Položila pytel s prádlem, aby mu mohla ruku stisknout. "Bernice Kruegerová z Věstníku."

Nabídl jí židli a pak řekl: "Nařizovali mi, že v žádném případě nesmím mluvit s vámi ani s panem Hoganem..."

"Kvůli našim dětem, říkali," dodala paní Carlucciová.

"Tohle je Angelina. Bylo to kvůli ní a kvůli dětem, že jsme - že jsme se odstěhovali, všechno tam nechali, ani jsme se neozvali."

"Můžete nám pomoci?" ptala se Angelina.

Bernice si připravila zápisník. "Hlavně žádný spěch, prosím vás. Vezmeme to od začátku."

Město, které Al Lemley nazval "poloviční cestou" mezi Ashtonem a New Yorkem, se jmenovalo Taylor. Leželo na křižovatce dvou větších dálnic a jiný pořádný důvod k existenci vlastně nemělo. Marshall zajel s Buickem na parkoviště před malou pojišťovnou a vešel dovnitř. Paní za pultem ho okamžitě poznala.

"Pan Hogan?" zeptala se.

"Ano, jsem to já, dobrý den."

"Pan Lemley už je tady. Čeká vás."

Vedla ho dalšími dveřmi do zadní kanceláře, momentálně neužívané. "Támhle na stolku máte kávu a toalety jsou tady těmi dveřmi a doprava."

"Děkuji vám."

"Není zač."

Marshall za sebou zavřel a teprve teď se Al Lemley zvedl a srdečně mu stiskl ruku.

"Marshalle! To je fajn, že tě zase vidím!"

Byl to poměrně člověk, holohlavý, s orlím nosem a pronikavými modrými očima. Měl kuráž a jiskru a Marshall ho vždycky znal jako neocenitelného partnera, přítele, který pro vás dokáže udělat snad úplně cokoli.

Al se posadil za stůl a Marshall si k němu přitáhl židli, aby se mohli společně dívat do materiálů, které Al přivezl.

Chvilku si povídali o starých časech. Al teď zastával v Timesech místo, které Marshall uprázdnil, a čím dál víc přitom obdivoval jeho schopnosti.

"Ale teď bych s tebou, hochu, neměnil ani za nic!" dodal. "Myslel jsem, že ses stěhoval do Ashtonu, abys od toho měl pokoj!"

"Asi si mě to tam našlo," odpověděl Marshall.

"No... za pár tejdnu by to v New Yorku mohlo bejt daleko bezpečnější."

"Co jsi zjistil?"

Al vytáhl z desek fotografií formátu A4 a poslal mu ji po stole. "Tak co, je to on?"

Marshall se na ni podíval. Alexandra M. Kasepha nikdy neviděl, ale podle toho, co slyšel, "Řek bych, že jo."

"Jen se neboj, je to on. Je známej a není známej, jestli mi rozumíš. Normální veřejnost o něm v životě neslyšela, ale když se zeptáš investorů z Wall Street, nebo lidí od vlády, nebo cizích diplomatů, nebo prostě někoho, kdo má co dělat s mezinárodním obchodem nebo politikou, vždycky z nich něco vypadne. S tou Omni Corporation rozhodně něco společnýho má; je to její předseda."

"Ale to se podívejme! A copak víš o té Omni Corporation?"

Al mu přišoupl hromadu materiálů vysokou snad deset centimetrů. "Bohudík za počítače. Omni se nedala sledovat normálním způsobem. Nemá žádný ústřední ředitelství, žádnou hlavní adresu; je rozptýlená ve spoustě místních kancelářích po celém světě a tváří se velice nenápadně. Pokud tomu dobře rozumím, drží si Kaseph svůj nejbližší personál kolem sebe a nejraději je úplně neviditelný, řídí podnikání, nikdo neví odkud. Všechno je to moc divně tajuplný."

Nevyskytují se ani na newyorský, ani na americký burze, aspoň ne pod svým jménem. Jejich akcie jsou rozděleny mezi, no, možná stovku různých společností. Omni vlastní a řídí značkový obchody, banky, hypotéční ústavy, sítě automatů s občerstvením, výroby nealkoholických nápojů, co tě napadne."

Al začal během řeči listovat v materiálech. "Musel jsem do toho zapřáhnout pár svých lidí. Omni nikdy nevyleze a nedá o sobě vědět. Nejdřív musíš najít tu vnější společnost, pak se jí jakoby vplížit dovnitř zadním vchodem a zjistit si, jak s tím souvisí naše Veliká Materská Organizace. Vem si třeba tohle..." Al vytáhl výroční zprávu pro akcionáře jisté těžební společnosti v Idahu. "Nevíš, o čem to vlastně čteš, dokud se nedostaneš na konec a vidíš? Přidružená společnost Omni International!"

"Tak oni jsou mezinárodní..."

"To bych řekl, a jak! Nevěřil bys, jakej vliv mají v obchodě s ropou, v ES, v Mezinárodní bance, v mezinárodním

terorismu..."

"Cože?"

"Nečekej výkaz pro akcionáře o nejnovějších masovejch vraždách nebo pumovejch útocích, ale na jednu veřejně známou, dokumentovanou událost vždycky připadá několik set zlomkovitejch fám a drbů, který nikdo nemůže dokázat, ale každej je zná."

"Takovej je život."

"Takovej je hlavně ten tvůj Kaseph, nezapomeň. Ty, Marshall, ten chlap umí chladnokrevně vraždit, když to potřebuje, a někdy i když to nepotřebuje. Je to nejvyšší guru a Adolf Hitler v jedný osobě. Al Capone je proti němu úplnej svatoušek. Prej se ho bojí i mafie."

Angelina Carlucciová měla sklon mluvit spíš emocionálně než racionálně, takže se její vyprávění motalo v zoufalých kruzích. Bernice musela neustále klást otázky, aby si to trochu vyjasnila.

"Takže když se vrátíme k vašemu synu Carlovi..."

"Zlomili mu ruce!" plakala Angelina.

"Kdo mu zlomil ruce?"

Joe přišel své ženě na pomoc. "To bylo potom, co jsme řekli, že ten obchod neprodáme. Ptali se nás... vlastně neptali, říkali nám, že bysme měli... prostě s námi o tom několikrát mluvili a my jsme neprodali..."

"A pak vám začali vyhrožovat?"

"Oni nikdy nevyhrožují," vyhrkla Angelina hněvivě. "Říkají, že nám nikdy nevyhrožovali!"

Joe se to pokusil vysvětlit. "Oni člověku vyhrožují, i když to tak nevypadá. To je těžký vysvětlit. Prostě s člověkem ten obchod probíraj, mluvěj o tom, jak by bylo moudrý s prodejem souhlasit, a člověk přitom ví, prostě ví, že by na to měl přistoupit, jestli nechce, aby se mu něco zlého stalo."

"A kdo o tom s vámi vlastně mluvil?"

"Nějaký dva pánové - říkali, že jsou přátelé těch lidí, co jim teď ten obchod patří. Nejdřív jsem si myslel, že jsou z nějaký realitní kanceláře nebo tak něco. Nikdy by mě nenapadlo..."

Bernice nahlédla do poznámek. "Takže když jste je odmítli potřetí, někdo zlomil Carlovi ruce?"

"Ano, ve škole."

"A kdo to byl?"

Angelina a Joe na sebe pohlédli. "Nikdo to neviděl," řekla Angelina. "Bylo to o polední přestávce a nikdo to neviděl."

"Carl to přece musel vidět."

Joe jen zavrtěl hlavou a rukou Bernici naznačil, aby nenaléhala. "Carla se na to nemůžete ptát. Ještě teď ho to pronásleduje, má ošklivý sny."

Angelina se naklonila kupředu a řekla šeptem. "Zlí duchové, slečno Kruegerová! Carl myslí, že to byli zlí duchové."

Bernice čekala, až tito dva zodpovědní dospělí podivné představy svého dítěte nějak vysvětlí. Jen obtížně se jí formulovala nějaká otázka. "A co tedy - proč - co vy... Vy přece určitě víte, co se stalo doopravdy, nebo to aspoň odhadujete, ne?" Carlucciovi jen hleděli jeden na druhého, neschopni odpovědět. "Nebyl tam poblíž třeba nějaký učitel, který ho potom ošetřoval?"

Joe se to pokusil vysvětlit. "Hráli s klukama baseball a míč se jim zakutálel do lesa. Carl pro něj běžel. Když se vrátil - byl úplně bez sebe, ječel, počůral se - a měl zlomený obě ruce."

"A nikdy neříkal, kdo mu to udělal?"

V očích Joea Carluccioho se zračila hrůza. "Dvě obrovitý černý nestvůry..."

"Nějací dva černí chlapi?"

"Ne, ne lidé. Příšery, nestvůry."

Už se do nich nepouštěj, říkala si Bernice. Je jasné, že ti dva pomýlení chudáci opravdu věří, že je ohrožovalo něco takového. Jsou to velice zbožní katolíci, ale také velice pověřiví. To by snad vysvětlovalo tu spoustu křížifixů na každých dveřích, ty obrázky Ježíše a sošky Panny Marie na každém stole, nad každými dveřmi, v každém okně, všude.

Marshall si prostudoval materiály o Omni Corporation, ale na jednu věc tam dosud nenarazil.

"Co takhle příslušnost k nějaký náboženský organizaci?"

"Jo," řekl Al a natáhl se pro další desky. "V tom jsi měl pravdu. Omni je jedním ze zajišťovatelů Společnosti pro vesmírné vědomí a to je zas další ohromná koule financí a politiky a možná hlavní důvod existence Omni, ještě důležitější než prachy. Omni vlastní nebo podporuje - člověče, snad stovky - podniků, který patří Společnosti, od chat až po banky, značkový obchody, střední školy, vysoký školy..."

"Vysoký školy?"

"Jo, a taky právnícký firmy, podle tady tohohle článku z novin. Hlavní údernou četu právníků maj ve Washingtonu, kde všelijakým manévrováním pravidelně prosazují zákony, který se jim hoděj... většinou protizidovský a protikřesťanský, jestli tě to zajímá."

"A co takhle města? Kupuje tahle Společnost občas taky města?"

"Kaseph něco takovýho určitě už párkrát udělal, nebo podobný věci. Hele, mluvil jsem z Chuckem Andersonem, jedním z našich zahraničních dopisovatelů, a ten slyšel spoustu všelijakejch zajímavějch věcí, pokud je rovnou neviděl na vlastní oči. Lidi z tý Společnosti jsou zřejmě po celým světě. Našli jsme místní organizace Společnosti celkem ve tříděadesáti zemích. Rostou jak houby po dešti, kdekoli na světě, a jo, už plně ovládají nějaký města, vesnice, nemocnice, lodě, podniky. Někdy se k moci dostanou penězma, někdy volbama a někdy se tam prostě nahnou."

"Invaze beze zbraní."

"Jo, většinou úplně legálně, ale to je zřejmě věc šikovnosti, ne nějaký poctivosti; a nezapomeň, že máš obrovskou moc. Stojíš v cestě samotnému velkému šéfovi a podle toho, co jsem zjistil, nemá ve zvyku se zastavovat, zpomalovat, dokonce ani vyhejbat..."

"Do háje..."

"Já na tvém místě bych... no, moc bych se do toho nemíchal. Zavolej federální policii, nech tu věc někomu většímu, jestli na to bude mít náladu. Když budeš chtít, pořád ještě je pro tebe v Timesech místo. Aspoň o tom začni psát z bezpečný vzdálenosti. Jseš prvotřídní reportér, ale jseš moc blízko, můžeš hodně ztratit."

Jediná myšlenka, která Marshalla napadla, byla, Proč zrovna já?

Bernice cítila, že se dostala moc daleko do choulostivé situace. Čím déle se Carlucciových vyptávala, tím byli neklidnější a vyděšenější.

"Asi to nebyl nejšťastnější nápad," řekl nakonec Joe. "Jestli přijdou na to, že jsme s váma mluvili..."

Bernice měla chuť zaječet, jestli podobnou větu uslyší ještě jednou. "Pane Carlucci, o kom, prosím vás, mluvíte? Ustavičně říkáte jen tvrdili nám, zakázali nám, přijdou na to, ale nikdy neřeknete kdo."

"To - to vám nemůžu říct," vysoukal ze sebe namáhavě.

"Tak mi aspoň povězte jedno: jsou to lidé, opravdoví lidé?"

Na chvíli se zamysleli, pak Joe odpověděl: "Jo, jsou."

"Takže to jsou normální lidé z masa a kostí?"

"A duchové možná taky."

"Já teď mluvím o normálních lidech," trvala na svém Bernice. "Byli to normální lidé, kdo vám vyúčtoval daně?"

Váhavě přikývla.

"A byl to opravdový člověk z masa a kostí, kdo vám připevnil na dveře oznámení o dražbě?"

"Neviděli jsme ho," řekla Angelina.

"Ale byl to normální kus papíru, ano?"

"Ale nikdo nám předem nic neřekl!" protestoval Joe. "Vždycky jsme daně platili, mám na to potvrzenky! Ty lidi na Krajském úřadě nám vůbec nevěnovali pozornost!"

Angelina teď byla rozzlobená. "Neměli jsme na to, abysme jim ty daně zaplatili. Platili jsme je už jednou, nemohli jsme je platit podruhé."

"Říkali, že nám zabavěj obchod, veškerý inventář - a obchody šly špatně, moc špatně. Půlka zákazníků k nám přestala chodit."

"A já vím proč!" řekla Angelina vzdorovitě. "Všichni jsme to cejtili. Něco vám povím, to není normální, když výloha sama od sebe praskne nebo zboží samo od sebe začne padat z polic! Dábel sám nám řádl v obchodě!"

"Ano, jistě, já se s vámi nehádám," ujišťovala je Bernice. "Co jste viděli, to jste viděli, já to nezpochybňuju..."

"Ale copak to nechápete, slečno Kruegerová?" zvolal Joe se slzami v očích. "My jsme tam zůstat nemohli. Co by udělali přistě? Obchod šel od desíti k pěti, prodávali nám střechu nad hlavou, naše děti trápili zlí lidi nebo duchové nebo co to vlastně bylo. Věděli jsme, že se tomu nemůžeme stavět na odpor. Byla to Boží vůle. Prodali jsme obchod, nabídli nám slušnou cenu..."

Bernice věděla, že to není pravda. "Nedali vám ani polovic toho, zač ten obchod stál."

Teď už se Joe zlomil úplně a v slzách ze sebe vypravil: "Ale aspoň jsme se z toho dostali... jsme volní!"

Bernice nemohla než o tom pochybovat.

Následovala divoká, zběsilá honba za informacemi, provázená urputnou rozhodností i neblahou předtuchou, napětím mezi prvními impulsy a dodatečnými úvahami. Po dva týdny se vždycky v úterý a v pátek Ashtonský věstník spořádaně objevil na stáncích s novinami a ve schránkách předplatitelů, ale jeho vydavatel a hlavní reportérka nebyli prakticky k zastizení, ba ani k zahlédnutí. Marshallovi se kupily nezodpovězené telefonáty, Bernice prostě nikdy nebyla doma. Několik nocí ani Marshall vůbec nešel domů, přespával tu i tam, někdy také v redakci, kde čekal na důležitý hovor nebo sám někam volal. Jednou rukou udržoval v chodu noviny, druhou procházel seznamy lidí, daňové záznamy, podnikové výkazy, poznámky z rozhovorů, stopy všeho druhu.

Lidé, kteří odešli ze svých míst a většinou i z Ashtonu, a lidé, kteří nastoupili po nich, byly dvě zcela rozdílné skupiny s diametrálně odlišnými názory; Marshall a Bernice brzy dokázali předem odhadnout, jak bude kdo odpovídat.

Bernice zavolala Adamu Jarredovi, členu správní rady, jehož dcerku měl Ted Harmel údajně zneužít.

"Ne," řekl Jarred. "Skutečně nevím vůbec nic o nějaké... jak že jste to říkala?"

"Společnost pro vesmírné vědomí."

"Ten název slyším poprvé v životě."

Marshall mluvil s Eugenem Baylorem.

"Ne," odpověděl Baylor poněkud netrpělivě, "jméno Kaseph jsem nikdy ani neslyšel a vůbec nechápu, o co vám vlastně jde."

"Jenom si ověřuju, co se mi doneslo, že vaše škola možná uvažuje o prodeji svého majetku panu Alexanderu Kasephovi z Omni Corporation."

Baylor se zasmál. "To se muselo týkat jiné školy. Tady není ani potuchy po něčem takovém."

"A pokud jde o jinou věc, kterou jsem zaslechl, že má škola vážné finanční problémy?"

Tato otázka se Baylorovi ani trochu nelíbila. "Poslechněte, tohle už zkoušel bývalý vydavatel Věstníku a pořádně šlápl vedle. Proč se nestaráte o svoje noviny a nenecháte správu školy nám?"

Bývalí členové správní rady mluvili docela jinak.

Morris James, nyní obchodní poradce v Chicagu, měl na svůj poslední rok na škole jen špatné vzpomínky.

"Už jsem si opravdu začínal připadat jako malomocný," řekl Bernici. "Domníval jsem se, že by můj hlas ve správní radě mohl být v lecčem k dobrému, víte, takový stabilizační faktor, ale oni prostě vůbec nepřipustili odlišný názor.

Považoval jsem to za velmi neprofesionální."

"A pokud jde o Eugena Baylora a jeho hospodaření s majetkem školy?" ptala se Bernice.

"Inu, já jsem odešel dřív, než došlo k nějakým závažnějším těžkostem toho typu, o jakém jste mluvila, ale dalo se to předvídat. Snažil jsem se zabránit určitým rozhodnutím správní rady, kterými se Baylorovi svěřovala zvláštní práva a pravomoci. Připadalo mi, že se tím jednomu člověku dává do rukou příliš mnoho neoprávněné moci, bez možnosti kontroly zbytkem správní rady. Asi ani nemusím dodávat, že můj názor byl velmi nepopulární."

Bernice položila osobní otázku: "Pane James, co vás nakonec vedlo k tomu, že jste se vzdal členství ve správní radě a odstěhoval z Ashtonu?"

"Inu... na tohle se mi bude těžko odpovídat," začal váhavě. Jeho odpověď trvala asi čtvrt hodiny, ale končila takto:

"Můj velkoobchodní podnik natolik obtěžovali a ničili... nejspíše bych to nazval 'nikdy nespátrání vandalové'..., že už mě pojišťovna nechtěla pojistit. Nemohl jsem dostat pohledávkám, ztrácel jsem zákazníky, už jsem se prostě nedokázal udržet nad vodou. Když se podnik položil, odhadl jsem situaci a odstěhoval se z města. Od té doby se mi daří výborně. Člověk se nesmí nechat připravit o kuráž."

Marshallovi se podařilo vypátrat Ritu Jacobsonovou, která nyní žila v New Orleansu. Vůbec ji nepotěšilo, že jí volá někdo z Ashtonu.

"Ať to město vezme čert!" řekla hořce. "Ať si ho vezme, když ho tak strašně moc chce!"

Marshall se jí zeptal na Juleen Langstratovou.

"To je čarodějnice. Myslím opravdová, živá čarodějnice."

Zeptal se jí na Alexandra Kasepha.

"Čaroděj a gangster v jedné osobě. Jděte mu z cesty, jinak vás pohrbí, ani nebudete vědět jak."

Pokusil se položit ještě několik otázek, ale ona nakonec řekla: "Prosím vás, už toto číslo nevolejte," a zavěsila.

Marshall se spojil se všemi bývalými radními, na které sehnal telefon, a zjistil, že jeden normálně odešel do důchodu, ale všichni ostatní odstoupili kvůli nějakým těžkostem: Allan Bates dostal rakovinu, Shirley Davidsonová se rozvedla a odešla s milencem, Carla Frohma přimělo k odchodu falešné obvinění z daňových podvodů, podnik Julese Benningtona vytlačila z města parta gangsterů, které z opatrnosti neidentifikoval. Když si to Marshall všechno zpětně ověřil, zjistil, že na místo jednoho každého z nich nastoupil člověk nějakým způsobem spojený buď se Společností pro vesmírné vědomí nebo s Omni Corporation nebo s oběma - a každý bývalý radní měl za to, že on je ten jediný, kdo odešel. Nyní, ať už ze strachu, kvůli ochraně svých zájmů nebo z typické nechuti se do něčeho míchat všichni zůstávali v uctivé vzdálenosti, nedávali o sobě vědět, k ničemu se neozvali. Někteří odpovídali na Marshallovy otázky velmi ochotně, jiní se značnou úzkostí. Tak jako tak nakonec Marshall věděl, co potřeboval.

Pokud šlo o ty, kterým dřív patřily podniky, jež nyní spravovala ona záhadná tajná společnost, jen málokterý z nich měl původně v úmyslu všechno prodat, odstěhovat se, vzdát se svého pokojného života v Ashtonu nebo svého prosperujícího podniku. Důvody, proč to nakonec udělali, byly vždycky výběrem z poměrně úzké palety možností: daňové nesrovnalosti, vandalismus, násilnictví, osobní problémy, rozpad manželství, občas nemoc nebo nervové zhroucení, příležitostně nějaká strašidelná historka o podivných, možná nadpřirozených jevech.

Historie bývalého okresního soudce Anthonyho C. Jeffersona do tohoto smutného schématu plně zapadala. "Po soudu a v právnických kruzích se začaly šířit fámy, že беру úplatky za určité rozsudky nebo za propouštění viníků bez procesu. Dokonce mě konfrontovalo několik falešných svědků a obviňovali mě do očí, ale byla to všechno lež - přísahám vám při všem, co jsem a co mám!"

"Mohli byste mi tedy říct, jaký byl skutečný důvod vašeho odchodu z Ashtonu?" zeptal se Marshall a už předem tušil, co uslyší.

"Důvody byly osobní i profesionální. Některé z nich jsou pro mne dosud aktuální a jsou příčinou, proč vám nemohu povědět tolik, kolik bych chtěl. Mohu vám však říci to, že jak moje žena, tak já jsme potřebovali změnu. Oba jsme cítili to napětí, ona více než já. Začal jsem mít zdravotní potíže. Nakonec jsme usoudili, že bude nejlepší, když se vůbec odstěhujeme z Ashtonu."

"Smím se zeptat, jestli tu nebyly nějaké... nepříznivé vnější vlivy, které vás nakonec přiměly odstoupit z místa?"

Jefferson se na chvilku zamyslel a pak s trochou hořkosti odpověděl: "Nemohu vám říci, kdo to byl - mám k tomu své důvody - avšak mohu vám říci, ano, velmi nepříznivé vnější vlivy."

"A opravdu mi nemůžete ani naznačit, kdo by to tak asi mohl být?" zeptal se Marshall ještě.

Jefferson se trpce zasmál a řekl: "Jen ještě chvilku pokračujte stejným směrem a přijdete na to sám."

Jeffersonova slova a mnoho jim podobných varování, která slyšeli od jiných lidí, už začínala Marshalla a Bernici pronásledovat. Stále víc a víc cítili, že někde blízko cosi zlovolného roste, blíží se k nim, nabývá na síle. Bernice se snažila v sobě ten pocit přehlušit, Marshall se stále častěji uchyloval k neučesaným, spěšným modlitbám - ale to tušení je neopouštělo, to zneklidňující vědomí, že člověk je jen hradem z písku na mořském břehu a právě se na něj valí šestimetrová vlna.

K tomu všemu ležela ještě Marshallovi v hlavě starost, jak asi všechno snáší Kate a jak ji vůbec dokáže usmířit a navázat s ní zase vztah, až bude po všem. Občas prohodila, že už je zase slaměná, vlastně novinová vdova, a párkrát dokonce naznačila cosi velmi nepěkného o Bernici. Už aby to všechno vzalo nějaký konec - ještě chvíli a z manželství, do kterého by se mohl vrátit, už moc nezbyde.

A pak tu ovšem byla ještě Sandy, kterou Marshall už týdny neviděl. Ale jen co to skončí, jen co bude konečně už po všem, bude zase všechno jiné.

Prozatím bylo jeho a Bernicino pátrání nejdůležitější prioritou - nesmírně naléhavé a s každým novým objevem stále zlověstnější.

kapitola 23.

Když v redakci nastal obvyklý poúterní klid, nechal si Marshall od Carmen vyhledat velkou lepenkovou krabici a několikery desky a začal dělat pořádek ve všech těch papírech, dokumentech, výpiscích a jiných informacích, které s Bernici shromáždili. Jak jimi procházel, poznamenával si zároveň do bloku otázky - otázky, které hodlal co nevidět položit první z hlavních osob celého komplotu: Alfú Brummelovi.

Odpoledne, když Carmen odešla k zubaři, vytočil číslo Brummelovy kanceláře.

"Policejní stanice," ozval se Sárin hlas.

"Ahoj Sáro, tady Marshall Hogan. Mohl bych mluvit s Alfem?"

"Není tady..." Tu si Sára dlouze vzdechla a dodala zvláštním, velmi tichým hlasem: "Marshall - Alf Brummel s tebou nechce mluvit."

Marshall se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: "Ty, Sáro - ty nevíš, na kterou stranu se přidat?"

Její hlas teď zněl trochu dopáleně. "Možná že jo, možná že ne, ale každopádně mi Alf velice důrazně nařídil, abych nespojovala žádný telefonát od tebe a abych mu dala vědět, co máš v úmyslu."

"Hm..."

"Hele, já nevím přesně, kde končí přátelství a začíná profesionální etika, ale dost by mě zajímalo, co se to tu vlastně děje."

"No a co se tam vlastně děje?"

"A co prozradíš ty mně, když ti to řeknu?"

Marshall věděl, že riskuje. "Snad se něco najde, co by stálo za to."

Sára váhala jen chvíli. "Podle všeho ses stal jeho nejhorším nepřítelem. Slyším těma jeho dveřma tvoje jméno každou chvíli a nikdy to nezní příjemně."

"S kým přitom mluví?"

"Ehm. Teď je řada na tobě."

"Dobře, dobře. No, tak my o něm taky mluvíme. Mluvíme o něm dost a jestli se potvrdí všechno, na co jsme zatím přišli, tak bych opravdu mohl být jeho nejhorším nepřítelem. Tak co, s kým mluví?"

"Některý z nich znám, některý ne. Párkrát volal Juleen Langstratový, tý svý... co ona vlastně je."

"Ještě někomu?"

"Soudcovi Bakerovi a několika městským radním..."

"Malonovi?"

"Jo."

"Everettovi?"

"Jo."

"Ehm... Prestonovi?"

"Ne."

"Goldtreeovi?"

"Jo, a mimoto ještě dalším vlivným lidem z města, a taky Spencovi Nelsonovi z policejní stanice ve Windsoru, to je ta stanice, která nám zajišťovala posily o festivalu. Mluvil prostě se spoustou lidí, s daleko víc lidmi než normálně. Něco se chystá. Co to je?"

Marshall raději odpověděl opatrně. "To se mě a Věstníku může týkat, ale taky nemusí."

"To nevím, jestli se spokojím s takovouhle odpovědí."

"Já zase nevím, jestli ti můžu důvěřovat. Na čí straně jsi?"

"Podle toho, kdo je kladas a kdo padouch. Podle mě je Alf podezřelej. Co ty?"

Marshall se pousmál její kuráži. "To už budeš muset posoudit sama. Já se snažím dělat poctivý noviny a poslední dobou dost intenzivně pátráme ve věci, která se týká nejenom tvého šéfa, ale skoro všech vlivných lidí z města..."

"On to ví. Všichni to vědí."

"No, skoro se všema jsem už mluvil. Alf byl další na řadě."

"To myslím věděl taky. Zrovna dneska ráno mi řekl, že s tebou nechce mluvit. Zato ale mluví od rána do večera s kdekým a teď právě zase někam zmizel s hromadou papírů pod paží, zase na nějakou přísně tajnou schůzku."

"Máš nějakou představu, k čemu se chystají?"

"Buď si jist, že k něčemu se chystají, a podle všeho ládujou těžkej kalibr. Můžeš to vzít jako výstrahu."

"A jestli můžu radit já tobě, buď hezky ten miloučkej, nevinnej andílek, kterej nic neví a nic by neprozradil. Mohlo by jít pěkně do tuhýho."

"A jestli půjde, Marshall, můžu si k tobě přijít pro radu, nebo aspoň pro lístek ven z města?"

"Nějak se dohodneme."

"Jestli mě ochráníš, dám ti všechno, co budu moct."

Marshall to poznal z jejího hlasu: to děvče má nahnáno. "Hele, já jsem se tě neprosil, aby ses do toho zamotala!"

"Já jsem se taky nikoho neprosila. Prostě v tom jsem. Brummela znám. Radši si za přítele vyberu tebe."

"Dobře, dám ti vědět, co se děje. Teď zavěs a dělej jakoby nic."

Poslechla.

Alf Brummel seděl v kanceláři Juleen Langstratové a společně prohlíželi objemné desky materiálů, které Brummel přinesl.

"Teď už toho má Hogan bohatě dost na celou přední stranu!" poznamenal Brummel nešťastně. "Vyčítala jsi mi, že mi tak dlouho trvá, než se postarám o Busche, a sama jsi celou tu dobu nechala Hogana, aby si dělal, co chce!"

"Jen klid, Alfe," konejšila ho. "Jen klid."

"Kdykoli si teď se mnou může přijít promluvit, jako se všemi ostatními. Co mu asi mám říct?"

Taková naivita ji poněkud překvapila. "Nic, samozřejmě!"

Brummel začal podrážděně přecházet sem a tam. "Ani nemusím, Juleen! Teď už je úplně jedno, co mu řeknu nebo neřeknu. Už má všechno, co potřebuje: ví o prodaných podnicích, má dostatek vodítek ohledně soudních prodejů domů, které neplatily daně, ví všechno o Omni a o Společnosti, má dobré informace o zpronevěrách na vysoké... má dokonce dost důkazů, aby mě mohl obvinít z neoprávněného zatčení!"

Potěšeně se usmála: "To tvoje děvče odvedlo dobrou práci."

"Většinu těch materiálů mi přinesla dneska. Prý si v nich začíná dělat pořádek. Zřejmě už se k něčemu chystá."

Pečlivě srovnala všechny papíry, uložila je zpět do desek a pohodlně se opřela. "Tohle miluju," řekla.

Brummel na ni jen užasle pohlédl a potřásl hlavou. "Jednou taky můžeš prohrát, nezapomeň. Všichni můžeme prohrát!"

"To se mi na tom právě líbí," vydechla blaženě. "Strašně ráda se utkávám se silným protivníkem. Čím je silnější, tím větší vzrušení to je. A nejsladší ze všeho je vítězství." Usmála se na něj s upřímnou radostí. "Alfe, pochybovala jsem o tobě, ty to víš, ale teď mohu říct, že ses držel skvěle. Myslím, že bys měl být u toho, až pan Hogan padne do pastí."

"Tomu budu věřit, až to uvidím."

"Jen se neboj, uvidíš to!"

Nastalo krátké období jakoby ticha před bouří a celé město Ashton vnímalo ten podivný klid. Nic se nedělo, nikdo s nikým nemluvil, lidé se míjeli, ale nepotkávali.

Přes den trávili Marshall a Bernice čas v redakci a dělali pořádek v materiálech. Jeden večer vzal Marshall Kate na večeři. Bernice trávila večery doma a snažila se číst nějaký román.

Alf Brummel dodržoval obvyklé úřední hodiny, ale ani Sáře, ani komu jinému neměl dohromady co říct. Langstratová byla nemocná, nebo se to aspoň říkalo, a její přednášky se pár dní nekonal.

Hank a Mary začínali mít pocit, že telefon snad má poruchu. Ještě nikdy nebyl tak dlouho zticha. Colemanovi byli na návštěvě u příbuzných mimo město. Forsythovi dělali inventuru ve skladu dříví. Také ostatní trávili čas každý svou běžnou prací.

Všude bylo takové nezvyklé ticho. Obloha byla zamlžená, slunce rozmazaná skvrna za oblačnou clonou, vzduch těžký a dusný, všechno ospalé, nehybné.

A přece v tom všem bylo cítit jakési zvláštní napětí.

Vysoko na kopci nad městem, na vybledlém pahýlu dávno mrtvého stromu, jako ohromný černý sup seděl Rafar, kníže Babylóna. Kolem stáli jeho pobočníci a čekali na jeho rozkazy, ale Rafar mlčel. Hodinu za hodinou, tvář zachmuřenou a napjatou, tiše seděl a zvolna přejížděl město svými žlutými očima.

Přesně naproti němu se na jiném kopci skrýval v lese Tal a jeho bojovníci. Také oni sledovali město, také oni vnímali ten klid před bouří, to zvláštní, mrtvé, zlověstné ticho.

Guilo, který stál kapitánovi po boku, ten pocit dobře znal. Během staletí to bylo vždy stejné.

"Teď už to může přijít kdykoli," ozval se. "Jsme připraveni?"

"Ne," přiznal otevřeně Tal s očima stále upřenými na město. "Ještě není shromážděn veškerý zbývající Boží lid. Ten, který shromážděn je, se nemodlí, ne dost. Nemáme ani potřebné množství bojovníků, ani potřebnou sílu."

"A černý mrak démonů nad doupětem Silného každým dnem sílí stonásobně."

Tal přejel očima oblohu nad Ashtonem. "Začloní oblohu od obzoru k obzoru."

Ze svého úkrytu měli dobrý výhled přes údolí a viděli svého protivníka na jeho mrtvém stromě.

"Za ta léta mu nijak neubýlo sil," poznamenal Guilo.

"Ten je plně připraven k boji," řekl Tal. "A může si vybrat podle chuti místo, čas, ty nejlepší ze svých bojovníků. Mohl by zaútočit na stovce front naráz."

Guilo jen zavrtěl hlavou. "Tolik jich uhájit nedokážeme."

V tu chvíli sem spěšně přiletěl posel. "Kapitáne," hlásil, sotva se dotkl země, "přináším zprávu z doupěte Silného."

Poslední dobou tam aktivita prudce stoupá. Démoni jsou stále neklidnější."

"Už to začíná," konstatoval Tal a jeho slova se rychle šířila řadami dozadu. "Guilo!"

"Ano, kapitáne?"

Tal si ho odvedl stranou. "Mám plán. Vezmeš si s sebou malý oddíl a půjdeš držet stráž nad tím údolím..."

Guilo neměl ve zvyku argumentovat s kapitánem, jenomže... "Malý oddíl? Aby držel stráž nad doupětem Silného?"

Porada pokračovala; Tal vysvětloval svůj plán, Guilo pochybovačně potřásl hlavou. Konečně se Guilo vrátil k ostatním, vybral si své bojovníky a zavelel: "Leťme!"

Křídla zavířila a dvacet pět andělů začalo klíkovat lesem, dokud se nedostali z dohledu a nemohli vzlétnout na volnou oblohu.

Tal ukázal na jednoho statného bojovníka: "Vystřídej Signu na stráži u kostela a řekni mu, ať přijde ke mně."

Pak určil dalšího posla. "Vyříd' Krionimu a Triskalovi, ať zburcuji Hanka k modlitbě, a ostatní Boží lid jakbysmet."
Za chvíli dorazil Signa.
"Pojď," řekl mu Tal. "Promluvíme si."

Hank a Mary trávili klidné odpoledne. Mary většinu času pracovala na zahrádce za domem a Hank opravoval plot na místě, kde nějaké děti prolomily díru. Jak tak Mary pátrala po plevelu mezi zeleninou, všimla si, že Hankovo kladivo se ozývá stále řidčeji a řidčeji, až konečně utichlo docela. Zvedla hlavu a spatřila Hanka, jak tam sedí, kladivo stále ještě v ruce, a modlí se.

V obličeji měl velmi neklidný, ustaraný výraz. "Je ti něco?" zavolala na něj.

Hank otevřel oči, ale nevzhlédl. "Je mi mizerně," řekl.

Přišla k němu. "Copak?"

Hank věděl, čím to bude. "Myslím, že to je od Pána. Cítím prostě, že je to opravdu vážné. Chystá se něco hrozného.

Zavolám Forsythovým."

V tu chvíli zazvonil telefon. Hank se k němu rozběhl. Byl to Andy Forsythe.

"Nezlob se, že volám, ale chtěl jsem se jenom zeptat, jestli necejtíš, že bysme se měli modlit. Já teda jo."

"Přijď hned, jestli můžeš," odpověděl Hank.

Plot bude muset počkat.

Slunce se sklánělo k západu. Hank, Forsythovi a několik dalších se modlilo. Andělské vojsko vyčkávalo. Rafar stále seděl na mrtvém stromě, oči mu v nadcházejícím šeru začínaly svítit, čelo zůstávalo stažené v zlověstné vrásky, prsty se zahnutými drápy nepřítomně bubnovaly o koleno. Za ním se začalo shromažďovat vojsko démonů, nabitých očekáváním, které napjatě naslouchalo, až zazní jeho rozkaz.

Slunce kleslo za kopce na západ od města. Obloha zahořela rudou záplavou.

Rafar seděl a vyčkával. Vojsko démonů vyčkávalo.

Julene Langstratová seděla ve své ložnici, nohy zkřížené v lotosové poloze východní meditace, oči zavřené, hlavu vztyčenou, zcela bez hnutí. Až na jedinou svíčku byla v místnosti naprostá tma. Zde, pod rouškou tmy, se odehrávalo její setkání s duchovními vůdci, s mistry z vyšších sfér. Hluboko pod prahem vědomí, ponořena do svého nitra, rozmlouvala s jistým poslem.

Očím její do sebe pohřížené duše se posel jevil jako bíle oděná dívka se světlými vlasy, které jí spadaly téměř až k zemi a neustále se vlnily v mírném vánku.

"Kde je nyní můj pán?" tázala se Langstratová.

"Drží stráž nad městem a vyčkává," odpověděla dívka. "Jeho vojska jsou k dispozici na tvůj pokyn."

"Vše je připraveno. Nechť očekává můj signál."

"Jak pravíš, má paní."

Dívka se vzdálila ladnými skoky půvabné gazely.

Posel se vzdálil, odporná černá stvůra s blanitými křídly. Letěl se vzkazem k Rafarovi, který stále nehybně seděl na mrtvém stromě.

Nad Ashtonem houstla tma. Svíčka se roztekla v jezírko vosku se skomírajícím plaménkem uprostřed; jeho slabé oranžové světélko z posledních sil zápasilo s inkoustovou tmou. Langstratová se pohnula, otevřela skelné oči, zvedla se z postele. Lehounkým dechnutím zhasla svíčku a ještě napůl v transu došla do obývacího pokoje, kde na konferenčním stolku hořela jiná svíčka. Vosk z ní stékal a tuhl do strašidelných krápníků, svírajících jako prsty fotografii Teda Harmela, na níž svíčka stála.

Langstratová pomalým, plynulým pohybem klesla na kolena vedle konferenčního stolku, hlavu vysoko vztyčenou, oči napůl zavřené. Zvolna, jako ve stavu beztíže, pozvedla ruce nad svíčku, jako by nad plamenem rozprostírala neviditelný baldachýn, a tu z jejích rtů potichoucně splynulo jméno starověkého božstva. A znovu. A znovu. Byl to drsný, hrdelní zvuk, jako by ze sebe chrtila hrsti kamínků, a s každým opakováním upadala do transu stále hlouběji. Znovu a znovu znělo to jméno temnou místností, stále rychleji, stále hlasitěji. Oči se jí rozšířily, otevřely dokořán, začaly žhnout, její tělo se rozechvělo, hlas se změnil v táhlé, děsivé kvílení.

Rafar to na svém stanovišti všechno slyšel. Jeho vlastní dech se prohloubil a unikal mu teď z nozder v oblacích páchnoucí žluté páry. Oči se mu zúžily, pazoury zkřivily.

Langstratová se kolébala a chvěla, oči upřené na plamen svíčky, a znovu, znovu, znovu opakovala to jméno.

A pak ztrnula.

Rafar vzhlédl, znehybněl v očekávání, naslouchal.

Čas se zastavil. Langstratová zůstala bez hnutí, ruce vztažené nad plamenem.

Rafar naslouchal.

Do úst a nosu Langstratové začal zvolna vnikat vzduch, její plíce se plnily, až náhle s divokým, niterným výkřikem nechala své ruce padnout dolů, jako když sklapne past, a zdusila plamen.

"Vpřed!" zavelel Rafar a stovky démonů s burácením vyrazily do noci jako mračno netopýrů, po rovné, nízké dráze přímo na sever.

"Pohleďte," ozval se jeden z andělů a Tal se svým vojskem spatřil cosi, co vypadalo jako roj černých včel, jako dlouhý pás dýmu na nočním nebi.

"Letí k severu," konstatoval Tal. "Pryč od Ashtonu."

Rafar se díval za svým oddílem, jak rychle mizí v dálce, a obnažil své tesáky v posměšném úšklebku. "Jen si lámej

hlavu, kapitáne nebeského vojska!"
"Postavte stráž k Marshallovi a Hankovi!" rozkázal Tal. "Probudte Boží lid!"
Stovka andělů se vnořila do spícího města.
Tal dosud rozeznával Rafara, jak stále ještě sedí na mrtvém stromě.
"Jen kdybych znal ty tvoje plány, kníže Babylóna," zamumlal.

Telefon probudil Marshalla z neklidného spánku. Hodiny ukazovaly 3:48. Kate, napůl probuzená, zamručela na protest. Marshall popadl sluchátko a zamumlal haló.

Chvilku nebylo vůbec možné zjistit, kdo vlastně volá a co říká. Hlas byl divoký, hysterický, na pokraji ječení.

"Hele, uklidněte se a mluvejte pomalejc, nebo zavěsím!" štěkl drsně. Pak náhle ten hlas poznal. "Tede? Jste to vy, Tede?"

"Marshalle..." ozval se Ted Harmel, "oni jdou po mně! Jsou tu všude!"

Ted už byl Marshall úplně vzhůru. Tiskl sluchátko k uchu a snažil se rozeznat, co to Ted blekotá. "Neslyším vás! Co jste říkal?"

"Vědí, že jsem mluvil! Jsou tu všude!"

"Kdo?!"

Ted začal nesrozumitelně ječet a vřiskat a jen z toho zvuku Marshallovi tuhla v žilách krev. Zašmátral na nočním stolku po bloku a tužce.

"Tede!" křikl do telefonu, až sebou Kate trhla, otočila se a upřela na něj oči. "Kde jste? Jste doma?"

Kate slyšela ze sluchátka pískat Tedovy výkřiky a ječení a šlo jí to na nervy. "Kdo to je, Marshalle?" chtěla vědět.

Marshall jí nemohl odpovědět; měl i beztoho dost práce s tím, aby dostal nějakou odpověď z Harmela. "Tede, slyšíte, řekněte mi, kde jste!" Pauza. Další výkřiky. "Jak se k vám odsud jede? Jak se k vám jede, povídám?" Marshall začal spěšně něco psát. "Jestli můžete, zkuste se odtamtud dostat..."

Kate naslouchala, ale nerozuměla, co ten na druhém konci drátu říká.

"Poslechněte, bude mi to tam trvat nejmíň půl hodiny, a to ještě jestli najdu otevřenou benzínku," pokračoval Marshall.

"Ne ne, přijedu určitě, hlavně vydržte. Tede? Tede, slyšíte mě?"

"Kdo je to Ted?"

"Dobře," řekl Marshall do telefonu. "Jen chvilku počkejte, už tam jedu. Hlavně klid. Nashledanou."

Zavěsil a vyskočil z postele.

"Kdo to prosím tě byl?" chtěla se už konečně dozvědět Kate.

Marshall popadl svoje oblečení a začal ho házet na sebe. "Ted Harmel, vzpomeň si, říkal jsem ti o něm..."

"Přece tam nepojedeš teď v noci!"

"Ten chlap se chystá zbláznit nebo něco, nevím."

"Koukej si zase lehnout!"

"Kate, já tam musím! O tenhle kontakt si nemůžu dovolit přijít."

"Ne! To nemyslíš vážně!"

Ale Marshall to myslel vážně. Políbil Kate na rozloučenou, dřív než se jí podařilo uvěřit, že opravdu někam jde, a byl pryč. Chvilku seděla na posteli jako omráčená, pak sebou rozzlobeně hodila na záda a hleděla do stropu. Zvenku slyšela auto, jak couvá k brance a pak se prudce rozjíždí do noci.

kapitola 24.

Marshall projel Windsorem a pokračoval ještě kus cesty za něj, celkem asi pětáctýřicet kilometrů k severu. Překvapilo ho, jak blízko od Ashtonu Ted Harmel vlastně bydlí, zvláště když se předtím setkali v horách asi o sto padesát kilometrů dále. Ten člověk je určitě blázen, pomyslel si Marshall, a já jsem možná stejnej blázen, že vždycky udělám přesně to, co mi řekne. Vždyť je to jasnej paranoik, případ pro psychiatra.

No jo, ale jak na něj nedbat, když mluví tak, jako dneska! Mimoto je to příležitost, jak s ním znovu navázat kontakt po tom jediném rozhovoru, kterej byl ochotnej mi poskytnout.

Marshall musel několikrát couvat a dost dlouho mu trvalo, než se trochu zorientoval ve spleti neoznačených uliček.

Když se konečně dostal k menšímu dřevěnému domku na konci dlouhé šterkové cesty, už se na východním obzoru rýsoval proužek růžového světla. Trvalo mu to sem hodinu a půl. Ano, tady stojí ten starý Valiant. Marshall zajel za něj a vystoupil.

Přední dveře domu byly dokořán. Okno vedle nich rozbité. Marshall se mírně přikrčil za svůj vůz a chvilku obhlížel situaci. Ten pocit, který se ho teď valem zmocňoval, se mu ani trochu nelíbil; přesně takhle se mu svíraly všechny vnitřnosti tu noc, kdy Sandy utekla - a tak jako tehdy, ani dnes se nezdálo, že by k tomu byl nějaký jasný, vnější důvod. Moc nerad si to připouštěl, ale měl strach jít jen o krok dál.

"Tede?" zavolal, ne příliš nahlas.

Žádná odpověď.

Tohle vůbec nevypadalo dobře. Marshall se přinutil obejít auto a dojít pěšinkou ke dveřím. Pohyboval se velice pomalu a opatrně, oči i uši nastražené. Kromě bušení vlastního srdce však neslyšel nic. Pod nohama mu zakřupaly

střepey z rozbitého okna - znělo to strašně hlasitě.

No tak, Marshall, práskni do toho! "Tede?" zavolal dovnitř otevřenými dveřmi. "Tede? Tady Marshall Hogan." Žádná odpověď, ale ten dům určitě Tedův je. Tady visí na věšáku jeho bunda; a na stěně obývacího pokoje nad stolem je zarámovaná přední stránka Věstníku.

Odvážil se dovnitř.

Všude byl hrozný nepořádek. Nádobí z kredence v rohu někdo rozházela po celé podlaze, pod velkým kusem spadlé omítky u jedné zdi ležela rozbitá židle. Z lustru byly vytlučené všechny žárovky, v knihovně nezůstala jediná knížka, okno v boční zdi bylo také vyražené.

A Marshall to cítil, stejně silně jako tehdy: tu ledovou, intenzivní hrůzu, která na člověka padne jako zákeřná šelma. Snažil se nevšímat si toho, setřást to ze sebe, ale nepomáhalo to. Dlaně měl lepkavé potem, dělalo se mu mdlo. Rozhlédl se po nějaké zbrani a uchopil pohrabáč od krbu. Tak, Marshall, a teď pěkně tiše, drž se zády u zdi, a kolem rohů opatrně. Tady uvnitř byla tma dost hustá, stíny úplně černé. Snažil se nepospíchat, nechat oči, aby přivykly. Marně šátral po nějakém vypínači.

Šikmo vzadu nad ním se tiše pohnulo černé blanité křídlo. Potměšilé žluté oči sledovaly každý jeho pohyb. Tu i tam, po celé místnosti, v rozích stropu, na nábytku, přichycení na zdech jako mouchy, čekali démoni. Někteří se občas uchechtli; jiným kapala z tesáků krev.

Marshall se doplížil k psacímu stolu v rohu a přes kapesník, aby nezanechal otisky, otevřel zásuvky. Nikdo v nich ničím nehýbal. Marshall znovu pevně sevřel pohrabáč a pokračoval dál do domu.

I v koupelně bylo všechno vzhůru nohama, zrcadlo rozbité, umývadlo i podlaha plné střepů.

Zády ke zdi se pomalu kradl chodbou.

Stovky párů žlutých očí ho napjatě pozorovaly. Občas si některý démon odkašlal a z vlhké tlamy mu unikl obláček páry.

V ložnici na něj čekali ti nejodpornější. Drželi se na stropě, na zdech, ve všech koutech a nespouštěli oči ze dveří. Jejich dech zněl, jako když se vleče fetěz bahnem plným drobných kamínků.

Z místa, kde stál, viděl Marshall pouze jeden roh postele. Opatrně postupoval dál; často se ohlížel za sebe a dokonce i nad sebe.

Jakmile vstoupil do dveří, rázem se mu do mysli vtiskla jediná scéna jako fotografie. Vteřina se zdála věčností, jak tam tak stál a jenom oči mu tékaly od krví potřísněného prostěradla a Tedovy rozbité hlavy k velikému revolveru, který Tedovi dosud visel v bezvládné ruce.

Rachot! Jekot! Obnažené tesáky! Démoni vyrazili jako blesk ze svých stanovišť v rozích, na zdech, v každém koutě a vrhli se na Marshallovo srdce.

Oslepující záblesk! A znovu! A znovu! Vzduchem se začaly míhat oblouky žhavého bílého světla, řehavá ostří, která kosila houfy démonů jako hustý porost. Rozseknutá těla se rychle vytrácela; jiní démoni explodovali a zmizeli v oblacích červeného dýmu. Stále ještě se démoni odevšad valili proudem na toho osamělého človíčka, který tu stál v bezdůvodné hrůze, nyní však onoho človíčka znenadání obklopovali čtyři nebesští bojovníci oděni v zářivá roucha, křišťálová křídla rozprostřená nad svým světcem jako baldachýn a jejich meče pracovaly tak rychle, že vypadaly jako pohyblivé světelné štíty.

Vzduch se naplnil ohlušujícími výkřiky nestvůr, jak se ostří zakusovala do boků, krků, trupů a démon za démonem padal k zemi a mizel jako pára. Nathan, Armoth a dva další andělé, Senter a Krí, dělali výpady, otáčeli se, manévrovali, jednoho démona odrazili, jiného rozťali, sekali kolem sebe na všechny strany. Odlesky jejich mečů se kmitaly po stěnách, tak jasné, že všechny barvy v jejich světle bledly.

Nathan nabodl jednoho démona a vymrštil ho střechou vzhůru, kde za sebou nechával stopu rudého dýmu, dokud se nevytratil. Pravicí pracoval mečem; levicí chytal demony za kotníky.

Armoth a Senter vpadli do nepřátelských řad jako dva blesky a démoni klesali kolem nich vpravo i vlevo. Krí přiskočil k Marshallovi a chránil ho svými křídly.

"Tlačte je zpátky," volal Nathan a začal točit levicí plnou démonů nad hlavou. Cítil, jak narážejí o těla svých spolubojovníků, jako když se jede tyčkou po kovovém plotě.

Démoni se stahovali zpátky. Polovina jejich oddílu a polovina jejich bojového nadšení byla ta tam. Nathan, Armoth a Senter se začali pohybovat kolem Marshalla v těsné spirále a dál kosili jejich ochabující řady.

Jeden démon s výkřikem hrůzy vyrazil k obloze. Senter se za ním vrhl jako dravec a urychleně ho zprovodil ze světa. Zůstal pak ještě chvíli nad domem, kde zručně chytal a ničil všechny prchající demony jako tenista prudce letící míčky. A pak, téměř stejně náhle jako to začalo, bylo po všem. Žádný démon v domě nezbýval; žádný z nich neunikl.

Nathan přistál v chodbě, složil křídla a světlo kolem něj pohořelo. "Tak jak to s ním vypadá?" ptal se.

"Ještě se nevzpamatoval z otřesu, ale jinak je v pořádku," odvětil Krí s úlevou. "Stále ještě má pevnou vůli bojovat."

Armoth přistál vedle něj a sklonil se nad tím, co zbylo z Teda Harmela. Senter se k němu připojil.

Armoth potřásl hlavou. "Jak Tal říkal, Rafar si může vybrat čas i místo podle svého," povzdychl si.

"Teda Harmela už ovládali a trápili dlouhou dobu," řekl Senter.

"Drží někdo stráž nad Kevinem Weedem?" ptal se Nathan.

V Armothově hlase bylo znát mírnou zvědavost, když odpověděl: "Ke Kevinovi poslal Tal Signu."

"Signu? Cožpak ten neměl na starost kostel?"

"Tal asi změnil plán."

"Inu, pojďme se teď postarat o Marshalla," vrátil se Nathan k bezprostředním úkolům.

Marshall se konečně trochu vzpamatoval. Chvilku už si opravdu myslel, že propadne panice, poprvé ve svém životě.

No, tak to by mi teď ještě scházelo, pomyslel si. Ještě pár minut se uklidňoval a uvažoval. S Harmelem už nenadělá nic.

Ale co ostatní?

Vrátil se do obývacího pokoje a našel telefon. Uchopil sluchátko přes kapesník, tužkou vytočil číslo a nechal se spojit s policejní stanicí ve Windsoru, která byla naštěstí blíže než ashtonská. Coši Marshallovi řikalo, že Brummel a jeho hoši by na tento případ nebyli zrovna ti praví.

"Volám anonymně," řekl. "Hlásím nález mrtvého, má prostřelenou hlavu, pravděpodobně sebevražda..."

Popsal policistovi cestu a zavěsil.

Pak urychleně odjel.

O několik kilometrů dál k severu zajel s Buickem k benzínové pumpě, u níž byla telefonní budka. Nejprve zavolał Eldonu Strachanovi. Nikdo to nezvedal.

Pak se nechal spojit s Věstníkem. Bernice už by tam mohla být. No tak, holka, zvedni to!

"Ashtonský Věstník." Byla to Carmen.

"Tady Marshall, Carmen. Dej mi Bernici, prosím tě."

"Jistě."

Bernice okamžitě zvedla telefon na svém stole. "Ahoj Marshall, co je, jsi marod?"

"Dělej jakoby nic, Bernie," řekl Marshall. "Mám pro tebe špatný zprávy."

"No tak si vezmi aspirin nebo něco."

"Hodná holka. Tak se drž a poslouchej. Zrovna jedu od Teda Harmela. Napálil si kulku do hlavy. Brzy ráno mi volal, choval se jako šílenec, říkal, že po něm někdo jde, tak jsem tam jel a před chvílí jsem ho našel. Vypadalo to tam, jako by se s něčím rval na život a na smrt. Celej barák je vzhůru nohama."

"Takže jak je ti doopravdy?" ptala se Bernice a Marshall věděl, že tohle je její životní herecký výkon.

"Trochu mě to vzalo, ale jinak dobrý. Zavolał jsem do Windsoru na policii, ale radši jsem tam na ně nečekal. Teď jsem kus od Windsoru na třicátý osmý dálnici. Chci zajet ke Strachanovi a podívat se, co je s ním, a chtěl bych, aby ses ty zašla mrknout k Weedovi. Nerad bych, aby kvůli mně zařvali další lidi."

"Ty - ty myslíš, že by to mohlo být nakažlivé?"

"To zatím nevím. Harmel byl trochu cvok; třeba je to izolovanej případ. Ale vím, že se Strachanem o tom musím mluvit a nerad bych, aby se kvůli tomu čekalo s tím Weedem."

"Dobře, já to dneska udělám."

"Do odpoledne bych měl bejt zpátky. Bud', prosím tě, opatrná."

"Hlavně ty na sebe dávej pozor."

Marshall se vrátil do auta a podíval se do mapy, kudy se nejlépe dostane ke Strachanovi. Cesta mu trvala další hodinu, ale konečně se už blížil po šterkové cestě k onomu malebnému venkovskému stavení.

Šlápl prudce na brzdu. Buick sklouzl po šterku a s trhnutím zastavil. Marshall otevřel dveře a podíval se znovu, s lepším rozhledem. Ano, je to tak.

I tento dům má vytlučená okna. Vlastně by teď už měla štekát kolie, ale všude je mrtvé ticho.

Marshall nechal auto stát a tiše se vydal k domu. Nikde se nic neozývalo. Boční okna byla také vytlučená; Marshall si však všiml, že tady jsou rozbitá zvenku, ne zevnitř jako u Teda. Obešel dům a podíval se na parkoviště za ním. Žádný vůz. Začal se modlit, aby Eldon a Doris byli pryč a co nejdál od toho všeho, co se tu děje.

Obešel dům i z druhé strany, pak vystoupil na zápraží a zkusil přední dveře. Byly zamčené. Nahlédl dovnitř oknem - sklo chybělo téměř úplně - a spatřil nepředstavitelnou spoušť. Ten dům někdo důkladně vybilil.

Marshall opatrně prolezl oknem do kdysi tak půvabného obývacího pokoje. Nyní tu bylo všechno v žalostných troskách. Nábytek zpřevrácený, polštářky z gauče rozpárané, konferenční stůl rozštípaný na kusy, stojací lampa rozbitá, veškeré věci vytaháné ze skříní a rozházené.

"Eldone!" zavolał Marshall. "Doris! Jste doma?"

Jako bych čekal, že mi někdo odpoví, pomyslel si. Ale co je to támhle na tom zrcadle? Šel se podívat blíž. Někdo vzal červenou barvu... nebo je to krev? Marshall se naklonil těsně k zrcadlu a s úlevou rozeznal charakteristický pach barvy. Nicméně někdo na to zrcadlo napsal obscénní, nenávistnou hrozbu.

Věděl, že bude muset prohledat všechny místnosti v domě, a čemu se momentálně nejvíce divil bylo, že necítí stejnou hrůzu jako u Teda. Asi už začíná být otupělý. Možná už prostě ani nevěří, že to všechno je skutečnost.

Prohledal celý dům, přízemí, patro a dokonce i sklep, ale žádný děsivý objev ho tam nečekal a z toho měl opravdu radost. Nezměnilo to však nic na jeho obavách, napětí a nevyjasněných otázkách. Samozřejmě, oba případy se podstatně liší, ale přesto je tu příliš mnoho společného. Stál znovu v obývacím pokoji, rozhlížel se kolem sebe a uvažoval, jestli tu může být nějaká souvislost. Ovšem, Harmel i Strachan mu posloužili v jeho pátrání a oba se mohli stát terčí zastrašování. Avšak Harmel ve své šílené úzkosti mohl nadělat škodu ve svém domě sám, ve snaze se bránit tomu čemusi, co ho napadlo, zatímco škoda u Strachanových byla očividně dílem vandalů, nějakých ničemů, kteří měli za úkol nahnat mu strach. Ano, strach, to je právě jedna souvislost. Ať už měl útok jakoukoli podobu, zřejmě měl u Harmela i u Strachana docílit, aby se báli. Proč ale...

"Stát, ani hnout! Policie!"

Marshall strnul, ale aspoň zašilhal ven otevřeným oknem. Venku na zápraží stál policista a mířil na něho pistolí.

"Nebojte se, neuteču," zavolał Marshall uklidňujícím tónem.

"Zvedněte obě ruce nad hlavu tak, aby byly jasně viditelné!" nařídil policista.

Marshall poslechl. "Jmenuju se Marshall Hogan a jsem vydavatel Ashtonského Věstníku a přítel Strachanových."

"Zůstaňte na místě. Budu potřebovat nějaký průkaz totožnosti, pane Hogan."

Marshall popisoval předem všechno, co udělá. "Tak to musím sáhnout tady do zadní kapsy, vidíte? Tam mám prkenici. Hodím vám ji tady tím oknem."

Ted už stál na zápraží druhý policista a také na něj mířil. Marshall hodil peněženku oknem ven a první policista ji zvedl. Prohlédl si novinářskou průkazku. "Co tu děláte, pane Hogan?"

"Snažím se zjistit, co se to k čertu stalo s Eldonovým domem. A taky bych rád věděl, co se stalo s Eldonem a Doris, jeho ženou."

Policista byl s jeho novinářskou průkazkou spokojen a maličko povolil v ostražitosti, ale jeho kolega na Marshalla mířil dál.

První policista zkusil dveře, pak se zeptal: "Jak jste se tam dostal?"

"Tadyhle oknem," odpověděl Marshall.

"Dobrá, pane Hogan, tak já vás teď požádám, abyste opatrně a velice pomalu zase tím oknem vylezl ven. Držte, prosím, obě ruce tak, aby byly dobře viditelné."

Marshall poslechl. Sotva byl venku, otočil ho druhý policista čelem ke zdi a prohlídal ho.

"Vy jste z Windsoru?" ptal se Marshall.

"Windsorský policejní okrsek," odpověděl policista stručně a s těmi slovy uchopil Marshalla za zápěstí, jedno po druhém, a nasadil mu pouta. "Jste zatčen, pane Hogan. Máte právo neodpovídat na otázky..." Marshallovi se honila hlavou spousta jeho vlastních otázek a měl sto chutí oba policisty rozcupovat na kousky, ale věděl, že nejlepší bude neříkat ani slovo.

kapitola 25.

Bernice zavolala Kevinovi okamžitě potom, co Marshall položil telefon, ale nikdo se nehlásil. Zřejmě bude v práci.

Zalistovala v notýsku a našla číslo na dřevařskou společnost bratří Gorstových.

Sdělili jí, že Kevin Weed dnes nepřišel do práce a že mu má říct, pokud s ním bude mluvit, aby se koukal urychleně dostavit, jinak bude bez místa.

"Děkuji vám, pane Gorst."

Zavolala hospodu "U zeleného stromu" v Bakeru. Hostinský Dan zvedl telefon.

"Jo," řekl jí, "dneska ráno tu byl, jako vždycky. Ale měl mizernou náladu. Nakonec se popral s nějakým svým kámošem a musel jsem je oba vyhodit."

Bernice mu nechala číslo do Věstníku, kdyby se Kevin ještě ukázal, pak zavěsila a na chvíli se zamyslela. Zajet do Bakeru by se koneckonců dalo a rozkaz je rozkaz. Prošla si svůj dnešní rozvrh a pokusila se do něj cestu nějak zapracovat.

"Carmen," řekla a sundala z věšáku svůj kabát, "asi už dneska nepřijdu. Kdyby volal Marshall, řekni mu, že jsem šla vyřídit to, co chtěl."

"Jasně," souhlasila Carmen.

Baker byl asi pětadvacet kilometrů na sever po 27. dálnici, dům, kde bydlel Kevin, asi o tři kilometry blíž. Bernici nedalo mnoho práce ho najít, to staré, sluncem vybělené skladiště, vyplněné ubohými chátrajícími ložnicemi. Nos jí okamžitě prozradil, že kanalizace dosluhuje.

Vystoupila po dřevěných schodech na nakládací plošinu, která nyní sloužila jako vstupní hala. Překvapilo ji, jaká je uvnitř tma. Když se podívala chodbou, viděla jedny dveře vedle druhých. Tohle nejsou byty, to jsou kabinky!

Nahoře se ozvaly kroky a blížily se k ní po schodišti přímo za jejími zády. Nepatrně pootočila hlavu a spatřila jakéhosi nevábne vyhlížejícího mladíka, vyzábělého, uhrovaného, v černé kožené bundě. Okamžitě se rozhodla, že musí nutně něco vyřídit na opačném konci chodby, a vyrazila tam.

"Ahoj kočko," zavolal na ni. "Hledáš někoho?"

Honem, Bernice! "Ne, jen jdu na návštěvu, díky."

"Tak hezkou návštěvu!" odpověděl a hltal ji očima.

Spěšně se vydala chodbou a zoufale si přála, aby nevedla ke slepému konci. Neohlédla se, ale cítila, že ji ten mladík stále pozoruje. Počkej, Marshall, tohle ti vytmavím!

Ke své nemalé radosti našla na konci chodby ještě jedno schodiště. Kevinův byt měl číslo přes dvě stě, proto se pustila po schodech nahoru. Byly staré, dřevěné, osvětlené jedinou žárovkou, která visela ve velké výšce na nějakém trámu. Asi tak před třiceti lety se někdo zřejmě pokusil tu vymalovat. Stoupala vzhůru, snažila se ignorovat nechutné nápisy všude kolem, a její stěží otevřené duté klapaly o sešlápaná prkna.

Dostala se do chodby v prvním patře a vydala se zpátky podle klesajících čísel na dveřích. Zpoza některých dveří byly slyšet televizní seriály, rockové stanice, manželské hádky.

Konečně našla Kevinovy dveře a zaklepala; zevnitř se nic neozvalo. Na její zaklepání však klika povolila a dveře se začaly pomalinku otvírat. Trochu jim pomohla.

Místnost za nimi byla v hrozném stavu. Bernice už viděla byty lecjakých lidí, ale v tomhle by snad Kevin bydlet nemohl - vždyť to tu vypadá, jako by se tu přehnal hurikán!

"Kevine?" zavolala.

Nikdo neodpovídal. Vešla dovnitř a zavřela za sebou.

Tohle musel být vandalismus. Kevin toho moc neměl, ale co měl, to někdo rozházel po celé podlaze, polámal, rozsypal, roztřískal. Všude se válely papíry a různé drobnosti, polní lehátko v koutě bylo převrácené, kuchyňský kout plný

střepů z těch pár kousků laciného nádobí. Kevinově kytarě někdo prošlápl zadní stěnu a ze stropního lustru vytloukl žárovky. Pak spatřila nápis sprayem, který se táhl přes celou stěnu - neuvěřitelně obscénní hrozbu. Dlouhou dobu se nedokázala ani pohnout. Měla strach. Nebylo tak těžké si domyslet, kdo je teď další na řadě. Ptala se v duchu, co asi Marshall našel u Strachanových, jak asi vypadá její vlastní byt, a pak si uvědomila, že ani policie se nedá zavolat - policie je s nimi.

Konečně potichu vyklouzla z bytu, rychle napsala Kevinovi vzkaz pro případ, že by se tu ještě někdy objevil, a zasunula ho do skříně těsně nad klikou. Rozhlédla se na obě strany a pak se vydala zpátky ke schodům. V polovině schodiště se muselo zahnout kolem rohu na odpočívadlo. Bernice si zrovna říkala, jak nerada zrovna na takovémhle místě chodí kolem rohu a jak je tu mizerné osvětlení, když...

Z dolní poloviny schodiště na ni vyrazila temná postava. Stěna zaduněla, jak do ní narazila zády, zuby jí cvakly o sebe. Ten chlap v kožené bundě! Hrubá, špinavá ruka ji popadla za blůzu a divoce jí smýkla ke straně. Cítila, jak se látka trhá, zavravorala. Něco jí uhodilo do levého ucha, bylo to jako když jí tam vybuchne bomba. Jako v mlze nad sebou viděla obličej, zkřivený strašlivou nenávistí.

Padala. Zachytila se dřevěné stěny, ale ruce ji nechtěly poslouchat, povolily, sesunula se podél zdi na zem. Proti jejímu obličejí se vynořila ohromná černá bota, brýle křuply, hlava jí práskla dozadu o stěnu. Přestala cítit bolest. Vnímala jenom, jak se její tělo zmítá - pořád ještě do ní kopal.

Klap klap klap klap klap klap klap - už utekl.

Všechno se s ní točilo, hlava se jí kymácela, na podlaze viděla krev a rozbité brýle. Sklouzla podél zdi, stále ještě cítila tu pěst v uchu a botu v obličejí, slyšela, jak jí z úst a z nosu kape krev. Podlaha ji přitahovala jako magnet, až jí hlava se zaduněním klesla na prkna.

Zasténala, v ústech jí zachrčela krev. Vyplivla ji, zvedla hlavu a napůl vykřikla, napůl zaúpěla.

Kdesi nahoře začala prkna dunět a praskat pod mnoha kroky. Slyšela, jak lidé křičí, nadávají, dupou po schodech dolů. Nemohla se pohnout, napůl omámená, zvuk a světlo se objevovaly a vytrácely, byly tu, mizely. Cítila, jak ji kdosi uchopil, nese, kolébá. Teď jí otfeli ústa. Přikryli ji. Někdo jí otírá obličej vlhkým ručníkem. Ústa měla plná krve, znovu ji vyplivla. Zaslechla novou nadávku.

Marshall stále ještě neodpověděl na jedinou otázku, ačkoli se detektiv z Windsorského policejního okrsku nepřestával snažit z něj něco vymámit.

"Človče, tady mluvíme o vraždě!" naléhal detektiv. "Víme ze spolehlivého pramene, že jste byl v Harmelově domě dnes brzy ráno, to znamená téměř v době, kdy nastala smrt. Co nám k tomu řeknete?"

Ten trouba se narodil včera, myslel si Marshall. To víš že jo, ty hajzlíku, já ti o tom budu vyprávět, abyste mě mohli pověsit. Čerta starýho to byla vražda!

Co mu však dělalo opravdu starost, bylo, kdo je ten "spolehlivý pramen" a jak ten spolehlivý pramen věděl nejenom to, že byl u Harmela, ale také že ho policie najde u Strachanových. Tím si teď lámal hlavu především.

"Takže stále ještě nehodláte na nic odpovídat?" ptal se detektiv.

Marshall se nenamáhal ani zavrtět hlavou.

"No dobrá," pokrčil detektiv maličko rameny. "Tak mi aspoň dejte jméno vašeho právního zástupce. Budete ho potřebovat."

Marshall žádného právního zástupce neměl a nedokázal si ani vzpomenout na nějakého, kterého by mít chtěl. Pomalu se z toho začínala stávat soutěž v trpělivosti.

"Spence," zavolal policista z vedlejší kanceláře, "máš tu hovor z Ashtonu!"

Detektiv zvedl telefon na svém stole. "Nelson. Ahoj, Alfe! Co se děje?"

Že by Alf Brummel?

"Jo," řekl detektiv. "Je zrovna tady. Chceš s ním mluvit? S námi rozhodně mluvit odmítá." Nabídl sluchátko Marshallovi. "Alf Brummel."

Marshall uchopil sluchátko. "Jo, Hogan."

Alf Brummel předstíral ohromení a úděs. "Marshalle, co se to tam prosím tě děje?"

"Na tuhle otázku nemůžu odpovědět."

"Říkali mi, že Teda Harmela někdo zavraždil a že tě tam mají jako podezřelého. Je to pravda?"

"Na tuhle otázku nemůžu odpovědět."

"Marshalle... poslechni, já volám, abych zjistil, jestli bych ti nemohl nějak pomoci. Já jsem si jist, že došlo k omylu a že s tím půjde něco dělat. Proč jsi u toho Harmela vůbec byl?"

"Na tuhle otázku nemůžu odpovědět."

Teď už se Brummel rozzlobil. "Marshalle, prosím tě, nemůžeš na chvilku zapomenout, že jsem policista? Taky jsem tvůj přítel, ne? Chtěl bych ti pomoci!"

"Tak to udělej."

"Vždyť dělám, co můžu! Víš co, dej mi zase prosím tě detektiva Nelsona. Snad se nějak dohodneme."

Marshall podal sluchátko zpět Nelsonovi. Nelson a Brummel spolu chvíli mluvili a znělo to, jako by se navzájem velice dobře znali.

"No, možná s ním naděláte víc než já," řekl Nelson celkem přívětivě. "Ale jo, proč ne? Cože? Jo, dobře." Nelson pohlédl na Marshalla. "Má telefonát na druhé lince. Asi se za vás zaručí a myslím, že by mohl převzít jurisdikci ve vašem procesu, pokud k nějakému dojde."

Marshall vědoucne přikývl. Teď ho má Brummel tam, kde ho chtěl mít. Pokud k nějakému dojde! O to už se Brummel postará, aby došlo. Copak to asi bude tentokrát, případ bandy, znásilňující malé děti, kde byli Harmel a Hogan členy a

kde došlo ke gangsterskému vyřizování účtů?

Nelson slyšel, jak se Brummel vrací na linku. "Haló? Jo, jistě." Podal sluchátko znovu Marshallovi.

Brummellův hlas zněl nešťastně. "Marshalle, teď mi volalo požární oddělení. Právě posílali do Bakeru sanitku. Jedná se o Bernici; někdo ji napadl."

Marshall by si nikdy nepomyslel, že někdy bude doufat, že Brummel lže. "Co je s ní? Pověz mi víc!"

"Víc toho vědět nebudu, dokud se nevrátí, což by nemělo dlouho trvat. Poslechni, Marshalle, já jsem se za tebe zaručil, takže tě propouštět s tím, že nad tebou přebírám dohled. Vrať se, prosím tě, rovnou do Ashtonu a mohl by ses stavít u mně v kanceláři asi tak ve tři?"

Marshall s námahou spolkl všechno, co mu toužil říct, a měl pocit, že se tím zalkne. "Neboj, Alfe, budu tam. Nic mě nezastaví."

"Výborně, tak zatím!"

Marshall vrátil sluchátko Nelsonovi.

Nelson se usmál a řekl: "Dovezeme vás zpátky k vašemu autu."

Mladík v kožené bundě byl zpátky v Ashtonu. Hnal se ulicemi a uličkami jako posedlý, ohlížel se přes rameno, prudce oddechoval, křičel hrůzou.

Na jeho zádech se vezlo pět ukrutných démonů, spáry pevně zaťaté do jeho masa. Zalézali do jeho těla a zase se vynořovali, vláli za ním jak nestvůrné pijavice. Nebyli však pány situace. Také oni měli strach.

Těsně nad nimi a jejich obětí se vznášelo šest andělů s tasenými meči. Přesouvali se sem i tam, doleva, doprava, kam bylo třeba, aby navigovali demony tím správným směrem.

Démoni syčeli a prskali a oháněli se šlachovitými rukama.

Mladík kolem sebe v běhu mával, jako by honil mouchy.

Mladík a démoni doběhli na roh. Pokusili se zahrnout doleva. Andělé jim zahradili cestu a pobídlí je špicemi mečů doprava. S výkřiky hrůzy a děsivým kvílením se démoni pustili doprava.

Teď už démoni žebroňovali o milost. "Ne! Nechte nás!" škemrali. "Nemáte právo!"

Na konci ulice se objevili Hank Busche a Andy Forsythe, kteří dnes dělali modlitební procházku městem společně.

Po jejich boku kráčeli Triskal, Krioni, Seth a Scion. Všichni čtyři zpozorovali, co to k nim jejich spolubojovníci ženou, a hned byli celí nedočkaví.

"Čas na další praktickou lekci pro Božího služebníka," poznamenal Krioni.

Triskal jen zakýval na demony prstem: "Tak pojdte, pojdte!"

Andy vzhledl a spatřil mladíka na konci ulice první. "No...!"

"Copak?" zeptal se Hank, když viděl jeho obličej.

"Na něco se připrav. Běží sem Bobby Corsi!"

Hank se mimoděk trochu přikřivil, když spatřil to divoce vyhlížející stvoření, které sem běželo, oči plné hrůzy a šermovalo rukama kolem sebe, jako by zápasilo s neviditelnými nepřáteli.

"Opatrně," varoval Andy, "mohl by bejt nebezpečnej."

"Výnikající!"

Zastavili se a čekali, co Bobby udělá.

Bobby je spatřil a vykřikl v ještě větší hrůze: "Ne! Ne! Nechte nás!"

Nebeští bojovníci byli sami o sobě dost zlí, ale s Hankem a Andym démoni teprve nechtěli mít nic společného. Smýkli Bobbym kolem dokola a pokusili se utéct zpátky, ale šest andělů jim okamžitě uzavřelo cestu.

Bobby se zarazil na místě. Pohlédl do prázdna před sebe, pak na Hanka a Andyho, pak znovu na své neviditelné nepřátele. Začal ječet, ruce se mu třáslly, prsty křečovitě ohnuté, skelné oči mu lezly z důlků.

Hank a Andy se k němu opatrně přiblížili.

"Klid, Bobby," řekl Andy konejšivě, "my ti nic neuděláme."

"Ne!" ječel Bobby. "Nechte nás! Dejte nám pokoj!"

Jeden z andělů rýpl do jednoho démona špičkou meče.

"Aúúú!" vykřikl Bobby bolestně a klesl na kolena. "Nechte nás, nechte nás!"

Hank rychle pokročil dopředu a řekl pevně: "Ve jménu Ježíše Krista ti prikazuji, buď zticha!" Bobby zaječel ještě jednou. "Buď zticha!"

Bobby se utišil, zůstal klečet na chodníku a dal se do pláče.

Hank se k němu sklonil a řekl mírně: "Bobby, slyšíš mě?"

Jeden z démonů přiklopil Bobbymu ruce přes uši. Bobby Hankovu otázku neslyšel.

Duch Boží však na to Hanka upozornil. "Démone, ve jménu Ježíše Krista, pusť mu ty uši!"

Démon překvapeně ucukl rukama.

"Bobby?" ptal se Hank znovu.

Tentokrát Bobby odpověděl. "Jo, slyším."

"Chceš, aby tě Pán Ježíš od těch démonů osvobodil?"

Jeden z démonů okamžitě odpověděl: "Ne! Ne! Ten patří nám!" a Bobby ta slova křikl Hankovi rovnou do obličeje:

"Ne! Ne! Ten patří nám!"

"Ticho, démone! Mluvím s Bobbym."

Démon zmlkl a uraženě couvl.

"Zrovna jsem udělal něco děsného," zamumlal Bobby. Znovu se dal do pláče. "Musíte mi pomoci... Já se z toho furt nemůžu dostat..."

Hank se polohlasem obrátil k Andymu. "Měli bychom ho vzít někam, kde na to budeme mít klid a kde bude moct řídit, když nebude zbylí."

"Do kostela?"

"Tak pojď, Bobby."

Vzali ho v podpaží, pomohli mu vstát a ti tři, a těch pět, a těch šest, a ti čtyři se vydali ulicí vzhůru.

Marshall projel Bakerem a rychle objel dům, kde bydlel Kevin. Nezdálo se, že by se tam něco dělo, proto pokračoval do Ashtonu. Před nemocnicí stála sanitka a jeden zdravotník do ní zrovna ukládal nosítka. "Je na ošetřovně, třetí dveře od vchodu," poradil Marshallovi.

Marshall vrazil do dveří a během vteřiny vyhledal správnou místnost. Jak vcházel, zrovna zaslechl Bernici zasténat. Ležela na stole, kolem ní stáli lékař a dvě ošetřovatelky, kteří jí omývali obličej a obvazovali rány. Když ji Marshall uviděl, už se nedokázal ovládnout; ulevil všemu vzteku, bezmocnosti a hrůze dnešního dne jediným hlasitým silným výrazem.

"To bylo výstižné," poznamenala Bernice naběhlými a krvácejícími rty.

Marshall přiskočil ke stolu a lékař s ošetřovatelkami mu uvolnil místo. Vzal její ruku do svých a nevěřícně na ni hleděl. Ten, kdo ji napadl, opravdu neznal slitování.

"Kdo ti to udělal?" ptal se a všechno v něm vřelo.

"Rozdali jsme si to na patnáct kol, vážený."

"Bernie, nešašuj! Viděla jsi toho člověka?"

Lékař se pokusil zasáhnout. "Tak pomalu, pomalu, nejdřív se o ni postaráme..."

Bernice něco zašeptala. Marshall jí nerozuměl. Naklonil se až k ní a ona znovu namáhavě zašeptala oteklými rty:

"Neznášilni mě."

"Bohu díky!" řekl Marshall a narovnal se.

Nebyla spokojena s jeho reakcí. Znovu na něj kývla, aby se naklonil blíž. "Jenom mě zmlátil. Nic víc."

"Nestačí ti to?" zašeptal Marshall zpátky dosti hlasitě.

Podali jí sklenici vody, aby si mohla vypláchnout ústa. Nabrala vodu do úst a vyplivla ji do mísy.

"Byl Strachanův dům v pořádku?" zeptala se.

Marshall neodpověděl. "Kde s ní můžu mluvit v soukromí?" zeptal se lékaře.

Lékař se zamyslel. "Za chvíličku má jít na rentgen a..."

"Dejte nám třicet vteřin," prosila Bernice. "Jenom třicet vteřin."

"Nepočkalo by to?"

"Ne. Prosím vás!"

Lékař a ošetřovatelky vyšli z místnosti.

"Strachanův dům je jak po výbuchu," řekl Marshall tiše. "Někdo tam nadělal pěknou spoušť. Strachanovi jsou pryč; nemám ponětí kde ani jak to s nima vypadá."

"U Kevina to vypadalo zrovna tak a na zdi byla sprayem napsaná hrozba," hlásila Bernice. "V práci se dneska neukázal a Dan od Zeleného stromu mi říkal, že byl ráno kvůli něčemu v mizerné náladě. Je taky pryč. Nenašla jsem ho."

"A mně teď hodili na krk Tedovu smrt. Vědí, že jsem tam ráno byl. Myslej si, že jsem to udělal já."

"Ty, Marshall, ta Susan Jacobsonová měla pravdu: náš telefon je určitě odposlouchávaný. Pamatuješ? Volal jsi mi do Věstníku a řekl jsi mi, že jsi byl u Teda a kam pojeděš pak."

"Jo, taky jsem na to myslel. Ale to znamená, že policajti z Windsoru v tom jedou taky. Věděli přesně, kde a kdy mě najdou."

"Brummel a Nelson vypadají takhle, Marshall," řekla Bernice a spojila dva prsty.

"Musej mít uši všude."

"Věděli, že budu sama u Kevina... a kdy..." Tu Bernici napadlo ještě něco. "A taky Carmen to věděla."

Toto poznání Marshalla zasáhlo téměř jako rozsudek smrti. "Carmen toho ví opravdu dost..."

"Už se do nás pustili, Marshall. Snaží se nám něco vysvětlit."

Narovnal se. "Jen co toho Brummela najdu!"

Chytila ho za ruku. "Dej na sebe pozor, ale doopravdy, prosím tě!"

Políbil ji na čelo. "Příjemnej rentgen."

Vyřítel se z místnosti jako rozružený býk a nikdo se mu neodvážil přijít do cesty.

kapitola 26.

Marshall viděl rudě. Byl tak vzteklý, že před soudní budovou zaparkoval napříč přes dvě místa. Doufal, že ho rychlá chůze přes parkoviště ke dveřím policejního oddělení trochu zchladí, ale marně. Rozrazil dveře a vtrhl do chodby. Sára nebyla za svým pultíkem. Brummel nebyl ve své kanceláři. Marshall se podíval na hodinky. Byly přesně tři.

Zpoza rohu se vynořila nějaká slečna. Viděl ji prvně v životě.

"Dobrý den," pozdravil a dodal neomaleně: "Kdo jste?"

Ta otázka ji poněkud zarazila. "Já... jsem Barbara, sekretářka pana Brummela," odvětila plaše.

"Sekretářka? Co se stalo se Sárrou?"

Odpověděla polekaně, ale i maličko podrážděně. "O žádné Sáře nic nevím, ale mohla bych vám snad nějak pomoci já?"

"Kde je Alf Brummel?"

"Vy jste pan Hogan?"

"Přesně tak."

"Pan Brummel vás očekává v zasedací síni na konci chodby."

Ještě ani nedopověděla a Marshall už tam běžel. Kdyby klika na dveřích kladla sebemenší odpor, nebyla by Marshallův vstup překážka bez úhony. Vletěl do místnosti hotov zakroutit prvním krkem, který mu přijde pod ruku.

Bylo tu mnoho krků na výběr. Místnost byla plná lidí, které Marshall nečekal, ale když se rozhlédl kolem sebe, nedělalo mu potíže odhadnout, co je dnes na programu. Brummel si přizval kamarády. Velká zvířata. Lháře. Intrikány.

Alf Brummel seděl za stolem obklopen svými kumpány. Vyslal k němu svůj zářivý úsměv. "Ahoj, Marshalle. Zavři za sebou, prosím tě."

Marshall kopl pozpátku do dveří a nespustil oči s těch lidí, kteří se zde sešli, nepochybně proto, aby si to s ním jednou provždy vyřídili. Byl tu Oliver Young, soudce Baker, krajský finanční kontrolor Irving Pierce, velitel požárníků Frank Brady, Spence Nelson z Windsorského policejního oddělení, pár dalších lidí, které Marshall nepoznal, a konečně ashtonský starosta David Steen.

"Dobrý den, pane starosto," řekl Marshall chladně. "To je zajímavé, že vás tu potkávám."

Starosta se pouze mlčky přívětivě usmál, jako bezduchá loutka, za jakou ho Marshall vždycky považoval.

"Posaď se," pokynul Brummel rukou směrem k prázdné židli.

Marshall se ani nehnul. "Alfe, tohle má bejt to setkání, na který jsem měl přijít?"

"Ano," odvětil Brummel. "Asi tu všechny nebudeš znát..." S přehnanou srdečností mu představil nové nebo možná nové obličeje. "Rád bych tě seznámil s Tonym Sulským, místním právníkem, a myslím, že už ses asi setkal s Nedem Wesleyem, ředitelem Nezávislé banky. Pokud vím, už jsi alespoň jednou mluvil s Eugenem Baylorem, členem správní rady Whitmorovy vysoké školy. A jistě si vzpomeneš na Jimmyho Clairborna z Komerční tiskárny." Opět na něj neslušně vycenil ty svoje zuby. "Marshalle, prosím, posaď se."

Marshallovi se hlavou honily šťavnaté výrazy, avšak řekl pouze: "Nesednu si, dokud budete v přesile."

"Marshalle, ujišťuji vás, že půjde o zdvořilé a přátelské setkání," ozval se Oliver Young.

"A kterejpak z vás zmlátil moji reportérku, že nevidí na oči?" Marshall neměl zrovna náladu na nějaké zdvořilosti.

"Marshalle, takové věci se lidem stávají, když nejsou dost opatrní," odpověděl Brummel.

Marshall ho v duchu označil několika peprnými slovy a nahlas řekl: "Alfe, to nebyla náhoda. To na ni někdo narafičil!"

Někdo tam za ní poslal chlapa, kterej ji napadl a zmlátil a tvoji policajti nehnuli ani prstem a všichni víme proč!"

Rozhlédl se kolem sebe, div mu oči nelezly z důlků. "Jste v tom všichni, jak tady sedíte, a ty vaše metody jsou pěkně ubohý. Ničíte lidem byty, vyhrožujete jim, připravujete je o střechu nad hlavou, hraje si na mafiány!" Namířil prst na Brummela. "A vy, vážený pane, jste hanbou svého povolání! Zneužíváte svěřenou pravomoc k tomu, abyste zastrašoval a umlčoval a kryl svoje špinavý jednání!"

Young se pokusil ho přerušit. "Marshalle..."

"A vy si říkáte Boží služebník, pastor, zbožnej příklad toho, jak by měl vypadat dobrý křesťan! Celou tu dobu jste mi lhal do očí, vymlouval se na nějakou profesionální etiku! Krmil jste se mystickejma žvástama tý čarodějnice Langstratovy a pak jste se tvářil, jako že jste o ní v životě neslyšel! Kolik lidí, který vám věřili, jste zaprodal lžím?" Nikdo nic neřikal a Marshall si ulevoval dál. "Jestli vy tady sloužíte zájmům veřejnosti, tak byl Hitler velkej dobrodinec! Špinavejma intrikama, násilím a manipulací jste se nacpali do tohotohle města a umlčeli jste každého, kdo se ozval nebo vám přišel do cesty. O tom se dočtete v novinách, pánové! Když budete k tomu mít nějaký komentář nebo budete chtít něco popít, rád si vás vyslechnu, dokonce to i otisknu, ale každopádně přišel čas tuhle věc zveřejnit, ať se vám to líbí nebo ne!"

Young pozvedl ruce, aby si vyžádal aspoň chvíli ticha. "Marshalle, k tomu mohu říci jen jedno: dbejte na to, aby všechny vaše informace byly spolehlivě ověřené."

"Nemějte starost. Informace mám naprosto spolehlivé. Mám nevinný lidi jako Carlucciovy, Wrightovy, Andersonovy, Dombrowskiovy, celkem dobrou stovku, který byly vyštvaný ze svých podniků a domů zastrašováním a daňovejma podfukama."

"Zastrašováním?" namítl Young. "Marshalle, jen těžko jsme mohli zabránit strachu, dětinským pověrám, rodinným rozkolům. Co vlastně chcete tisknout? Že například Carlucciovi věřili, že v jejich obchodě straší a že jejich synkovi zlámali ruce zlí duchové? Ale Marshalle!"

Marshall na něj namířil prst. "To je přece váš obor, Youngu, ne? Napíšu, že jste vy a vaši kumpáni těžili z jejich strachu a posilovali jejich pověry a popíšu všechny ty divoký praktiky a filozofie, který jste k tomu používali. Vím všechno o Langstratovy a těch jejich parapsychologickejch hokuspokusech a vím, že v tom jede jeden každé z vás."

Napíšu, že házíte lidem na krk falešný obvinění, abyste je odstranili z jejich míst a aby se tam mohli dostat lidi od vás. Lewa Gregoryho, bejvalýho kontrolora, jste dostali pryč pomocí vymyšlenýho konfliktu zájmů; vystřadili jste většinu správní rady vysoký, když děkan Strachan nachytil Eugena Baylora - při těch slovech Marshall pohlédl Baylorovi do očí - "při finančních machinacích! Teda Harmela jste vyhnali z města tím falešným obviněním ze zneužití dítěte a pro mě je docela zajímavý, že ubohá dceruška Adama Jarreda má teď svůj zvláštní fond na studium. Kdybych za tím šel, určitě zjistím, že ty peníze jdou z vaší kapsy!"

Napíšu, že moji reportérku Brummelovi poskoci neoprávněně uvěznil, protože vyfotila, co neměla, totiž Brummela, Younga a Langstratovou, jak mluvě se samotným Alexanderem Kasephem, velkým šéfem celého spiknutí na ovládnutí tohotohle města, kterému vy všichni přísluhujete a pomáháte, bando mocichtivejch, pseudoduchovných neofašistů!"

Young se pokojně usmál. "To znamená, že hodláte psát o Omni Corporation."

Marshall nemohl věřit svým uším, že tohle slyší z Youngových úst. "Takže nastala hodina pravdy?"

"Nu," pokračoval Young uvolněně, sebejistě, "vy jste pátral po všem, co Omni koupila a vlastní, vidíte?"

"Přesně tak."

Young se maličko zasmál a zeptal se: "A kolikpak domů bylo tedy podle vás prodáno Omni z důvodu neplacení daní?"

Marshall odmítl přistoupit na jeho hru. "To mi řekněte vy."

Young se obrátil k Irvingovi Pierceovi, finančnímu kontrolorovi.

Pierce zalistroval v nějakých papírech. "Domnívám se, pane Hogan, že podle vašich záznamů koupila Omni v dražbě sto dvacet tři domů, které neplatily daně..."

Ví to. No a co? "Na tom trvám."

"Mýlíte se."

Tak nám pověz tu svou lež, Pierce.

"Správný počet je sto šedesát tři. Všechny naprosto legálně a legitimně, během posledních pěti let."

Marshall měl vztek, že ho nenapadá žádná pádná odpověď.

Young pokračoval. "Ano, máte pravdu, Omni vlastní všechny tyto nemovitosti, a řadu podniků k tomu. Avšak měl byste si také všimnout, že všechny v rukou tohoto nového majitele zkvétají nebývalým způsobem. Řekl bych, že město Ashton se těmito změnami výrazně pozvedlo."

Marshall cítil, že už už vybuchne. "Ty lidi platili daně poctivě! Mluvil jsem dobře se stovkou z nich!"

Pierce se nenechal vyvést z míry. "Máme dostatek dokladů o tom, že neplatili."

"Čerta starýho!"

"A pokud jde o vysokou..." Young pohlédl na Baylora.

Baylor se postavil. "Už mám opravdu dost všech těch pomluv o tom, že škola neplatí svoje pohledávky. Škola je na tom velmi dobře, děkuji, a tato - tato nechutná kampaň, kterou začal Eldon Strachan, musí skončit, nebo podáme žalobu! Právě z tohoto důvodu jsme si najali pana Sulského."

"Mám doklady o tom, že jste zpronevěřil škole milióny, Baylore!"

"Žádné doklady o tom nemáš, Marshalle," ozval se Brummel.

Marshall se musel usmát. "Měli byste vidět, co všechno mám!"

"My jsme to viděli. Úplně všechno," řekl Young prostě.

Marshall měl pocit, jako by právě udělal krok přes okraj propasti.

Young pokračoval uklidňujícím tónem: "Sledovali jsme vaše marné pokusy od samého začátku. Víme, že jste mluvil s Tedom Harmelem, víme o vašich rozhovorech s Eldonem Strachanem, Joem Carluccim, Lewem Gregorym a řadou dalších pesimistických, nespokojených a nespolehlivých lidí. Víme, že jste obtěžoval naše lidi a pletl se do našich obchodních záležitostí. Víme, že jste špehoval v našich osobních záznamech." Udělal dramatickou pauzu a dodal: "To nyní přestane, Marshalle."

"Ach, tak proto toto setkání!" zvolal Marshall sarkasticky. "Tak copak mi chystáte, Youngu? Co říkáš, Alfe? Chcete mi přišít nějaký prima sexuální deliktík? Nebo jste někoho poslali vybilít i můj dům?"

Young povstal a rukou poprosil o slovo. "Marshalle, vy možná nikdy nepochopíte naše skutečné motivace, ale dejte mi alespoň příležitost vám je objasnit. Nejsme bezmezně chtiví moci, jak se pravděpodobně domníváte. Moc sama o sobě není naším cílem."

"Ne, k tý se dostáváte čistě náhodou," odvětil Marshall kousavě.

"Moc je pro nás, Marshalle, pouze prostředkem k dosažení skutečného cíle - a tímto cílem není nic jiného než celosvětový mír a blahobyt."

"Kdopak je to 'my'?"

"Vždyť to také dobře víte, Marshalle. Přece Společnost, ta Společnost, které se celou tu dobu ženete po stopě, jako byste honil zloděje."

"Společnost pro vesmírný vědomí! A tady v Ashtonu máme její malou pobočku, jeden malej dílek Klubu dobyvatelů světa!"

Young se shovívavě usmál. "Více než klub, Marshalle. Ve skutečnosti jde o dlouho očekávanou sílu, která změní tuto planetu, celosvětový hlas, který konečně sjednotí lidstvo."

"Jo, a to hnutí je tak bezvadný, tak ušlechtilý, že se s ním musíte tajit, schovávat..."

"Pouze před zastaralými názory, Marshalle, před náboženskou úzkoprsostí a nesnášenlivostí, která by se nám stavěla do cesty. Žijeme v měnícím se, vyvíjejícím se světě a lidstvo stále ještě potřebuje dorůst, dozrát. Mnozí ještě zaostávají ve vývoji a nemohou snést ani pomyšlení na to, co by pro ně bylo právě nejlepší. Tolik z nás, Marshalle, prostě neví, co by bylo to nejlepší! Jednoho dne - a doufáme, že to bude brzy - pochopí všichni; pak už nebude náboženství a nebude třeba něco tajit."

"Zatím aspoň děláte co můžete, abyste lidi zastrašili a vyhnali je z jejich domů a zaměstnání..."

"Pouze a jediné tehdy, jsou-li krátkozrací a vzdorují-li pravdě; pouze a jediné tehdy, stojí-li v cestě tomu, co je opravdu dobré a správné."

Marshallovi už se z toho dělalo nanic. "Opravdu dobrý a správný? Jak to? Najednou z ničeho nic jste vy novým měřítkem toho, co je dobrý a správný? No tak, Youngu, kde zůstala vaše teologie? Jak do toho všeho potom pasuje Bůh?"

Young rezignovaně pokrčil rameny a řekl: "Bůh jsme my."

Marshall konečně klesl na židli. "Buď jste se zbláznili vy, nebo já."

"Chápu, že to je něco, co se vymyká vašemu dosavadnímu způsobu uvažování. Připouštím, naše myšlenky jsou velmi

vznešené a nezvyklé, ale to, čeho chceme dosáhnout, je nevyhnutelné pro každého člověka. Není to nic jiného než konečný krok vývoje lidstva: osvícení, sebeuvědomění. Jednoho dne si musí každý člověk, i vy, Marshall, uvědomit svůj nekonečný potenciál, svou božskou podstatu, a spojit se do jednoho celku, do vesmírného vědomí. Alternativou je zánik."

Marshall už slyšel dost. "Youngu, tohle je naprostej, absolutní blábol a obávám se, že vaše milující mysl je vážně chorá!"

Young pohlédl na ostatní a vypadal téměř smutný. "Všichni jsme doufali, že pochopíte, ale po pravdě řečeno jsme očekávali, že to budete cítit takto. Ještě máte tak dlouhý kus cesty před sebou, Marshall, tak dlouhý kus..."

Marshall je přejel pohledem jednoho po druhém. "Chystáte se zmocnit tohoto města, co? Koupit vysokou? Udělat z ní hnízdo tý své bláznivý vesmírný Společnosti?"

Young na něj velice vážně pohlédl a řekl: "Je to pro dobro všech, Marshall. Musí to tak být."

Marshall vstal a zamířil ke dveřím. "Pokračování v novinách."

"Žádné noviny nemáte, Marshall," pravil Young krátce.

Marshall se pouze otočil a zavrtěl hlavou: "Jděte do háje!"

Ned Wesley, ředitel Nezávislé banky, na Youngův pokyn promluvil. "Pane Hogan, jsme nuceni vaše noviny zabavit."

Marshall nevěřil svým uším.

Wesley otevřel desky se záznamy o půjčce, kterou si Marshall vzal na Věstník. "Nedostali jsme od vás po osm měsících jedinou splátku a na naše četné dotazy jste také nijak nereagoval. Opravdu nám nezbývá než noviny zabavit."

Marshall už se chystal nacpat Wesleymu jeho zfalšované záznamy do chřtánu, ale neměl čas, protože vzápětí se ozval Irving Pierce, finanční kontrolor.

"Pokud jde o vaše daně, pane Hogan, obávám se, že také už dosti dlouho nebyly zaplacený. Vůbec nechápu, jak jste si mohl myslet, že budete bydlet v tom domě, aniž byste dostal svým závazkům."

Marshall věděl, že teď už by byl schopen vraždit. Byla by to ta nejsnazší věc na světě, kdyby tu v místnosti nebyli dva policisté, kteří by ho okamžitě s nadšením zatklí, a jeden soudce, který by ho s největší radostí nadosmrtní zavřel.

"Všichni jste se zbláznili," řekl pomalu. "To vám nikdy nemůže vyjít."

V tu chvíli si přísolil Jimmy Clairborne z Komerční tiskárny. "Také my s vámi máme své potíže, pane Hogan. Z mých záznamů vyplývá, že jsme nedostali zaplacené už za šest vydání Věstníku. Dokud tento dluh nevyrovnáte, opravdu nemůžeme noviny dál tisknout."

"To jsou velice závažné stížnosti, pane Hogan," přidal se detektiv Nelson, "a nestaví vás do nijak dobrého světla, pokud jde o vyšetřování vraždy Teda Harmela."

"Pokud jde o soud," pravil soudce Baker, "domnívám se, že jeho konečné rozhodnutí bude do značné míry záviset na vašem chování v budoucnosti."

"Zejména ve světle stížnosti ohledně pohlavního zneužívání, kterou jsme právě dostali," dodal Brummel. "Vaše dcera z vás musela mít skutečnou hrůzu, když dokázala tak dlouho mlčet."

Marshallovi bylo, jako by ho zasahovala jedna kulka za druhou. Měl pocit, že umírá - byl si tím jist.

V bohoslužebné místnosti malého kostelíka se krčilo pět démonů. Urputně se drželi Bobbyho Corsiho a syčeli mezi zuby kletby a nadávky, páchnoucí sirou. Kolem nich stáli Triskal, Krioni, Seth, Scion a dalších šest nebeských bojovníků s tasenými meči. Hank měl po ruce Bibli a už si v ní prošel pár míst, aby získal nějakou představu o tom, jak pokračovat. Bobby seděl na podlaze před kazatelnou, Hank a Andy ho pevně, avšak jemně drželi. Na pomoc jim přišel ještě John Coleman a teď zrovna dorazil i Ron Forsythe, který by něco takového nepropásl ani za nic.

"Jo," konstatoval Ron, "ten je v tom až po uši. Čau Bobby, pamatuješ se na mě? Já jsem Ron Forsythe."

Bobby na něj pohlédl svými rozšířenými, skelnými očima. "Jo, pamatuju..."

Démoni se však také pamatovali na Rona a na to, že kdysi patřil třem jejich kamarádům. "Zrádce! Zrádce!"

"Zrádce! Zrádce!" zaječel Bobby na Rona a začal sebou zmítat, aby se vyprostil. John přiskočil a pomáhal ho držet.

"Nechte toho! Okamžitě toho nechte!" přikázal Hank démonům.

Démoni mu začali Bobbyho ústy nadávat. "My tě nebudeme poslouchat! Nikdy nás nepřemůžeš! Dřív umřeš, než nás přemůžeš!" Bobby provrtával očima čtyři lidi kolem sebe a ječel: "Všichni umřete!"

Hank se začal modlit, nahlas, aby to všichni včetně Bobbyho slyšeli. "Otče, stavíme se nyní proti těmto démonům ve jménu Ježíše Krista a svazujeme je!"

Pět démonů si přikrylo hlavy křídly, jako by se na ně sypal déšť kamení, a začali kňučet a sténat.

"Ne... ne..." úpěl Bobby.

"A prosíme tě, abys nám teď poslal své anděly na pomoc..." pokračoval Hank.

Deset bojovníků stálo kolem nich v plné pohotovosti.

Hank oslovil demony. "Chci vědět, kolik vás tam je. Mluvte!"

Jeden z démonů, ten nejmenší, se schoval v Bobbyho zádech a vypískl: "Neee!"

Jeho výkřik se vydral Bobbymu z hrdla.

"Jak se jmenuješ?" ptal se Hank.

"To ti neřeknu! Nemůžeš mě přinutit!"

"Ve jménu Ježíše Krista..."

Démon okamžitě odpověděl: "Duch věštění!"

"Duchu věštění, kolik vás tam je?" tázal se Hank.

"Milióny!" Triskal dloubl ducha věštění maličko do boku. "Aúúú! Deset! Deset!" Další dloubnutí. "Aúú! Ne, pět, jenom pět!"

Bobby sebou začal škubat a zmítat, jak se v něm démoni pustili do rvačky. Duch věštění teď sklízel nejeden tvrdý štulec.

"Ne! Ne!" ječel Bobbyho ústy. "Vidíš, k čemu mě donutil? Teď mě ostatní bijou!"

"Ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z něho!" přikázal mu Hank.

Duch věštění Bobbyho pustil a vzlétl nad skupinku. Tam ho popadl Krioni.

"Zmiz odsud," nařídil mu.

Duch věštění okamžitě poslechl a bez ohlednutí odletěl z kostela.

Jeden mohutný, chlupatý démon za ním ještě cosi volal a Bobby upřel oči na strop a křičel: "Zrádce! Zrádce! Počkej, tohle ti nedarujeme!"

"A kterýpak jsi ty?" tázal se ho Hank.

Démon stiskl rty, Bobby zrovna tak, a upřel na lidi kolem sebe žhnoucí, nenávistné oči.

"Jak se jmenuješ, démone?" opakoval Andy otázku.

Bobby stále mlčel. Celé jeho tělo se napjalo, rty se pevně sevřely, oči mu lezly z důlků. Začal krátce, prudce oddechovat. V obličeji byl celý rudý.

"Démone," řekl Andy znovu, "ve jménu Ježíše Krista ti přikazuju, abys nám řekl, jak se jmenuješ!"

"Nevyslovuj to jméno!" zasyčel démon a připojil nadávku.

"Budeme je opakovat znovu a znovu," řekl Hank. "Je to jméno toho, který tě porazil a odsoudil a ty to dobře víš!"

"Ne... Ne!"

"Jak se jmenuješ?"

"Duch dezorientace, šílenství a nenávisti! Ano, to všechno dokážu!"

"Ve jménu Ježíše Krista tě svazuji a přikazuji ti odejít!"

Všichni démoni náhle začali tlouct křídly, tahat a rvát Bobbyho ve snaze uniknout odsud.

Bobby sebou začal mlátit a pokoušel se vyprostit z Andyho a Hankova sevření. John a Ron přiskočili na pomoc a všichni dohromady měli co dělat, aby ho udrželi. Byli nejméně čtyřikrát těžší než on, a přece je málem shodil.

"Vyjdi z něho!" přikázali všichni čtyři najednou.

Druhému démonovi se Bobby vysmekl z pazourů a on prudce vzlétl vzhůru. Bobby se uklidnil. Démon se okamžitě octl v rukou dvou čekajících bojovníků.

"Zmiz odsud!" nařídili mu.

Démon naposledy upřel žhnoucí oči na Bobbyho a jeho zbývající trýznitele, pak vyrazil z kostela jako blesk.

V tu chvíli se Bobby ozval hlasem třetího démona: "Mě nedostanete ven nikdy! Jsem tu skoro celý jeho život!"

"Jak se jmenuješ?"

"Duch manipulace!"

"Budeš ho muset nechat," řekl Hank.

"Nikdy! Však nejsme sami! Je nás tu spousta!"

"Pokud vím, jen tři."

"Ano, v něm. Ale na nás na všechny se nikdy nedostanete. Klidně nás z něj vyžehňte; po městě nás stejně jsou milióny. Milióny!" Démon začal řvát smíchy.

"A co tu vlastně děláte?" zkusil se Andy zeptat.

"Tohle je naše město! Patří nám! Tady zůstaneme navždycky!"

"My vás vyženeme," řekl Hank.

"Tak to zkus!" chechtal se duch manipulace.

"Ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z něho!"

Démon se Bobbyho pevně, zoufale držel. Bobbyho tělo se znovu napjalo.

"Duchu manipulace, ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z něho!" přikázal Hank znovu.

Bobby upřel na Hanku a Andyho divoké, vyboulené oči a všechny šlachy v jeho krku se napnuly k prasknutí. "Nikdy! Nikdy!" křičel démon jeho ústy. "Je můj!"

Hank, Andy, John a Ron se začali společně modlit. Jejich modlitby na ducha manipulace narážely jako rány palicí. Krčil se uvnitř Bobbyho těla a snažil se ukrýt hlavu pod křídly; tvář měl zkřivenou nesnesitelnou bolestí; cukl sebou při každém vyslovení Ježíšova jména. Modlitby pokračovaly. Démon začal lapat po dechu. Vykřikl.

"Rafare!" vykřikl Bobby. "Baali Rafare!"

"Řekni to ještě jednou?"

"Rafare... Rafare..." křičel démon skrze Bobbyho.

"Kdo je to Rafar?" ptal se Hank.

"Rafar... je Rafar... je Rafar... je Rafar..." mluvil Bobby jako zaseknutý gramofon a celý sebou škubal.

"A kdo je to Rafar?" ptal se Andy.

"Rafar má moc. Má moc. Rafar je Rafar. Rafar je pán."

"Ježíš je Pán," připomněl démonovi John.

"Satan je pán," odporoval démon.

"Ty jsi říkal, že Rafar je pán," ozval se Hank.

"Satan je pán Rafara."

"A čeho je pánem Rafar?"

"Rafar je pánem Ashtonu. Rafar vládne v Ashtonu."

Andy už tušil, o co jde. "Je Rafar kníže Ashtonu?" ptal se.

"Rafar je kníže. Kníže Ashtonu."

"No, tak oznamujeme i jemu, že je odsouzený a poražený," řekl Ron.

Poblíž velkého mrtvého stromu se Rafar prudce otočil, jako by ho něco zezadu píchlo, a podezíravě si prohlédl několik svých démonů.

Démon ze sebe dál chrlil svoje chvástivé řeči a Bobbyho obličej se křivil téměř přesně podle jeho grimas.

"Je nás spousta, spousta, spousta!" holedbal se démon.

"A Ashton je vaše město?" ptal se Hank.

"Až na tebe, protože se modlíš!"

"No tak to je načase, abysme se začali modlit všichni," řekl Andy a dali se do toho.

Démon skřípal v bolestech zuby, zoufale se snažil ukrýt hlavu pod křídlo a visel na Bobbym ze všech svých ubývajících sil.

"Ne... ne... ne!" kvílel.

"Pusť ho, duchu manipulace," nařídil Hank, "a vyjdi z něho."

"Nechte mě zůstat, prosím vás! Já mu nic neudělám, doopravdy ne!"

Jasně znamení. Hank a Andy na sebe mrkli. Už to nebude dlouho trvat.

Hank pohlédl Bobbymu přímo do očí a přikázal: "Démone, ve jménu Ježíše Krista, vyjdi z něho! A hned!"

Démon vriskl, jak ucítil, že se jeho spáry začaly uvolňovat z Bobbyho těla. Pomalu, centimetr za centimetrem, vyklouzávaly ven, ať se sebevíc snažil je udržet. Ječel a nadával a jeho nadávky se Bobbymu ozvaly z úst právě ve chvíli, kdy se uvolnil poslední dráp a démon se vznesl ke stropu. Anděl se mu chystal nařídít, aby vyklidil pole, ale on už byl na cestě.

"Už jdu, už jdu," sykl a odletěl.

Bobby si oddechl a čtyři lidé okolo něj jakbysmet.

"Tak jak je, Bobby?" ptal se Andy.

"Jo... jo..." odpověděl tentokrát skutečný Bobby. "Ale ještě tam nějaký jsou, já to cejtim."

"Chvilku si odpočineme a pak je vyženeme taky," řekl Hank.

"Jo," řekl Bobby. "To bych rád."

Ron ho poplácal po koleně. "Drž se, člověče, bude to dobrý."

V tu chvíli vešla do místnosti Mary, aby se podívala, jestli by nemohla nějak pomoci. Slyšela, že tady ostatní někomu slouží, a nepřipadalo jí správně zůstat stranou.

Tu jí však oči padly na Bobbyho. Ten chlap! Ten chlap v kožené bundě! Strnula na místě.

Bobby zvedl hlavu a spatřil ji.

Jeden ze zbývajících démonů zrovna tak. Obličej vyčerpaného a polekaného mladíka se náhle změnil ve tvář smyslného, chtivého démona.

"Ahoj, kočičko!" ozval se démon Bobbyho ústy a zahrnul Mary přívalem nestydatých řečí.

Hank a ostatní byli maličko vyvedeni z míry, ale chápali, kdo to mluví. Hank vzhlédl k Mary. Vyděšeně couvala.

"To je... to je ten, co mě obtěžoval tehdy na parkovišti!" zvolala.

Démon ze sebe vychrlil další obscénnosti.

Hank okamžitě zasáhl. "Mlč, démone!"

Démon po něm hodil nadávkou. "To je tvoje ženuška, co?"

"Ve jménu Ježíše Krista tě svazuji."

Bobby se začal svíjet jako v hrozných bolestech; démon pociťoval ostří jejich modliteb.

"Nechte mě!" ječel. "Já chci jen..." Následoval popis znásilnění až do těch nejodpornějších detailů.

Mary nejprve ucouvla, ale pak se vzpamatovala a odpověděla: "Co se to opovažuješ? Jsem Boží dítě a nemusím takovéhle řeči poslouchat. Mlč a vyjdi z něho!"

Bobby se svinul do klubíčka jako probodený červ a začal dávit.

"Pusť ho, duchu znásilnění!" přikázal Andy.

"Pusť ho!" připojil se Hank.

Mary postoupila blíž a řekla pevně: "Démone, ve jménu Ježíše Krista ti oznamuji, že jsi odsouzený a poražený!"

Démon odpadl z Bobbyho jako zasažený dělovou koulí a dotřepetal se kousek dál na podlahu. Krioni ho sebral a vyhodil z kostela.

Poslední zbývajcí démon byl vyděšený až až, ale přesto se ještě chvástal: "Dneska jsem zmlátil jednu ženskou!"

"O tom nechceme nic slyšet," přerušil ho John. "Prostě ho pusť!"

"Praštil jsem ji a kopal jsem do ní a zmlátil jsem ji..."

"Mlč a vyjdi z něho!" přikázal Hank.

Démon křikl poslední nadávku a vyklidil pole. Krioni mu trochu pomohl.

Bobby se vyčerpaně zhroutil na podlahu, ale pak se pousmál a nakonec šťastně rozesmál. "Jsou pryč! Díky Bohu, jsou pryč!"

Hank, Andy, John a Ron se shlukli kolem něho, aby ho potěšili. Mary zůstala stranou - ještě si nebyla touhle podezřelou existencí tak úplně jista.

Andy nedělal žádné okolky: "Bobby, ty teď potřebuješ odevzdat svůj život Pánu Ježíši Kristu. Potřebuješ, aby ve tvém životě převzal vládu Boží Duch, jestli chceš od toho všeho zůstat svobodnej."

"Jo, klidně, jen mi řekni co a jak," souhlasil Bobby.

Hned na místě se z Bobbyho stalo nové stvoření. A první slova, která pronesl jako křesťan, zněla: "Lidi, tohle město je v děsným průšvihů! Jen počkejte, až vám povím, v čem jsem byl a komu jsem pomáhal!"

kapitola 27.

Vždycky se to odehrávalo v bytě paní profesorky Langstratové, v zatemněném obývacím pokoji, na měkké, pohodlné pohovce, ve světle jediné svíčky na konferenčním stolku. Paní profesorka byla vždy rádkyní a vůdkyní a její jasný, pokojný hlas Sandy provázel po celou dobu. Shawn byl vždycky u toho jako morální podpora a druhý účastník. Nikdy ji nenechal samotnou.

Nyní už se takto pravidelně scházeli nějakou dobu a každé další setkání bylo úžasným novým dobrodružstvím. Tyto tiché, uvolněné výlety do jiných vrstev vědomí byly jako dveře, otevřené do vyšší reality, do světa nadpřirozených zážitků a schopností. Sandy tím byla úplně okouzlena.

Metronom na konferenčním stolku odtíkal pomalý, uspávající rytmus, nádech, výdech, uvolnit se, uvolnit se, uvolnit se.

Sandy už začínala dosti dobře ovládat techniku ponořování pod horní vrstvy vědomí, ty vrstvy, v nichž všichni lidé normálně žijí, které však nejvíce podléhají rozptýlením a nežádoucím vlivům okolního světa. Kdesi pod nimi byly hlubší vrstvy, v nichž teprve se mohly nadpřirozené schopnosti rozvinout. Aby se tam člověk dostal, bylo třeba pečlivé, metodické přípravy: uvolňování, meditace, koncentrace. Paní profesorka ji naučila všem potřebným krokům. Sandy bez hnutí seděla na pohovce; Shawn napjatě přihlížel. Paní profesorka začala zvolna počítat do rytmu s metronomem.

"Dvacet pět, dvacet čtyři, dvacet tři..."

Sandy se viděla, jak jede výtahem skrze svou mysl dolů, uvolňuje se stále víc, nechává horní vrstvy svého vědomí odpočívat, jednu po druhé, a sestupuje hlouběji.

"Tři, dva, jedna, vrstva Alfa," řekla paní profesorka. "Teď otevři dveře."

Sandy se viděla, jak otevírá dveře výtahu a vstupuje na libeznou zelenou louku, vroubenou kvetoucími stromy. Vzduch byl teplý a mírný vánek čechral trávu v něžných pohlazeních. Sandy se rozhlížela okolo sebe.

"Už ji vidíš?" ptala se jemně paní profesorka.

"Ještě ne," odpověděla Sandy a pak se jí obličej rozzářil. "Jé, tady jde! Ta je krásná!"

Sandy spatřila, jak se k ní blíží půvabná dívka se splývajícími světlými vlasy, oděná v třpytivě bílý šat. Obličej jí zářil štěstím. Vztahovala k ní ruce v pozdravu.

"Ahoj!" zavolala na ni Sandy radostně.

"Vítám tě!" odvětila dívka tím nejsladším, nejmelodičtějším hlasem, jaký Sandy kdy slyšela.

"Přišla jsi mě učit?" ptala se Sandy.

Dívka uchopila její ruce do svých a pohlédla na ni očima plnými něhy a porozumění. "Ano. Jmenuji se Madeline. Povedu tě."

Sandy si ji užasle prohlédla. "Vypadáš tak mladá! Už jsi někdy dřív žila?"

"Ano. Mnohokrát. Každý další život však pro mne byl jen krokem vzhůru. Ukážu ti cestu."

Sandy byla nadšená. "Ano, ano, chci se od tebe učit! Chci jít s tebou."

Madeline ji vzala za ruku a vedla ji přes louku k čistě zlatavé pěšině.

Sandy seděla na pohovce v bytě profesorky Langstratové, úplně uchvácená, ve tváři výraz nevýslovného štěstí, a v její lebce pevně vězely lesklé pařáty, jak ji jeden odporný démon svíral hlavu svými nestvůrnými černými rukama.

Sklonil se nad ní a šeptal jí do mysli: "Tedy pojď! Pojď se mnou. Seznámím tě s těmi, kdo vystoupili do těchto sfér ještě dříve než já."

"Moc ráda!" odpověděla Sandy.

Langstratová a Shawn se na sebe usmáli.

Tom McBride, metér, uslyšel zvonek nade dveřmi a tiše zasténal. Tohle byl nejhorší den v jeho životě. Rozběhl se dopředu a dorazil tam právě včas, aby spatřil Marshalla mířit rovnou čarou do prosklené kanceláře.

Tom byl rozčilený, plný otázek. "Marshalle! Kde jsi prosím tě byl? A kde je Bernice? Noviny nepřišly z tiskárny! Celej den mi sem volaj lidi - nakonec jsem musel zapnout záznamník - a choděj mi sem a chtěj vědět, kde jsou dnešní noviny."

"Kde je Carmen?" ptal se Marshall a Tom si všiml, že vypadá hodně mizerně.

"Marshalle," ptal se starostlivě, "stalo se něco? Co se to tu děje?"

Marshall mu div neukousl hlavu. "Kde je Carmen?" zavrčel.

"Není tu. Ráno tu byla, ale pak šla Bernice pryč a ona šla taky pryč a já jsem tu celej den sám!"

Marshall rozrazil dveře své kanceláře a skočil dovnitř. Sáhł rovnou po jednom pořadači a vytáhl ho. Byl prázdný. Tom se držel v bezpečné vzdálenosti a pozoroval ho. Marshall sáhł pod stůl a vytáhl lepenkovou krabici. Cítil, jak je lehká. Jediný pohled mu potvrdil, že je také prázdná, a on ji se vzteklou nadávkou mrštil na podlahu.

"Můžu... můžu něco udělat?" zeptal se Tom.

Marshall padl na židli, v obličejí bílý jako křída, vlasy rozčuchané. Chvilí tam jenom tak seděl, hlavu opřenou o ruku, zhluboka oddechoval a snažil se uklidnit.

"Zavolej do nemocnice," řekl konečně slabým hlasem, který vůbec nezněl jako hlas Marshalla Hogana.

"Do... do nemocnice?"

"Zeptej se jich, jak to vypadá s Bernicí."

Tom otevřel ústa. "Bernice! Ona je v nemocnici? Co se jí stalo?"

"Prosím tě, nech těch řečí a udělej to!" vybuchl Marshall.

Tom se rozběhl k telefonu. Marshall vstal a došel ke dveřím.

"Tome..."

Tom vzhlédl, ale nepřestal vytáčet číslo.

Marshall se ztěžka opřel o dveře. Cítil se tak slabý, tak bezmocný. "Tome, nezlob se. Fakt mě to mrzí. Díky, že tam zavolaš. Přijď mi říct, co jsi zjistil."

Pak se otočil, zašel do své kanceláře, hodil sebou na židli a zůstal tam sedět bez hnutí.

Za chvíli přišel Tom. "Ehm... Bernice měla zlomený žebro, tak jí to dali do obvazu... ale žádný jiný vážnější zranění.

Někdo přivezl její auto z Bakeru, tak ji pustili a ona odjela domů."

"Jo... já bych měl taky jít domů..."

"Co se jí stalo?"

"Někdo ji napadl a zmlátil."

"Marshalle..." Tom byl tak zděšený, že skoro nedokázal promluvit. "To... to je něco hrozného!"

Marshall se s námahou zvedl ze židle a opřel se o stůl.

Tom měl stále ještě starost. "Ty, Marshalle, bude tenhle tejden páteční vydání? Poslali jsme maketu do tiskárny... Já to nechápu."

"Nevytiskli to," dopověděl Marshall bezbarvě.

"Cože? Proč ne?"

Marshall nechal hlavu klesnout kupředu a nepatrně s ní zavrtěl. Zhluboka vzdechl, pak znovu vzhlédl. "Víš co, Tome, vem si dneska volno, aspoň to, co z toho dne zbejvá. Já to tu nějak srovnám a pak ti brnknu, jo?"

"No... tak dobře."

Tom si šel do zadu pro kabát a krabici na oběd.

Zazvonil telefon, jiná linka, ta, co ji měl Marshall rezervovanou pro zvláštní hovory. Marshall zvedl sluchátko.

"Věstník."

"To je pan Hogan?"

"Ano."

"Pane Hogan, tady je Eldon Strachan."

Díky Bohu, on je naživu! Marshall cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Do očí se mu draly slzy úlevy. "Pane Strachan, jste v pořádku?"

"Zrovna dvakrát ne. Právě jsme se vrátili z cesty. Někdo nám hrozným způsobem poničil dům. Všechno je vzhůru nohama!"

"Je Doris v pořádku?"

"Nu, pochopitelně ji to dost vzalo. Mě také."

"Pane Strachan, každému z nás se něco stalo. Jdou po nás."

"Co se stalo?"

Marshall mu to všechno vypočítal. Nejtěžší bylo Eldonovi Strachanovi povědět, že jeho přítel a spoluvyhnanec Ted Harmel už nežije.

Strachan nějakou dobu nedokázal promluvit. Několik minut minulo v rozpačitém, bolestném tichu, přerušovaném jenom občas otázkou, zda ten druhý ještě nepoložil.

"Pane Hogan," řekl konečně Strachan, "my musíme odsud. Musíme zmizet a už se nikdy nevrátit."

"Kam chcete jít?" zeptal se Marshall. "Nepamatujete se, že už jste utíkal jednou? Tohle s vámi půjde celý život, pane Strachan, a oni to vědí."

"Ale co může člověk dělat?"

"Vždyť máte přátele, ne? Co ten generální prokurátor?"

"Už jsem vám říkal, že nemohu jít za Normem Mattilym jen tak. Potřebuji víc než jen naše přátelství. Potřebuji důkazy, nějakou dokumentaci."

Marshall sklouzl očima na prázdnou lepenkovou krabici. "Já vám něco seženu, pane Strachan. Tak nebo jinak, ale něco vám seženu, abyste mohl jít za někým, kdo bude ochotnej vás vyslechnout."

Strachan si povzdechl. "Tak nevím, jak dlouho ještě tohle bude muset pokračovat..."

"Tak dlouho, jak to necháme, pane Strachan."

Strachan se chvíli zamyslel, pak řekl: "Ano, já vím, máte pravdu. Sežeňte mi něco průkazného a já uvidím, co se dá dělat."

"Nemáme na vybranou. Ted' jsou na špalku naše krky; musíme se zachránit!"

"Inu, to rozhodně hodlám udělat. Já a Doris okamžitě zmizíme, a rychle, a vám doporučuji totéž. Tady nemůžeme zůstat."

"A jak se s vámi budu moci spojit?"

"To vám do telefonu říkat nebudu. Počkejte, až vám zavolá někdo z kanceláře Norma Mattilyho. To bude znamenat, že jsem k němu pronikl, a jinak bych vám stejně nebyl nic platný."

"Kdybych tu nebyl, kdybych se musel ztratit z města nebo bylo po mně, ať se spojí s Alem Lemleym z New York Times. Pokusím se u něj nechat vzkaz."

"Tak zatím nashledanou a doufám, že se zase někdy uvidíme."

"Modlete se za to."

"Což o to, poslední dobou se začínám modlit celkem dost."

Marshall zavěsil, všechno zamkl a zamířil domů.

Bernice ležela doma v posteli s ledovým obkladem na obličejí a nepohodlným obvazem kolem hrudníku a moc si přála, aby jí někdo zavolal. Jednou už zvracela, hlava jí třeštila a bylo jí mizerně, ale přála si to. Co se asi venku děje? Zkoušela volat do Věstníku, ale nikdo to tam nezvedal. Volala Marshallovi domů, ale ani tam to nikdo nezvedal.

Ani nestačila domyslet a telefon opravdu zazvonil. Skočila po něm jak kočka po myši.

"Haló?"

"To je Bernice Kruegerová?"

"To jsi ty, Kevine?"

"Jo. Člověče..." Měl velice nervózní, napjatý hlas. "Hele, člověče, já jsem úplně podělanej, teda chci říct, fakt mám děsnej strach."

"Kde jsi, Kevine?"

"Doma. Hele, někdo tu byl a děsně mi to tu zřídil!"

"Máš zavřené dveře?"

"Jo."

"Tak si zamkni."

"Jo, já už zamkl. Já se fakt bojím. Voni jdou po mně, to je jasný."

"Dávej si pozor, co říkáš, Kevine. To, co jsme slyšeli o tom, že máme odposlouchávané telefony, je zřejmě pravda.

Možná odposlouchávají i tvůj telefon."

Kevin chvíli mlčel. Pak si ulevil vulgárním výrazem, čistě ze strachu. "Člověče, teď zrovna jsem mluvil víš s kým! Ty myslíš, že nás vodposlouchávali?"

"Nevím. Musíme si prostě dávat pozor."

"Co mám dělat? Z tohohle kouká děsnej průšvih. Susan říkala, že pro tebe něco má, a jestli to někdo slyšel, tak je v maléru, to je jasný. Vona chce vodtamtaď zdrhnout..."

"Už ani slovo, Kevine," přerušila ho Bernice. "Radši si to řekneme osobně. Pojd' si dát někde sraz."

"Jenže voni budou vědět, kde se sejdeme, ne?"

"No tak budou, ale aspoň budu mít nějakou kontrolu nad tím, co slyší."

"Tak jo, tak se sejdeme, ale fofrem, člověče!"

"Co třeba u toho mostu kousek severně od Bakeru, toho přes řeku Judd?"

"U toho velkého zeleného?"

"Ano. Na severní straně je odpočívadlo. Mohla bych tam být asi..." Bernice se podívala na hodiny. "...asi tak v sedm."

"Jo, přijedu tam."

"Fajn. Tak ahoj."

Bernice okamžitě vytočila číslo Věstníku. Nikdo to nezvedal. Zavolala Marshallovi domů.

Telefon v kuchyni Hoganových zvonil a zvonil, ale Marshall a Kate zůstali sedět u stolu a počkali, až zase utichl.

Kate se maličko chvěly ruce a usilovně se snažila klidně dýchat. Zvedla ke svému manželovi oči plné slz.

"Ten telefon poslední dobou nikdy nepřinese nic dobrého," řekla a na chvíli sklopila oči.

Marshall se momentálně cítil vnitřně silný asi jako prázdný pytel na odpadky a prožíval jeden z těch výjimečných okamžiků ve svém životě, kdy nevěděl, co by řekl.

"Kdy ti ten člověk volal?" zeptal se konečně.

"Dneska ráno."

"A kdo to byl, nevíš?"

Kate se zhluboka nadechla, aby se ubránila slzám. "Ať to byl kdo chtěl, věděl o nás dvou skoro všechno, a dokonce i o Sandy; takže to asi nebyl jen nějaký blázen. Mluvil dost... důvěryhodně."

"Ale lhal, jako když tiskne!" vybuchl Marshall hněvivě.

"Já vím," odvětila Kate s jistotou.

"To je jen další krok tý jejich špinavé taktiky, Kate. Snažej se mi sebrat noviny, barák, a teď mi chtěj ještě rozbít manželství. Mezi mnou a Bernicí nic není a nikdy nebylo! Vždyť jsem, prosím tě, dost starej na to, abych mohl bejt jejím tátou!"

"Já vím," řekla Kate znovu. Chvilku sbírala síly a pak pokračovala. "Marshall, ty jsi můj manžel a vím, že kdybych o tebe někdy přišla, lepšího už nenajdu. A vím taky, že nepatříš mezi muže, kteří ztratí hlavu, sotva uvidí pěkné děvče. Vážím si toho, že tě mám, dneska stejně jako dřív."

Vzal ji za ruku. "A ty představuješ asi tak všechny ženské, který jsem schopnej zvládnout."

Stiskla mu ruku a pokračovala: "A já doopravdy věřím, že tyhle věci se nikdy nezmění. Asi hlavně proto jsem tak dlouho všechno vydržela, čekala..."

Hlas jí selhal a chvilku bylo ticho. Kate zápasila se slzami a Marshalla nenapadlo nic, co by řekl.

"Marshall," ozvala se konečně, "ony jsou ještě jiné věci, které se nezměnily, jenomže ty se změnit měly. Domluvili jsme se na tom. Domluvili jsme se, že až se odstěhujeme z New Yorku, všechno bude jiné, ty se nebudeš tolik honit, budeš mít víc času na svou rodinu, že se možná zase všichni sblížíme a dáme rodinu trochu do pořádku." Teď už se rozplakala naplno, ale byla rozhodnuta dopovědět, co začala. "Nevím, čím to je, jestli ty senzační zprávy nějak

přitahuješ, ať jsi kde chceš, nebo jestli si je prostě uděláš i tam, kde nejsou, ale jestli jsem někdy žárila na nějakou tvou lásku, tak to byla tahle. Ty máš jinou lásku než mě, Marshall, a já nevím, jestli jsem schopná s ní soupeřit."

Marshall věděl, že jí to nikdy nedokáže plně vysvětlit. "Kate, ty nemáš ponětí, jaký rozměry tahle věc má..."

Zavrtěla hlavou. Nechtěla o tom slyšet. "O to tady nejde. Mně je celkem jasné, že je opravdu velká, strašně důležitá, že plně odpovídá tomu množství času a energie, které jí věnuješ. Jenže mně teď jde o to, jak to působí na mě, na Sandy, na tuhle rodinu. Mě, Marshall, nezajímá, kde jsme v tvém pořadí hodnot my ve srovnání s tvou prací. Ať jsme kdekoli, prostě trpíme - a to je teď problém, se kterým se peru. Nic jiného mě nezajímá; já nemám sílu na to, aby mě to zajímalo."

"Kate... to je přesně to, co chtěl!"

"Tak to mají," odsekla. "Ale nesnaž se svalit odpovědnost na někoho jiného. Tvoje sliby jsou tvoje sliby, za ty jsi odpovědný jen a jen ty, a ty jsi mě něco slíbil ohledně téhle rodiny."

"Kate, já jsem neměl nejmenší zájem se do toho zaplést, to prostě přišlo samo! Až bude po všem..."

"Už je po všem." To bylo jako studená sprcha. "A já jsem si to taky nevymyslela. Já prostě něco vydržím a něco už ne. A teď už nemůžu. Musím odsud."

Marshall neměl sílu odpovědět. Nevěděl ani, co by řekl. Jen se jí díval do očí a nechal ji, ať říká nebo dělá, co uzná za vhodné.

Kate pokračovala. Musela to ze sebe dostat všechno, dokud jí nedorazí síly. "Dneska ráno jsem mluvila s maminkou. Doopravdy drží s námi oběma a nikomu nestraní. Dokonce - to tě možná bude zajímat - se za nás modlí, za tebe zvlášť. Tuhle se jí o tobě prý i zdálo; zdálo se jí, že jsi v nebezpečí a že ti Bůh pošle anděly na pomoc, když se bude modlit. Vzala to hodně vážně a od té doby se za tebe opravdu pořád modlí."

Marshall se chabě usmál. Vážil si toho, ale jaké to má zatím výsledky?

"A tak já teď na nějakou dobu odjedu k ní," končila Kate. "Potřebuju trochu času na přemýšlení. A ty ho taky potřebuješ. Oba si musíme rozmyslet, které svoje sliby opravdu chceme plnit. To je nutné, Marshall, jinak se nikdy nehneme dál."

A pokud jde o Sandy, já teď ani nevím, kde je. Kdybych to věděla, mohla bych se jí zeptat, jestli nechce jet se mnou, ale myslím, že by stejně nechtěla. Má tady toho Shawna a to, co spolu dělají." Zhluboka se nadechla, aby vydržela nápor této nové bolesti. "Já prostě jenom vím, Marshall, že už ji vůbec neznáš. Ani já už ji neznám. Ona nám pořád unikala a unikala... a ty jsi tu nikdy nebyl..."

Teď už nedokázala pokračovat. Skryla obličej do dlaní a dala se do pláče. Marshall přemýšlel, jestli si může dovolit jít k ní, obejmout ji, utěšovat ji. Neodežene ho? Bude vůbec schopna uvěřit, že mu to není stejně všechno jedno?

Nebylo mu to jedno. Cítil, jak ho bolí srdce. Přistoupil k ní a zlehka jí položil ruku na rameno.

"Nebudu se vymlouvat," řekl tiše. "Máš pravdu. Všechno, co jsi říkala, je pravda. A teď si ani netroufám ti slíbit něco, co bych třeba potom nemohl dodržet." Bolelo to, říkat takové věci, ale přinutil se pokračovat. "Já o tom opravdu potřebuju přemýšlet. Potřebuju si v tom udělat důkladnej pořádek. Uděláme to, jak chceš, proč ne. Jed' k mamince, vypadni na chvíli z tohoto svinstva. Já... já ti dám vědět, až bude po všem, až budu zase zaměřenej na to, co je opravdu důležitý. A ani bych si netroufl po tobě chtít, aby ses vracela dřív."

"Já tě mám ráda, Marshall," řekla v slzách.

"Já tě mám taky rád, Kate."

Prudce vstala, objala ho a políbila, polibkem, který mu utkvěl v paměti na dlouhou dobu, polibkem, při němž ho zoufale tiskla k sobě, tvář vlhkou slzami, a celé její tělo se chvělo pláčem. Držel ji u sebe svými silnými rukama, jako by mu v ní unikal jeho vlastní život, držel ji, jako se drží poklad nesmírné ceny, který člověk možná ztrácí navždycky.

Pak řekla: "Asi bych měla prostě jít," a naposledy ho krátce objala.

Naposledy ji sevřel v náručí a snažil se, aby to znělo co nejpřesvědčivěji, když říkal: "Bude to dobrý, uvidíš. Tak ahoj."

Tašky už měla sbalené. Moc si toho nebrala. Dveře se za ní tiše zavřely, zvenku bylo slyšet, jak její malá dodávka couvá k brance, a Marshall se ztěžka posadil zpátky ke kuchyňskému stolu. Dlouhou dobu tam tak seděl, nepřítomně hleděl na vzorek dřeva, a hlavou mu letěly tisíce vzpomínek. Minuty ubíhaly, ale on se ani nepohnul. Svět se točil dál bez něj.

Konečně otupělost pominula a on vyslovil všechny své myšlenky a pocity jediným jménem: "Kate...!" a dal se do pláče.

kapitola 28.

Guilo pohlédl do údolí a hryzl se do rtu. Stál nyní se svými pětadvaceti bojovníky asi na půli cesty dolů v úkrytu mezi skalami a doupe. Silného odsud vypadalo jako kotol vroucí černé lávy. Nesčetné množství démonů halilo skupinku domů pod sebou jako živoucí, bez ustání se přelévající temná mlha. Zvuk jejich křídel, monotónní, hluboký hukot se odrážel ozvěnou od skalních stěn. Démoni teď byli velmi neklidní; připomínali roj podrážděných včel.

"K něčemu se chystají," poznamenal jeden z bojovníků.

"Tak tak," souhlasil Guilo. "Něco se jim nezdá a nic bych za to nedal, že to bude souviset s ní."

Kolem skupinky budov na dně údolí stály kamióny a nákladní automobily naložené veškerým vybavením kanceláří až po Kasephovy lovecké trofeje. Zaměstnanci nyní dokončovali balení svých osobních zavazadel a uklízeli v nočních hradbách. Všude vládlo vzrušení a očekávání, lidé stáli v hloučcích tu i tam a bavili se spolu ve svých mateřských

jazycích.

Také Susan Jacobsonová měla plné ruce práce. Ve velkém kamenném domě, uzavřena ve svém pokoji před veškerým hlukem a zmatkem, třídila velkou krabici záznamů, dokumentů, účetních knih, tištěných materiálů. Snažila se dát stranou všechno, co nebude absolutně nutně potřebovat - a téměř každá věc jí připadala nepostradatelná. Měla však k dispozici jen jediný kufr - ten, který nyní čekal na jejím prádelníku. Zatím byl náklad tak objemný, že by se do kufru nevešel, a tak těžký, že by ho pak stejně neunesla.

Se spěšnou modlitbou znovu prolistovala část materiálů a podařilo se jí je zredukovat asi na polovinu. Pak je začala metodicky balit do kufru, sem účetní knihu, sem ta přísežná prohlášení, ještě jedny desky, fotografie, další účetní knihu, balík počítačového papíru, tlustou složku fotokopii, několik krabiček nevyvolaného filmu.

Kroky v chodbě! Honem zavřela kufr, opřela se o víko, aby mohla zaklapnout zámky, pak ho dovlekla k posteli a rychle ho zasunula pod ni. Všechny zbývající materiály naházela zpět do krabice a ukryla ji za ložní prádlo do jedné skříňky.

Kaseph vstoupil bez klepání. Oblečený byl prostě, protože sám také balil a účastnil se příprav ke stěhování.

Vykročila mu vstříc a objala ho. "Ahoj! Tak co, jak to jde?"

Krátce ji sevřel v náručí, pak ji pustil a začal se rozhlížet po místnosti.

"Už jsme si říkali, co je s tebou," poznamenal. "Za chvíli začne velké shromáždění v jídelně a doufali jsme, že tam také budeš." Vhlase měl cosi podivného, až děsivého.

"Samozřejmě že tam přijdu," odpověděla trochu v rozpacích nad jeho chováním. "Nepropásla bych to za nic na světě."

"Dobrá, dobrá," odpověděl a nepřestával se rozhlížet po místnosti. "Susan, prosím tě, mohla bys mi ukázat svůj kufr?"

Pohlédla na něj udiveně. "Proč?"

Nic nerozváděl, nic nevysvětloval. "Chtěl bych vidět tvůj kufr."

"Ale proč?"

"Přines mi ho, prosím tě," řekl tónem, který nepřipouštěl diskusi.

Došla ke skříni, vyndala velký modrý kufr plný šatstva a položila ho na postel. Okamžitě ho otevřel a začal ho velice rychle a velice nešetně vybalovat. Jeho obsah házel kolem sebe jak ho napadlo.

"Co to děláš, prosím tě?" protestovala. "Balila jsem to několik hodin!"

Vyprázdnil kufr do dna, otevřel všechny postranní kapsy, protřepal každý kousek oblečení. Než skončil, měla už pořádný vztek.

"Alexi, co to má znamenat?!"

Pohlédl na ni a tvář měl velmi zachmuřenou, ale náhle se mu rozjasnila úsměvem. "Určitě to podruhé zabalíš ještě daleko líp než předtím," řekl a ona věděla, že si nemůže dovolit mu na to něco odseknout. "Viš, musel jsem si něco ověřit. Ty, milá Susan, už dosti dlouho chybíš na běžných akcích, a také spolu jsme už dlouho nebyli..." Začal zvolna přecházet pokojem a oči mu jezdily sem a tam, pátravě ulpívaly na každé možné skrýši, na každé skulině. "...a vypadá to, že nám scházejí některé velice důležité doklady a záznamy, nesmírně choulostivé věci - věci k nimž jsi ty, má milá, měla přístup." Znovu se usmál tím svým úsměvem ostrým jako nůž. "Ovšem, já vím, tvé srdce je s mým v naprosté jednotě, i přes ty... rozporuplné myšlenky a malicherné obavy, které tě zneklidňovaly poslední dobou."

Vztyčila hlavu a pohlédla mu přímo do očí. "To je jen obyčejná lidská slabost a já počítám s tím, že nad ní v dohledné době úplně zvítězím."

"Ach ano, tvá lidská slabost..." Na chvíličku se nad tím zamyslel. "Ta slabost, která ti vždycky dávala kouzlo záhadnosti, protože tě mohla udělat tak nesmírně nebezpečnou."

"Tím chceš říct, že si myslíš, že bych tě mohla zradit?"

Přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. Susan blesklo hlavou, že by to ty ruce neměly daleko, kdyby se chtěly sevřít kolem jejího hrdla.

"Ano, je možné, že se mě někdo chystá zradit, i v tuto chvíli," řekl. "Cítím to ve vzduchu." Zkoumavě se na ni zahleděl a jeho oči se vpily do jejích. "Možná to čtu i ve tvých očích."

Odvrátila oči a řekla: "Nikdy bych tě nezradila."

Naklonil se blíž a řekl velmi pokojně. "Ani ty, ani jiný... kdyby věděl, co ho čeká. Nebylo by to nic příjemného, to mi věř."

Cítila, jak stisk jeho rukou zesílil.

Oblohou se mihl posel, spustil se níž a začal se proplétat lesem nad Ashtonem. Hledal Tala.

"Kapitáne!" zavolal, avšak Tal mezi ostatními nebyl. "Kde je kapitán?"

"Organizuje další modlitební shromáždění v domě Hanka Busche," odpověděl Mota. "Bud' opatrný, ať na něj neupozorníš."

Posel sklouzl podél svahu a vnořil se do spleti ulic a uliček pod sebou.

Tal se držel v úkrytu uvnitř Hankova domu a sledoval, jak nebeští bojovníci plní jeho rozkazy a přivádějí sem lidi k modlitbám.

Hank a Andy Forsythe svolali mimořádné modlitební shromáždění, ale nečekali, že se jich sejde tolik. Venku zastavovalo jedno auto za druhým a dovnitř se hrnuli noví a noví lidé: Colemanovi, Ron Forsythe a Cynthia, nově obrácený Bobby Corsi, jeho rodiče Dan a Jean, Jonesovi, Cooperovi, Smithovi, Bartonovi, několik studentů vysoké se svými kamarády. Hank už snesl všechny židle, co jich doma měl, a lidé se začínali usazovat na podlahu. Brzy už byl těžký vzduch a museli otevřít okna.

Tal vyhlédl ven a spatřil, jak tam zastavuje starší stejn. Tvář se mu rozzářila úsměvem. Tyhle dva Hank rád uvidí.

Zazvonil zvonek a několik hlasů zahalekalo, "Pojďte dál!", ale nikdo dál nešel. Hank překročil pár lidí a otevřel.

Za dveřmi stál Lou Stanley a vedle něj jeho žena Margie. Drželi se za ruce.

Lou se ostýchavě usmál a zeptal se: "Ahoj Hanku. Vy tady prý máte modlitebni?"

Hank věděl, že má před sebou další zázrak. Tady stojí člověk, kterého vyloučili ze sboru pro cizoložství - a je smířený se svou ženou a chce se modlit s ostatními!

"To bych řekl, že máme! Pojdte dál!"

Lou a Margie vstoupili do přeplněného obývacího pokoje a ostatní je přivítali srdečně a s láskou.

V tu chvíli zase někdo zaklepal. Hank stál dosud u dveří, proto otevřel a spatřil venku jakéhosi staršího pána a paní.

Ani jednoho z nich nikdy předtím neviděl.

Cecil Cooper je však znal. "Chvála Pánu!" zavolal ze svého místa. "Tohle bych tedy nečekal! James a Diane Farrelovi!"

Hank pohlédl na Cecilia, pak na starší manžele ze dveří, a mimoděk otevřel ústa. "Pan Farrel?"

James Farrel, bývalý pastor Ashtonského ekumenického sboru, mu podal ruku. "Pan Henry Busche?" Hank přikývl a stiskl mu ruku. "Slyšel jsem, že tu dnes večer máte modlitebni shromáždění?"

Hank je přivítal s otevřenou náručí.

Posel mezitím dorazil a vyhledal Tala. "Kapitáne, Guilo vzkazuje, že Susanin čas se rychle krátí. Bude odhalena co nevidět. Je potřeba, abys přišel, a hned!"

Tal přejel očima modlitebni podporu, kterou se mu podařilo shromáždit. Na úspěch dnešního plánu to bude muset stačit.

Hank zahájil shromáždění. "Pán nám všem položil na srdce, abychom se dnes večer modlili za Ashton. Odpoledne jsme se dozvěděli pár nových věcí a vyplývá z nich, že jsme měli pravdu, když jsme si mysleli, že satan má v tomto městě velice silné postavení. Je potřeba se modlit, aby Bůh spoutal demony, kteří se tu snaží převzít moc, za vítězství Božího lidu, za Boží anděly..."

Výborně, pomyslel si Tal. Snad to bude stačit. Pokud je však situace v doupěti Silného skutečně taková, jak ji posel popisuje, budou muset plán rozjet, ať je modlitebni podpora dostatečná nebo ne.

Mrak démonů nad údolím bez ustání houstl a vřel a Guilo se svými bojovníky z výšky viděli, jak se v něm třpytí milióny žlutých očí.

Guilo byl jako na jehlách a co chvíli vyhlížel přes vrcholky hor světelnou čáru, která bude znamenat, že Tal dorazil.

"Kde ten Tal je?" mumlal si pro sebe. "Kde jenom je? Ti to vědí. Ti to vědí!"

Tou dobou se veškerý Kasephův personál, výkonná moc Omni Corporation, shromáždil v jídelně k improvizovanému banketu a poslednímu setkání před velkou akcí, na niž se všichni už tak dlouho chystali. Pohoštění bylo bufetového typu, atmosféra neformální a nálada veselá. Sám Kaseph, jindy odtahitý a povýšený, se nyní procházel mezi svými zaměstnanci jako mezi sobě rovnými a často se k němu vztahovaly ruce jakoby v prosbě o zvláštní požehnání.

Susan se držela po jeho boku, oblečena opět tradičně v černém, a také k ní se vztahovaly ruce pro dotek či pohled zvláštního požehnání. Nijak jimi neskrblila.

Během večere Kaseph a Susan zaujali svá místa u hlavního stolu. Susan se snažila chovat přirozeně a vychutnávat jídlo, ale úsměv na tváři jejího pána, ten divný, řezavý, zlomyslný úsměv, ji neustále zneklidňoval. Musela znovu a znovu přemýšlet, kolik toho asi ví.

Ke konci večere Kaseph povstal a jako na povel se všichni přítomní okamžitě ztišili.

"Tak jako na jiných místech, v jiných částech tohoto světa, který rychle spěje k jednotě, i zde nyní hodláme udělat rozhodující krok," pronesl Kaseph a celá místnost začala tleskat. "Jakožto účinný a mocný nástroj v rukou Společnosti pro vesmírné vědomí se Omni Corporation chystá ustavit další opěrný bod nadcházejícího nového světového pořádku a vlády mesiáše nového věku. Od našich lidí, kteří pracují přímo v Ashtonu, jsem se dozvěděl, že koupi našeho nového zařízení je možno uskutečnit v neděli, a já pojedou osobně před vámi, abych smlouvu uzavřel. Pak už celé město rychle přejde do našich rukou."

Přítomní propukli v potlesk a jásot.

Potom však se Kaseph nečekaně zachmuřil a také všichni ostatní zvažovali. "Během našeho gigantického úsilí jsme si ovšem častokrát byli nuceni uvědomit, jak nesmírně závažný je ten podnik, jemuž jsme zasvětili své životy a přísahali věrnost. Častokrát jsme se zamýšleli nad tím, jak katastrofální důsledky pro naše společné úsilí by mělo, kdyby se kdokoli z nás odvrátil ze správné cesty a uposlechl vždy přítomných svodů chamtivosti, časných požitků nebo i jen, - pohlédl na Susan - "své lidské slabosti."

V místnosti zavládlo mrtvé ticho. Všichni upírali oči na Kasepha. Stál tam a zvolna přejížděl pohledem jednoho člověka po druhém.

Susan cítila, jak se jí pomalu zmocňuje hrůza, ta hrůza, kterou se vždycky snažila potlačit, nevnímat, ovládnout. Věděla, že se k ní neúprosně blíží to, čeho se nejvíc bála.

Kaseph pokračoval. "Jen nemnozí z vás vědí, že během stěhování materiálů z hlavní kanceláře jsme zjistili, že několik pořadačů s těmi nejdůvěrnějšími záznamy chybí. Někdo s velkou pravomocí a přístupem k nim zřejmě usoudil, že by se mu mohly hodit... někde jinde." V místnosti to zašumělo, mnozí zalapali po dechu. "Ale nebojte se. Moje vyprávění má šťastný konec. Chybějící materiály byly nalezeny!" Všem se ulevilo a tu i tam se ukázaly vědoucí úsměvy. Aha, říkali si asi, další Kasephův nevinný žertík.

Kaseph dal pokyn dvěma členům ostrahy, kteří stáli u zadní stěny, a jeden z nich vzal do ruky - co to je? Susan se maličko nadzvedla na židli, aby lépe viděla.

Nějakou krabici. Ne! Tamtu krabici? Tu, kterou schovala za ložní prádlo? Nesl ji kupředu, k hlavnímu stolu.

Zůstala na místě, ale připadalo jí, že každou chvíli omdlí. Celá se chvěla hrůzou. V obličeji zbledla jako křída, žaludek se jí sevřel prudkou bolestí. Je odhalena. Není úniku. Bylo to jako strašný sen.

Muž postavil těžkou krabici na stůl a Kaseph ji otevřel. Ano, byly tam, ty materiály, které tak pracně vytřídila a ukryla.

Zvedl je, aby všichni viděli. Přítomní vydechli úžasem. Kaseph hodil materiály zpět do krabice a nechal ji odnést. "Tuto krabici," oznámil, "jsme našli ukrytou ve skřínce v děveččině pokoji. Přítomní nevěřili svým uším. Někteří zůstali jako zkameněli. Jiní vrtěli hlavami. Susan Jacobsonová se modlila. Modlila se zoufale.

Posel se vrátil do údolí a Guilo dychtivě čekal na jeho zprávy.

"Ano, mluv!"

"Shromáždí se modlitební podporu pro dnešní akci. Měl by sem dorazit každým okamžikem."

"Každým okamžikem může být pozdě." Guilo pohlédl k budovám pod sebou. "Každým okamžikem Susan může být mrtvá."

Tal přihlížel, jak se shromáždění modlí pod vedením a v síle Božího Ducha. Jejich prosby byly vroucné a naléhavé. Modlili se speciálně za porážku démonického vojska. To by snad mohlo tak zrovna stačit! Tal vyrazil na cestu. Měl v úmyslu tiše proklíckovat městem a pak vyrazit k doupěti Silného. Kéž by tam byl včas, aby zachránil Susan život! Sotva však vykročil z úkrytu do úzké, rozježděné uličky za domem, ucítil v noze palčivou bolest. Vmžiku bleskl vzduchem jeho meč a jediným rychlým pohybem sťal hlavu malému démonovi, který se na něj pověsil. Démon zmizel v oblaku rudého dýmu.

Jiný démon se mu přilepil na záda. Smetl ho. Na jeho místo se okamžitě přilepil jiný, další na nohu, dva mu začali šermovat meči okolo hlavy.

"Tohle je Tal!" pištěli. "Tohle je kapitán Tal!"

Ještě chvíli budou tropit ten povyk a přivolají Rafara! Tal věděl, že je musí všechny zlikvidovat, nebo riskuje odhalení. Ti, které měl kolem hlavy, mu nedali moc práce. Máchl mečem vzhůru a pak podél zad a roztal i toho, který visel tam. Jenomže místo aby jich ubylo, stále jich přibývalo. Někteří už byli docela statní a všichni dychtili po odměně, kterou Rafar slíbil tomu, kdo mu oznámí, kde se Tal vyskytuje.

Veliký rozchechtaný démon přilétl blíž, aby se na Tala podíval, a pak vyrazil kolmo vzhůru. Tal vylétl za ním v záblesku oslnivého světla a vmžiku ho chytil za kotníky. Démon zaječel a začal se na něj sápat. Tal padl nazpět k zemi jako kámen a táhl démona s sebou. Blánitá křídla nad nimi hněvivě pleskala a třepotala se jako roztrhaný deštník. Jakmile byli skryti mezi domy a stromy, Tal poslal démona do propasti.

Odevšad se však vynořovali další a další. Zpráva se šířila.

Dva silní, svalnatí strážci, titíž, kteří kdysi Susan doprovázeli oblečení do smokingu, ji nyní napůl vlekli a napůl nesli mezi sebou, takže sotva mohla užít své vlastní nohy. Prošli s ní zpět do velkého kamenného domu, vzhůru po schodišti a chodbou do jejího pokoje. Kaseph kráčel za nimi, klidný, vyrovnaný, dokonale bezcitný.

Strážci hodili Susan na židli a přitiskli ji tam plnou vahou, aby se nemohla ani hnout. Kaseph se na ni dlouze, chladně zahleděl.

"Susan," řekl, "moje milá Susan, nijak zvlášť jsi mě nepřekvapila. K podobným problémům docházelo i dříve, s mnoha jinými, mnohokrát. A pokaždé jsme to museli nějak řešit. Jak dobře víš, tyto problémy nikdy nezůstanou nevyřešené. Nikdy."

Naklonil se k ní a pokračoval tak zblízka, že ji jeho slova jakoby políčkovala. "Nikdy jsem ti plně nedůvěřoval, Susan, to už víš. Proto jsem tě sledoval a dal jsem příkazy i jiným, aby tě sledovali, a zjistil jsem, že jsi obnovila svůj vztah s mým... rivalem, panem Weedem." Při těch slovech se rozesmál.

"Mám oči a uši všude, milá Susan. Od chvíle, kdy tvůj pan Weed zašel do Ashtonského věstníku, začali jsme se o něj intenzivně zajímat: kam chodí, koho zná, komu volá, co říká. A pokud jde o ten tvůj spěšný a neopatrný telefonát dnes ráno..." Hlasitě se zasmál. "Susan, ty sis opravdu mohla myslet, že nebudeme nahrávat každý telefonát, který jde odtud? Věděli jsme, že dříve nebo později nějaký krok uděláš. Stačilo jen čekat a být připraveni. Úsilí, jako je naše, přirozeně vždycky bude mít nepřátele. To chápeme."

Vztyčil se nad ní a upřel na ni chladné, vypočítavé oči. "Ano, chápeme, ale v žádném případě netolerujeme. Ne, milá Susan, vždycky proti nim zakročíme, tvrdě a bezodkladně. Domníval jsem se, že jeden drobnější zásah pana Weeda umlčí, ale nyní zjišťuji, že díky tobě už ví příliš mnoho. Proto bude nejlepší, když se postaráme jak o tebe, tak o pana Weeda."

Susan se jen chvěla, neschopná jakékoli odpovědi. Věděla, že prosit o milost nemá smysl.

"Ty ses nikdy nezúčastnila některého z našich krvavých rituálů, vid?" Kaseph začal vysvětlovat, jako by se rozhodl pro kratší přednášku. "Starověcí ctitelé Isidy, Molocha, Aštořety nebyli ve své bohoslužbě tak daleko od pravdy. Přinejmenším chápali, že oběť lidského života jejich takzvaným bohům jim zřejmě zajišťuje přízeň božstva.

V tom, co oni dělali v nevědomosti, my nyní pokračujeme s hlubším pochopením. Životní síla, která prostupuje nás všechny a celý náš vesmír, je cyklická, bez konce, věčná. Zrození nového nemůže nastat bez smrti starého. Zrození dobra je působeno smrtí zla. To je karma, milá Susan, tvoje karma."

Jinými slovy, chystá se ji zabít.

"Copak?" zeptal se Guila jeden z bojovníků. "Co to dělají?"

Oba naslouchali. Temná masa, která se vlnila a přelévala pod nimi, se rozezněla podivným, nedefinovatelným hlukem, který zvolna stoupal co do výšky i hlasitosti. Zpočátku to znělo jako hukot vzdálených vln, potom jako hlučení ohromného zástupu. Nakonec se to změnilo v ječení miliónů sirén.

Ocel cinkla, jak Guilo pomaličku tasil.

"Co to děláš?" tázal se onen bojovník.

"Připravte se!" nařídil Guilo a jeho rozkaz proběhl řadami. Cink, cink, cink, jeden bojovník po druhém si připravil meč do ruky.

"Chechtají se," řekl Guilo. "Nezbývá nám, než se vydat dolů."

Jeho druh byl ochoten ke všemu, a přece mu ta věc připadala nemyslitelná. "Jít dolů? Do... tohohle?"

Démoni byli silní, divocí, ukrutní... a nyní se chechtali, jak v chřípích už už cítili lahodnou vůni krve.

Triskal a Krioni slétli do uličky a jejich meče se zableskly ve smrtonosných světelných obloucích, jak jimi začali kosit démony na všech stranách. Další andělé vzletli k nebi jako světlice a umlčovali prchající jednoho po druhém.

Tal byl v obtížné situaci. Velice si přál začít se bít naplno, ale musel dbát na to, aby nebudil přílišnou pozornost.

Nemohl tedy démony, kteří na něj nyní doráželi ze všech stran jako roj rozzuřených včel, zlikvidovat jediným prudkým útokem, ale musel je ze sebe odsekávat jednoho po druhém, jako by štípal dříví.

Do boje se zapojil i Mota. Teď se probil až k Talovi a začal z něj srážet démony jako netopýry ze skalní stěny. "Tumáš! Tumáš! A ty taky!"

Pak přišel zlomeček vteřiny, kdy na Talovi nevisel ani jeden démon. Mota rychle zaujal jeho místo a Tal zmizel pod zemí.

Démoni, rozvášnění bojem, se zpočátku dále houfovali a kroužili kolem. Pak však zjistili, že jim Tal nějak uklouzl a že se pouze vydávají do rukou nebeským bojovníkům, aby se nechali ničit pro nic za nic.

Jejich řady rychle prořídly, jejich pokřik dozněl v dálce a za chvíli tu nezbýval ani jediný.

Několik kilometrů za Ashtonem vyrazil Tal ze země jako střela a kmitl se napříč oblohou, za sebou světelnou čáru jako ocas komety, meč v napřažených rukou před sebou. Statky, pole, lesy a silnice dole splývaly v jedinou rozmazanou plochu; po obou stranách divokou rychlostí ubíhaly mraky.

Cítil, jak s pokračujícími modlitbami Božího lidu jeho síla vzrůstá; jeho meč nyní přímo žhnul mocí a zářil jasným světlem. Talovi téměř připadalo, že ho táhne oblohou kupředu.

Rychleji, stále rychleji, v řevu větru, křídla neviditelná v prudkém víření, letěl k doupěti Silného.

Na Kasephův pokyn vstoupil do místnosti drobný, velmi cizokrajně vyhlížející guru z jakési temné pohanské země. Byl dlouhovlasý, celý v černém, ověšený korálky. Uklonil se v hluboké úctě před svým pánem a velitelem Kasephem.

"Připrav oltář," přikázal Kaseph. "Dnes večer bude přinesena zvláštní oběť za úspěch našeho podniku."

Drobný kněz se spěšně vzdálil. Kaseph se znovu obrátil k Susan.

Jedenkrát na ni pohlédl a udeřil ji hřbetem ruky do obličeje.

"Nech toho!" křikl. "Nech toho modlení!"

Jeho rána ji téměř srazila ze židle, avšak jeden ze strážců ji zadržel. Hlava jí klesla a ona se rozplakala velice krátkými, vyděšenými vzlyky.

Kaseph se postavil nad její třesoucí se tělo jako hrdý vítěz. "Není žádný Bůh, k němuž bys mohla volat! Jak se tvá smrt blíží, stává se z tebe politováníhodný zbabělec, který se uchyluje k ořepaným mýtům a náboženským nesmyslům!"

Pak dodal, téměř laskavě: "Ty si neuvědomuješ, že ti v podstatě prokazují dobrodíní. Ve tvém dalším životě bude možná tvé porozumění hlubší, tvoje slabost překonána. Oběť, kterou nám nyní přineseš, ti připraví v příštích životech nádhernou karmu. Uvidíš."

Pak nařídil strážcům: "Spoutejte ji!"

Chytili ji za ruce a stočili ji je za záda; zaslechla klapnutí a ucítila na zápěstích chladnou ocel pout. Slyšela se, jak křičí.

Kaseph zašel do své kanceláře. Až na pár posledních kufrů a beden byla nyní místnost úplně prázdná. Zamířil k jednomu malému kufříku potaženému jemnou kůží a zasunul si ho pod paži.

Pak sestoupil po hlavním schodišti dolů, prošel impozantními dřevěnými dveřmi a po dalším schodišti hluboko do sklepení pod domem. Zahnul za roh, minul jedny dveře a octl se v temné kamenné místnosti, ozářené pouze svíčkami.

Drobný cizokrajný kněz tu už byl, zapaloval svíčky a drmolil si pro sebe stále dokola jakási exotická nesrozumitelná slova. Tiše tu čekalo i několik Kasephových nejdůvěrnějších spolupracovníků. Kaseph podal kufřík knězi, který ho položil vedle masivní hrubé lavice na jednom konci místnosti. Pak ho otevřel a začal z něj rozkládat nože - Kasephovy nože - z drahocenných materiálů, zdobené, jemně pracované, ostré jako břitva.

Tal už viděl před sebou hory. Bude se muset držet co nejbliž jejich skalních stěn. Nikdo ho nesmí spatřit.

Guilo a jeho válečníci, krytí tmou, v nenápadné lidské podobě, opatrně krůček po krůčku sestupovali dolů; využívali každého úkrytu mezi skalními výstupky a pahýly stromů. Mrak démonů, škodolibých a rozesmátých, se nyní kupil a vlnil jen kousek nad jejich hlavami. Guilo cítil modlitební podporu: za normálních okolností by je byli démoni už dávno zpozorovali, ale teď byli podivně slepí.

Vedle hlavní kancelářské budovy stál zaparkovaný veliký nákladní automobil. Guilo si vybral místo, odkud ho dobře viděl, a dal svým bojovníkům příkaz, aby rozvinuli řady. Jednoho z nich si nechal po ruce, neboť měl pro něj zvláštní instrukce.

"Vidíš tamto horní okno v tom velikém kamenném domě?" ptal se ho.

"Ano."

"Tam je. Na můj povel vyrazíš a vyvedeš ji ven."

kapitola 29.

V podivné atmosféře temné podzemní místnosti seděl Alexander M. Kaseph a kroužek jeho nejbližších, všichni pohříženi v hlubokou meditaci. Před nimi, těsně za hrubou dřevěnou lavicí, stál Silný, obklopen svými osobními strážci a pobočníky. Jeho ohybný vrásčitý obličej se roztáhl v širokém šklebu, který obnažil jeho tesáky, jak se začal zlovlně pochechtávat a slintat přitom ďábelskou rozkoší.

"Překážky nám mizí z cesty jedna po druhé," řekl. "Ano, ano, vaše oběť vám zajistí mou přízeň a vašemu podniku zdar."

Zúžil své veliké žluté oči a přikázal: "Přiveďte ji!"

Nahoře, mezi dvěma strážci, spoutaná želízky na rukou i na nohou, Susan Jacobsonová bezmocně seděla a čekala. A modlila se. Celou svou bytostí volala k jedinému pravému Bohu, k Bohu, kterého nezná, ale který přece musí existovat, musí ji slyšet, je ten jediný, kdo jí nyní může pomoci.

Tal se dostal k horám a začal stoupat podél příkrého svahu vzhůru. Stále přitom zvolňoval rychlost, pomaleji, ještě pomaleji a pak, v okamžiku, kdy překročil hřeben, ustal v jakémkoli pohybu a nehluchně, neviditelně padal dolů. Se znepokojením si povšiml, že mrak démonů od jeho poslední návštěvy ještě zhoustl. Mohl jen doufat, že modlitební podpora bude stačit aspoň na to, aby ty nestvůry zaslepila.

Guilo kapitána vyhlížel a svým bystrým zrakem spatřil, jak k nim klesá jako tichý jestřáb.

"Připrav se," přikázal bojovníkovi po svém boku.

Anděl byl ve střehu, oči upřené na okno v prvním patře.

Tal se spustil tak nízkou, že téměř zarazil o zem, a zastavil přímo vedle Guila.

"Máme modlitební podporu," řekl.

"Běž!" přikázal Guilo a vybraný bojovník se napůl rozběhl, napůl rozletěl k velkému kamennému domu.

Drobný kněz začal stoupat po schodech vzhůru. Mumlal si pro sebe jakousi mantru a očka mu nedočkavě těkala sem a tam.

Kaseph a jeho lidé čekali dole v uctivém tichu. Kaseph stál hned u rozložených nožů.

Susan se pokusila zacloumat pouty, ale ta byla tak těsná, že se jí zařezávala do masa i bez toho. Strážci se jí jen smáli.

"Pane Bože," modlila se, "jestli jsi opravdu vládcem tohoto vesmíru, prosím tě, smiluj se nad člověkem, který se odváží stát na tvé straně proti strašlivému zlu..."

A v tu chvíli - jako by už nebyla v tom pokoji, jako by se zvolna probouzela z těžkého snu - začala ta mučivá, svíravá hrůza z jejího srdce ustupovat jako tající sníh, jako odcházející bouře. Zaplavil ji hluboký mír. Místnost byla náhle tak zvláště tichá. Susan se užasle rozhlédla kolem sebe. Co se to stalo? Umřela už? Nebo spí a něco se jí zdá?

Ale - ale takhle už se přece jednou cítila! Vzpomněla si na ten večer v New Yorku, na ten zvláštní pocit útěchy a povzbuzení, který se jí zmocnil, když se zoufale škrábala tím oknem ven. Někdo tady je. Je to znát.

"Přišel jsi mi na pomoc?" zeptala se srdcem a pocítila, jak se v ní opět probouzí slabounká jiskřička naděje.

Cink! Náhle měla nohy volné a mohla jimi pohybovat. Pouta ležela otevřená na podlaze. Pak ucítila, jak jí něco povolilo kolem zápěstí a ruce jí klesly dolů. I tato pouta dopadla s cinknutím na podlahu.

Pohlédla na strážce, ale ti tam klidně dál stáli, ještě s posměšným úsměvem na tváři, pak se začali rozhlížet kolem sebe, jako by se nic nedělo.

Pak zaslechla klapnutí a když se tam podívala, spatřila, jak se otočila klika a okno se samo od sebe otevřelo. Do místnosti začal proudit chladný noční vzduch.

Rozhodla se to přijmout, ať je to zdání nebo skutečnost. Vyskočila ze židle - strážci to ignorovali. Rozběhla se k otevřenému oknu. Pak se zarazila.

S očima stále ostražitě, nevěřičně upřenými na ty strážce se vrátila k posteli, sáhla pod ni a vytáhla kufr, který Kaseph a jeho lidé nenašli, v tak banální skrýši! Byl podivně lehký, když pomyslela na všechny ty papíry uvnitř, ale v přítomné chvíli se stejně dělo tolik neuvěřitelných věcí, že nad tím nedumala a prostě ho donesla k oknu a položila venku na střechu. Ohlédla se. Strážci se sebevědomě usmívali na prázdnou židli!

Prolezla oknem na střechu - měla přitom pocit, jako by ji někdo nadnášel. Po jedné straně domu rostlo husté psí víno.

Po něm se docela dobře dostane dolů.

Venku před hlavní administrativní budovou stálo několik členů ostrahy a tlumenými hlasy spolu rozmlouvali o pádu děvečky a o osudu, který ji čeká, když náhle zaslechli, jak někdo běží přes parkoviště.

"Pozor!" zvolal jeden.

Vzhlédli právě včas, aby spatřili černě oděnou ženu, jak běží k jednomu z velkých stěhovacích automobilů.

"Stůj! Co to děláš?"

"To je děvečka!"

Rozběhli se za ní, ale ona už se mezitím dostala k automobilu a skočila dovnitř. Startér zavrčel, motor se rozběhl, vůz sebou škubl, zaskřipěl a rozjel se pryč.

"JAHAAA!" zařval Guilo a vyskočil z úkrytu. On a jeho oddíl čtyřiadvaceti andělů vyrazili do vzduchu jako hrst raket a vrhli se za automobilem. "Bojovníci, do střehu!"

Drobný kněz se dostal ke dveřím Susanina pokoje a kostnatou rukou stiskl kliku.

"Všechno je připraveno," oznámil a v tu chvíli zjistil, že hovoří ke dvěma velmi zodpovědným strážcům, kteří dávají

dobrý pozor, aby jim neunikla prázdná židle.

Drobný kněz dostal prvotřídní záchvat; strážci vůbec nechápali, jak se to mohlo stát.

Nákladní automobil s námahou stoupal po točité, zrádné silničce, která vedla z údolí příkře vzhůru a přes hory. Čtyři z andělů skočili za něj a začali ho tlačit, až se jim podařilo ho rozjet devadesátkou. Zatím si vedli dobře, ale když se ohlédl, viděli, že mají v patách oddíl démonů; lesk jejich tesáků a načervenalý třpyt jejich mečů naplňoval noční oblohu.

Guilo z výšky obhlédl situaci. Hlavní mrak démonů zůstal na svém místě, nad doupětem Silného. Za prchajícím automobilem byl vyslán jen menší oddíl.

Čtyři ozbrojení lidé z ostrahy se hnali s rámussem silnicí vzhůru v džípu s velmi výkonným motorem. Kupodivu však jim těžký stěhovací vůz stále unikal.

"Myslel jsem, že je plně naložen!" křikl jeden.

"To je," odpověděl druhý. "Sám jsem ho nakládal."

"Kolik koní ten krám má?"

Teď už se zpráva o Susanině útěku dostala i ke Kasephovi. Nařídil osmi dalším ozbrojeným strážcům, aby se připojili k pronásledování. Naskákali do druhého džípu a do silného sportovního automobilu a s kvílícími pneumatikami vyrazili z parkoviště.

Démoni i andělé se nakupili kolem vozu, který stále ještě supěl téměř stovkou po točité šterkové silnici vzhůru.

Pneumatiky řvaly a často v zatáčkách ujížděly stranou. Čtyři andělé tlačili, ostatních dvacet se snažilo vůz co nejtěsněji obklopit a odrážet útoky démonů. Démoni se na ně vrhali z výšky, rudě žhnoucí meče v rukou, a zuřivě se s nimi střetávali, až ocel řinčela a jiskry létaly na všechny strany.

Stěhovací vůz se přehoupł přes hřeben a nabral rychlost. Pronásledovatelé dorazili nahoru jen několik vteřin po něm.

Jak vůz ujížděl stále rychleji, stávaly se pro něj prudší svahy a zatáčky silnice sérií krkolomných výkyvů a nemilosrdných zatěžkávacích zkoušek. Automobil se kymácel a tančil na dvou či třech kolech, jak se řítíl z prudkého svahu dolů. Silnice vedla rovně, pak se ostře stočila, pak na druhou stranu, pak se zhoupla strměji dolů. Kolem oken se divoce míhaly skály a zábradlí. Vůz se v každé zatáčce povážlivě naklonil nad propast, plně naložená korba ztěžka dosedala na pérování, pneumatiky úpěly na protest.

Ostrá zatáčka doleva! Zadní kola sklouzla a vůz narazil v pršce jisker o zábradlí. Dolů, dolů, další strmější klesání, péra úpěla, vůz narážel o nápravy, skřípěl a sténal.

Džípy a sportovní automobil se mu hnaly v patách; vybíraly zatáčky snáze, i tak to však byla šílená jízda. Dva strážci v prvním džípu měli zbraně připravené, ale zamířit bylo zloha nemožné. Přesto párkrát vystřelili, aby děvečku alespoň vyděsili.

Stěhovací vůz se blížil k velmi ostré zatáčce a žluté cedule ho jedna přes druhou varovaly, aby zmínil rychlost. Čtyři andělé, kteří předtím tlačili zezadu, se nyní opírali do vozu ze strany a snažili se ho udržet na silnici. Guilo sám slétl dolů, probil si cestu houfem démonů a jen zlomeček vteřiny předtím, než by se vůz zřítíl do propasti, se plnou silou vrhl proti boční stěně. Přední kola se smekla doleva a vůz zatáčkou projel. Pronásledovatelé museli zmírnit, pokud nechtěli proletět zábradlím.

Avšak nebeských bojovníků kolem vozu zvolna ubývalo. Zrovna když Guilo vzhlédl, spatřil jednoho mohutného démona, jak se vrhl s vytasenými drápy na anděla jako jestřáb na vrabčáka. Omráčil ho a anděl se bezmocně třepotal do strže. Jiný souboj poněkud vlevo nahoře skončil bolestným výkřikem a další anděl padal dolů divokou spirálou, jedno křídlo na cáry, až zmizel uvnitř skalní stěny. Vzduch byl plný kovového řinčení. Táhle jeden démon zmizel v oblaku rudého dýmu. Ještě jeden anděl klesal do strže, meč stále v ruce, ale omráčený a bezmocný, a jeho soupeř v patách za ním.

Nestvůrní pekelní bojovníci se začali pomalu ale jistě probíjet až k vozu. Jednomu se podařilo srazit anděla hned za Guilem. Guilo neměl čas o tom uvažovat, protože musel okamžitě zadržet neuvěřitelně mocnou ránu démona přinejmenším tak velkého jako on sám. Jejich meče se na chvíličku zaklesly do sebe; pak Guilo využil toho, že má nohy, a plnou silou kopl démona do obličeje. Démon zmizel ve strži.

Vůz se začal divoce kymáčet a balancovat na samém krajičku propasti. Guilo do něj plnou silou strčil, aby ho dostal opět na silnici. Vůz sebou však trhl zpátky a Guilo pochopil, že na druhé straně je houf démonů, kteří tlačí proti němu. Rozhlédl se kolem, kdo by mu pomohl, a spatřil víc obnažených tesáků a žlutých očí než přátelských tváří. Veliký meč sekl z výšky po jeho rameni a on ho odrazil. Jiný po něm t'al zepředu a on ho odrazil. Vůz se naklonil nad propast. Strčil ho zpět, odrazil ránu, rozhlédl se po pomocníkovi, srazil démona, postrčil vůz, kopl do obličeje, sekl do boku, odrazil ránu, narovnal vůz...

Velmi silná rána! Nečekal ji a neviděl, kdo po něm t'al, ale napůl ho to omráčilo. Vůz mu vyklouzl z rukou, spatřil pod sebou dno strže, oblohu, zemi, oblohu, zemi, oblohu. Padal. Roztáhl křídla a klesal dolů jako zvadlý list. Z výšky uslyšel zavýtí, při němž tuhla v žilách krev. Podíval se tam. Aha, to asi bude ten, kdo ho napadl, obrovitá nestvůra s vyvalenými očima, ještěří kůží a zubatými křídly.

"Tak pojď, pojď," bručel si pro sebe a čekal, až démon zaútočí.

Vrhl se z výšky přímo na něj, tlamu dokořán, tesáky vyceněné, v ruce široký, ostrý meč. Guilo čekal. Netvor zdvihl meč oběma rukama do výše a prudce t'al. Švih! Guilo však byl náhle asi o metr dále, démonův meč pokračoval bez překážky ve své dráze a démon střemhlav přepadl za ním. Guilo máchl svým mečem v oslňujícím záblesku a ut'al mu křídla, pak ho dorazil.

Oblak rudého dýmu se rozptýlil zrovna v okamžiku, kdy stěhovací vůz proletěl zábradlím a zřítíl se do propasti. Padal tak hluboko, tak velice dlouho, že se to zdálo jako věčnost, než konečně narazil, zohýbal se, překulil a padal dál ze skály

na skálu. Za ním se sypaly židle, stoly, skříně a chumelenice papírů. Asi třicet démonů se vznášelo nad strží nebo usedlo na zábradlí, aby sledovali zdar svého úsilí. Po mnoha převalech a pádech se vůz, rozbitý k nepoznání, konečně zarazil u paty skalní stěny - hromádka střepů a pomačkaného kovu. Tři vozy pronásledovatelů zastavily a dvanáct členů ostrahy vystoupilo, aby si s uspokojením prohlédli výsledek.

Guilo se posadil na skalní výčnělek, položil si meč na kolena a vzhledl k nebi. Vysoko nad sebou rozeznal nepatrné záblesky světla, jak míří několika různými směry, každý z nich pronásledovaný dvěma či třemi černými, rudě podbarvenými šmouhami. Jeho oddíl - nebo spíše to, co z něj zbývalo - byl rozprášen na všechny strany. Guilo usoudil, že bude nejlepší, když zůstane tam, kde je, dokud se obloha nevyčistí. On, Tal i jejich bojovníci se stejně zase brzy sejdou v Ashtonu.

Rafar stále trůnil na svém mrtvém stromě a přehlížel Ashton jako šachový mistr, který se sklání nad šachovnicí. S potěšením sledoval, jak jednotlivé figurky postupují jedna proti druhé.

Když mu posel donesl vítanou zprávu z doupěte Silného, že děvečka, to zrádné stvoření, vzala žalostný konec a nebeští bojovníci byli rozprášeni, Rafar se nadmul pýchou a dal se do smíchu. Podařilo se mu sebrat soupeři královnu! "A tak tomu bude i s ostatními," dodal s ďábelským uspokojením. "Silný mi svěřil přípravu města. Až přijde, nalezne je prázdné, vyčištěné a uklizené."

Povolal k sobě některé ze svých bojovníků. "Je čas na konečné čištění," řekl. "Dokud je nebeské vojsko oslabeno a nemůže se postavit proti nám, musíme se zaměřit na poslední zbývající překážky. Chci vidět Hogana a Busche odstraněné z cesty jako poražené krále! Využijte té Carmen a postarejte se, aby byli v poutech a bezmocní, terčem posměchu a urážek! A pokud jde o Kevina Weeda..." Rafarovy oči se zúžily pohrdáním. "Takový není kořistí, jež by zasluhovala mou pozornost. Dohlédněte na to, aby zahynul, jakkoli budete chtít. Pak mi dejte vědět." Démoni odlétli vykonat jeho rozkazy.

Rafar dlouze, posměšně vydechl. "Ach milý kapitáne nebeského vojska, možná mi vítězství v tomto boji přinese pouhý pozdvižený prst, všední rozkaz, šikovní úskok. Tvá polnice, jindy hřmící celou oblohou, vydá jen žalostný sten a já zvítězím, aniž bych byl jenom spatřil tvou tvář či tvůj meč." Přejel pohledem město, roztáhl tvář do ďábelského úšklebku a škrtl drápem palce o ostatní čtyři.

"Ale jedním si buď jist: my se setkáme! Nemysli si, že se schováš za modlitby Božího lidu, protože už nyní oba vidíme, že tě nechali na holičkách. My dva se setkáme, milý kapitáne!"

Bernice věděla, že bude obtížné, dokonce nebezpečné, řídit bez brýlí, ale Marshall nezvedal telefon, takže setkání s Kevinem Weedem bylo na ní a rozhodně za ten risk stálo. Až dosud bylo natolik vidět, že cestou po 27. dálnici dokázala rozeznat středovou čáru a rozmazané skvrny protijedoucích automobilů, proto pokračovala dál směrem k velkému zelenému mostu severně od Bakeru.

Kevin Weed na ten most také myslel, když seděl v hospodě U zeleného stromu, v obou rukou sklenici piva a oči upřené na ciferník hodin nad výčepním pultem. Cítil se zde nějak bezpečněji než sám doma. Tady měl kolem sebe kamarády, ruch a šum, fotbal v televizi a za zády kulečnick. Přesto se mu stále ještě klepaly ruce, kdykoli pustil sklenici; většinou ji tedy pevně svíral a snažil se chovat přirozeně. Dveře škrábaly o linoleum, jak sem přicházeli další a další lidé.

Začínalo tu být živo, což bylo přesně to, co potřeboval. Čím víc lidí, tím tu bude veseleji. Několik dřevařů si kupovalo pivo a dávalo k lepšímu různé historky. Kroužek kolem kulečnicku uzavíral sázky - dneska se jednou provždy rozhodne jisté dlouholeté soupeření. Kevin se rozhlížel kolem sebe, zdravil se se známými, občas s někým prohodil pár slov. To mu pomáhalo se uvolnit.

Vešli další dva dřevaři. Noví, pomyslel si Kevin; ještě nikdy je tu neviděl. Dobře však zapadli mezi ostatní a za chvíli už všichni věděli, kde pracovali a jak dlouho a jestli bylo počasí dobré, špatné nebo neutrální.

Posadili se vedle něj k výčepnímu pultu.

"Ahoj," řekl jeden a podal mu ruku. "Já jsem Mark Hansen."

"Kevin Weed," odpověděl a stiskl mu ruku.

Mark mu představil svého kamaráda, Steva Drakea. Brzy už spolu nenuceně klábosili o práci, baseballu, lovech na vysokou, pivo, a Kevinovi se přestaly třást ruce. Dokonce se mu podařilo dopít pivo.

"Dáš si ještě jedno?" zeptal se Mark.

"Jo, díky."

Dan načepoval piva a oni si povídali dál.

Od kulečnicku se ozval mohutný jásot a ti tři se honem otočili na židlích, aby viděli, jak vítěz podává ruku poraženému. V tu chvíli, když se nikdo neřadil, Mark bleskurychle vylil do Kevinova piva malou lahvičku.

Skupinka od kulečnicku se nahrnula k výčepnímu pultu. Kevin mrkl na hodiny. Stejně už je čas vyrazit. Uprostřed všeho toho rozruchu a hovoru se mu podařilo rozloučit s novými kamarády, pak do sebe obrátil pivo a zamířil ke dveřím. Mark a Steve mu přátelsky zamávali.

Kevin nasedl do své staré dodávky a vyrazil. Spočítal si, že dojede k mostu ještě o chvíli dřív. Při tom pomyšlení se mu ruce roztřáslas.

Mark a Steve nemeškali. Sotva Kevin vyjel na silnici, nasedli do své dodávky a zpovzdálí ho sledovali. Steve se podíval na hodinky.

"Teď už to bude za chvíli," řekl.

"Kde ho vyřídíme?" ptal se Mark.

"Co řeka? Stejně tam jede."

To určitě to poslední pivo, myslel si Kevin. Asi ho do sebe hodil moc rychle nebo co; žaludek proti tomu protestoval. Navíc se mu začalo chtít na záchod. Navíc na něj padla strašlivá ospalost. Pár kilometrů uvažoval, co s tím, pak usoudil, že radši zastaví, než se docela normálně složí.

Blížil se otlučený, laciný, křiklavě natřený bufet. Kevin sjel z dálnice a podařilo se mu bezpečně zastavit vedle něj. Nevšiml si přitom dodávky, která zastavila a čekala asi sto metrů za ním.

"Skvělý!" huboval Mark vztekle. "Co se asi chystá udělat, složit se rovnou před tím automatem? Myslel jsem, že ta věc účinkuje rychle a spolehlivě!"

Steve jen potřásl hlavou. "Třeba jde jen na záchod. Chvilku počkáme a uvidíme."

Zdálo se, že má Steve pravdu. Kevin se doklopýtal a dopotácel k pánským záchodkům za domem. Asi minutu oba upřeně sledovali dveře. Čas se krátil.

"Jestli vyleze a pojedje dál, mělo by ho to složit, než se dostane k mostu."

"Jestli vyleze!" bručel Mark. "Co když ho odtamtud budem muset vytáhnout?"

Ne. Teď vyšel. Vypadal trochu líp. Ti dva se dívali, jak nasedá zpět do auta a vyjíždí na dálnici. Pak se rozjeli za ním a čekali, co se stane.

A stalo se. Dodávka prudce vybočila doleva, pak zpátky doprava.

"No prosím!" řekl Steve.

Vepředu se objevil most, ocelový oblouk přes hluboký kaňon řeky Judd. Malá dodávka dál bláznivě tančila po silnici, doleva do protisměru, zpátky doprava, na krajnici.

"Pere se s tím, snaží se zůstat vzhůru," poznamenal Steve.

"Asi s tím vypil moc piva, zředilo se to."

Dodávka zajela na krajnici, kola začala poskakovat a zarývat se do měkkého šterku. Zadní kola se prudce roztočila a začala vyhazovat kamení a ještě pár metrů se vůz motal směrem k mostu. Teď už však řidič zřejmě úplně ztratil kontrolu a usnul s nohou na plynu. Motor zařval, auto nabralo rychlost, vyrazilo šikmo přes silnici, přetřálo mírnou zatáčku těsně před mostem, prolétlo olšovým mlázím, a konečně se zřítilo přes útes dolů do kaňonu.

Mark a Steve zastavili na mostě právě včas, aby se stačili naklonit přes zábradlí a sledovat, jak auto koly vzhůru mizí v řece.

"Další bod pro Kasepha," komentoval Steve.

Kolenjedoucí auto se zaskřípěním zastavilo a řidič vyskočil. Za ním druhé. Za chvíli byl most plný vzrušených lidí.

Mark a Steve se začali prodírat zpět k vozu.

"Zavoláme hasiče!" křikl Mark okénkem.

S tím odjeli a víc už je nikdo neviděl ani o nich neslyšel.

kapitola 30.

Kate. Sandy. Společnost. Bernice. Langstratová. Společnost. Omni. Kaseph. Kate. Sandy. Bernice.

Marshallovy myšlenky se motaly v bludném kruhu, jak tak stál v prosklených dveřích kuchyně a díval se, jak se ze zahrady zvolna vytrácí světlo a něžné růžové tóny západu ustupují smutnému, houstnoucímu šeru.

Tohle snad byla nejdelší doba, kterou kdy ve svém životě prostál na jednom místě - ale vždyť to také možná je konec jeho života, toho života, který až dosud žil. Jistě, učinil několik chabých pokusů uchlácholit sám sebe, namluvit si, že všichni ti vesmírní parapsychologové, ti blázniví spiklenci, byli jenom přelud, ale vždycky znovu se musel vrátit k chladné, tvrdé realitě. Harmel měl pravdu. Vyletěl, ani nevěděl jak, tak jako všichni ostatní. Věř tomu, Marshall. Stejně je to tak, ať tomu věříš nebo ne!

Vyletěl. Vyletěl jako Harmel, jako Strachan, jako Edie, jako Jefferson, Gregory, Carlucci, Waller, James...

Marshall si přejel rukou přes čelo a zarazil proud jmen a událostí, který mu probíhal hlavou. Ty myšlenky byly téměř bolestivé - jako by ho každá z nich udeřila do žaludku.

Ale jak tohle všechno mohli dokázat? Kde berou tu moc ničit životy i na čistě osobní rovině? Byla to jen shoda okolností? To Marshall nedokázal rozhodnout. Bylo to pro něj příliš živé. Ztratil svou rodinu a vinu na tom měla Společnost, ano, ale také on sám. Bylo by tak snadné obvinít spiklence z toho, že zaútočili na jeho rodinu a obrátili jeho ženu a dceru proti němu, a nebylo pochyb, že se o to skutečně snažili - kde však je hranice mezi jejich a jeho odpovědností?

Věděl pouze jedno: jeho rodina je v troskách a on vyletěl, ani nevěděl jak, tak jako všichni ostatní.

Počkat! Co to? Od hlavních dveří se něco ozvalo. Že by Kate? Prošel kuchyní a nahlédl do obývacího pokoje.

Ať už to byl kdokoli, honem zmizel za rohem, sotva ho zpozoroval.

"Sandy?" zavolal.

Chvilku se nic neozvalo, ale pak Sandy přece odpověděla, velice podivným, chladným hlasem: "Jo, tati, to jsem já."

Málem se dal do běhu, ale přinutil se ke klidu a zvolna došel do jejího pokoje. Nahlédl dovnitř a spatřil ji, jak něco hledá ve skříní. Její pohyby byly spěšné, nervózní, očividně jí vadilo, že se na ni dívá.

"Kde je mamka?" zeptala se.

"No..." Na tohle se mu těžko odpovídalo. "Odjela na pár dní k babičce."

"Jinými slovy se od tebe odstěhovala," řekla přímočaře.

I Marshall byl přímočarý. "Jo, to je fakt." Chvilí ji sledoval; vybírala ze skříně oblečení a další věci a házela je do kufru a několika nákupních tašek. "Vypadá to, že ty se stěhuješ taky."

"To teda jo," odpověděla, aniž přerušila práci nebo se na něj jen podívala. "Cejtla jsem, že se k tomu schyluje. Věděla jsem, co si mamka myslí, a řekla bych, že má pravdu. Ty se bez nás tak dobře obejdeš, že nemá cenu, abysme tu zůstávaly."

"Kam půjdeš?"

Ted' na něj Sandy poprvé pohlédla a Marshalla zamrazilo, ba, téměř se mu udělalo nevoľno, když spatřil ty její oči, divné, skelné, pološílené, takové, jaké je ještě neviděl.

"To ti nikdy neřeknu!" odsekla a Marshall nevěřil svým uším, když slyšel tón jejího hlasu. Tohle vůbec nebyla Sandy!

"Sandy," řekl mírně, prosebně, "nemohli bysme si chvilku popovídat? Já na tebe nebudu naléhat, nebudu tě k ničemu nutit. Nemohli bysme si jenom popovídat?"

Ty divné cizí oči se do něj znova zabodly a to, co dřív bývalo jeho milující dcerou, odpovědělo: "Ani v pekle ne!"

Okamžitě se Marshalla zmocnil ten už tak známý pocit hrůzy a bezmocnosti. S tou Sandy sem něco přišlo, tím si byl jist.

Hank otevřel dveře a okamžitě ucítil ve svém duchu varovný signál. Venku stála Carmen. Dnes byla oblečena slušně a střizlivě a chovala se celkem normálně; Hank však měl své pochybnosti.

"Dobrý den."

Usmála se odzbrojujícím úsměvem a odpověděla: "Dobrý den, Hanku."

Ustoupil stranou a pohybem ruky ji pozval dál. Vešla dovnitř zrovna ve chvíli, kdy se v kuchyňských dveřích objevila Mary.

"Dobrý den, paní Buschová," řekla.

"Dobrý den." Mary ji láskyplně objala. "Tak jak se vám daří?"

"Je to mnohem lepší, děkuju." Pohlédla kajicně na Hanku. "Cítím, že se vám opravdu musím omluvit za to, jak jsem se dřív chovala. Asi jste z toho oba byli vyděšení."

Hank chvíli rozpačitě mumlal a konečně řekl: "No, samozřejmě jsme o vás měli starost."

"Tak se u nás posad'te," vybídla ji Mary. "Dáte si něco?"

"Ne, děkuju," řekla Carmen a posadila se na pohovku. "Nezdržím se dlouho."

Hank se posadil na židli proti ní a díval se na ni. V srdci se horečně modlil. Ano, vypadá dnes jinak, jako by se jí už podařilo leccos ve svém životě urovnat, a přece... Hank poslední dobou nasbíral řadu nových zkušeností a nyní měl docela určitý dojem, že se setkává s něčím podobným. Na těch jejích očích bylo cosi...

Sandy trochu ucouvla a pohlédla na Marshalla zúženými očima jako divoký býk, který se chystá zaútočit. "Uhni z těch dveří!"

Marshall zůstal stát, kde byl, a blokoval jí cestu svým tělem. "Sandy, já se s tebou nechci pohádat. Já tě hned pustím. Jenom bych chtěl, aby ses na chvíličku zamyslela, víš? Mohla by ses trochu uklidnit a poskytnout mi jenom jedno poslední slyšení? Co říkáš?"

Stála tam, maličko přikřeněná, všechny svaly napjaté, rty pevně sevřené, chřípí rozšířená, a prudce oddechovala. Bylo to něco neskutečného!

Marshall se ji pokusil uklidnit hlasem, jako by se blížil k divokému koni. "Já tě nechám jít, kam budeš chtít. Je to tvůj život. Ale přece se takhle nerozejdeme, když jsme si ještě neřekli, co je potřeba. Víš, já tě mám rád." Nereagovala.

"Doopravdy tě mám rád. Prosím tě, věříš tomu vůbec?"

"Ty - ty ani nevíš, co to slovo znamená!"

"No... jo, to celkem chápu. Poslední roky jsem to moc nezvládal. Ale hele, třeba bysme s tím ještě mohli něco dělat.

Přece by bylo škoda nechávat to dojít až takhle daleko, když by se to ještě mohlo dát do pořádku, ne?"

Prohlédla si ho od hlavy k patě, jak tam stál mezi dveřmi, a řekla: "Tati, já ted' chci jenom jedno: dostat se odsad' pryč."

"Hned to bude, hned to bude." Marshall se snažil mluvit pomalu, mírně, opatrně. "Sandy... já nevím, jestli ti to budu umět pořádně vysvětlit, ale vzpomínáš si, jak jsi tuhle říkala, že ti připadá, jako by do tohoto města pronikali nějaký vetřelci?"

Neodpovídala, ale zdálo se, že poslouchá.

"Nemáš tušení, jak přesně jsi to vystihla. Opravdu jsou v tomhle městě lidi, Sandy, zrovna ted', který se snažej tady převzít moc a odstranit každého, kdo se jim dostane do cesty. Víš, Sandy, a já jsem se jim dostal do cesty."

Začala nevěřicně vrtět hlavou. Moc se jí to nezdálo.

"Jenom si to poslechni, Sandy, prostě si to jenom poslechni. Já, že jo, mám ty noviny, a vím, co oni mají za lubem, a oni vědí, že já to vím, a tak dělají všechno možný, aby mě zlikvidovali. Chtěj mi sebrat tenhle barák, noviny, zničit mi rodinu." Napjatě na ni pohlédl, ale nedokázal odhadnout, nakolik chápe, co jí říká. "To všechno, co se s náma děje - to přesně oni chtějí! Oni chtějí rozložit tuhle rodinu!"

"Ty ses zbláznil!" ozvala se konečně. "Jseš šílenec! Pusť mě ven!"

"Sandy, poslouvej. Oni se dokonce snažej tě využít proti mně. Zdejší policajti dělaj, co můžou, aby mě zlikvidovali. Snažej se mi přišít nějakou nesmyslnou vraždu a dokonce to vypadá, že mě chtějí obvinít, že jsem tě zneužíval! Tak strašný to je. Musíš pochopit..."

"Ale tys to udělal!" vykřikla Sandy. "Ty moc dobře víš, žeš to udělal!"

Marshall na ni zůstal hledět jako omráčený. Ta se zbláznila, to jinak není možný! "Co jsem udělal, Sandy?"

Dala se do pláče. "Znásilnil jsi mě. Ty jsi mě znásilnil!"

Vypadalo to, že se Carmen chce s něčím svěřit, ale je to pro ni velice těžké. "Já... já nevím, jak bych začala... je mi to strašně nepříjemné..."

"Jste mezi přáteli," povzbuzoval ji Hank.

Carmen pohlédla na Mary, sedící na druhém konci pohovky, pak na Hanka, který seděl proti ní. "Hanku, já už s tím prostě nemůžu žít."

"No tak co kdybyste to svěřila Pánu Ježíši?" navrhl Hank. "On vám může pomoci. Může vám odpustit, jestli jste udělala něco zlého, a zbavit vás všeho trápení."

Jenom se na něj podívala a nevěřicně zavrtěla hlavou. "Hanku, já jsem sem nepřišla hrát nějaké komedie. Myslím, že je čas, abychom začali být upřímní a dali to konečně do pořádku. Tohle není k Mary fěr."

Hank nechápal, o čem mluví, takže se pouze naklonil kupředu a pokývl hlavou na znamení, že naslouchá.

"No, tak vidím, že to budu asi muset prostě říct, aby to bylo venku," pokračovala Carmen. Obrátila se k Mary a oči se jí zalily slzami. "Mary, už několik týdnů... od té první konzultace... se s Hankem pravidelně scházíme."

"Co tím chcete říct?" tázala se Mary.

Carmen se obrátila k Hankovi a řekla naléhavě: "Hanku, nemysliš, že bys jí to měl povědět ty?"

"Co?" nevěděl Hank.

Carmen pohlédla na Mary, vzala ji za ruku, a řekla. "Paní Buschová, Hank a já jsme milenci."

Mary vypadala překvapená, ale nezdálo se, že by ji to nějak bolestně zasáhlo. Okamžitě ruku odtáhla. Pak se podívala na Hanka.

"Co myslíš?" ptala se.

Hank si ještě jednou Carmen důkladně prohlédl a pak přikývl. Mary se obrátila ke Carmen čelem a Hank vstal ze židle.

Oba se na Carmen upřeně zahleděli a ona začala uhýbat očima.

"Mluvíš pravdu!" naléhala. "Hanku, řekni jí to. Prosím tě!"

"Démone," řekl Hank pevně, "ve jménu Ježíše Krista ti přikazuji, abys mlčel a vyšel z ní!"

Bylo jich patnáct, namačkaných v Carmenině těle jako klubko propletených červů; lezli přes sebe, svíjeli se, kroutili, ohyzdná změt rukou, nohou, drápů a tvář. Začali sebou zmítat. Carmen také. Začali úpět a křičet a Carmen zrovna tak, skelný pohled vytřeštěný do prázdna.

Krioni a Triskal přihlíželi, ale drželi se stranou.

"Rozkazy, rozkazy, rozkazy!" cedil mezi zuby Triskal a bylo vidět, jak v něm všechno vře.

"Tal ví, co dělá," uklidňoval ho Krioni.

"Ten Hank si hraje s bombou!" zvolal Triskal. "Vidíš ty demony? Vždyť ho roztrhají na kousky!"

"Nesmíme do toho zasahovat," připomínal Krioni. "Máme dovoleno chránit životy Hanka a Mary, ale nesmíme démonům bránit, aby si provedli, co chtějí..." I jemu se to moc špatně říkalo.

Sandy křičela stále hlasitěji. Marshall cítil, že se mu situace každou chvílí vymkne z rukou úplně.

"Ty... ty... hned mě odsad' pusť, nebo se ti to šeredně nevyplatí!"

Marshallovi, celému ztuhlému hrůzou, však připadalo, že se nemůže pohnout, ani kdyby chtěl. "Sandy, to jsem já, Marshall Hogan, tvůj táta. Vzpamatuj se, uvažuj! Ty víš, že jsem se tě nikdy ani nedotkl, nikdy jsem tě nezneužil. Jen jsem se o tebe staral a měl tě rád. Jsi moje dcera, moje jediný dítě."

"Ty jsi to udělal!" křičela hystericky.

"Kdy, Sandy?" ptal se naléhavě. "Kdy jsem se tě nějak špatně dotkl?"

"Celý léta jsem to měla v paměti zablokovaný, ale paní profesorka Langstratová mi pomohla si to vybavit."

"Langstratová!"

"Zhypnotizovala mě a já to viděla, jako by se to stalo včera. Udělal jsi to a já tě nenávidím!"

"Nevzpomínala sis na to, protože se to nikdy nestalo. Uvažuj, Sandy!"

"Nenávidím tě! Udělal jsi to!"

Nathan a Armoth, kteří stáli před domem, viděli ohyzdného ducha klamu, jak visí Sandy na zádech, drápy hluboko vražené do její hlavy.

Vedle nich stál Tal. Právě jim vydal své speciální rozkazy.

"Ale kapitáne," namítl Armoth, "ta potvora může udělat úplně cokoli!"

"Chraňte jejich životy," odpověděl Tal. "Ale Marshalla ztratit musíme. Pokud jde o Sandy, postarejte se, aby ji zpovzdálí sledovala zvláštní jednotka. Budou moci zasáhnout, až přijde pravá chvíle."

V tom okamžiku sem přiletěl Signa, nizounko při zemi a velmi opatrně.

"Kapitáne," hlásil, "Kevin Weed je mrtev. Podařilo se to."

Tal na něj pohlédl s podivným, vědoucím úsměvem. "Výborně," řekl.

Patnáct démonů v Carmen prskalo, syčelo a kvílelo, z tlam jim kapala pěna. Hank Carmen položil ruce na ramena a jemně ji přitlačil k pohovce. Mary se držela těsně vedle něj, měla přece jen trochu strach. Carmen sténala a kroutila se, oči jí divoce plály.

"Nech nás na pokoji!" ozvalo se z jejího hrdla a sirný pach, který ta slova provázel, byl tak silný, že se z něj zvedal žaludek.

"Carmen, chceš, aby tě Pán Ježíš od toho osvobodil?" ptal se Hank.

"Neslyší tě!" odpovídali démoni. "Nech nás na pokoji! Ona nám patří!"

"Buď zticha a vyjdi z ní!"

"Ne!" zaječela Carmen a Mary si byla téměř jista, že spatřila obláček žlutého dýmu, který jí přitom unikl z úst.

"Ve jménu Ježíše Krista ti prikazuji, vyjdi z ní!" opakoval Hank.

Bomba vybuchla. Hank letěl pozpátku na zem. Mary uskočila. Carmen se vrhla na Hanka, bušila do něj pěstmi, škrábala, kousala. Zaryla mu zuby do pravé paže. Cloumal s ní levičkou, ale marně.

"Pust', démone!" křikl.

Čelisti povolily. Hank se do Carmen opřel ze všech sil a podařilo se mu ji odstrčit zpět. Škubala sebou a vrískala.

Nahmátla židli. Vnžiku ji zvedla nad hlavu a mrštila ji po něm, ale Hank se odklídil z cesty. Skočil po Carmen a chytil ji, zrovna když popadla druhou židli. Její noha se vymrštila jako katapult a odhodila ho přes celou místnost, až narazil do stěny. Její pěst letěla vzápětí za ním. Uhnul. Promáčkla díru v omítce. Hank hleděl do očí divokého zvířete; cítil sirný dech, unikající mezi obnaženými zuby. Hodil sebou stranou. Ostré nehty se mu zařaly do košile i do kůže. Košile se roztrhla na dvě půlky. Slyšel, jak Mary křičí: "Démone přestaň! Ve jménu Ježíše Krista!"

Carmen se zkroutila jako v křeči a ucpana si uši. Začala se potácet po místnosti a ječet.

"Buď zticha, démone, a vyjdi z ní!" přikázal Hank a snažil se držet v bezpečné vzdálenosti.

"Nikdy! Nikdy!" vrískala Carmen a vrávorala k domovním dveřím. Hodila sebou proti nim plnou silou. Dveře se s praskotem prohnuly ven. Hank tam skočil a otevřel a Carmen vyrazila na ulici. Hank a Mary za ní hleděli a jen doufali, že se sousedé nedívají.

"Sandy," řekl Marshall, "tohle nejseš ty. Já vím, že nejseš."

Neodpověděla, ale vrhla se na něj jako divoká kočka ve snaze proniknout ven. Zvedl ruce, aby si chránil obličej před jejími pěstmi.

"No dobře, dobře," řekl a ustoupil z cesty. "Běž. Ale pamatuj si, mám tě rád."

Popadla kufr a tašky a vyrazila k domovním dveřím. Vydal se chodbou za ní.

Došel ke dveřím do obývacího pokoje. Chtěl se za ní ještě aspoň podívat, ale zahlédl pouze lampu, která se mu roztrhla o lebek. Slyšel a cítil ten náraz každým kouskem svého těla. Lampa dopadla s třeskutím na podlahu. Sesunul se na jedno koleno vedle pohovky. Chytil se za čelo. Vzhledl. Domovní dveře byly ještě otevřené. Krvácel.

Hlavu měl tak lehoučkou, že se neodvažoval vstát. Stejně by to asi nedokázal. A do háje, koberec je od krve. Co řekne Kate?

"Marshalle!" ozvalo se nad ním. Ucítil ruku na rameni. Nějaká žena. Kate? Sandy? Ne, Bernice, na každém oku monokl jako talířek. "Marshalle, co se ti stalo? Slyšíš mě?"

"Pomoz mi to uklidit, prosím tě." Na víc se nezmohl.

Odběhla do kuchyně a našla balíček papírových ručníků. Vrátila se s nimi, pár jich poskládala a přitiskla mu je na čelo. Trochu sebou cukl.

"Můžeš vstát?" zeptala se.

"Kdo ti řek, že chceš vstát?!" broukl mrzutě.

"No dobře, dobře. Zrovna jsem viděla odjíždět Sandy. To ti udělala ona?"

"Jo, hodila po mně támhletu lampu..."

"Asi jsi něco řekl. No tak, nehýbej se."

"Chovala se úplně nenormálně. Asi jí přeskočilo."

"Kde je Kate?"

"Odstěhovala se."

Bernice si sedla k němu na podlahu a v jejím potlučeném obličejí se zračil šok, strach a vyčerpání. Chvilku ani jeden z nich nepromluvil. Jenom se na sebe dívali jako dva ranění vojáci v zákopu.

"Člověče, ty jseš teda zřízená!" poznamenal Marshall konečně.

"Aspoň ten otok už splaskl. Jsem pěkná kočka, co?"

"Spíš medvídek mýval. Myslel jsem, že jsi měla ležet doma v posteli. Co tu vlastně děláš?"

"Zrovna jsem se vrátila z Bakeru. A mám pro tebe taky jen špatný zprávy."

Čekal to. "Kevin?"

"Je po něm. Jeho auto sjelo z mostu přes řeku Judd a zřítilo se do kaňonu. Měli jsme se tam sejít. Zrovna mu volala Susan Jacobsonová a vypadalo to, že je to dost důležité."

Marshall nechal svou hlavu klesnout dozadu na pohovku a zavřel oči. "Báječný... báječný!" Chtělo se mu umřít.

"Dneska odpoledne mi volal a domluvili jsme si tu schůzku. Jeden z nás musel mít odposlouchávaný telefon. Ta nehoda byla zinscenovaná, to vím určitě. Zmizela jsem odtamtud, jak jsem nejrychleji mohla."

Marshall sundal smotek ručníků z čela, podíval se na tu krev na něm a přiložil ho zpátky.

"Jdem ke dnu, Bernie," řekl a začal jí vyprávět o dnešním odpoledni, o setkání s Brummelem a jeho spojenci, o tom, jak přišel o dům, o noviny, o Kate, o všechno. "A jestlipak víš, že jsem nejenom zahejbal ženě se svojí reportérkou, ale ještě k tomu pravidelně znásilňoval vlastní dceru?"

"Trhají tě na kousíčky, vid'?" řekla velice tiše, hrdlo sevřené hrůzou. "Myslíš, že můžeme něco dělat?"

"Jít do prčic, a svižně, než nás cestou chytnou."

"Ty to chceš vzdát?"

Marshall unaveně sklonil hlavu. Měl toho dost. "Ať si to dobojuje někdo jinej, Bernie. Varovali nás, a my jsme na to nedali. Dostali mě. Mají všechny moje záznamy, všechny důkazy, který jsme kdy měli. Harmel si napálil kulku do hlavy. Strachan od toho zdrhá co nejdál. Kevina zlikvidovali. Já jsem tak akorát s bídou živej a to je všechno, co mi zbejvá."

"Co Susan Jacobsonová?"

Musel napnout síly, aby o tom dokázal přemýšlet. "Kdoví, jestli vůbec existuje, a když jo, tak jestli je ještě naživu."

"Kevin říkal, že Susan pro mě něco má a že má v úmyslu utéct z toho místa, kde zrovna je. Zřejmě by chtěla přeběhnout

na naši stranu a jestli má důkazy, které potřebujeme, abychom tuhle věc uzavřeli..."

"O to už se postarali, Bernie. Copak jsi zapomněla, že jsme na ni měli spojení jen přes Kevina?"

"Chtěl bys slyšet jednu teorii?"

"Ne."

"Jestli odposlouchávali Kevinův telefon, vědí, o čem Kevin a Susan mluvili. Všechno to slyšeli."

"Což znamená, že můžem Susan pokládat za mrtvou."

"To není tak jisté. Třeba se jí podařilo dostat pryč. Třeba se někde měla s Kevinem sejít."

"Hmmm," Marshall lhostejně naslouchal.

"No a já právě myslím na to, že záznam toho hovoru někde musí být."

"To asi jo." Marshall se cítil polomrtvý, ale ta polovina, která ještě žila, nyní uvažovala. "Jenže kde? Tohle je velká země, Bernie."

"No... jak jsem říkala, je to jen teorie. Nic jiného nám stejně nezbyvá."

"Moc toho teda není."

"Umírám touhou vědět, co asi ta Susan..."

"Prosím tě, hlavně neužívej slovo 'umírám'."

"Tak se nad tím chvíli zamysli, Marshalle. Představ si všechny lidi, kteří nějakým způsobem reagovali na ty odposlouchávané hovory, jestli byly odposlouchávané. Tak za prvé ti windsorští policajti, kteří věděli, že tě najdou u Strachanových, když jsi mi řekl, že tam jedeš..."

"U těch to nebude. Jsou moc z ruky."

"Takže někdo, kdo to odposlouchávací zařízení má, jim poradil."

Marshalla něco napadlo a do tváře se mu vrátila trocha barvy. "Co takhle Brummel?"

Bernici zaskvíly oči. "To se ví! Však jsem říkala, že je s těmi windsorskými jedna ruka."

"Víš, že vyhodil Sáru? Dneska tam nebyla. Byla tam nějaká jiná." Marshalla začaly napadat další věci. "Jo... mluvila se mnou telefonem a něco maličko mi na Brummela praskla. Říkala, že mi pomůže, když já jí pomůžu zmizet... domluvili jsme se... a Brummel ji vyhodil! Ten hovor určitě taky slyšel." A pak se mu rozsvítilo. "Jo! Sára! Ty registračky! Brummelovy registračky!"

"Přihořívá, Marshalle, jen pokračuj."

"Dal své registračky odstěhovat k Sáře, aby měl místo na nový skříňky. Ty jsem tam viděl, v tý jeho kanceláři, a ze zdi k nim vedl drát... říkal, že je od kávovaru, ale žádnéj kávovar tam neměl!"

"Tam to bude!"

"A byl to telefonní drát, ne síťová šňůra." Jak jeho vzrušení stoupalo, bolela ho hlava stále víc, ale stejně to řekl.

"Bernie, byl to telefonní drát!"

"Kdybychom mohli bezpečně zjistit, že tam to nahrávací zařízení opravdu má... kdybychom našli nějaké pásky se záznamy hovoru... tak bychom proti němu měli aspoň jednu jasnou věc: ilegální odposlouchávání telefonů..."

"A vražda."

Při té myšlence jim přeběhl po zádech mráz.

"Potřebujeme Sáru," uzavřel Marshall. "Jestli je na naší straně, teď má možnost to dokázat."

"Prosím tě, hlavně jí nevolej. Víš, kde bydlí."

"Pomoz mi vstát."

"Ty pomoz vstát mě!"

kapitola 31.

Hank a Mary byli ještě celí roztřesení, když si Hank prohlížel domovní dveře. Potřásl hlavou a udiveně hvízdal. "Ona našťípla futro! Podívej se na to. Zámek je uhnutý skoro o dva centimetry."

"No dobře, a co kdyby sis vzal jinou košili?" navrhla Mary a Hank si uvědomil, že má půl košile pryč.

"Takže další do hadrů," řekl a shodil to, co z ní zbývalo. Pak sebou maličko škulbl. "Au!"

"Copak?"

Hank zvedl ruku, aby si ji mohli prohlédnout, a Mary překvapeně vydechla. Carmeniny zuby zanechaly několik úctyhodných podlitin. Místy ho pokousala až do krve.

"Asi bychom to měli trochu vyčistit," řekla Mary a rozběhla se do koupelny. "Pojď sem!"

Hank šel za ní, roztrženou košili ještě v ruce. Natáhl ruku nad umyvadlo a Mary mu začala čistit rány peroxidem.

"To snad není možné! Ona tě pokousala na čtyřech místech! Podívej!"

"Doufejme, že to bylo to poslední, co mi provedla."

"Hned jak jsem ji poprvé viděla, věděla jsem, že z toho nevzejde nic dobrého."

Někdo zazvonil. Hank a Mary se na sebe podívali. Co teď?

"Radši jdi otevřít," řekl Hank. Mary vyšla do obývacího pokoje a on si dezinfikoval ruku sám.

"Hanku!" zavolala za chvíli. "Asi bys sem měl jít!"

Vyšel z koupelny, v jedné ruce vatu s peroxidem, v druhé ještě tu roztrženou košili.

Ve dveřích stáli dva policisté, jeden vyšší a starší, druhý mladší, zřejmě nováček. No ovšem, sousedé si museli myslet,

že se tu děje něco příšerného. A vlastně měli pravdu.

"Dobrý den," řekl Hank.

"Vy jste pan Henry Busche?"

"Ano. Tohle je moje žena Mary. Asi vám volal někdo ze sousedů, vidíte?"

Vyšší policista hleděl na jeho ruku. "Copak se vám to stalo?"

"No..." Hank nevěděl, co odpovědět. I čistá pravda bude znít jako pěkně fantastická báchorka.

Nebylo třeba. Nenechali ho domluvit. Mladší policista mu vyškubl košili z ruky a roztáhl ji. Starší měl náhodou zrovna u sebe zbývající kus, diskrétně schovaný za zády. Nyní ho přiložil a rychle porovnal oba druhy tkaniny.

Pak starší kývl na mladšího, ten vytáhl želízka a poněkud zprudka smýkl Hankem dokola. Mary vykulila oči a vyjekla:

"Co to děláte, prosím vás?"

Starší policista začal odříkávat zatýkací formulí: "Pane Busche, jste zatčen. Je mou povinností vás informovat o vašich právech. Máte právo neodpovídat na otázky; cokoli řeknete, může být a bude použito proti vám..."

Hank už tušil, o co jde, ale přece se zeptal: "Mohl bych vědět, jak zní obvinění?"

"Sám to víte nejlíp," odsekl starší.

"Podezření z trestného činu znásilnění," odpověděl mladší.

"Cože?" zvolala Mary.

Mladší policista varovně pozvedl ruku. "Radši se do toho neplet'te, paní."

"Ale vždyť je to omyl," naléhala.

Policisté vyvedli Hanka před dům. Všechno se to seběhlo tak rychle, že Mary nevěděla, co si počít. Běžela za nimi, prosila, pokoušela se s nimi dohadovat.

"To je šílenství! Já tomu nevěřím!" řekla.

Mladší policista jí stroze odpověděl: "Nezasahujte do toho, paní, riskujete obvinění z maření výkonu spravedlnosti."

"Spravedlnosti!" zvolala. "Tomuhle říkáte spravedlnost? Hanku, co mám dělat?"

"Telefonuj," odpověděl Hank.

"Jedu s tebou!"

"Do policejního vozu vás nemůžeme vpustit, paní," prohlásil starší policista.

"Telefonuj, Mary," opakoval Hank.

Strčili ho do auta a zabouchli dvířka. Oba policisté nasedli, auto se rozjelo - ulicí, za roh, pak zmizelo z očí a Mary tu zůstala stát na chodníku, sama samotinká.

Tal a jeho bojovníci i poslové věděli, kam se podívat a čemu naslouchat; slyšeli tedy ty telefony, které se rozezvonily po celém městě, viděli lidi, jak vstávají od televize nebo z postele. Brzy už se zpráva o Hankově uvěznění dostala ke většině Božího lidu v Ashtonu. Modlitby začaly.

"Hanka už jsme ztratili," poznamenal Tal. "Zbývá pouze Marshall." Obrátil se k Šimonovi a Motovi. "Má Sára ty klíče?"

"Dala si okopírovat několik klíčů, než odešla ze svého místa na policejní stanici," odpověděl Šimon.

Mota pohlédl přes město a pravil: "Teď už by u ní měli být."

Sára, Bernice a Marshall spolu tiše rozmlouvali s hlavami blízko u sebe v Sářině malé kuchyňce. Až na jedinou lampu v obývacím pokoji byla v celém domku tma. Sárů zastihli vzhůru, ještě oblečenou. Balila se na cestu.

"Vezmu si, co se mi podaří nacpat do auta, ale po zítřku už tu zůstat nehodlám, a hlavně po té dnešní noci ne," řekla téměř šeptem.

"Jak jsi na tom s penězma?" ptal se Marshall.

"Mám dost na benzín, abych se dostala ze státu ven, a pak nevím. Brummel mi nedal při odchodu žádnou mzdu navíc."

"Prostě tě jen tak vykopl, co?"

"Neříkal o tom nic, ale musel slyšet, jak jsme spolu tehdy mluvili. Moc dlouho jsem tam potom nevydržela."

Marshall jí podal sto dolarů. "Dal bych ti víc, kdybych měl."

"To je v pořádku." Sára mu podala svazek klíčů. "A teď dobře poslouchej. Tenhle je od hlavních dveří, ale nejdřív musíš vypnout poplašný zařízení. To je tadyten malej klíček. Skříňka je vzadu na baráku, hned nad popelnicema. Stačí otevřít dvířka a otočit vypínačem. Tenhle ten klíč, s tou kulatou hlavičkou, je od Brummelovy kanceláře. Jestli ty skříňky zamyká nebo ne, to nevím, ale od nich žádnéj klíč nemám. Budete to muset risknout. Noční dispečer pořád ještě sídlí na požární stanici a nikdo jinej by tam bejt neměl."

"Co říkáš té naší teorii?" ptala se Bernice.

"Vím jenom, že je Brummel moc opatrněj na ty svoje nový skříňky. Od té doby, co je tam má, jsem nesměla do jeho kanceláře ani jednou a dobře si tam zavírá. Tam bych se já podívala ze všeho nejdřív."

"Měli bysme už jít," řekl Marshall Bernici.

Bernice chytila Sárů do náruče. "Hodně štěstí!"

"Hlavně vám," odpověděla Sára. "Jděte ven potichu, prosím vás."

Vyklouzli do noci.

O několik hodin později se Marshall stavil pro Bernici v jejím bytě a vyjeli spolu do města.

Marshall našel pro svého Buicka dobrý úkryt jen pár bloků od soudní budovy, krásné prázdné místočko kryté spoustou přerostlých větví. Zajel se svým velkým vozem do té džungle a vypnul motor. Pak chvíli jen tak seděli a uvažovali, co teď. Cítili se celkem připravení. Dokonce se převlékli do tmavých šatů a přinesli si baterky a gumové rukavice.

"Fíha," ozval se Marshall. "Naposledy jsem něco takovýho dělal, když jsme jako kluci lezli sousedovi na kukuřici."

"Jak to tehdy dopadlo?"

"Přišel na nás a ani si nepřej vědět, jak jsme to schytali."

"Kolik je?"

Marshall si posvítíl baterkou na hodinky. "1:25."

Bernice byla vyloženě nervózní. "To by mě zajímalo, jestli to skuteční lupiči opravdu dělají takhle. Připadám si jak v laciném filmu."

"Co takhle si načernit obličej uhlím?"

"Dneska ho mám i beztoho dost černý, díky."

Ještě chvíli mlčky seděli a sbírali odvahu.

"Tak co," ozvala se Bernice konečně, "jdem do toho nebo ne?"

"Až do hořkého konce," odpověděl Marshall a otevřel dvířka.

Po špičkách se propíchlili jednou uličkou a několika dvorky, až se dostali zezadu k soudní budově. Městská rada naštěstí dosud nedala dohromady peníze na osvětlení parkoviště, takže tu byla přátelská tma.

Bernice cítila, jak je úplně ztuhlá hrůzou; jen rozhodnost a síla vůle ji udržovala v pohybu. I Marshall byl nervózní, ale zároveň ho zvláštním způsobem vzrušovalo vědomí, že podniká proti těm mizerům něco tak pokoutného a špinavého. Přeběhli parkoviště a přikrčili se do nejhlubšího stínu těsně u zdi. Byla tam tak krásná tma, že se Bernici odtamtud vůbec nechtělo.

Asi o tři metry dál stály u zdi popelnice a nad nimi se rýsoval malý šedý obdélníček. Marshall se tam rychle přesunul, našel klíček, otevřel dvířka a otočil vypínačem. Pak zamával na Bernici, aby se k němu připojila. Společně oběhli budovu a nyní se octli na otevřeném prostranství u velkého parkoviště vepředu. Marshall už měl klíč připravený v ruce, takže se jim podařilo bez průtahů vniknout do domu. Marshall honem zase zavřel.

Na chvilíčku se zastavili a naslouchali. Nikde ani noha a všude ticho. Žádné sirény se neozvaly. Marshall našel další klíč a vsunul ho do dveří Brummelovy kanceláře. Až dosud se Sára v ničem nezmýlila. I tyto dveře se podařilo otevřít. Oba vklouzli dovnitř.

Tak tohle tedy jsou ty skříňky s oním tajemným nahrávacím zařízením - pokud tam opravdu je! Marshall rozsvítil baterku a přikryl ji dlaní, aby se neodrážela po zdech nebo neblikla oknem ven. Otevřel dvířka skříňky vlevo dole. Nějaké zásuvky s papíry. Otevřel dvířka nad nimi...

A tam trůnil magnetofon se slušnou zásobou pásky. "Heuréka!" zašeptala Bernice.

"Asi funguje na signál... zapne se automaticky, když někdo volá."

Bernice rozsvítila svou baterku a zkusila dvířka vpravo dole. Nalezla kartotéku a několik pořadačů.

"Podívej, kartotéka," řekla. "Jména, data, rozhovory a u toho číslo pásky, na které jsou."

"Ten rukopis je mi nějak povědomý."

Oba žasli nad tím, kolik jmen bylo na seznamu, kolik lidí mělo odposlouchávané telefony.

"I lidi ze společnosti," konstatoval Marshall. "A tady jsme my."

Opravdu, byl tam záznam s telefonním číslem Věstníku, rozhovor mezi Marshallem a Tedem Harmelem, nahraný na pásce 5-A.

"Kdo, prosím tě, může mít čas to všechno třídit a zaznamenávat?" divila se Bernice.

Marshall jen zavrtěl hlavou. "Kdy ten Kevin mluvil se Susan?" zeptal se pak.

Bernice se na chvilku zamyslela. "Budeme muset prohlídnout celý dnešek, včerejšek... kdo ví? Neřekl mi to přesně."

"Třeba to bylo dneska. Není tu žádnéj záznam."

"Asi to bude na pásce, která je ještě v magnetofonu. Ty rozhovory zatím nikdo netřídil."

Marshall zapnul magnetofon, přetočil pásek zpátky, nastavil nízkou hlasitost a pustil ho.

Z pásky se začal odvíjet jeden rozhovor za druhým, samé obyčejné všední věci. Ve většině z nich se ozýval Brummelův hlas, který mluvil o služebních záležitostech. Marshall několikrát přetočil pásku dopředu. Náhle poznal jeden hlas. Svůj vlastní.

"Kam chcete jít?" říkal. "Nepamatujete se, že už jste utíkal jednou? Tohle s vámi půjde celý život, pane Strachan, a oni to vědí."

"Eldon Strachan a já," pošeptal Bernici.

Bylo to děsivé, slyšet svá vlastní slova z magnetofonu, slova, která mohou společnosti vyrazit cokoli a úplně všechno.

Marshall přetočil pásku ještě kousek dopředu.

"Člověče, tohle je bláznivej podnik," ozvalo se.

Bernici se rozjasnil obličej. "To je on! To je Kevin!"

Marshall přetočil pásku kousek zpátky a pustil ji. Chvilku bylo ticho, pak rovnou začal rozhovor.

"Jo, haló?" ozval se Kevinův hlas.

"Tady Susan, Kevine."

Bernice a Marshall napjatě naslouchali.

"Jo, slyším," řekl Kevin. "Co potřebuješ?"

V Susanině hlase bylo cítit napětí, mluvila spěšně, o překot. "Kevine, já odsud zmizím, nevím jak, ale zmizím, a udělám to dneska. Mohl bys mě čekat zítra večer U zeleného stromu?"

"Jo... to se ví."

"Zkus s sebou přivést Bernici Kruegerovou. Mám pro ni spoustu materiálů, všechno, co potřebuje vědět."

"Člověče, tohle je bláznivej podnik. Měla bys vidět muj bejvák. Někdo tu byl a všechno mi tu roztřískal. Dávej si bacha."

"Všichni jsme v obrovském nebezpečí, Kevine. Kaseph už se chystá do Ashtonu, úplně ho ovládnout. Ale teď nemůžu mluvit. Přijď zítra v osm ke Stromu. Budu se snažit tam nějak dostat. Kdyby to nešlo, zavolám."

"Jo, dobře."

"Už musím jít. Ahoj a díky."

Klap. Konec rozhovoru.

"Ano," řekla Bernice, "o tomhle mi říkal, když volal."

"Není to moc," řekl Marshall, "ale stačí to. Jediná otázka je, jestli se jí podařilo odtamtud dostat."

V tu chvíli zaharašil v domovních dveřích klíč. Ještě nikdy se Bernice a Marshall nepohybovali tak rychle. Bernice uklidila kartotéku, Marshall zasunul magnetofon zpátky do skříňky. Zavřeli dvířka. Domovní dveře se otevřely. V chodbě se rozsvítilo.

Oba se skrčili za velký Brummelův psací stůl. Bernice měla v očích jedinou velkou otázku: Co budeme dělat? Marshall jí naznačil, že má zachovat klid, pak jí ukázal pěsti na znamení, že se možná budou muset ven probít.

Nyní klíč zaharašil ve dveřích kanceláře a dveře se otevřely. Místnost náhle zalilo prudké světlo. Slyšeli, jak někdo jde ke skříňkám, otevírá dvířka, vytahuje magnetofon. Marshall odhadl, že teď ten člověk musí být zády k nim. Natáhl krk a vyhlédl.

Byla to Carmen. Přetáčela pásku na začátek a chystala se zaznamenat další rozhovory.

Bernice také vyhlédla a oba pocítili stejný vztek.

"Spíš ty vůbec někdy, prosím tě?" zeptal se Marshall Carmen nahlas. Bernice se lekla a maličko sebou škubla. I Carmen se lekla a škubla sebou pořádně. Upustila papíry a krátce vykřikla. Otočila se.

"Co..." zalapala po dechu, "...co tu děláte?"

Marshall i Bernice vstali. Jejich tmavé oblečení a potlučené obličeje nepůsobily zrovna uklidňujícím dojmem.

"To bych se mohl zeptat zrovna tak já tebe," řekl Marshall. "Víš vůbec, kolik je hodin?"

Carmen na něj jen zírala, neschopná slova.

Zato Marshall toho měl na srdci dost a dost. "Ty jsi špeh, vid'? Špehovala jsi u nás v redakci, napojilas nám telefon na odposlouchávací zařízení a teď jsi zmizela s veškerými výsledkami našeho pátrání."

"Já vůbec nevím..."

"O čem mluvím. Samozřejmě. A tohle taky děláš každou noc, chodíš sem, třídíš všechny nahrané hovory a zapisuješ je do kartotéky, posloucháš pro své šéfy všechno, co by je mohlo zajímat."

"Já ne..."

"No a co teda ty materiály z Věstníku? Pojďme si probrat nejdřív tohle."

Náhle se dala do pláče. "A-a-ach... vy vůbec nevíte..." Vyběhla do příjímací kanceláře.

Marshall jí byl v patách. Nehodlal ji pustit z očí. Popadl ji za ruku a otočil ji.

"Ticho, děvenko, ticho! Musíme si popovídat o pár důležitějších věcech."

"A-a-á," zaúpěla Carmen, chytla ho kolem krku jako vyděšené dítě a rozplakala se mu na rameni. "Já myslela, že se sem někdo vloupal... to jsem ráda, že jste to vy. Marshall, já potřebuju pomoc!"

"A my potřebujeme, abys mluvila pravdu," odsekl Marshall, kterého její slzy ani v nejmenším nedojímaly. Posadil se na bývalou Sárinu židli. "Sedni si a ty slzičky si šetři, až bude nějaký doják v televizi."

Zvedla k nim oči a maskara jí stékala po tvářích. "Vy mi nerozumíte! Copak jste bez srdce? Přišla jsem sem pro pomoc. Zažila jsem něco příšerného. Byla jsem znásilněna!"

Zhroutila se na podlahu a začala neovladatelně vzlykat.

Marshall a Bernice na sebe pohlédli.

"Jo," řekl Marshall bezcitně. "Poslední dobou se toho tu děje dost, zvláště s lidma, který chtějí mít tvý šéfové z cesty. Tak kdopak to byl tentokrát?"

Carmen jen ležela na podlaze a plakala.

Bernice cítila, že si také musí přisadit. "Jak se ti dneska líbím, Carmen? Je zajímavý, že nikdo kromě tebe nevěděl, že pojedu navštívit Kevina Weeda. Dala jsi zprávu tomu chlápku, co mě přišel zmlátit?"

Carmen jen ležela na podlaze a plakala, neodpověděla ani slovo.

Marshall zašel do Brummelovy kanceláře a vrátil se s částí kartotéky včetně poznámek, které Carmen napsala před chvílí.

"Carmen, miláčku, je to všechno tvůj rukopis. Byla jsi špeh od samého začátku. Tak mám pravdu nebo jo?"

Plakala dál. Marshall ji popadl a zvedl z podlahy. "No tak, vstávej!"

A právě v okamžiku, kdy spatřil, jak se její ruka smekla z knoflíku tichého poplašeného zařízení, se domovní dveře rozlétly a kdosi křikl: "Stát, ani hnout! Policie!"

Carmen už neplakala. Po pravdě řečeno se zlomyslně usmívala. Marshall i Bernice zvedli ruce nad hlavu. Carmen se běžela schovat za dva uniformované policisty, kteří právě vešli. Mířili na oba lupiče.

"Tvoji přátelé?" tázal se Marshall Carmen.

Jen se znovu usmála tím zlomyslným úsměvem.

V tu chvíli se objevil Alf Brummel, v županu, ještě rozespalý.

"Co se to tu děje?" zeptal se a pak si všiml Marshalla. "Copak copak, koho to tu máme?" Maličko se zasmál. Přistoupil k Marshallovi, vrtěl hlavou a zuby mu jen zářily. "To se mi snad jenom zdá. To se mi snad jenom zdá." Pohlédl na Bernici. "A Bernice Kruegerová! Jste to opravdu vy?"

Bernice neměla, co by řekla, a věděla, že by na něj nedoplivla.

Ne! Scéna se začala zaplňovat. Do dveří vstoupila Juleen Langstratová, také v županu. Došla k Brummelovi a oba si hrdě prohlíželi Marshalla a Bernici jako své lovecké trofeje.

"To mě mrzí, že jsem vás takhle vytáhl z postele," řekl Marshall.

Langstratová se sladounce usmála a řekla: "Tohle bych si nenechala ujít ani za nic."

Brummel, stále s tím svým zářivým úsměvem na tváři, se obrátil k policistům: "Informujte je o jejich právech a zajistěte je."

Takovou krásnou příležitostí byla škoda promarnit. Tady stáli ti dva policisté, kteří se snažili plnit svou povinnost, a těsně před nimi Brummel s Langstratovou. Konstelace to byla dokonalá a Marshallovi už to zrало v hlavě nějakou chvíli. Vmžiku se plnou silou své mohutné postavy vrhl proti Brummelovi, zabořil mu hlavu do žaludku a srazil Brummela i Langstratovou na oba policisty.

"Utíkej, Bernie, utíkej!" křikl.

A Bernice utíkala. Neztratila ani vteřinku uvažováním, má-li na to dost odvahy, vůle nebo jen rychlosti; prostě se rozběhla ze všech sil dlouhou chodbou, kolem dveří kanceláří, rovnou k zadnímu východu. Dveře měly zámek, který se dal zevnitř otevřít tlakem. Bernice do nich vrazila a ony se rozlétly. Napůl přepadla ven, do svěžího nočního vzduchu. Marshall se octl uprostřed změti rukou, nohou, těl a křiku a snažil se držet, koho mohl. Působilo mu to téměř potěšení a nijak zvlášť se nesnažil uniknout. Chtěl je všechny co nejvíce zaměstnat.

Jeden policista se vzpamatoval, rozběhl se k zadnímu východu a za Bernicí. Nebyla ještě tak daleko, aby nerozeznal zvuk jejích kroků, a okamžitě ji byl v patách.

Teď měla Bernice příležitost si vyzkoušet, v jaké je kondici, s tím zlomeným žebrem a vším ostatním. Supěla uličkou, snažila se dělat dlouhé kroky, hledala si cestu mezi temnými rozmazanými obrysy; dala by nevímco za své brýle nebo aspoň za trošku světla. Slyšela za sebou policistu hulákat, aby stála. Každou chvíli vystřelí na výstrahu. Zahnula prudce doleva, prolétla nějakým dvorkem, začal štěkat pes. Mezi dvěma stromy zahlédla světlejší skvrnku. Rozběhla se tam a dostala se ke plotu. Dvě popelnice jí pomohly přes něj s rámusem, který policistovi pomohl se zorientovat. Prodsala čerstvě nakypřenou zahrádkou, kde vyvrátila několik tyček k fázolím. Vyběhla na trávník, zamířila zpět do uličky, porazila několik dalších popelnic, vyškábala se na plot, běžela dál. Zdálo se, že policista začíná zůstat trochu pozadu.

Byla už k smrti unavená a mohla jen doufat, že on také. Věděla, že dlouho už to nevydrží. Při každém namáhavém nadechnutí jí zlomené žebro ostře zabolelo. Docházel jí dech.

Prudce zatočila kolem jednoho domu a rozběhla se přes dvorky zpátky; psi poctivě hlásili její příchod. Pak přeběhla ulici a ocitla se v lese. Větve jí švihaly a podráždily jí nohy, ale prodírala se jimi statečně, až se dostala k dalšímu plotu, za kterým byla benzínová pumpa. Pustila se podle něj, všimla si starého kontejneru na druhé straně - a hned o kousek dál její oči přivábila skvrnka pouličního osvětlení, která mezi větvemi dopadala na hromádku odpadků, jež tu zanechal nějaký nepořádník. Popadla první, co jí přišlo pod ruku, starou láhev, a klesla na zem. Snažila se nedýchat příliš hlasitě, nebrečet bolestí.

Policista se blížil lesem, dost pomalu, protože neviděl na cestu, suché větvičky mu praskaly pod nohama, namáhavě oddechoval. Bernice tiše ležela a čekala, až se zastaví a začne naslouchat. Konečně opravdu zastavil a ztichl.

Naslouchal. Hodila láhev přes plot. Láhev se odrazila od kontejneru a roztříštila se o dlažbu za benzínovou pumpou.

Policista s rámusem vyrazil z lesa ven a přehoupl se přes plot. Na druhé straně se zase zastavil.

Z místa, kde byla, ho Bernice neviděla, ale velmi pozorně naslouchala. On také. Pak slyšela, jak zvolna přechází kolem zadní stěny pumpy a znovu se zastavil. Po chvíli se vydal pryč normálním tempem. Ztratil ji.

Bernice zůstala, kde byla, a čekala, až jí srdce a krev ve spáncích přestane tak prudce bušit, až se jí trošku uklidní nervy a poleví ten panický strach, až se bolest aspoň maličko utiší. Zhluboka, rychle lapala po dechu; zdálo se jí, že nikdy nebude mít dost.

Ach Marshall, Marshall, co s tebou asi dělají!

kapitola 32.

Marshall ležel na podlaze obličejem dolů, kapsy vyprázdněné, ruce za zády spoutané železky. Velmi ochotně spolupracoval s policistou, který stál nad ním s pistolí v ruce. Carmen, Brummel a Langstratová byli v Brummelově kanceláři a procházeli si pásku, kterou předtím Marshall s Bernicí poslouchali.

"Ano," bylo slyšet Carmen. "Tady jsem si zapsala stav počítadla. Bylo mi divné, že je toho nahráno tak málo za tak dlouhou dobu. Nahrávky ještě pokračují dál. Přetočili pásku zpátky."

Brummel vyšel z kanceláře a stanul nad Marshalllem. "Tak copak jste to tu s Bernicí poslouchali?"

"Mám dojem, že nějakou jazzovou kapelu," odpověděl Marshall a Brummel mu dupl podpatkem na krk. "Aúú!"

"Kdo ti dal ty klíče?" ptal se Brummel dál. "Sára?"

"Na nic se mě neptej a nebudu ti lhát."

"Budu po ní muset také vyhlásit pátrání," zabručel si Brummel pro sebe.

"S tím se nezatěžuj," ozvala se Langstratová z kanceláře. "Utekla a je to nula. Nepřivolávej si potíže zpátky, když ses jich jednou zbavil. Soustředme se na Kruegerovou."

"Ede," obrátil se Brummel na policistu, který hlídal Marshalla, "běž se podívat, jestli bys nemohl Johnovi pomoci. Tu Kruegerovou nutně potřebujeme."

V tu chvíli však John vešel do dveří a Bernici s sebou neměl.

"Tak co?" ptal se Brummel.

John jen rozpačitě pokrčil rameny. "Utíkala jak splašená a je tam tma."

"Skvělé!" zaúpěl Brummel.

Marshall si pomyslel, že to je opravdu skvělé.

"Alfe, pojď si něco poslechnout!" zavolala Langstratová z kanceláře. Brummel zašel za ní a Marshall slyšel, jak si přehrávají rozhovor mezi Kevinem a Susan.

"Takže tohle poslouchali," řekla Langstratová. "Dnes jsme to zachytili u Susan." Rozhovor se dotočil. "Pokud se nemýlím, bude nyní Kruegerová mřít k Zelenému stromu v Bakeru..." Dala se do smíchu.

"Dám ho hlídat," řekl Brummel.

"Někoho pošli také k jejímu bytu. Bude se chtít dostat ke svému autu."

"Dobrý nápad."

Brummel a Langstratová vyšli z kanceláře a stanuli nad Marshalllem jako dva supi.

"Marshalle," pravil Brummel s požitkem, "obávám se, chlapče, že to s tebou poslední dobou jde nějak z kopce. Teď už toho mám proti tobě tolik, že tě můžu nadobro zlikvidovat. Měl jsi jít od toho, dokud byl čas."

Marshall zvedl hlavu, přešel znechuceným zrakem ten jeho hloupý úsměv a odpověděl: "Abych užil otřepané fráze, pane Brummel, tohle vám nikdy nemůže vyjít. Nemáte pod kontrolou veškeré soudnictví. Dřív nebo pozdějc vám to přeroste přes hlavu."

Brummel se jenom usmál tak, že ho Marshall zatoužil kopnout do obličeje, a řekl: "Marshalle, všechno, co potřebujeme, je rozhodnutí nejnižšího soudu, a to, pokud vím, zajistit můžeme. Jen si to přiznej: nejsi nic víc než lhář a lupič třetího řádu, nemluvě o tom, že jsi zneužíval vlastní dítě a jsi podezřelý z vraždy. Máme svědky, Marshalle: úctyhodné, bezúhonné občany tohoto města. Postaráme se, abys měl přelíčení bez jediné chybičky, abys nemohl podat odvolání. Mohlo by to dopadnout moc ošklivě, Marshalle. Snad by ti soudce dal ještě šanci, ale... no, nevím, nevím."

"To mluvíš o tom čachrářovi Bakerovi?"

"Pokud vím, je to velmi soucitný člověk... za určitých okolností."

"Tak mi o tom nepovídej. A co Bernice? Zavřete ji za prostituci? Možná že by se znovu daly sehnat ty šlapky a tanten rádobypolicajt a rozjet to celý znova."

Brummel se výsměšně zasmál. "Záleží na důkazech, které jsou po ruce. Můžeme ji bez problémů zajistit pro vloupání - a to jste si vy dva vymysleli sami."

"A copak říkají zákony o ilegálním odposlouchávání telefonů?"

Na to mu odpověděla Langstratová. "O žádných záznamech hovorů nevíme. Takové věci my neděláme." Udělala kratičkou dramatickou pauzu a dodala: "A i kdyby vám uvěřili, tady nic nenajdou." Pak ji napadlo ještě něco. "Ach ano, cítím, co si myslíte. Neskládejte naděje v Susan Jacobsonovou. Dnes jsme dostali smutnou zprávu, že zemřela při strašlivé automobilové nehodě. Jediný, kdo bude slečnu Kruegerovou čekat U zeleného stromu, bude policie."

Bernici se dělalo mdlo. Měla pocit, že má hrudní koš rozbitý na kousky; všechny pohmožděniny nemilosrdně bolely. Téměř hodinu nedokázala sebrat ani sílu, ani odvalu k tomu, aby vstala z ostružin, ve kterých ležela. Snažila se přemýšlet, co dál. V každém zašustění větru ve větvích slyšela blížícího se policistu; každý šramot ji znovu vyděsil. Pohlédla na hodinky. Skoro tři hodiny ráno. Brzy se začne rozednívat a už se nebude moci nikam propížit. Musí se vydat na cestu, a to hned.

Pomaloučku se vyškábala na nohy a zůstala stát, kryta převislými větvemi, dokud se jí mozek neprokrvil natolik, aby se dokázala udržet vzpřímeně.

Udělala krok, potom druhý. Získala trochu sebedůvěry a pustila se vpřed rozhodněji. Po hmatu si hledala cestu mezi stromy a křovím, snažila se chránit si obličej před větvemi.

Když se dostala zase do ulic, byla tam tma a ticho. Psi už neštěkali. Pustila se směrem ke svému bytu, což bylo odtud tak jeden dva kilometry; držela se přitom co nejvíc ve stínu stromů a plotů a rychle přebíhala otevřená prostranství. Jen jednou ji minulo auto, nebylo policejní; Bernice se schovala za silný javor, dokud nepřejelo.

Nedokázala už rozlišit svou tělesnou bolest a nevolnost od psychického vyčerpání a zoufalství. Několikrát jí připadalo, že zabloudila, a nedokázala se hned zorientovat podle cedulí; v takových chvílích vždycky zničeně padla na nějakou zeď či plot a téměř se dala do pláče.

Stále znovu si však vybavovala Marshalla, jak se kvůli ní vrhl bestiím do chřtánu, a věděla, že ho nemůže zklamat. Musí to nějak dokázat. Musí se dostat z města, uniknout policii, setkat se se Susan, sehnat pomoc, udělat cokoli.

Tak se plahočila téměř hodinu, blok za blokem, krok za krokem, až se dostala ke svému domu. Obezřetně ho obešla kolem dokola, aby si zkontrolovala, jestli je vzduch čistý. Konečně, z úkrytu za susedovým šestisedadlovým vozem, se jí podařilo rozeznat na střeše jednoho z aut obrys zhasnutého střešního světla. Auto stálo tak, že z něj byl vynikající výhled na vchod do domu. Tudy neprojde.

Dostat se k domu ze zadu bylo snazší. Vedla tam úzká, špatně osvětlená ulička a těsně při zdi, pod její úrovní, takže je shora nebylo vidět, byla místa na parkování. Z hlediska bezpečnosti to bylo příšerné parkoviště, ale dnes se Bernici hodilo dokonale.

Asi blok od domu, mimo dohled policejního vozu, přeběhla ulici, pak zahrnula zpět a vklouzla do uličky. Jak začala cesta klesat, držela se ve stínu betonové podpůrné zdi. Dostala se ke své Toyotě, sáhla pod nárazník pro magnetickou krabičku s rezervními klíčky a odemkla si.

Ach, tak blízko a přece tak daleko! V takovou tichou noc je vyloučené nepozorovaně nastartovat a odjet. Ale přece jen tu je pár věcí, které se budou výborně hodit. Co nejrychleji skočila dovnitř a přivřela dvířka, aby světlo nad nimi zhaslo. Pak otevřela příhrádku v palubní desce a vybrala z ní všechny čtvrtolary, deseticenty a pěticenty. Jen hrstka

drobných, ale musí to stačit. V kapse na dveřích našla dioptrické sluneční brýle; teď už uvidí lépe a bude jimi moci trochu krýt svůj pohmožděný obličej.

A pak už nezbyvalo nic jiného než dostat se z města, možná si někde na chvíli zdřímnout, a nějakým způsobem se do osmi večer dopravit k Zelenému stromu. Nic víc - ale bylo to až až. Usilovně pátrala v paměti po nějakém příteli, o němž by oni nevěděli, o někom, kdo by se bez ptaní ujal uprchlíka před zákonem.

Mnoho jmen se jí nevybavilo a ani jedno z nich nepřípadalo v úvahu. Vydala se na cestu směrem k 27. dálnici a snažila se přitom přijít na cokoli dalšího aspoň trochu rozumného.

V suterénu soudní budovy, sám v cele na konci onoho ponurého vězení, ležel Hank na své pryčně a konečně spal. Neprožil předtím zrovna nejpříjemnější večer: svlékli ho, prohlédali, vyfotografovali, sňali mu otisky prstů a pak ho strčili do téhle cely bez deky, která by ho trochu zahřála. Požádal o Bibli, ale žádnou mu nedali. Opilec v sousední cele zvracel, padělatel šeků v cele o jednu dál byl nepředstavitelně vulgární a z lupiče v cele naproti se vyklubal velice militantní marxista.

Inu co, řekl si, Pán Ježíš zemřel i za ně a oni potřebují jeho lásku. Snažil se tedy k nim chovat přátelsky a něco jim o Boží lásce povědět, ale od někoho se dozvěděli, že tu Hank je pro podezření ze znásilnění, a to nepřipravilo jeho slovům moc dobrou půdu.

Nakonec si tedy lehl a myslel na Pavla, Silase, Petra, Jakuba a všechny ostatní křesťany, kteří kdy nevinně trávili čas v bezútěšném vězení. Uvažoval, jak to asi nyní, po tomto skandálu dopadne s jeho službou. Bude moci zůstat ve svém kazatelském místě, i bez toho dost nejistém? Brummel a jeho spojenci si jistě nenechají ujít příležitost, aby toho využili. Možná to na něj dokonce sami nastražili. Inu co, Bůh to má všechno v rukou; on ví, co je nejlepší.

Nějakou dobu se modlil za Mary a za celý svůj nový, tak různorodý sbor, pak si v duchu opakoval všechna místa Bible, která uměl z paměti, dokud neusnul.

V časných ranních hodinách ho vzbudily kroky v chodbičce mezi celami a zarachocení klíčů v zámku. Ne! Strážný otevíral jeho celu. Teď bude v jedné cele s... opilecem, lupičem, opravdovým sexuálním delikventem? Tvářil se, že spí dál, ale nenápadně pootevřel jedno oko, aby se mohl podívat, kdo to přišel. No nazdar! Někáký obrovitý, zakaboněný chlap, hlavu rozbitou a ovázanou - možná se s někým porval. Něco si pro sebe brblal o tom, že ho nacpali do cely k úchylovi. Hank se začal modlit o Boží ochranu. Tenhle lamzelezo jistě váží aspoň dvakrát tolik, co on, a vypadá nebezpečně.

Nový chlap sebou hodil na druhou pryčnu a začal hlučně oddechovat - když člověk slyšel takový dech, mimoděk se mu začínali vybavovat medvědi, draci a nestvůry.

Pane Bože, prosím tě, chraň mě!

Rafar si pyšně vykračoval sem a tam po svém kopci nad městem a nechával křídla za sebou vlát jako královský plášť. Démonští poslové mu pravidelně přicházeli hlásit, jak probíhají závěrečné přípravy ve městě, a zatím to byly samé dobré zprávy.

"Lucie!" zavolal Rafar tónem, jakým by člověk přivolával dítě. "Pojď sem na chvíličku, prosím tě!"

Lucius přistoupil s maximální důstojností, jaké byl schopen, a snažil se, aby se za ním křídla vlnila a vlála jako Rafarova. "Ano, pane můj?"

Rafar na něj pyšně shlédl a ironicky se usmál. "Věřím, že ses z této zkušenosti poučil," řekl. "Jak jsi nyní jasně viděl, co tys nedokázal za celá léta, já jsem zvládl během pár dní."

"Snad." Víc mu Lucius nedopřál.

Rafarovi to přišlo k smíchu. "Ty nesouhlasíš?"

"Jistě by se to dalo vidět i tak, pane můj, že tvé dílo bylo jen korunou dlouhých let mého úsilí."

"Chceš asi říct dlouhých let tvého packalství!" odsekl Rafar. "A při tom mě chtě nechtě něco napadá: Mám nyní, když jsem získal toto město pro Silného, podstoupit to riziko a ponechat ho v rukou někoho, kdo o něj už jednou málem přišel?"

Tohle se Luciovi vůbec nelíbilo. "Rafare, toto město bylo po léta mým panstvím! Já jsem právoplatným knížetem Ashtonu!"

"Byl jsi. Ale tituly, Lucie, musí být podloženy činy a činů ve tvém případě mnoho neshledávám."

V Luciovi to jen vřelo, ale v přítomnosti této gigantické moci se snažil ovládat. "Neviděl jsi mé činy, protože jsi je vidět nechtěl! Od samého začátku jsi zaměřen proti mně."

To bylo příliš. Vmžiku se kolem Luciova krku sevřela Rafarova svalnatá pěst a Rafar ho zdvihl do výše, takže si hleděli přímo do očí.

"Takové věci tady budu posuzovat já," řekl Rafar zvolna a zuřivě. "A jenom já!"

"Ať to posoudí Silný!" odpověděl neohroženě Lucius. "Kdepak je ten Tal, ten tvůj protivník, kterého jsi chtěl zničit, jehož kousičky jsi chtěl rozptýlit po obloze na znamení svého vítězství?"

Rafar nechal svou tvář přelétnout pousmáním, třebaže jeho oči zůstávaly divoké. "Busche, ten modlitebník, je poražen a jeho jméno zneuctěno. Z Hogana, toho urputného stopaře, je bezcenná, zničená troska. Zrádná děvečka neslavně zahynula a toho jejího kamaráda, tu nulu, jsme také odstranili. Všichni ostatní se dali na útěk."

Rafar přešel pohybem ruky od jednoho konce města k druhému. "Podívej se, Lucie! Vidíš snad, jak na město sestupují žhnoucí zástupy nebeských bojovníků? Vidíš někde třept jejich mečů? Vidíš kolem města jejich neprostupnou hradbu?"

Posměšně se usklíbl na Luciovu i Talovu adresu zároveň. "Tenhle Tal, ten kapitán nebeského vojska, nyní velí ochromenému a oslabenému oddílu a bojí se ukázat svou tvář. Znovu a znovu jsem ho vyzýval, aby se mi postavil, aby

zarazil můj postup, ale on se neobjevil. Ale neměj starost. Jak jsem řekl, tak se stane. Až dokončím všechny ty ostatní naléhavé záležitosti, já a Tal se utkáme - a ty to uvidíš na vlastní oči... než si to vyřídím s tebou!" Rafar zvedl Lucia nad hlavu a zavola si jiného démona. "Doneseš zprávu Silnému, že je vše připraveno a že může přijít, kdykoli se mu zlíbí. Všechny překážky jsou odstraněny, úkoly splněny a město Ashton mu padne do rukou - " v tu chvíli Rafar Lucia pustil " - jako zralá hruška!" Lucius vyskočil ze země a s hanbou pospíchal pryč; ostatní démoni řičeli smíchy.

kapitola 33.

Edith Dusterová cítila už večer ve svém duchu zvláštní neklid. Proto ji ani příliš nepřekvapilo, když se v noci náhle probudila a spatřila ve své ložnici dvě zářivé bytosti - třebaže se jí ovšem zmocnila uctivá bázeň.

"Sláva Bohu!" zvolala, oči rozšířené, ve tváři radostný úžas.

Oba návštěvníci měli laskavé, soucitné obličej, avšak jejich výraz byl velmi vážný. Jeden byl veliký a světlavý, druhý tmavý a štíhlý. Sahali až ke stropu a záře jejich rouch naplňovala celou místnost. Oba měli třpytivý pás s pochvou, z níž vyčníval jilec z nečistšího zlata, zdobený drahokamy.

"Edith," pravil ten veliký světlavý hlubokým, zvučným hlasem, "chystáme se k rozhodující bitvě o město Ashton. Vítězství záleží na modlitbách Božího lidu. Modli se proto a volej k modlitbám i ostatní. Proste o porážku nepřítele a záchranu spravedlivých."

Pak promluvil ten tmavý. "Váš pastor, Henry Busche, byl uvržen do vězení. Modlete se za něj a bude vysvobozen. Zavolej jeho ženě Mary a potěš ji."

V tom okamžiku zmizeli a v pokoji byla zase tma. Edith měla dojem, že už je oba kdesi viděla - snad ve snu, snad tu i tam jako obyčejné, nenápadné lidi. A věděla, že jejich žádost je naléhavá.

Vstala, vzala polštář a položila ho na podlahu vedle postele. Poklekla. Chtělo se jí smát, plakat, zpívat; cítila v sobě intenzivní touhu se modlit i Boží moc. Sepjala chvějící se ruce na okraji postele, sklonila hlavu a začala se modlit. Slova plynula z hloubi její duše: volání účasti a úzkosti, v němž Bohu světovala, jak jí nesmírně záleží na Božím lidu a naplnění Boží vůle; prosba o moc a vítězství ve jménu Ježíše Krista; poutání mocností zla, které sahají po samotném srdci obce. Myslí jí začaly probíhat jména a tváře a ona se přimlouvala za ně všechny, vyprošovala jim od Boha bezpečí a záchranu pro věčnost. Babička Dusterová se modlila - a modlila - a modlila -

Z výšky vypadal Ashton jako dětská stavebnice rozložená na sešíváné přikrývce, malé, neokázalé městečko dosud ponořené do spánku, ale už ozářené prvními růžovými paprsky úsvitu. Nikde se zatím nic nepohnulo. Žádné okno nesvítilo; mlékařův vůz stál ještě na svém místě.

Odkudsi z oblohy, zpoza růžově nasvícených mraků, ze ozval nějaký šum. Vzápětí se vynořil andělský bojovník, jako racek slétl rychlou, kradmou spirálou dolů a ztratil se mezi domy. Po něm se ukázal jiný a také on se spěšně spustil do města a zmizel z očí.

A babička Dusterová se modlila dál.

Objevili se dva další, křídla složená dozadu, a jako jestřábi se střemhlav ponořili do města. Další přelétl nízkým obloukem na opačný konec Ashtonu. Další čtyři zmizeli na čtyřech různých místech. Pak ještě dva, pak sedm...

Telefon probudil Mary z neklidného spánku na gauči.

"Haló?" Okamžitě jí oči zazářily. "Ach Edith, to jsem ráda, že voláš! Tolik jsem se snažila ti dovolat, ani jsem si nešla lehnout, asi mám špatně napsané tvoje číslo nebo byla porucha..." Pak se rozplakala a v slzách vypověděla Edith, co se stalo předchozího večera.

"Ničím se netrap a chvíli počkej, hned jsem u tebe," řekla Edith. "Byla jsem na kolenou celou noc a Bůh se chystá něco udělat, to vím! Dostaneme Hanka ven a ještě daleko víc!"

Edith popadla svetr a boty a vyrazila k Mary. V životě se necítila tak mladá.

John Coleman se probudil časně ráno a sen, který se mu zdál, na něj tak silně zapůsobil, že už nedokázal usnout.

Patricia věděla, jak mu je - sama prožila něco podobného.

"Viděl jsem anděly!" řekl John.

"Já taky," odpověděla Patricia.

"A... a taky demony. Obludy, Patty! Hnusný obludy. Bojovali spolu. Bylo to..."

"Strašný."

"Úplně mi z toho běhá mráz po zádech."

Zavolali k Hankovi. Mary zvedla telefon. Za chvíli byli na cestě k ní.

Andy a June Forsythovi celou noc prakticky nespali. Ráno byl Andy podrážděný a June mu hleděla jít z cesty.

Konečně, když si sedl ke stolu a pokoušel se aspoň něco sníst k snídani, o tom Andy dokázal promluvit. "Musí to bejt od Pána. Jinak nevím, co by to mohlo bejt."

"Ale proč jsi tak podrážděnej?" zeptala se June jak nejlaskavěji uměla.

"Protože takhle jsem se ještě v životě necejtíl," odpověděl Andy a hlas se mu začal třást. "Já... prostě cejtím, že se musím modlit, že... že se něco opravdu musí vyřešit a že nebudu mít pokoj, dokud se to nevyřeší."

"No," řekla June. "Tomu já úplně rozumím. Nevím, jak to vysvětlit, ale úplně mi připadá, že jsme celou noc nebyli sami."

Někdo jako by tady s náma byl a tyhle pocity do nás dával."

Andy na ni vykulil oči. "Jo! To je ono! To je přesně ono!" S velikou radostí a úlevou ji chytil za ruku. "June, broučku, já už jsem se začínal bát, že mi přeskočilo!"

V tu chvíli zazvonil telefon. Byl to Cecil Cooper. Měl tu noc velice znepokojivý sen a mnoho jiných lidí také. Něco se chystá. Nedokázali ani čekat, až se sejdou. Začali se modlit každý tam, kde zrovna byl.

Od severu, od jihu, od východu i od západu, ze všech stran, tichounce a nenápadně, se andělští bojovníci snášeli do města jako sněhové vločky, vcházeli do města jako obyčejní lidé, plížili se do města jako záškodníci, slétali se do města klouzavým letem přes pole a sady. Pak se ukryli a čekali.

Hank se probudil kolem sedmé hodiny. Ne, nebyl to jen hrozný sen: stále ještě byl v cele. Jeho nový spoluvězeň chrápal ještě hodinu, dokud jim nepřinesli snídani. Pak beze slova natáhl ruku a vzal si talířek, který mu strážný podal skrze mříže. Nevypadal zrovna nadšený připálenou topinkou a studenými vajíčky. Snad by teď byla vhodná příležitost se trochu spřátelit.

"Dobré jitro," řekl Hank.

"Dobrýtro," odpověděl lhostejně ten druhý.

"Já jsem Hank Busche."

Druhý šoupal talířek pode dveřmi ven, aby ho strážný mohl sebrat. Jídla se ani nedotkl. Zůstal stát u mříží a zíral ven jako divoké zvíře v kleci. Na Hankova slova nijak nereagoval, neřekl, jak se jmenuje. Očividně byl nešťastný; pohled, který upíral do prázdna, byl tak nepředstavitelně teskný.

Hank pro něj nemohl udělat nic než se za něj modlit.

Krok, krok, klopýtnutí, další krok. Celé dopoledne se Bernice takhle plahočila poli kukuřice, pastvinami, hustými lesy, po klikaté dráze která zhruba sledovala 27. dálnici. Vzdálený hluk motorů jí pomáhal se orientovat.

Začínala klopýtat o vlastní nohy, usínat v chůzi. Míjela ji jedna řada kukuřice za druhou a ty velké zelené listy se o ni monotónně, rytmicky otíraly. Pod nohama měla kyprou, prašnou půdu; připadalo jí, že jí vniká do nohou, vysává z nich sílu.

Když překročila ten oceán kukuřice, dostala se k úzkému pruhu stromů, který tu sloužil jako větrolam. Zašla mezi ně a vyhledala měkké, travnaté místo. Pohlédla na hodinky: 8:25 dopoledne. Musí si odpočinout. Do Bakeru se nějak dostane... je to jediná naděje... snad je Marshall v pořádku... snad to přečká živá... s tou myšlenkou usnula.

V době oběda už měli Hank i jeho spoluvězeň větší chuť k jídlu. Obložené chleby nebyly tak špatné a hovězí zeleninová polévka byla docela dobrá.

Než strážný odešel, Hank se ho zeptal: "Poslechněte, opravdu bych nemohl dostat Bibli?"

"Už jsem vám to říkal jednou," odsekl strážný nevlnivě. "Čekám na oprávnění a do té doby máte smůlu."

V tu chvíli Hankův spoluvězeň prolomil své mlčení. "Jimmy, ve stole máte balík Biblí od Gideonů a dobře to víte!

Koukejte dát tomuhle člověku Biblí!"

Strážný se jenom ušklíbl. "Vážený pane Hogan, dneska jste na druhý straně mříží a rozhoduju tady já!"

Odešel a Hankův spoluvězeň se pokusil obrátit svou pozornost k obědu. Krátce však vzhlédl a poznamenal: "Jimmy Dunlop. Myslí si, že je strašně důležité."

"Stejně díky za snahu."

Ten druhý si zhluboka vzdechl a řekl: "Nezlobte se, že jsem byl celý dopoledne tak nezdvořilej. Potřeboval jsem se po včerejšku trochu vzpamatoval, nevěděl jsem, co jste zač, a asi jsem si taky potreboval zvyknout na myšlenku, že jsem zavřenej."

"V tom vám dobře rozumím," odpověděl Hank. "Taky jsem tu poprvé." Pak se rozhodl to zkusit znovu. Natáhl ruku:

"Hank Busche."

Tentokrát mu ten druhý ruku pevně stiskl: "Marshall Hogan."

V tu chvíli v nich obou něco sepnulo. Ještě než jim ruce klesly dolů, pohlédli jeden na druhého, ukázali jeden na druhého a řekli zároveň: "Poslechněte, nejste vy...?"

A zůstali na sebe beze slova hledět.

Andělé samozřejmě přihlíželi a hned podali Talovi zprávu.

"Výborně!" řekl Tal. "Teď už je jenom necháme spolu mluvit."

"Vy jste pastor z tamtoho malýho bílýho kostela," řekl Marshall.

"A vy jste vydavatel novin, Věstníku!" zvolal Hank.

"Tak co tu, prosím vás, děláte?"

"Nevím, jestli byste tomu dokázal uvěřit."

"Človče, to byste žasl - já sám nad tím žasnu - čemu všemu bych dokázal uvěřit!" Marshall ztlumil hlas a dodal: "Říkali mi, že jste tu kvůli znásilnění."

"To je pravda."

"To je vám tak zrovna podobný, že jo?"

Hank dost dobře nevěděl, co si z toho vybrat. "Inu, víte, nic takového jsem neudělal."

"Nechodí Alf Brummel náhodou do vašeho kostela?"

"Chodí."

"Někdy jste se mu v něčem postavil?"

"Inu... dalo by se to tak říct."

"Já taky. A proto jsem tady, a proto jste tady taky vy! Povězte mi, co se stalo."

"Kdy?"

"Prostě, co se doopravdy stalo. Znáte vůbec tu ženskou, kterou jste údajně znásilnil?"

"Inu..."

"Kdo vás pokoušel na tý ruce?"

Hank začal mít určité pochybnosti. "Poslechněte, já bych o tom raději nemluvil."

"Nejmenovala se náhodou Carmen?"

Z Hankova obličej se dalo vyčíst jasné ano.

"To jsem si mohl myslet. Ta holka je pěkná zmije. Pracovala u mě a včera večer mi říkala, že ji někdo znásilnil, a já jsem věděl, že to není pravda."

Hank byl dokonale vyvedený z míry. "To už je trochu moc! Jak tohle všechno můžete vědět?"

Marshall se rozhlédl po cele a pokrčil rameny. "No, co vlastně máme jinýho na práci! Pane Busche, mohl bych vám vyprávět něco moc zajímavýho, ale bude to trvat pár hodin. Máte zájem?"

"Jestli si pak vyslechnete taky vy mě, proč ne."

"Paní? Dobrý den."

Bernice otevřela oči. Kdosi se nad ní skláněl. Nějaká dívka v monterkách s laclem, typická farmářova dcera, věkem asi tak středoškolačka, možná starší. Měla velké hnědé oči a kudrnaté černé vlasy.

"Jé! Ehm... dobrý den." To bylo všechno, co ze sebe Bernice dokázala vypravit.

"Není vám něco, paní?" tážala se dívka pomalým, klidným hlasem.

"Ne, nic. Jen jsem usnula. Snad to nevadí. Víte, šla jsem se projít a..." Bernice si vzpomněla na svůj potlučený obličej. No nazdar! Teď si to děvče bude myslet, že mě někdo přepadl.

"Hledáte asi brýle, ne?" zeptala se dívka, zvedla je z trávy a podala jí je.

"Já... ehm... asi se divíte, co to mám s obličejem."

"Měla byste vidět mě, když vylezu z postele," řekla dívka s odzbrojujícím úsměvem.

"Tohle jsou asi vaše pozemky? Nechtěla jsem..."

"Ne, jen tudy projíždím, tak jako vy. Viděla jsem vás tu ležet a řekla jsem si, že bych se na vás radši měla jít podívat. Nepotřebujete někam svézt?"

Bernice už chtěla automaticky odmítnout, ale vtom ji padl pohled na hodinky. Ne! Skoro 4 odpoledne. "No, nejedete náhodou na sever?"

"Jedu směrem na Baker."

"To je výborné! A mohla bych se tedy s vámi svézt?"

"Samozřejmě, jen co se naobědváte."

"Prosím?"

Dívka prošla stromy na okraj dalšího kukuřičného pole a Bernice zahlédla, jak se tam na slunci třpytí modrý motocykl. Dívka sáhla do sedlové brašny a vyndala hnědý papírový sáček. Vrátila se a podala ho Bernici s krabičkou studeného mléka.

"Vy jste zvyklá obědvat ve čtyři odpoledne?" ptala se Bernice s úsměvem.

"Ne," odpověděla dívka také s úsměvem. "Ale vy jdete zdaleka a máte ještě dlouhou cestu před sebou a potřebujete se najíst."

Bernice pohlédla do těch čistých, veselých hnědých očí, pak na ten obyčejný papírový sáček a cítila, jak jí rudne obličej a slzy se jí hnou do očí.

"Tak si vezměte," pobízela ji dívka.

Bernice sáhla do sáčku a našla chleba s rozbířem, hotové umělecké dílo. Maso bylo ještě krásně teplé, salát zelený a šťavnatý. Pod tím byl kelímek borůvkového jogurtu - Bernicina oblíbená příchut' - dosud chladný na omak.

Snažila se ovládnout, ale ramena se jí roztřásla a slzy se jí začaly kutálet po tvářích. Tak, teď jsem se pěkně ztrapnila, pomyslela si. Jenže když tohle bylo tak docela jiné!

"Nezlobte se," řekla. "Já... prostě jsem trochu naměkko z toho, jak jste na mě hodná."

Dívka se dotkla její ruky. "To jsem ráda, že vám můžu k něčemu být."

"Jak se jmenujete?"

"Říkejte mi Betsy."

"Vy mně můžete říkat Marie." To bylo Bernicino druhé křestní jméno.

"Dobře. Poslechněte, mám taky trochu studené vody, jestli byste chtěla."

Bernice se znovu zmocnilo dojetí. "Vy jste úžasná bytost. Co děláte na téhle planetě?"

"Pomáhám vám," odpověděla Betsy a odběhla k motocyklu pro vodu.

Hank seděl na okraji své pryčny a napjatě naslouchal Marshallovu vyprávění.

"To myslíte vážně?" zvolal náhle. Alf Brummel se zabývá čarodějnictvím? Jeden ze starších mého sboru?"

"Říkejte si tomu jak chcete, člověče, ale jak vám povídám, je to něco moc divnýho. Nevím, jak dlouho už Brummel a Langstratová pěstují důvěrný vztahy, ale podařilo se mu od ní chytit tolik toho jejího vesmírného svinstva, že je pěkně nebezpečnej!"

"Takže znova: kdo všechno je v tom spolku?"

"Spíš se ptejte, kdo tam není. Je tam Oliver Young, soudce Baker, většina místních policajtů..." Marshall vyjmenoval Hankovi alespoň malou část seznamu.

Hank žasl. Za tímhle setkáním je určitě Boží ruka! Tolik otázek, které mu už tak dlouho ležely v hlavě, se najednou vyjasnilo!

Marshall pokračoval ještě asi hodinu a půl a pak mu začal docházet dech. Dostal se ke Kate a Sandy.

"To je ta nejsmutnější část," řekl a uhnul očima. "Je to vlastně celý další vyprávění a myslím, že nemá cenu s ním začínat. Ale já jsem nad tím dneska dopoledne přemýšlel pořád dokola. Je to moje vina, pane Busche. Já jsem to nechal dojít tak daleko."

Zhluboka vzdechl a otřel si oči. "Byl bych mohl přijít o všechno: o noviny, o barák, o... o vítězství v tomhle boji. Všechno bych to vydržel, kdybych měl je. Ale přišel jsem i o ně." Pak dodal zkrátka: "No a teď jsem tady," a skončil. Hank měl v očích slzy. Měl v očích slzy a zároveň se usmíval, zvedal ruce k nebi a užasle vrtěl hlavou. Asi má nějaké náboženské zážitky, říkal si Marshall.

"Pane Hogan," zvolal Hank vzrušeně a nedokázal ani klidně sedět, "tohle setkání řídil Bůh! Vůbec tady nejsme náhodou! Naši nepřátelé měli špatné úmysly, ale Bůh to využil k dobrému. Svedl nás dohromady, abychom si mohli porovnat svoje zkušenosti. Vy jste ještě neslyšel moje vyprávění, ale můžu vám říct, že do toho vašeho přesně zapadá. Odhalovali jsme ten samý problém ze dvou různých stran."

"Tak povídejte, povídejte, ať si taky pobřečím!"

Hank tedy začal vyprávět, jak se znenadání ocitl jako pastor na sboru, který o něj vůbec nestál...

Betsyin motocykl letěl jako vítr po 27. dálnici. Bernice seděla za Betsy na měkkém koženém sedadle, pevně se jí držela a sledovala, jak kolem ubíhá krajina. Byla to vzrušující jízda; Bernice se při ní srdcem vrátila do svých mladých let, a protože obě měly na sobě helmy s tmavým plexisklem přes obličej, cítila se mnohem bezpečnější.

Baker se však rychle blížil a s ním všechna rizika a nebezpečí a velká otázka, jestli tam Susan Jacobsonová vůbec bude. Polovinou své bytosti si Bernice přála zůstat na motorce s touto milou, laskavou dívkou a ujíždět a ujíždět... kamkoli. Jakýkoli jiný život musí být lepší než tenhle.

Začínaly míjet povědomá místa: tady je ta reklama na Coca-cola a tady ten pozemek plný dříví na prodej. Vjížděly do Bakeru. Betsy ubrala plyn a začala přehazovat rychlosti směrem dolů. Konečně sjela z dálnice a zastavila na šterkovém parkovišti před letitým motelem U slunka západu.

"Bude to tady stačit?" ptala se.

Bernice pohlédla dopředu a hospoda U zeleného stromu byla právě tak ještě vidět. "Ano, tady to bude prima."

Slezla z motocyklu a začala rozepínat pásek své helmy.

"Nechte si ji ještě chvilku na sobě," řekla Betsy.

"Proč?"

V tu chvíli Bernice zpozorovala jeden dobrý důvod, o jakém by věděla ona: zrovna kolem projíždělo policejní auto z ashtonského okrsku; když vjelo do Bakeru, zvolnilo rychlost. Bernice ho sledovala, jak dává směrůvku doleva a zajíždí na malé parkoviště před Zeleným stromem. Vystoupili z něj dva policisté a zašli dovnitř. Pohlédla na Betsy. Ví něco? Nechovala se, jako by něco věděla. Ukázala na malé stavení vedle motelu a řekla: "To je jídelnička Rose Allenové. Vypadá to tam příšerně, ale dostane se tam nejlepší domácí polívka na světě, a dost lacino. Tam by se dal šikovně zabít nějaký ten čas."

Bernice si sundala helmu a položila ji na sedadlo.

"Betsy," řekla, "udělala jste toho pro mě opravdu moc. Ani nevím, jak vám poděkovat."

"Rádo se stalo." I přes to tmavé plexisklo její úsměv zářil jako sluníčko.

Bernice pohlédla směrem k jídelně. Ne, opravdu nevypadala moc vábně. "Říkáte nejlepší polívka na světě?"

Obrátila se zpět k Betsy a ztuhla. Chvilíčku jí připadalo, že přepadne dopředu, jako by se před ní náhle rozplynula zeď. Betsy byla pryč. Motocykl také.

Bylo to, jako když se člověk probudí z nějakého snu a potřebuje chvilku na to, aby si uvědomil, co je skutečnost a co ne. Bernice však věděla, že to nebyl sen. Stopa motocyklu byla ve šterku ještě dobře viditelná; vedla od místa, kde sjely z dálnice, až před Bernici. Tam končila.

Bernice ucouvla, užasla a zmatená. Rozhlédla se po dálnici na obě strany, ale přitom už věděla, že žádnou dívku na motocyklu neuvidí. O pár vteřin později pochopila, že by vlastně byla zklamaná, kdyby ji spatřila. Znamenalo by to konec čehosi velice krásného; něčeho, co nikdy předtím neprožila.

Ale už se musím odsud hnout, opakovala si, jsem tady hrozně na ráně. Násilím se odtrhla z toho místa a zamířila do jídelničky Rose Allenové.

Večeře přišla do cely v šest. Marshall měl na pečené kuře a vařenou mrkev docela chuť, ale Hank byl tak zabraný do svého vyprávění, že ho Marshall musel pobízet, aby jedl.

"Zrovna jsem se dostal k tomu nejzajímavějšímu!" protestoval Hank, a pak se zeptal: "Je vám to všechno srozumitelné?"

"Dost je toho pro mě nového," připustil Marshall.

"Co že jste to říkal, že jste? Presbyterián?"

"No jo, ale oni za to nemůžou. Já jsem prostě kapitola sama pro sebe; a vždycky jsem si myslel, že strašidla vylezají jenom o Haloweenu."

"Hledal jste přece vysvětlení té zvláštní moci, kterou má Langstratová, a toho, jak může mít společnost na lidi tak silný vliv, a co to vlastně účinkovalo na Teda Harmela a zvlášť co je to zač, ti duchovní vůdci."

"Ale - ale vy po mně chcete, abych věřil v demony!"

"Věříte v Boha?"

"Jo, věřím, že existuje Bůh."

"A věříte, že existuje ďábel?"

Nad tím se Marshall musel chvilku zamyslet. Zjistil, že během poslední doby asi nějak nepozorovaně změnil názor.

"No... myslím, že asi jo."

"Věřit v anděly a demony je jenom další krok. Je to jen logické."

Marshall pokrčil rameny a vzal do ruky kuřecí stehno. "Víte co, vyprávějte dál. Dopovězte mi to do konce."

kapitola 34.

V jídelničce Rose Allenové strávila Bernice další hodinu a půl tím, že si koupila porci Rosiny polévky - Betsy měla pravdu, byla to dobrá polévka - a jedla ji velice pomalu. Celou tu dobu po očku sledovala Rose. Kdyby ta ženská udělala jen krok směrem k telefonu, byla by Bernice v cukuletu pryč! Ale Rose zřejmě nepokládala jednu potlučenou ženu ve své jídelně za něco mimořádného a nic zvláštního se nestalo.

V půl osmé Bernice věděla, že je čas jít zkusit tu schůzku. Zaplatila Rose za polévku z drobných, které měla v kapse, a vyšla ven.

Policejní auto snad už před Zeleným stromem nestálo, ale pomalu se stmívalo a na tu vzdálenost si Bernice nemohla být úplně jista. Bude to muset prostě vzít jedno po druhém.

Vydala se opatrně na cestu a obezřetně se rozhlížela kolem sebe po policistech, hlídkách, podezřelých vozidlech, čemkoli. Parkoviště před Zeleným stromem bylo přeplněné, což bylo pravděpodobně v sobotu večer obvyklé. Nechala si sluneční brýle na očích, ale jinak vypadala přesně jako Bernice Kruegerová, hledaná policií. Co jí také zbývalo?

Jak se blížila k hospodě, začala očima pátrat po možných únikových cestách. Všimla si jakési pěšinky mizející v lese, ale neměla tušení, jak daleko a kam vlastně vede. Celkově tu mnoho únikových cest či úkrytů nebylo.

Zadní trakt hospody U zeleného stromu vypadal nezanedbaněji z celého stavení. Tři stará auta, vyhozené ledničky, promáčkнутé sudy od piva, hromada tlejících stolů a rozlámaných rezivějících židlí; kdosi to pouze rozhrnul na dvě strany, aby se dalo úzkou cestičkou projít k zadním dveřím.

I tyto dveře vyrývaly oblouk do linolea. Bernice okamžitě pocítila tvrdý náraz hudby z hracího automatu, cigaretového kouře a pivního pachu. Zavřela za sebou a octla se v temné jeskyni plné nezřetelných obrysů. Opatrně vykukovala nad brýlemi, pod brýlemi a okolo nich, aby je nemusela sundat a přesto se trochu zorientovala.

Někde tu snad musí být nějaké místo k sezení. Většina kóji byla obsazena dřevaři a jejich děvčaty. V koutě objevila jednu volnou židli. Posadila se na ni a rozhlédla se po místnosti.

Z tohoto místa rozeznávala přední dveře a postavy, které do nich vcházely, ale ne jejich obličej. Dana za výčepním pultem se jí podařilo poznat; točil pivo a snažil se držet si věci pod kontrolou. Uši jí prozradily, že kulečník je v plném proudu, a ode zdi do toho pipaly a škvřely dvě videohry.

Bylo 7:50. Jen tak tady sedět nemá cenu - je moc nápadná a stejně nic nevidí. Zvedla se, vydala se podél zdi dopředu a pokusila se zamíchat mezi lidmi.

Znovu pohlédla na Dana. Byl nyní o něco blíž a možná se na ni také díval, ale jistě to nevěděla. Nevypadal, že by ji poznával, a pokud ano, zřejmě mu to bylo stejně jedno. Bernice se snažila najít nějaké nenápadné místo, z něhož by viděla na lidi u předních stolů. Připojila se k malé skupince kolem jedné videohry. Lidi vepředu viděla stále ještě spíš obrysově, ale ani jeden z nich na Susan Jacobsonovou nevypadal.

Znovu zpozorovala Dana. Naklonil se nad jeden stůl a do poloviny stáhl okno. Některým lidem se to nelíbilo, ale nějak jim to vysvětlil a nechal okno tak.

Bernice se rozhodla, že se vrátí na svou židli a počká. Prodrala se zpět ke kulečníku a pak opět podél zdi pomalu došla do zadní části místnosti.

Tu ji cosi napadlo. To stahování okna do poloviny! Kdysi to viděla v nějakém filmu. Že by znamení? Otočila hlavu k předním dveřím a v tom okamžiku se ty dveře otevřely. Vešli dva muži v uniformách. Policie! Jeden z nich ukázal rovnou na ni. Pustila se co nejrychleji k zadním dveřím. Před sebou neviděla nic než tmu. Jak ty dveře vůbec najde?

Hospodským hlukem prorazil pokřik: "Hej, vy tam! Stůjte! Policie! Chyťte ji!"

Lidé kolem začali mumlat: "Co je? Koho? Táhletu?" Jeden hlas ze tmy řekl: "Hej, paní, asi volá na vás!"

Neohlédla se, ale slyšela, jak se odsouvají židle, a zvuk kroků. Pouštějí se za ní.

Tu zahlédla zelené světélko nad zadními dveřmi a rozběhla se tam, co jí nohy stačily.

Lidé všude kolem hulákali, snažili se pomoci, chtěli zjistit, co se děje. Pletli se policistům do cesty. Policisté začali křičet: "Ke straně, prosím! Ustupte z cesty! Chyťte ji!"

Neviděla na dveřích kliku ani nic podobného. Snad se dají otevřít tlakem. Vrhla se proti nim. Nebyly zařízené na otevírání tlakem, ale cosi prasklo a dveře povolily.

Venku bylo vidět lépe. Rozeznala cestičku mezi harampádím a rozběhla se po ní jako o život. Pak dveře znovu zaprašely a bylo slyšet kroky. Podařilo se jí zmizet z dohledu, než se vymotají zpoza všech těch krámů?

Strhla sluneční brýle z očí právě včas, aby zpozorovala za plotem tu pěšinku, vedoucí do lesa.

Je zajímavé, co všechno člověk dokáže, když je dostatečně vydešený. Bernice se chýtila plotu, vyšvihla se nahoru,

přehoupla se přes něj a skulila se do křoví na druhé straně. Nepopřála si ani času, aby si pogratovala k tomuto výkonu, a pustila se pěšinkou dál, jako by jí za patami hořelo. Po pár krocích byla na kraji lesa. Shýbla se, aby se vyhnula větvím, kterých si všimla, a ty, kterých si nevšimla, ji švihly do obličeje.

Pěšinka byla měkká a tlumila zvuk jejích kroků. Byla tu větší tma než na otevřeném prostranství a čas od času se musela zastavit, aby se podívala, kam pěšina vede dál. V takových chvílích také pozorně naslouchala; daleko vzadu slyšela jakési volání, ale na tuto cestičku zřejmě nikdo nepomyslel.

Před ní se začalo jasnit. Dostala se k štěrkové vedlejší silnici, ale zůstala ještě chvíli mezi stromy a důkladně se rozhlédla na obě strany, neuvidí-li policisty, auta, cokoli. Silnice byla tichá a opuštěná. Vykročila z lesa a uvažovala, kam se pustit.

Náhle se na křižovatce kousek cesty odtud objevilo auto. Zabočilo na její silnici a zamířilo k ní. Určitě ji viděli! Nedá se nic dělat, musí běžet dál.

Dýchala ztěžka, srdce ji bolelo a hrozilo, že se rozskočí, nohy měla jako z olova. Pustila se přes louku k jakési skupince stavení a teď už při každém výdechu sténala hrůzou a bolestí. Ohlédla se. Kdosi běžel za ní a rychle se blížil. Ne! Ne! Prosím vás ne, nehoňte mě, já už to dál nevydržím!

Stavení se blížila. Nějaká stará hospodářská usedlost. Bernice už nebyla schopná uvažovat, prostě jen běžela. Do očí se jí draly slzy, takže nyní dvojnásob neviděla na cestu. Lapala po dechu, ústa měla vyschlá, bolest ze zlomeného žebra jí vystřelovala nahoru a dolů do celého boku. Tráva jí šlehalo po nohou a téměř jí je podrážděla. Za sebou slyšela šustit kroky svého pronásledovatele. Nebyl moc daleko. Pane Bože, prosím tě, pomoz mi!

Před ní se vynořilo veliké temné stavení, asi stodola. Vleze tam a zkusí se schovat. Když ji najdou, tak ji najdou. Dál už běžet nemůže.

Doklopýtala podél zdi ke dveřím, byly pootevřené. Téměř jimi propadla dovnitř.

Ocitla se v husté tmě. Tady jí oči nebyly už vůbec k ničemu. Tápala vpřed, ruce natažené před sebou. Pod nohama jí šustila sláma. Rukama narazila na prkna. Nějaké stání pro dobytek. Došla kousek dál. Tam bylo další. Slyšela, jak od rohu stodoly kdosi vyběhl a míří ke dveřím. Skrčila se do jednoho stání a snažila se nelapat po dechu tak hlasitě. Měla pocit, že omdlí.

Kroky se zpomalily. Její pronásledovatel se nyní také octl ve tmě a hledal si cestu po hmatu. Stále se však blížil.

Bernice couvala hlouběji do stání a přemýšlela, jestli by se nemohla nějak ukrýt. Nahmátla nějakou násadu. Sáhla si, co to je. Vidle. Uchopila je do obou rukou. Opravdu je dokáže chladnokrevně použít?

Kroky se blížily. Pronásledovatel prohledával metodicky jedno stání po druhém. Teď Bernice zahlédla tenký paprsek světla, jak poletuje sem a tam.

Zvedla vidle nad hlavu a zlomené žebro ji okamžitě krutě potrestalo. Bude tě moc mrzet, že jsi mě honil, pomyslela si. Jednala nyní podle zákona džungle.

Kroky už byly velmi blízko. Světélko blikalo těsně za stěnou jejího stání. Připravila se. Světlo jí zasvítilo do očí. Někdo tiše vyjekl. No tak, Bernice! Hoď ty vidle! Ruce ji nechtěly poslechnout.

"Bernice Kruegerová?" zeptal se tlumený ženský hlas.

Bernice se nedokázala pohnout. Držela vidle nad hlavou, stále ještě namáhavě oddechovala, baterka ozařovala její potlučený, vyděšený obličej a pološílené oči.

Jakmile ji pronásledovatel spatřil, okamžitě couvl a zašeptal: "Bernice, ne! Neházej to!"

Při těch slovech Bernice jen ještě víc zatoužila vidle hodit. Sténala, lapala po dechu a snažila se přimět ruce k pohybu. Neposlouchaly.

"Bernice," ozvalo se ze tmy, "to jsem já, Susan Jacobsonová. Jsem sama!"

Ani teď Bernice vidle nepoložila. Nebyla už schopná myslet a slova jí nedávala žádný smysl.

"Slyšíš mě?" řekl znovu ten hlas. "Polož ty vidle, prosím tě! Já ti nic neudělám. Nejsem od policie, opravdu ne."

"Kdo jste?" zeptala se Bernice konečně udýchaným, chvějícím se hlasem.

"Susan Jacobsonová, Bernice." Znovu to pomalu opakovala: "Susan Jacobsonová, bývalá spolubydlící tvé sestry Pat. Měly jsme tu schůzku."

Bylo to, jako by se Bernice pomalinku vzpamatovávala z halucinace, z příšerného snu v bdělém stavu. Její mysl konečně to jméno přijala a probrala se.

"Vy... vy si ze mě děláte legraci!"

"Nedělám. Jsem to já."

Susan si posvítla baterkou do obličeje. Ty černé vlasy a bledý obličej se nedaly s ničím splést, třebaže měla nyní na sobě džínový a džínovou bundu místo obvyklých černých šatů.

Bernice nechala vidle klesnout. Pak je upustila a přikryla si ústa, aby ztlumila zaúpění. Náhle si uvědomila příšernou bolest. Sklouzla na kolena do slámy a rukama si objala hrudník.

"Co je ti?" ptala se Susan.

"Zhasni tu baterku, než ji někdo uvidí." To bylo všechno, co ze sebe Bernice dostala.

Světélko zhaslo. Bernice cítila, jak ji Susan vzala za ruku.

"Ty jsi raněná!" řekla.

"Já... já se snažím si to srovnat v hlavě," vydechla Bernice. "Jsem živá, našla jsem skutečnou, živou Susan Jacobsonovou, nikoho jsem nemusela zabít, policie mě nenašla... a mám zlomené žebro! Aaaaaach..."

Susan Bernici konejšivě objala.

"Opatrně, opatrně," varovala ji Bernice. "Kde ses tu prosím tě vzala? Jak jsi mě našla?"

"Sledovala jsem hospodu z protější strany ulice, jestli se tam neobjevíš ty nebo Kevin. Viděla jsem, jak tam vtrhli policajti, potom jak někdo vyběhl zezadu, a hned jsem věděla, že jsi to ty. Když jsem byla na koleji, dost často jsme sem

jezdívali, takže jsem znala tu pěšinu, po které jsi běžela, a věděla jsem, že vede na tamtu silnici. Tak jsem tam zajela a doufala jsem, že tam budu před tebou a nechám tě skočit k sobě do auta, ale tys měla moc velký náskok a předběhla jsi mě."

Bernice nechala hlavu maličko klesnout. Cítila, jak se jí už zase zmocňuje dojetí. "Tak jsem si myslela, že jsem nikdy neviděla žádný zázrak, ale teď - nevím, nevím."

Hank dokončil své vyprávění a díky Marshallovu pobízení také snědl většinu své večeře. Pak Marshall začal klást otázky a Hank na ně odpovídal podle svých znalostí Bible.

"Takže," uvažoval Marshall nahlas, "když se v Bibli mluví o tom, jak Ježíš a jeho učedníci vymítali demony, to dělali tohle?"

"Ano."

Marshall se opřel zády o mříže a uvažoval dál. "To by samozřejmě leccos vysvětlovalo. Ale co Sandy? Myslíte si, že... že...?"

"Nevím to jistě, ale možné to je."

"Jak jsem s ní včera mluvil... to prostě nebyla ona! Byla jak pominutá... To byste vůbec nevěřil!" Zarazil se. "No, vlastně, asi věřil."

"Ale vidíte už, co se stalo?" ptal se Hank nadšeně. "To je Boží zázrak, nic jiného! Vy jste celou dobu odhaloval všechno to vyděračství a podvody a divil jste se, jak se to může dít tak hladce a působit tak silně, zvláště v osobním životě řady lidí. A teď už víte, jak. A já, když jste mi teď řekl, na co jste přišel a co jste prodělal, zase vím, proč. Celou dobu jsem se v tomhle městě střetával s démonickými silami, ale nikdy jsem nevěděl, o co jim vlastně jde. Teď to vím. To byl určitě Bůh, kdo nás tu svedl dohromady!"

Marshall se hoře usmál. "A co dál, pane kazateli? Zavřeli nás sem, nesmíme mluvit ani s rodinou, ani s přáteli, ani s právníkem, s nikým. Mám dojem, že naše ústavní práva dostávají momentálně pěkně na frak."

Hank se opřel o chladnou betonovou zeď a chvíli se zamyslel. "Tohle ví jenom Bůh. Ale já mám velice silný pocit, že nás sem přivedl on a že má taky plán, jak nás dostat zase ven."

"Když už tak mluvíme o silnejch pocitech," opáčil Marshall, "tak já mám zas dost silnej pocit, že nás prostě jen chtěj mít z cesty, než dokončej, co začali. Bude zajímavý se podívat, co zbyde z tohotohle města, naší práce, našich domovů, našich rodin a vůbec všeho, co jsme měli rádi, až se odsud dostanem. Jestli se odsud dostanem."

"Nesmíme ztrácet víru. Bůh to má v rukou."

"Nooo, jen doufám, že se mu to z těch rukou už nevyvleklo."

Jak tam tak seděly potmě na slámě, pokusila se Bernice Susan všechno vypovědět: proč má potlučený obličej a zlomené žebro, co s Marshallem prodělali a že Kevin Weed už nežije.

Susan se s tím chvíli mlčky vyrovnávala a pak řekla: "Ano, to je Kaseph. To je Společnost. Měla jsem mít rozum a Kevina do toho nezatahovat."

"To si nevyčítej. Všichni jsme se v tom octli, ať jsme chtěli nebo ne."

Susan násilím potlačila své city a snažila se být praktická. "Ano, máš pravdu - aspoň prozatím. Někdy brzy si v klidu sednu a doopravdy si to uvědomím a pobřečím si pro toho kluka." Vstala. "Ale teď máme před sebou spoustu práce a strašně málo času. Myslíš, že budeš moct chodit?"

"Ne, ale to mě zatím nezastavilo."

"Mám to auto pronajaté a v něm tolik důležitých materiálů, že ho tam nemůžu nechávat takhle stát. Pojd'."

Pomaloučku a opatrně došly ke dveřím stodoly. Venku bylo naprosté ticho.

"Riskneme to?" ptala se Susan.

"To se ví."

Vydaly se přes louky zpátky k silnici. Osamělý strom, který se rýsoval proti hvězdnatému nebi, jim sloužil jako orientační bod. Bernice si všimla, jak je teď ta cesta kratší, když po ní neutíká o život.

Susan ji zavedla k autu. Zajela s ním předtím na okraj lesa a zaparkovala ho mezi nějakými stromy. Začala hledat v kapse klíčky.

"Susan!" ozvalo se vtom z lesa.

Obě zkameněly.

"Susan Jacobsonová?" ozvalo se zas.

"Nevěřím svým uším!" zašeptala Susan vzrušeně.

"Já taky ne!" odpověděla Bernice.

"Kevine?"

Větve se pohnuly a z lesa kdosi vyšel. Ta vyčouhlá postava a líná chůze se nedal s ničím splést.

Bernice se neudržela, aby se nezeptala ještě jednou: "Kevine, jsi to opravdu ty?"

"Bernice! Ty ses sem dostala. No to je bezva!"

Chvilka užaslého mlčení a pak se docela spontánně začali objímat.

"Musíme odsud zmizet," řekla potom Susan.

Nasedli do auta a nechali Baker kus cesty za zády.

"Mám pronajatý pokoj v Ortingu, severně od Windsoru," řekla Susan. "Tam bychom mohli zajet."

Bernice a Kevin nebyli proti.

"Kevine, tys mě teda pěkně převezl!" ozvala se Bernice velmi šťastně. "Byla jsem na sto procent přesvědčená, že jsi mrtvý."

"No, tak zatím jsem celkem živej," řekl Kevin takovým hlasem, jako by si nebyl jist už vůbec ničím.

"Ale tvoje auto přece spadlo do řeky!"

"Jo, já vím. Nákej cvok mi ho čmajznul a rozsekal. Někdo mě chtěl voddělat."

Pak si uvědomil, že nemluví příliš srozumitelně, a začal znovu. "Víš, já jsem jel k tomu mostu, jak jsi chtěla. Cestou jsem se stavil u Stromu na pár piv a někdo mi musel do toho piva něco dát - já ti byl úplně tuhej.

Jel jsem vod Stromu dál k mostu a vopravdu mi to začínalo vynechávat, tak jsem zastavil u Tuckerovýho automatu, že půjdu hodit šavli nebo na záchod nebo se napít vody nebo něco. A usnul jsem tam na hajzlu a lidi, já tam spal celou noc. Dneska ráno jsem se probudil a vylez ven a muj auták byl pryč. Nevěděl jsem, co se stalo, až jsem si to přečetl v novinách. Asi v tý řece furt eště hledaj mojí mrtvolu."

"Je jasné, že nás mají Kaseph a jeho lidi všechny na mušce," řekla Susan. "Ale... mám dojem, jako by nás někdo chránil. Představ si, Kevine, že mě se stalo něco hodně podobného: utíkala jsem z Kasephova ranče pěšky a dostala jsem se pryč jedine proto, že veškerá ostraha honila někoho jiného, kdo se snažil ujet ve velikém stěhovacím autě. A teď mi řekni, který normální člověk by to dělal, a zrovna v tu správnou chvíli."

"A já pořád ještě nemůžu přijít na to, kdo by ta Betsy mohla vlastně být," dodala Bernice.

Susan zrála ta teorie v hlavě už nějakou dobu. "Asi bychom měli začít přemýšlet o Bohu."

"O Bohu?"

"A o andělech." Susan krátce popsala podrobnosti svého útěku a nakonec řekla: "V tom pokoji prostě někdo byl, to vím."

"No lidi, třeba mi nákej anděl ukrad auták!" ozval se Kevin.

"Na té Betsy bylo něco..." vzpomínala Bernice. "Byla jsem z ní celá naměkko. Ještě nikdy jsem na nic takového nenarazila."

Susan ji pohladila po ruce. "No, už to tak vypadá, že jsme všichni na něco narazili, a tak bude nejlepší mít oči otevřené."

Automobil uháněl dál po vedlejších silnicích a mírnou oklikou směřoval k Ortingu.

Marshall a Hank se začínali cítit, jako se cítivají vojáci v jednom zákopu - jako by se znali celý život.

"Ta tvoje víra se mi líbí," řekl Marshall. "Vůbec se nedivím, že se tě ve sboru chtěli zbavit." Trochu se zasmál.

"Človče, ty se musíš cejtít jako u Alama! Jseš to jediný, co stojí mezi ďáblem a zbytkem města."

Hank se pousmál. "Ale, vždyť jsem jen docela obyčejný člověk. A nejsem sám. Tam venku jsou další z Božího lidu, Marshall, a modlí se za nás. Dřív nebo později se něco stane. Bůh tohle město ďáblu tak lacino nenechá!"

Marshall na něj namířil prst, dokonce mu maličko pohrozil. "Vidiš? To je přesně to, co se mi na tý tvý víře líbí. Taková solidní, jasná, přímočará, bez nějakých okolků." Potřásl hlavou. "Jak je to už dlouho, kdy jsem o tom slyšel mluvit takhle!"

Hank se snažil pečlivě volit slova, ale věděl, že nastal čas to říct. "Marshall, když už mluvíme tak přímočaře a bez okolků, co kdybychom chvilku mluvili taky o tobě? Víš, třeba je tu víc důvodů, proč nás Bůh svedl dohromady." Marshall se nijak nebránil, naopak, usmíval se a byl otevřený. "Copak, copak, chceš mluvit o osudu mé nesmrtelné duše?"

Hank se usmál také: "Přesně tak."

Mluvili o hříchu, o tom zhoubném sklonu každého člověka jít si svou vlastní cestou, bez ohledu na Boží vůli, a vždycky sobě ke škodě. Tak se dostali zpátky k Marshallově rodině a k tomu, kolik postavů a činů bylo vlastně způsobeno touto základní lidskou svévolí a vzpourou proti Bohu.

Marshall potřásl hlavou, jak to začínal vidět v tomto světle. "My jsme v naší rodině vlastně nikdy doopravdy Boha neznali. Jen jsme dělali vnější křesťanský věci. Není divu, že to Sandy nebrala!"

Potom Hank mluvil o Ježíši a ukazoval Marshallovi, že tento člověk, jehož jméno lidé tak často berou mezi řečí do úst a někdy i ostouzejí, je mnohem víc než nějaký náboženský symbol, vzdálená, nedosažitelná bytost z barevných kostelních oken. Je to velice živý a skutečný Boží Syn, někdo, kdo člověku může pomoci z jeho hříchů, protože za ně sám dobrovolně podstoupil trest; někdo, s kým pak člověk může doopravdy mluvit, žít, sdílet všechno, čím je a co prožívá. Stačí ho o to požádat.

"Nikdy jsem si nemyslel, že tu jednou budu takhle ležet a tohle poslouchat," ozval se najednou Marshall. "Víš, že se mi strefuješ zrovna do bolavýho místa?"

"Nu," řekl Hank, "a proč bys řekl, že to tak je? Proč to bolí?"

Marshall se zhluboka nadechl a uvažoval. "Asi proto, že vím, že máš pravdu, což znamená, že jsem to já dělal zásadně špatně, a hezky dlouho."

"Ale Pán Ježíš tě má rád i tak. Ví, že tohle je tvůj problém, a vzal na sebe tvůj trest i v téhle věci."

"No... jo, dobře."

kapitola 35.

Motel v Ortingu byl příjemný, malebný a útulný, tak jako celé to městečko, rozložené na březích řeky Judd na hranici národního parku. Sloužil především sportovcům a byl stavěný i zařízený v půvabném turisticko-rybářsko-loveckém

stylu.

Susan nechtěla působit nepříjemnosti nebo vzbuzovat pozornost, proto zaplatila nocleh ve svém pokoji pro další dvě osoby. Vešli dovnitř a stáhli rolety.

Všichni zašli na chvilku do koupelny, ale Bernice se tam zdržela o něco déle, pečlivě si převázala žebra a umyla si obličej. Podívala se na sebe do zrcadla a velice opatrně si osahala své pohmožděny. To je tedy pohled! Teď už se to snad opravdu může jen zlepšovat.

Susan mezitím zvedla svůj velký kufr na postel a otevřela ho. Když se Bernice konečně objevila, Susan jí podala sešitek v pevných deskách.

"Tímhle to začalo," řekla. "To je deník tvé sestry."

Bernice nevěděla, co odpovědět. Diamant by pro ni neměl větší cenu. Nevěřicně hleděla na ten modrý sešitek ve svých rukou, na to poslední pojitko se svou zemřelou sestrou, a měla pocit, že se jí něco zdá. "Jak... jak ses k němu dostala?"

"Juleen Langstratová si dala dobrý pozor, aby na něj nikdo nepřišel. Ukradla ho z Patina pokoje a dala ho Kasephovi - a tomu jsem ho ukradla zase já. Byla jsem Kasephovi takovým děvčetem pro všechno, děvčátkou, jak tomu říkal. Měla jsem k němu volný přístup a on mi důvěřoval. Narazila jsem na ten deník jednou při úklidu jeho kanceláře a hned jsem ho poznala, protože jsem na koleji skoro každý den vídala Pat, jak si ho psala. Podařilo se mi ho nepozorovaně sebrat, přečetla jsem si ho a to mi otevřelo oči. Předtím jsem si myslela, že Alexander Kaseph je... nějaký mesiáš, odpověď na potřeby lidstva, skutečný prorok míru a všeobecného bratrství..."

Susan udělala znechucený obličej. "Hustil mi to do hlavy celou dobu, ale stejně jsem někde hluboko v sobě měla určité pochybnosti. Ten deník mě přesvědčil, že mám naslouchat těm pochybnostem a ne jemu."

Bernice listovala stránkami deníku. Zachycoval několik let a byl zřejmě velmi podrobný.

"Nevím, jestli bys ho měla číst zrovna teď," pokračovala Susan. "Když jsem si ho přečetla já... no, bylo mi z toho kolik dní nanic."

Bernice chtěla slyšet konec příběhu. "Susan, ty víš, jak moje sestra doopravdy umřela?"

"Tvou sestru Pat," odpověděla Susan hněvivě, "chladnokrevně a odporně zavraždila Společnost pro vesmírné vědomí - nebo bych možná měla říct ty síly, které jsou za Společností. Pat udělala stejnou osudovou chybu jako tolik jiných, o kterých vím: zjistila toho o Společnosti příliš mnoho, dala najevo, že je Kasephovým nepřítelem. Bernice, ten Kaseph dostane všechno, co si usmyslí, a je mu úplně jedno, koho kvůli tomu zničí, odpraví nebo zmrazí." Zavrtěla hlavou.

"Musela jsem být slepá, že jsem si nebezpečí, které Pat hrozilo, nevšimla dřív. Byl to úplně typický případ."

"A co nějaký ten pán jménem Thomas?"

"Ano, byl to Thomas," odpověděla Susan. "Byl zodpovědný za její smrt." Pak dodala poněkud záhadně: "Ale nebyl to pán."

Bernice začínala pomaloučku objevovat podivná pravidla této nové hry. "A teď mi řekneš, že to nebyla ani paní."

"Pat chodila na přednášky z psychologie a na vlastní přání se zapojila i do psychologických pokusů. Všechno je to v deníku, pak se na to podíváš. Jeden kamarád ji nalákal, aby se zúčastnila pokusu zahrnujícího relaxační techniky a během tohoto pokusu prožila něco, co nazývá mediální zkušenost nebo také vhled do vyššího světa."

Povím ti to stručně; pak si to můžeš všechno přečíst. Byla z té zkušenosti celá pryč, na vrcholu nadšení, a neviděla žádnou souvislost mezi tímto 'vědeckým bádáním' a 'mystickými praktikami', kterými jsem se zabývala já. Začala docházet na experimenty pravidelně, vyhledávat další zkušenosti, až se nakonec setkala s někým, koho nazývá 'vysoce vyvinutým, odhmotněným člověkem' z jiné dimenze, velice moudrou a inteligentní bytostí jménem Thomas."

Bernici dělalo trochu potíže tomu jen tak věřit, ale věděla, že doklad Susaniných slov drží v rukou: Patriciin deník.

"Takže co ten Thomas vlastně ve skutečnosti byl? Jenom výplod její fantazie?"

"Některé věci budeš asi zatím muset prostě přijmout," odpověděla Susan s povzdechem. "Mluvili jsme o Bohu, hráli jsme si s myšlenkou na anděly; zkus teď zlé anděly, zlé duchovní bytosti. Ateistickým vědcům se mohou jevit jako mimozemšťané, často i s kosmickými koráby; evolucionistům se mohou představit jako bytosti, které dospěly ve vývoji hodně daleko; osamělým lidem se někdy zjevují jako zesnulí příbuzní, kteří k nim mluví ze záhrobí; psychologové Jungovy školy je považují za 'archetypální postavy', které se vynořují z kolektivního vědomí lidského rodu."

"Cože?"

"No prostě vždycky na sebe vezmou takovou podobu a definují sami sebe takovým způsobem, aby si získali důvěru člověka a zalichotili jeho ješitnosti. A říkají oklamatému hledači pravdy přesně to, co chce slyšet, dokud ho úplně neovládou."

"Jako docela obyčejní podvodníci."

"Přesně tak. Všechno je to vlastně stejný podvod: východní meditace, čarodějnictví, jasnovidectví, mediální uzdravování, holistické vzdělání - ten seznam by mohl pokračovat ještě hodně dlouho - to všechno jsou prostě v základě jen úskoky zaměřené na ovládnutí lidského ducha a mysli, dokonce i těla."

Bernici se vybavovaly vzpomínky na její pátrání jedna za druhou a Susanina slova do toho přesně zapadala.

"Bernice, tohle je spiknutí duchovních bytostí, já to vím," pokračovala Susan. "Kolem Kasepha se to jimi jen hemží a on od nich přijímá instrukce. Dělají za něj špinavou práci. Když se mu někdo dostane do cesty, má v duchovní oblasti bezpočet možností, jak problém vyřešit, tak jak je to zrovna nejpohodlnější."

Ted Harmel, pomyslela si Bernice. Carluccioví. Kolik asi dalších? "Nejsi první, kdo se mi snaží říct něco takového."

"Doufám, že jsem poslední, kdo bude muset."

"Jo," ozval se Kevin. "Teď si vzpomínám, jak Pat o tom Thomasovi mluvila. Jako by to vůbec nebyl člověk. Spíš nákej bůh nebo co. Musela se ho vždycky zeptat, i co si má vzít k snídani. Myslel jsem, že - že si našla nákýho chlápka, že jo, takovýho toho, co musej mít ženskou úplně pod palcem."

Susanino vyprávění se pomalu chýlilo k závěru. "Pat Thomasovi úplně předala kontrolu nad svým životem. Netrvalo to

moc dlouho; většinou to netrvá moc dlouho, jakmile se člověk jednou otevře vlivu duchovní bytosti. Nejprve ji ovládl, pak ji naplnil strachem a nakonec ji přesvědčil, že - no, hinduisté tomu říkají karma; je to iluze, že tvůj příští život bude lepší než tento, protože jsi získala dostatek kladných bodů. Pro Pat to znamenalo, že sebevražda bude jen únikem z tohoto zlého, nižšího světa do vyšších dimenzí existence, kde se setká s Thomasem."

Susan jemně listovala stránkami deníku, který Bernice dosud držela v rukou, až našla poslední zápis. "Tady. Poslední, co Pat do deníku napsala, je milostný dopis Thomasovi. Chtěla se k němu už brzy připojit a dokonce zmínila, jak to udělá."

Při pomýšlení, že by měla takový dopis číst, se Bernice zmocnila ošklivost, ale přemohla se a začala se propracovávat posledními stránkami sestřina deníku. Pat psala jako člověk, který je pod vlivem jakési podivné, vznešeně znějící iluze, ale zároveň bylo jasné, že je také dezorientovaná iracionálním strachem ze života. Její duše se zmocnila hrozná bolest a úzkost a změnily ji z té veselé, bezstarostné Patricie, s níž Bernice vyrůstala, ve vyděšenou, bezradnou psychopatku žijící úplně mimo realitu.

Bernice se snažila číst dál, ale cítila, jak se v ní začínají otevírat staré rány. Všechny žal, ukrytý pod povrchem její bytosti a čekající na toto konečné odhalení, se začal prudce drát ven. Křivolaká, neurovnaná písmenka na stránkách deníku se rozplynula pod náhlou clonou slz, ramena se jí začala třást potlačovanými vzlyky. Netoužila po ničem jiném než zavřít se před světem, odmyslet si tuhle statečnou ženu i toho ošuntělého, rozčuchaného dřevaře, hodit sebou na postel a plakat. A udělala to.

Hank pokojně spal na své pryčně v cele. Marshall nespál vůbec. Seděl ve tmě, zády opřený o studené tvrdé mříže, hlavu skloněnou, a rukou si nervózně přejížděl po oblíčkách.

Dostal plný zásah do nejcitlivějšího místa. Přesně tak mu bylo. Jako by kdesi ztratil to své brnění - svou sílu, svůj nátěr houževnatosti a nezdolatelnosti. Vždycky býval Marshalllem Hoganem, neúnavným stopařem, lovcem, člověkem, který šel za svým cílem přes všechny překážky, nepřitelem, s nímž je třeba počítat, chlapem, který se umí o sebe postarat. Ale kdepak! Normální slon v porcelánu, to byl, a hlava vylízaná k tomu. Tenhle Hank Busche má pravdu. Jen se na sebe podívej, Marshall. Nedělej si starosti s tím, jestli se Pánu Bohu něco nevymklo z rukou; tobě se to z rukou vymklo už dávno. Zvorál jsi to dokonale, člověče. Myslel sis, že máš všechno pěkně pod kontrolou, a kde je teď tvoje rodina a kde jsi ty?

Možná tě obalamutili ti démoni, o kterých mluví Hank, a možná ses taky obalamutil sám. No tak, Marshall, vždyť ty dobře víš, proč jsi zanedbával svoji rodinu. Vyhejbal ses problémům, nechtělo se ti je řešit, jako už tolikrát. A s tou hezkou reportérkou se ti pracovalo příjemně, vid? Dokonce jsi ji škádlil, házel po ní papírový kuličky! Kolik ti je, prosím tě? Šestnáct?

Marshall dovolil svému svědomí, aby mu řeklo pravdu, a měl přitom pocit, že ji už většinou stejně znal, jen si to nikdy nepřiznával. Jak dlouho už asi takhle lžu sám sobě, pomyslel si.

"Kate," zašeptal do tmy a v očích se mu zaleskly slzy, "Kate, co jsem to udělal?"

Přes celou se natáhla velká ruka a šťouchla Hanka do ramene.

Hank se pohnul, otevřel oči a tiše se zeptal: "Co je?"

Marshall si otřel oči hřbetem ruky a řekl velice tiše: "Hanku, já nestojím za nic. Já potřebuju to, o čem jsi mluvil. Potřebuju Ježíše."

Po kolikáté už v životě vyslovil Hank tu větu: "Tak pojď, řekneme mu to."

Po několika minutách Bernice pocítila, že se začíná utišovat. Posadila se. Ještě trochu popotahovala, ale už se zase snažila zabývat řešením současných problémů.

"Takže tohle mi otevřelo oči," pokračovala Susan tam, kde přestala. "Předtím jsem si myslela, že ty duchovní bytosti jsou v podstatě dobré a že Kaseph má odpovědi na všechny otázky. Ale když jsem si přečetla, co udělali s mou nejlepší kamarádkou, uviděla jsem je všechny v pravém světle."

"Tak proto jsi za mnou přišla tehdy na pouti a vzala sis můj telefon?" ptal se Kevin.

"Kaseph měl ve městě zvláštní schůzku s Langstratovou a dalšími důležitými spiklenci: Oliverem Youngem a Alfem Brummelem. Přišla jsem do Ashtonu s ním a dělala mu ocáskas jako vždycky, ale v první příhodné chvíli jsem se vytratila. Musela jsem využít příležitost a aspoň tě zkusit někde najít. Možná mi zase pomohl Bůh; byl to úplný zázrak, že jsem tě na té pouti zahlédla. Potřebovala jsem nějakého spojence venku, někoho nenápadného."

"Jo, to by se na mě docela hodilo," usmál se Kevin.

"Kaseph nikdy nebyl rád, když mě neměl úplně pod kontrolou. Když jsem se vytratila, řekl asi ostatním, že mě poslal napřed a že se sejdeme na pouti. Když mě objevil a zatáhl za ten pitomý stánek, mluvil, jako bych tam byla šla před nimi a to místo pro ně vybrala."

"A tam jsem na vás přišla já a vyfotila jsem si vás," doplnila Bernice.

"A Brummel potom strčil něco peněz těm dvěma šlapkám, patřičně instruoval své windsorské kolegy a zbytek už znáš." Susan se vrátila ke svému kufru. "Ale teď to nejdůležitější. Kaseph se zítra chystá k velkému kroku. Ve dvě hodiny odpoledne se sejde se správnou radou Whitmorovy vysoké školy. Omni Corporation - jakožto předvoj Společnosti pro vesmírné vědomí - školu kupuje a Kaseph jede ten obchod uzavřít."

Bernice se oči rozšířily hrůzou. "Takže jsme měli pravdu! Skutečně se snaží dostat vysokou!"

"Je to dobrá strategie. Celé město Ashton se kolem té školy vlastně točí. Jakmile by si Kaseph a Společnost získali na škole pevné postavení, měli by obrovský vliv na celé město. Lidé ze Společnosti by se tam začali jen hrnout a za chvíli by z Ashtonu bylo další 'posvátné město Vesmírného vědomí'. Už se to stalo mnohokrát, s jinými městy, v jiných zemích."

Bernice bezmocně uhodila do postele. "Susan, my máme záznamy o Baylorových finančních machinacích, ze kterých by se mohlo dát poznat, jak školu systematicky připravovali o peníze. Ale nikdy jsme to z toho nedokázali dát dohromady."

Susan vyndala z kufru malou krabičku. "Měli jste jen polovinu obrazu. Baylor není tak hloupý; uměl svoje zpronevěry dobře maskovat, aby nikdo nepřišel na to, že by s tím Omni mohla mít něco společného. Potřebuješ vidět druhou polovinu těch transakcí: Kasephovy knihy." Ukázala jim krabičku. "Neměla jsem na to všechno místo, ale vyfotografovala jsem si to. Kdybychom ten film někde mohli vyvolat..."

"Ve Věstníku máme temnou komoru. Můžeme to vyvolat třeba hned."

"Takže se stěhujeme."

Bez meškání vyrazili.

Boží lid v Ashtonu se modlil dál. Od okamžiku zatčení Hanka nikdo neviděl, dokonce o něm ani neslyšel. Na policejní stanici měli ustavičně službu nějací cizí policisté, které v Ashtonu nikdo neznal, a nikdo z nich nevěděl, za jakých podmínek je možné někoho navštívit ve vězení nebo za něj zaplatit kauci, ani nepustili nikoho dovnitř, aby to mohl zjistit. Skoro to vypadalo, jako by se Ashton stal policejním státem.

Obavy, hněv a modlitby sílily. Tady se děje něco hrozného, to věděli všichni, jenže co si počít ve městě, jehož představitelé jsou jak hluší, a v kraji, jehož úřady jsou přes víkend zavřené?

Telefony bzučely dál, jak po městě tak i do jiných měst k přátelům a příbuzným, kteří se také začínali modlit a snažili se vyburcovat svá představenstva a zastupitelstva.

Alf Brummel se ve své kanceláři raději ani neukázal, aby se náhodou nesetkal s nějakým silně rozrušeným křesťanem, který by mu začal kázat o ústavních právech svého pastora nebo o povinnosti státních zaměstnanců plnit vůli lidu nebo něčem podobném. Zdržoval se v bytě Langstratové, přecházel sem a tam, potil se a čekal na nedělní odpoledne. Babička Dusterová se modlila dál a dál každého ujišťovala, že Bůh má všechno pod kontrolou. Vyprávěla jim, co jí řekl anděl, a mnozí si přitom vybavili, co sami prožili ve snu, nebo během modliteb slyšeli v mysli, nebo poznali ve vidění, nebo cítili v duchu. A pokračovali v přímlovkách za své město.

A ze všech stran přibývali do Ashtonu noví a noví návštěvníci. Vezli se na projíždějících autech se senem, přicházeli jako pěší turisté, přilétali nízkým letem přes kukuřičná pole a potom zadními uličkami, řítili se na řvoucích motocyklech, přijížděli autobusem jako středoškoláci, skrývali se na korbách nákladních vozů a na podvozcích téměř všech automobilů, které jely po 27. dálnici.

A všechny koutky, škvíry, neužívané místnosti a ostatní úkryty po celém městě se neustále plnily nehybnými, tichými postavami, které tu stály, svalnaté ruce na jílcích mečů, zlaté oči bdělé a pronikavé, uši nastražené na zvuk jedné určité polnice.

Nad městem, ukryt mezi stromy, Tal hleděl přes široké údolí na Rafara, jak sedí na mrtvém stromě a sleduje práci svých démonů.

Kapitán Tal stál na stráži a čekal.

Ve vzdáleném údolí se už mrak démonů rozrostl natolik, že vřel v okruhu tří kilometrů kolem ranče a tyčil se až k vrcholům hor. Nikdo by je už nedokázal spočítat a údolí pod sebou zahalili neproniknutelným příkrovem. Motali se a křičeli jak opilí, mávali meči, běsnili, z úst jim kapaly sliny, oči měli zdivočelé, napůl šílené. Tisíce se jich začaly potýkat ve dvojicích, trénovat, zkoušet navzájem svou zdatnost.

V nejhlubší temnotě uprostřed mraku, ve velkém kamenném domě, seděl Silný se zúženými očima a křivým úšklebkem na své beztak už dost ohavné tváři. V kroužku svých generálů si dopřával to potěšení nadýmat se nad zprávou, kterou právě obdržel z Ashtonu.

"Kníže Rafar splnil své poslání k mé plné spokojenosti," pravil a obnažil zažloutlé tesáky v chtivém úsměvu. "Už se na to městečko těším. V mých rukou se rozroste jako strom a naplní celou krajinu."

"Možná..." Silný pomalinku vychutnával tu myšlenku, "...možná se odtamtud už nebudeme muset nikdy stěhovat. Co myslíte? Budeme mít konečně kousek domova?"

Obrovití, nestvůrní generálové souhlasně zamručeli. Pak se Silný zvedl a všichni kolem něj vmžiku ztuhli v pozoru.

"Náš pan Kaseph mne už nějakou dobu volá. Připravte své voje. Vydáme se bez prodlení na cestu."

Generálové vyrazili střechem domu vzhůru, začali vřískat rozkazy a shromažďovat svá vojska.

Silný vznešeným pohybem rozvinul svá křídla a jako ohydný, těžký pták se pomalým letem snesl do podzemní místnosti, kde Alexander Kaseph seděl se zkříženými nohama na polštáři a znovu a znovu opakoval jeho jméno. Přistál přímo před ním a chvíli na něj hleděl, pásl se na jeho duchovní poníženosti, na holdu, kterého se mu dostávalo. Pak rychlým pohybem pokročil vpřed a nechal svou mohutnou postavu rozplynout do Kasephova těla, přičemž sebou Kaseph groteskně škubal a kroutil. Ve chvílce se ho zmocnil úplně a Kaseph se probral ze své meditace.

"Přišel čas!" pravil a v jeho očích zableskl pohled Silného.

kapitola 36.

Susan zajela na malé štěrkové parkoviště za dům s redakcí Ashtonskeho věstníku. Bylo pět ráno a pomalu se

rozednívalo. Podle všeho je policie z nějakého důvodu dosud nezpozorovala. Město vypadalo tiché a pokojné a počasi slibovalo jasný, příjemný den.

Bernice sáhla do skříše za dvěma promáčkнутými popelníci a našla klíč k zadním dveřím. Všichni potichoučku proklouzli dovnitř.

"Nesmíme rozsvěcet, dělat rámus ani chodit k oknům," napomínala Bernice šeptem. "Temná komora je tady. Všichni pojděte dovnitř a teprve potom rozsvítíme."

Všichni tři se vmáčkli do malé místnůstky, Bernice zavřela dveře a nahmatala vypínač.

Chemikálie měla rozdělaný za chvilku. Dvakrát zkontrolovala film, připravila si vývojnici. Pak zhasla a ocitli se v úplné tmě.

"To sou věci," poznamenal Kevin.

"To bude jen chvilíčka. Lidi, nemám vůbec tušení, co se děje s Marshalllem, ale zjišťovat si to netroufám."

"Jestli by třeba něco nebylo na záznamníku u telefonu."

"To je nápad! Hned si to přehraju, jen co tam ten film budu mít celý. Už to skoro je." Pak si ještě na něco vzpomněla.

"A taky by mě zajímalo, co je se Sandy Hoganovou. Práskla tatínka lampou a utekla z domu."

"Ano, o tom jsi včera mluvila."

"Nevím, kam mohla jít, ledaže by utekla s tím Shawnem."

"S kým?" ptala se Susan okamžitě. "Jak jsi to říkala?"

"S jedním hochem, který se jmenuje Shawn."

"Shawn Ormsby?" ptala se Susan.

"Ty ho znáš?"

"Začínám mít o tu Sandy opravdu strach. O Shawnovi Ormsbym je toho v deníku tvé sestry celkem dost. Je to ten člověk, který ji pozval na parapsychologické experimenty. Povzbuzoval ji, aby v nich pokračovala, a nakonec ji seznámil s Thomasem."

V temné komoře se rozsvítilo. Film byl celý ve vývojnici, všechno připraveno, ale Bernice dokázala jen zírat na Susan, ve tváři bílá jako křída.

Madeline nebyla krásná, zlatovlasá, vysoce vyvinutá nadlidská bytost z vyšší dimenze. Madeline byla démon, odporná nestvůra s tuhou kůží a ostrými drápy, mistr v umění lsti. Sandy Hoganová pro ni byla velmi snadnou kořistí. Její hluboká zranění ze vztahu s tatínkem způsobila, že se dala lehko nalákat na cukrátko iluzorní lásky, kterým ji Madeline vábila, a nyní byla Sandy očividně ochotna udělat se svým životem, co Madeline uzná za vhodné, věřit každému slovu, které Madeline řekne. Madeline vždycky působilo nesmírné potěšení, když dostala nějakého člověka takhle daleko.

Patricia Kruegerová, ta byla tvrdší oříšek. Madeline, tehdy v podobě hezkého a laskavého Thomase, měla dost práce s tím, aby ji vůbec přesvědčila, že doopravdy existuje. Musela užívat halucinací těžkého kalibru a dobře vypočítaných souher okolností, o tom nejlepší z jejího rejstříku fyzických znamení a zázraků ani nemluvě. Nestačilo jen ohýbat lžice a klíče; bylo třeba provést i několik velmi působivých zhmotnění. Nakonec však uspěla a splnila přání knížete Lucia. Pat si obřadně vzala život a už nikdy Boží lásku neokusí.

Co ale Sandy Hoganová? Jaké úmysly s ní má nový kníže, Rafar? Démon, který si nyní říkal Madeline, přistoupil ke svému pánu, trůnícímu na mrtvém stromě.

"Kníže můj," pravil s uctívou poklonou, "pokud tomu dobře rozumím, je Marshall Hogan nyní poražen a bezmocný?"

"To je."

"A co si přeješ udělat se Sandy Hoganovou, jeho dcerou?"

Rafar se už už chystal odpovědět, ale pak se zarazil a chvilíčku se zamyslel. "Ne, ještě ji není," řekl pak. "Náš nepřítel je stejně obratný taktik jako já. Rád bych se ještě trochu pojistil, aby ten Marshall Hogan přece jen neuspěl. Dnes se Silný ujme vlády. Zachovej ji pro tu chvíli."

S Madeline vyslal Rafar jednoho posla, aby promluvil s profesorkou Langstratovou.

Brzy ráno vzbudil Shawna telefon. Byla to paní profesorka.

"Shawne," řekla mu, "dostala jsem instrukce od učitelů. Přejí si mít plnou jistotu, že Hogan nebude překážet dnešnímu jednání. Je Sandy ještě u tebe?"

Shawn pohlédl dveřmi své ložnice do obývacího pokoje. Sandy tam ještě ležela na gauči a spala.

"Ano, mám ji tu."

"Setkání se správním radou bude v zasedací síni ve třetím poschodí administrativní budovy. Na opačném konci chodby je jedna místnost, číslo 326, rezervovaná pro nás a další lidi s mediálními schopnostmi. Přiveď Sandy s sebou. Učitelé ji tam chtějí mít."

"Spolehněte se."

Langstratová zavěsila a zaslechla z kuchyně šramotit Alfa Brummela.

"Juleen," zavolal, "kde je kafe?"

"Nemyslíš, že jsi i tak dost nervózní?" tázala se ho cestou z ložnice do kuchyně.

"Chci se jen trochu probrat," zabručel a třesoucí se rukou postavil konvici na vařič.

"Probrat! Vždyť jsi vůbec nespál!"

"Ty snad jo?" odsekl.

"Ano, celkem dobře," odvětila pokojně.

Langstratová byla pečlivě oblečena, připravena na cestu na školu. Brummel vypadal jako troska, pod očima kruhy, rozčuchaný, ještě v županu.

"Už se jen těším, až bude tenhle den za námi a všechno se uklidní," řekl. "Coby náčelník policie mám dojem, že jsem porušil snad všechny existující zákony."

Položila mu ruku na rameno. "Celý ten nový svět, který kolem tebe vyrůstá, je ti přátelsky nakloněn, Alfe," řekla uklidňujícím hlasem. "Zákonem jsme nyní my. Pomohl jsi nastolit nový řád a to je v konečném důsledku dobrý skutek, který zasluhuje odměnu."

"No, jen aby to vyšlo."

"Můžeš tomu pomoci, Alfe. Dnes odpoledne se v době jednání sejde naproti v místnosti skupina vybraných jedinců. Spojíme své mediální schopnosti v úsilí o to, aby plnému úspěchu nestálo nic v cestě."

"Nevím, jestli si můžu vůbec troufnout se ukázat na veřejnosti. Zatčení Busche a Hogana myslím podráždilo hodně lidí - i lidí ze sboru! To obvinění ze znásilnění Buschovi ani zdaleka neuškodilo tolik, jak jste předpokládali. Většina lidí ze sboru se chystá vrhnout na mě a má podezření, že já mám za lubem něco nekalého!"

"Ty tam přijdeš, Alfe," řekla prostě. "Bude tam Oliver i ostatní. Také Sandy Hoganová tam bude."

Prudce se otočil a pohlédl na ni s hrůzou v očích. "Cože? Proč Sandy Hoganová?"

"Pro jistotu."

Brummelovi se rozšířily oči. "Další?" zeptal se chvějícím se hlasem. "Ty chceš zabít dalšího?"

Její pohled byl nyní velice chladný. "Já nikoho nezabíjím! Nechávám pouze učitele rozhodovat."

"A co tedy rozhodli?"

"Máš dát Hoganovi na srozuměnou, že jeho dcera je v našich rukou a že by bylo velmi moudré, aby se od dnešního dne do ničeho nepletl."

"Ty chceš, abych mu to řekl já?"

"Pane Brummel!" Při tom hlase mu přeběhl po zádech mráz. Výhrůžně pokročila k němu a on o několik kroků ucouvl.

"Marshall Hogan je náhodou ve vašem vězení. Vy ho máte na starost. Vy mu to tedy řeknete."

S těmito slovy vyšla ze dveří a vydala se na školu.

Brummel zůstal stát na místě, vyvedený z míry, vyčerpán, bezmocný. Myšlenky mu chaoticky vířily hlavou. Zapomněl dokonce i proč vůbec do té kuchyně šel.

Tohle už je trochu moc, Alfe. Proč si vlastně myslíš, že zrovna ty jsi nepostradatelný? Společnost se tě zbaví stejně snadno jako každého jiného, kdo je pro ni jen užitkovým zbožím, nástrojem, loutkou. A ty jsi loutka, Alfe, nic si nenamlouvej. Juleen si tě používá na špinavou práci a to, co od tebe chce teď, není nic menšího než napomáhání vraždě! Být sebou, začnu se trochu starat sám o sebe. Na celou tuhle věc se dřív nebo později přijde a hádej, koho přistihnou se špinavými rukama?

Brummel o tom uvažoval a jeho myšlenky přestávaly chaoticky vířit. Rozběhly se všechny jedním směrem. Tohle je prostě šílenství, nic jiného. Učitelé říkají tohle a támhleto, ale co přitom riskují? Nemají zápěstí, na která by se dala připnout želízka, nemají práci, o kterou by mohli přijít, nemají obličej, které by se jednou mohli stydět ve městě ukázat. Alfe, proč tu Juleen nezastavíš, než ti úplně zničí život? Proč neuděláš přítrž tomuhle šílenství a nejednáš aspoň jednou jako opravdový muž zákona?

No, pomyslel si Brummel. Proč vlastně ne? Vždyť jinak půjdeme s celou touhle bláznivou lodí všichni ke dnu.

Lucius, sesazený kníže Ashtonu, stál v kuchyni vedle Alfa Brummela, náčelníka policie, a trochu mu mluvil do duše.

Tenhle Alf Brummel byl vždycky slaboch; třeba by se toho teď dalo využít.

Jimmy Dunlop dorazil v neděli o půl osmé ráno k policejní stanici na svou službu. K jeho překvapení bylo parkoviště plné lidí: mladí manželé, starší manželé, drobné stařenky - vypadalo to tam jako církevní piknik na nevhodném místě. Už když parkoval, spatřil, jak se všechny oči upířely na jeho policejní uniformu. Ne! Teď se všichni ženou k němu!

Mary Buschová a Edith Dusterová Jimmyho hned poznaly: byl to ten mladý a velmi nezdvořilý policista, který jim včera večer nedovolil Hanka navštívit. Nyní byly mezi prvními, kteří k němu zamířili; a třebaže nikdo z nich neměl v úmyslu provést něco nepředloženého nebo nepatřičného, rozhodně po sobě nehodlali nechat šlapat.

Jimmymu nezbyvalo než z auta vystoupit, ať chtěl nebo ne. Do práce dnes prostě musel.

"Pane Dunlop," ozvala se Mary s velkou smělostí, "myslím, že jste mi včera slíbil, že mi dnes umožníte navštívit mého manžela."

"Když dovolíte," snažil se Jimmy protlačit ke dveřím.

"Pane strážník," řekl John Coleman uctivě, "přišli jsme vás požádat, abyste jí vyhověl, když chce na návštěvu za manželem."

Jimmy byl policista. Reprezentoval zákon. Měl spoustu autority. Jediný problém byl, že nebyl příliš silnou osobností.

"Ehm..." řekl. "Hele, budete se muset rozejít, jinak vás dám zatknout!"

Nyní vykročil dopředu Abe Sterling. Byl to právník, přítel jednoho přítele Andyho Forsytha, kterého včera večer vytáhli z postele a pozvali právě pro tuto příležitost.

"Toto je legální, pokojné shromáždění," připomněl Jimmymu, "jak je definováno v RCS 14 021 217 a v rozhodnutí Stradfordského krajského soudu v procesu Ames versus Stradfordský kraj."

"Jo," ozvalo se několik hlasů. "Tak je to. Jen si ho poslechněte."

Jimmy byl jako na jehlách. Pohlédl směrem ke dveřím policejní stanice. Pevnost hlídali dva lidé z windsorského policejního okrsku. Vyrázil k nim. Proč tu tohle dovoluji?

"Hele," zeptal se jich potichu, "co se to tu děje? Proč jste se těch lidí nezbavili?"

"Podívej se, Jimmy," odpověděl mu jeden, "tohle je tvoje město a tvoje věc. Mysleli jsme, že asi budeš vědět, co a jak,

a tak jsme jim řekli, aby počkali, až přijdeš."

Jimny se ohlédl na všechny ty obličeje, které ho sledovaly. Ne, tenhle problém nestačí ignorovat, aby se ho zbavil.

"Jak dlouho už tu jsou?" zeptal se.

"Asi od šesti. Měl jsi tu být! Uspořádali si tu normální bohoslužby."

"Copak něco takového můžou dělat?"

"Zeptej se toho jejich právníka! Mají právo na pokojnou demonstraci, pokud nebrání normálnímu provozu. Chovali se spořádaně."

"A co mám asi teď dělat?"

Policisté bezradně pohlédli jeden na druhého.

Abe Sterling už byl Jimmymu za zády. "Pane Dunlop, jste sice podle zákona oprávněn zadržet podezřelého na dvaasedmdesát hodin bez obvinění, ale vzhledem k tomu, že manželka podezřelého má právo svého manžela navštívit, jsme rozhodnutí podat žalobu ke Stradfordskému krajskému soudu a trvat na tom, abyste se tam dostavil a vysvětlil, z jakých zákonných důvodů jí toto právo upíráte."

"Slyšíte?" ozval se kdosi.

"Já... ehm... musím si promluvit s náčelníkem policie..." V duchu Brummelovi nadával, že ho dostal do takové kaše.

"Kde vůbec je Alf Brummel?" chtěla vědět Edith Dusterová. "Vždyť on dal zavřít do vězení vlastního pastora!"

"Já... o tom nic nevím."

"Pak vás jakožto občané žádáme, abyste to zjistil," řekl John Coleman. "A chtěli bysme s náčelníkem Brummelem mluvit. Mohl byste to, prosím, zařídít?"

"Já... já se podívám, co se s tím dá dělat," odpověděl Jimmy a sáhl po klíče.

"Ráda bych navštívila svého manžela!" řekla Mary nahlas a s velice rozhodnou tváří pokročila kupředu.

"Já se podívám, co se s tím dá dělat," opakoval Jimmy a proklouzl dovnitř.

Edith Dusterová se obrátila k ostatním a řekla. "Pamatujte, bratři a sestry, nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla." Několik lidí připojilo amen a jiný začal zpívat jakýsi chvalozpěv. Okamžitě se k němu všichni přidali a začali hlasitě chválit a slavit Boha, až to znělo parkovištěm i širokým okolím.

Rafar ten zpěv slyšel na svém kopci nad městem a zakabonil se. Jen ať si ti křesťáci kňučí nad svým poraženým pastorem! Však tomu brzy bude konec, jen co dorazí Silný a jeho vojska.

Mezitím do Ashtonu skutečně přibývala jedna duchovní bytost za druhou - ne však toho druhu, jaký si Rafar přál.

Spěchali sem pod zemi, pronikali sem krytí občasnými oblaky, skrývali se uvnitř osobních vozů, nákladních vozů, autobusů. Ve skryších po celém městě se nejprve k jednomu bojovníkovi připojil druhý, pak k těm dvěma další dva, pak k těm čtyřem další čtyři. Také oni slyšeli ten zpěv. Cítili, jak jimi s každým dalším tónem proudí nová síla. Jejich meče zněly v harmonii s melodiemi. Právě chvalozpěvy a modlitby Božího lidu byly tím prvním impulsem jejich příchodu.

Ono odlehlé údolí bylo nyní již plné po okraj - rozbouřené moře vroucí černé tuše s lehounkým žlutavým nádechem nesčetných očí.

Alexander Kaseph, plně ovládaný Silným, vyšel ze svého kamenného domu a nasedl do přistavené limuzíny. Všechny listiny byly připraveny k podpisu; jeho právníci se s ním setkají na Whitmorově vysoké škole. Toto byl den, na který tak dlouho čekal, na který se tak dlouho připravoval.

Jak se limuzína s Kasephem - a Silným - rozjela po příkré silnici vzhůru, začalo se moře démonů přelévát tím směrem jako přílivová vlna. Hřmot miliard křídel se stupňoval ve výšce i v intenzitě. Pak proudy démonů přetekly přes okraj a začaly se valit mezi horskými štíty po úbočích dolů jako rozhrátý sirný dehet.

V temné komoře Ashtonského věstníku stály Bernice a Susan u zvětšovacího přístroje a dívaly se na promítnutý obrázek prvního negativu z filmu, který Bernice právě vyvolala.

"Ano!" řekla Susan. "To je první stránka záznamů o zpronevěrách školy. Jak vidíš, název školy se tu nikde nevyskytuje. Výše položek by ale měla přesně souhlasit s výší částek, které se ztrácely ze školní pokladny."

"Ano, podle těch dokladů, které máme my, vlastně náš účetní."

"Vidíš? Byl to celkem pravidelný odliv financí. Eugene Baylor pouštěl školní peníze po troškách na různé účty na různých místech, ale každý z nich patřil některé organizaci, která spadá pod Omni a Společnost."

"Takže všechny ty takzvané investice šly do Kasephovy kapsy!"

"A podle mého názoru tvoří podstatnou část peněz, za které jde nyní Kaseph školu koupit."

Bernice posouvala film dopředu. Před očima se jim mihala jedna rozmazaná stránka finančních záznamů za druhou.

"Počkej!" ozvala se Susan. "Tady! Vrať se o pár stránek!" Bernice přetočila film zpátky. "Ano! Tady! Tohle mám z Kasephových osobních záznamů. Ten rukopis bude asi dost těžko k přečtení, ale zkus se na ta jména podívat."

Rukopis byl opravdu těžko k přečtení, ale Bernice sama ta jména už častokrát psala.

"Harmel... Jefferson..." přečetla.

"A podívej se semhle," ukázala Susan na konec velmi dlouhého seznamu.

Tam se, napsána Kasephovou vlastní rukou, skvěla jména Hogan, Kruegerová a Strachan.

"Seznam lidí k likvidaci?" ptala se Bernice.

"Přesně tak. Jsou tam stovky jmen. Všimni si toho červeného křížku u většiny z nich."

"Ti už zlikvidováni?"

"Uplacení, vyštvaní, někdy zavraždění, někdy zruinování finančně nebo společensky nebo obojí."

"A já myslela, že náš seznam je dlouhý!"

"To je všechno jenom vrchol ledovce. Mám jiné doklady, které musíme okopírovat a někde bezpečně uložit. Byly by to velice pádné důkazy nejenom proti Kasephovi, ale proti celé Omni Corporation - důkazy o dlouhé sérii ilegálního odposlouchávání telefonů, zastrasování, vydírání, terorismu, vražd. Kasephova fantazie v těchto oborech je nevyčerpatelná."

"Gangster jeden zručná!"

"Který má za sebou mezinárodní gang, nezapomeň, nepřírozeně spojený příslušností ke Společnosti pro vesmírné vědomí."

V tu chvíli na ně sykl Kevin, který mezitím kopíroval ostatní Susaniny doklady: "Venku je policajt!"

Susan a Bernice ztuhly.

"Kde?" ptala se Bernice. "Co dělá?"

"Naproti přes ulici. Hlídá to tady, krk na to."

Susan a Bernice se opatrně šly podívat. Kevin se krčil u dveří, vedoucích do přední místnosti. Už byl jasný den a okny tam dopadala záplava slunečního světla.

Kevin ukázal na starého Forda, zaparkovaného na protější straně ulice. Za volantem seděl člověk v civilu a nic zvláštního nedělal.

"Kesley," řekl Kevin. "Párkrát sem s ním měl náký oplejtačky. Sedí ve starém Fordovi a je v civilu, ale ten ksicht poznám na sto honů."

"Takže nám to Brummel zase zavařil," řekla Bernice.

"Co budem dělat?" ptala se Susan.

"Zmizte!" sykl Kevin.

Ukryly se za dveřmi těsně předtím, než k oknu kanceláře přistoupil další člověk. Nahlédl dovnitř.

"Michaelson," řekl Kevin. "Kesleyho parťák."

Michaelson vzal za kliku. Bylo zamčeno. Nahlédl do kanceláře druhým oknem a pak odešel z dohledu.

"To by chtělo další zázrak, co?" ozvala se Bernice malinko ironicky.

Hank se časně ráno probudil s pocitem, že určitě došlo k nějakému zázračnému Božímu zásahu, nebo že se v příští chvíli zaživa dostane do nebe, nebo že ho andělé přišli vysvobodit, nebo... nebo... nebo něco takového. Zkrátka a dobře, jak tam tak ležel na pryčně, ještě v polospánku, v tom stavu, kdy člověk není schopen jasně rozlišit, co je skutečnost a co ne, slyšel všude kolem sebe písně k Boží chvály. Dokonce mu připadalo, že mezi ostatními rozeznává Maryin hlas. Dlouhou chvíli tam jen ležel, celý blažený, a bránil se probuzení, aby tu krásu nezaplašil.

Potom však Marshall zvolal: "Co je zas tohle?"

Že by to také slyšel? Hank se konečně probal. Vyskočil z pryčny a došel ke mřížím. Zpěv sem zazníval oknem na konci chodby. Marshall přistoupil k němu a naslouchali společně. Píseň oslavovala jméno Ježíš.

"Tak to máme dobrý, Hanku," řekl Marshall. "Dostali jsme se do nebe."

Hank měl v očích slzy. Kdyby ti lidé věděli, jaké je tohle požehnání! Náhle věděl, že už vlastně není ve vězení.

Evangelium Ježíše Krista není spoutáno - a on i Marshall jsou nyní dva z nejsvobodnějších lidí na světě.

Chvilí naslouchali tiše a pak se Hank k mírnému Marshallovu úleku ke zpěvu připojil. Píseň vykreslovala Ježíše Krista jako vítězného vojevůdce a křesťany jako jeho vojsko. Hank samozřejmě slova znal a začal je zpívat z plných plic.

Marshall se poněkud rozpačitě rozhlédl kolem. Dva zloději aut v sousední cele byli zatím tak překvapení, že se nezmohli na protest. Padělatel šeků jen zavrtěl hlavou a vrátil se ke své detektivce. Chlapík v poslední cele, obvinění neznámé, trochu nadával, ale nepříliš nahlas.

"Dělej, Marshall," pobízel Hank. "Přidej se taky! Možná se odtud vyzpíváme ven."

Marshall se jen usmál a zavrtěl hlavou.

V tu chvíli se rozlétly dveře na konci chodby a dovnitř se vřítíl Jimmy Dunlop. Ve tváři byl celý rudý a ruce se mu klepaly.

"Co to má znamenat?" křičel. "Tohle je narušování pořádku!"

"My se pouze radujeme z hezké hudby," odvětil Hank s velmi zdvořilým úsměvem.

Jimmy se nasupil ještě víc a prohlásil: "Ten rámus okamžitě přestane! Náboženské písně do veřejného vězení nepatří! Když chcete zpívat, zpívejte si někde v kostele, ale tady ne!"

Jo, pomyslel si Marshall, teď už snad ty slova umím. A začal zpívat co nejhlasitěji Jimmymu Dunlopovi přímo do obličeje.

Jimmy reagoval velmi uspokojivě. Obrátil se na podpatku, vyběhl ven a práskl za sebou dveřmi.

Začala další píseň a Marshall měl dojem, že už ji někdy slyšel, možná kdysi v nedělní škole. Připojil se k ní. A tak tam s Hankem stáli vedle sebe, drželi se mříží a zpívali z plna hrdla.

"Pavel a Silas!" zvolal Marshall náhle. "Jo, teď si vzpomínám!"

Od té chvíle už Marshall nezpíval kvůli Jimmymu Dunlopovi.

Tal ve svém úkrytu ten zpěv také slyšel. Tvář měl stále velmi vážnou, ale spokojeně přikývl.

Dorazil k němu posel: "Silný je na cestě."

Jiný hlásil: "Máme modlitební podporu celkem z dvaatřiceti měst. Ve čtrnácti dalších se na tom právě pracuje."

Tal tasil meč. Čepel zněla v harmonii s chvalozpěvy Božího lidu a on cítil moc Boží přítomnosti. Maličko se usmál a vrátil meč do pochvy. "Shromážděte aktéry: Lemleyho, Strachana, Mattilyho, Cola, Parkera. Nenechte se zdržet ani chvíličku. Správné načasování bude nesmírně důležité."

Několik bojovníků odlétlo za svými úkoly.

kapitola 37.

Sandy Hoganová stála před zrcadlem v Shawnově koupelně a nervózně se snažila vylepšit svůj už beztak dokonalý zevnějšek; asi popáté si učesala vlasy, zkontrolovala make-up. Snad už vypadám jak se patří... ale co jenom mám říkat, jak se chovat? Na takovém setkání jsem ještě nikdy nebyla.

Shawn jí vyřídil až neuvěřitelně dobrou zprávu: paní profesorka Langstratová usoudila, že Sandy disponuje mimořádnými mediálními schopnostmi, takže vybrala právě ji z možných kandidátů na speciální seznámení s jakýmsi výběrovým společenstvím médií - mezinárodním společenstvím! Teď si Sandy vzpomínala, že tu a tam dřív zaslechla zmínku o nějaké skupině Vesmírného vědomí, a vždycky to znělo jako cosi tajuplného, vznešeného, téměř posvátného. Nikdy se jí ani nesnilo o tom, že dostane tak mimořádnou příležitost doopravdy se setkat s jinými médii a být přijata do jejich důvěrného kroužku! Dovedla si představit ty nové zkušenosti a vyšší poznání, kterých bude moci dosáhnout ve společnosti tolika nadaných lidí, kteří spojí své mediální schopnosti a dovednosti v úsilí o další osvětlení! Madeline, neměla jsi s tím náhodou něco společného? Jen počkej, až se zase uvidíme! Chytím tě kolem krku a už tě nepustím!

Bernici, Susan a Kevinovi nezbývalo než se pokusit zachránit důkazy, pro které Susan tolik riskovala. Bernice udělala snímky ze Susaniných filmů, Kevin je okopíroval spolu s ostatními materiály. Bernice hledala po budově vhodné místo, kam je ukrýt. Susan se skláněla nad mapou a uvažovala o možných únikových cestách z města, o různých způsobech, jak se z něj dostat, různých lidech, na které by se mohli obrátit, jakmile by se z něj dostali.

Pak zazvonil telefon. Až doposud ho nezvedali a nechali odpovídat automat. Tentokrát se však po pípnutí z druhého konce ozvalo: "Dobrý den, tady Harvey Cole. Dokončil jsem práci na těch účtech, které jste mi dali..."

"Honem!" zvolala Bernice. "Pusťte to nahlas!"

Susan se proplížila dopředu a zvýšila hlasitost.

"Potřeboval bych se s vámi co nejdřív spojit," pokračoval Colův hlas.

Bernice popadla sluchátko v Marshallově kanceláři. "Haló? Harveyi? Tady Bernice!"

Susan a Kevin zůstali jak přimrazení.

"Co to děláš, prosím tě?"

"Člověče, dyť tě policajti uslyšej!"

"Tak vy jste tam opravdu!" zvolal Harvey zároveň ze sluchátka a z automatu. "Já slyšel, že vás včera zavřeli! Na policii mi nechtěli nic říct, nevěděl jsem, kam volat..."

"Pane Cole, chvíličku poslouchejte, prosím vás. Máte po ruce tužku?"

"Ano, už mám."

"Zavolejte, prosím vás, mému strýci. Jmenuje se Jerry Dallas, telefonní číslo má 240 99 46. Řekněte mu, že mě znáte, řekněte mu, že situace je kritická a že máte materiály pro Justina Parkera, krajského prokurátora."

"Cože? Ne tak rychle, prosím vás."

Bernice mu to zopakovala, tentokrát pomaleji. "A ještě jedna věc. Tenhle rozhovor zřejmě poslouchá Alf Brummel nebo někdo z jeho lidí na zdejší policejní stanici, takže prosím vás buďte tak hodný a dohlédněte na to, aby se tahle informace dostala k prokurátorovi, i kdyby se se mnou něco stalo. Ať ví, že se tady v tom městě děje něco podezřelého."

"To si mám taky napsat?"

"Ne. Prostě se jen snažte za každou cenu spojit s Justinem Parkerem. Kdyby to šlo, vyřídte mu, ať nám sem zavolá."

"Ale Bernice, já jsem vám chtěl říct, že je celkem jasné, že se ty peníze někam ztrácely, ale nedá se zjistit, kam..."

"My máme doklady, ze kterých se to zjistit dá. Máme všechno. Řekněte to mému strýci."

"Dobře, Bernice, dobře. Zřejmě jste opravdu v kritické situaci?"

"Policie jde po mně. Asi přijdou na to, že jsem tady, protože s vámi mluvím a náš telefon je odposlouchávaný. Tak se to, prosím vás, snažte zařídit co nejrychleji."

"Ano, jistě, samozřejmě."

Harvey rychle zavěsil.

Susan a Kevin pohlédli jeden na druhého a potom na Bernici.

Opětovala jejich pohled a řekla jenom: "Sázka do loterie."

Susan pokrčila rameny. "No, nic lepšího nás stejně nenapadalo."

Telefon zazvonil znovu. Bernice vyčkávala a nechala automat odříkat jeho obvyklý proslov.

Pak se z druhého konce ozvalo: "Marshalle, tady Al Lemley. Má tu v New Yorku pár pěkně nažhavenejch federálů, který by si s tebou rádi promluvili o tom tvým Kasephovi. Už mu jdou po stopě hezkej časek a kdybys pro ně měl jakékoli použitelný důkaz, moc by je to zajímalo..."

Bernice zvedla sluchátko. "Pane Lemley? Tady Bernice Kruegerová. Pracuju pro pana Hogana. Mohl byste ty lidi přivést dneska do Ashtonu?"

"Cože? Haló?" Lemley byl vyvedený z míry. "Jste opravdová, nebo je to nahrávka?"

"Jsem naprosto opravdová a moc potřebuju vaši pomoc. Pan Hogan je ve vězení a..."

"Ve vězení?"

"Falešné obvinění. Je za tím Kaseph. Dneska ve dvě se chystá koupit Whitmorovu vysokou školu, pana Hogana dal strčit pod zámek, aby mu v tom nepřekážel, a já jsem víceméně psanec. Bylo by to dlouhé povídání, ale vašim přátelům se bude určitě líbit a máme doklady, kterými můžeme dokázat každé slovo."

"Jak že se jmenujete, prosím vás?"

Bernice mu znovu řekla své jméno a musela je dvakrát opakovat po písmenkách. "Tenhle telefon je odposlouchávaný," řekla pak, "takže zřejmě budou brzy vědět, kde jsem, tak sem, prosím vás, přijďte, jak nejrychleji můžete, a vezměte s sebou co nejvíc normálních policistů. V tomhle městě už není ani jeden."

Al Lemley věděl dost. "Spolehněte se, slečno Kruegerová, udělám, co budu moci. A ty šaškové, co vám odposlouchávají telefon, ať si dají bacha, protože jestli nebude všechno tip t'op, až tam přijedeme, někdo si to moc šeredně odskáče!"

"Budu se snažit s vámi sejít u administrativní budovy v areálu vysoké ve dvě nebo o něco dřív."

"Tak zatím nashle."

Teď už Susan a Kevin vypadali trochu veseleji.

"Co že jsi to chtěla?" zeptala se Susan. "Další zázrak?"

Telefon zazvonil znovu. Bernice tentokrát nečekala a rovnou ho zvedla.

"Haló, tady Norm Mattily, generální prokurátor. Rád bych mluvil s panem Marshallem Hoganem."

Susan se neudržela a vypískla. Kevin řekl: "No dobře, dobře."

"Pane Mattily," odpověděla Bernice, "tady Bernice Kruegerová, reportérka Věstníku. Pracuji pro pana Hogana."

"Ano... ano..." Mattily zřejmě o něčem mluvil s někým dalším. "Ano. Víte, tady vedle mě stojí Eldon Strachan a říká, že se v Ashtonu zřejmě děje něco protizákonného..."

"Je to vážné, pane Mattily, opravdu vážné. A podařilo se nám pro vás sehnat řadu velmi dobrých důkazů. Jak rychle se sem můžete dostat?"

"Nu, s něčím takovým jsem zatím nepočítal..."

"Dnes ve dvě hodiny odpoledne se v Ashtonu chystá převzít moc jedna mezinárodní teroristická organizace."

"Cože?"

Bernice slyšela nezřetelný hlas Eldona Strachana, pravděpodobně něco říkal Mattilymu do druhého ucha. "Ano... dobře, a kde je pan Hogan? Eldon má o něj starost."

"Obávám se, že plným právem. Během rutinního pátrání předevčírem večer jsme byli on a já napadeni místními gangstery. Pan Hogan se jim postavil, aby mi umožnil útěk. Od té doby se skrývám a nemám tušení, co se s ním stalo."

"To snad není možné! Opravdu..." Bylo slyšet, jak mu Eldon zase něco říká. "Poslyšte, budu potřebovat nějaké opravdu jasné a pádné důkazy, něco, co se dá právně použít..."

"Ty máme, ale nutně potřebujeme váš přímý zásah, a to co nejrychleji. Mohl byste přijet a vzít s sebou nějaké skutečné policisty? Je to otázka života a smrti."

"Doufám, že to bude opravdu všechno v pořádku!"

"Snažte se sem, prosím vás, dostat před druhou. Nejlepší by asi bylo se sejít před administrativní budovou v areálu Whitmorovy vysoké školy."

"Dobře," odpověděl Mattily poněkud váhavě. "Budu tam a podívám se, co pro mě tedy máte."

Bernice zavěsila a telefon okamžitě znovu zazvonil.

"Ashtonský věstník."

"Haló, tady krajský prokurátor Justin Parker. S kým mluvím, prosím vás?"

Bernice překryla sluchátko dlaní a pošeptala Susan: "Ten Bůh opravdu je!"

Alf Brummel cítil, že už to prostě nevydrží. Věci se mu začínají vymykat z ruky a jsou to věci, na nichž do značné míry závisí jeho budoucnost a bezpečí. Už se té policejní stanici nemůže vyhýbat. Musí tam zajet a podívat se, co se tam děje, zabezpečit, aby se tam něco nenapravitelně nezamotalo, aby... tak kde jen ty klíčky jsou?!

Nasedl do auta a co nejrychleji vyrazil k policejní stanici.

Když se tam dostal, bylo parkoviště stále ještě plné zpívajících křesťanů, a než stačil zjistit, kdo jsou a proč tam jsou, bylo už pozdě se potichu vytrazit. Musel zajet na místo a zastavit.

Vrhli se na jeho auto jako roj hladových komárů.

"Pane náčelníku, kde jste byl tak dlouho?"

"Kdy už Hanka propustíte?"

"Mary by ho chtěla navštívit."

"Co si prosím vás vůbec myslíte, že můžete dělat? Nikoho neznásilnil a vy to moc dobře víte!"

"Můžete se začít loučit se svým místem!"

Tak, Alfe, teď vykročit pravou nohou, jestli si chceš zachovat aspoň zbytek tváře. "Ehm... kde je Mary?"

Mary na něj zamávala ze schodu před soudní budovou. Pokusil se vyrazit přímo k ní a když lidé viděli, kam míří, začali mu ochotně uvolňovat cestu.

Mary na něj začala chrlit otázky, sotva byl v doslechu. "Pane Brummel, ráda bych navštívila svého manžela; a jak si vůbec můžete dovolit trpět tuto frašku!"

Ještě nikdy Brummel neviděl v obličeji té něžné, zdánlivě zranitelné Mary Buschové tolik ohně.

Snažil se honem vymyslet, co by odpověděl. "Mrzí mě, že jsem tu nebyl, ale měli jsme opravdu bláznec..."

"Můj manžel je nevinný a vy to dobře víte," odpověděla pevně. "Nechápeme, jak si můžete myslet, že vám tohle projde, ale jsme tu, abychom se postarali, aby se vám to nepodařilo."

Zástup se rozezněl souhlasným voláním.

Brummel se pokusil o autoritativní přístup. "Poslouchejte, vážení, zákonům podléháme všichni, nikdo není výjimka. Pastor Busche byl obviněn ze sexuálního deliktu a já jako policista musím konat svou povinnost bez ohledu na to, jestli jsem jeho přítel nebo člen stejného sboru. Je to věc zákona..."

"Kecáš!" ozval se kdesi blízko nějaký hluboký hlas.

Brummel se otočil tím směrem, aby ho pádně umlčel, ale rázem zbledl. Octl se tvář v tvář Lou Stanleyovi, svému bývalému spojenci.

Lou stál proti němu odhodlaně, jednu ruku za opaskem, druhou mu namířil přímo do obličeje. "Alfe, o takovýhle fíntě jsi mluvil mockrát!" řekl. "Slyšel jsem tě opakovat, že čekáš jen na vhodnou příležitost. A teď tvrdím, že jsi to udělal. Ber to jako obvinění, Alfe. Když bude někdo chtít, abych svědčil u soudu, jsem mu k dispozici."

Doplňily ho pochvalné i uštěpačné výkřiky.

Vzápětí Brummela čekal další šok. Ze zástupu vystoupil Gordon Mayer, sborový pokladník, a také on mu namířil prst rovnou do obličeje.

"Alfe, jedna věc je s někým nesouhlasit a druhá věc postupovat proti němu ilegálním způsobem. Radši si dej dobrý pozor, co děláš."

Brummel couvl až ke zdi. "Gordone... Gordone, musíme se snažit řešit věci co možná nejvhodněji... musíme..."

"No, tak se mnou už při tom nepočítej," přerušil ho Mayer. "Už jsem toho pro tebe udělal tak zrovna dost!"

Brummel se odvrátil od svých dvou bývalých spojenců - jen aby pohlédl do tváře tak nečekaně proměněnému Bobbymu Corsimu.

"Brej den, pane Brummel," řekl Bobby. "Hádejte, pro koho dělám teď!"

Brummel už se nezmohl ani na slovo. Pustil se ke dveřím policejní stanice, jako by se tam mohl ukrýt před tím přívalem katastrof.

Andy Forsythe mu nezastoupil cestu, ale připojil se k němu tak těsně, že ho přiměl zastavit.

"Pane Brummel," oslovil ho, "Je tady jedna mladá paní, která pořád ještě čeká, až se někdo konečně začne zabývat její žádostí."

Brummel jen znovu vyrazil rychlejším krokem. "Já se podívám, co se dá dělat, ano? Jenom chvilíčku počkejte, než si zjistím co a jak. Hned jsem zpátky."

Honem proklouzl dveřmi a v poslední vteřince je za sebou zamkl. Lidé se valili za ním jako příbojová vlna, nahrnuli se až na dveře a uvěznil ho uvnitř vlastními těly.

Jeho nová sekretářka seděla za svým pultíkem celá vyjukaná a sledovala ty rozzlobené obličeje za oknem.

"Mám... mám zavolat policii?" ptala se.

"Ne," odpověděl Brummel. "To je jen pár mých přátel, přišli se na mě podívat."

S těmito slovy zmizel ve své kanceláři a zavřel za sebou dveře.

Juleen, Juleen! Tohle je její vina! Už jí má až po krk, jí i celého toho jejího nesmyslu!

Na psacím stole ho čekal vzkaz. Sam Turner chce, aby mu zavola. Vytočil jeho číslo a Sam zvedl telefon.

"Jak to vypadá, Same?"

"Mizerně, Alfe. Celé dopoledne sedím u telefonu a svolat mimořádné sborové shromáždění nemá nikdo zájem. Nechtějí se Hanka zbavit a tomu znásilnění skoro nikdo nevěří. Tohle ti nevyšlo, Alfe, nedá se nic dělat."

"Tak mně to nevyšlo, jo?" vybuchl Brummel. "Mně to nevyšlo! Copak to nebyl i tvůj nápad?"

"Tohle neříkej!" odpověděl Turner s hrozbou v hlase. "Tohle vůbec neříkej!"

"Takže ty mě podporovat taky nebudeš."

"Nemám co podporovat, Alfe. Prostě se to nepovedlo. Busche je nevinátko a všichni to vědí a to obvinění ze znásilnění se ti prokázat nepodaří."

"Same, vždyť jsme do toho šli společně! Oba jsme čekali, že to vyjde!"

"Jenomže to nevyšlo, kamaráde. Podle mě se tu Hank udrží a já už s celou tou věcí nechci mít nic společného. Ty si dělej, jak myslíš, ale něco bys dělat měl, nebo si o tobě brzy budou čmářovat vrabci po střeších."

"Tak ti mockrát děkuju, kamaráde!" Brummel vztekle praštil sluchátkem.

Pohlédl na hodiny. Poledne. To setkání bude už za dvě hodiny.

Hogan. Ještě musí vyřídít Hoganovi to o té Sandy. Další patálie, do které ho Juleen dostala! Ano, Juleen, buď bez starosti! Už takhle jsem v tom až po krk kvůli falešnému obvinění Busche, a ty bys ještě chtěla, abych napomáhal tomu, co jsi připravila Sandy Hoganové!

A co Kruegerová? Komu se jí asi podařilo všechno vyklopit? Vyrazil zase z kanceláře a pustil se na konec chodby na dispečink.

"Nějaké zprávy o té uprchlici?" ptal se.

Dispečer spolkl sousto chleba s pomazánkou a odpověděl. "Ne, nic se neděje."

"Ani ve Věstníku?"

"Za domem stojí neznámý vůz, ale je z jiného státu a značku ještě nenechali zjistit."

"Cože! Jak to, že nenechali? Ať to okamžitě udělají! Ať prohledají ten dům! Někdo tam může být!"

"Nikoho neviděli..."

"Ať ten dům prohledají, povídám!" vybuchl Brummel.

Z druhého konce chodby zavolala sekretářka: "Volá Bernice Kruegerová. Má u mě nechat vzkaz?"

"Neee!" zařval Brummel a rozběhl se chodbou zpátky. "Zvednu si to u sebe!"

Zabouchl za sebou dveře kanceláře a popadl sluchátko. "Haló?" Stiskl druhý knoflík na telefonu. "Haló?"

"Pane Brummel!" ozvalo se ze sluchátka velmi blahosklonně.

"Bernice!"

"Cítím, že bychom si spolu měli promluvit."

"Prosím. Kde jste?"

"Ale no tak, pane Brummel. Chtěla bych vám říct něco jiného: dávám vám ultimátum. Právě jsem mluvila s generálním prokurátorem, krajským prokurátorem a s federální policií. Mám důkazy - a myslím tím opravdu pádné důkazy -, které to vaše spiknutí odhalí se vším všudy a oni se sem teď jedou na ně podívat."

"Co se mi to snažíte namluvit?"

"Jistě máte ty rozhovory nahrané. Pusťte si je a uvidíte."

Brummel se pousmál. Prozradila mu, kde je. "A jaképak mi tedy dáváte ultimátum?"

"Pusťte Marshalla. Hned. A odvolejte tu štvanici na mě. Během dvou hodin hodlám v tomto městě ukázat svůj obličej a ráda bych, aby se to obešlo bez nepříjemností, zejména když mě bude provázet tolik významných hostů."

"Vy jste teď ve Věstníku, co?"

"Samozřejmě. A vidím toho... jak se jmenuje? Kesleye, jak sedí pod okny v té staré rachotině, ještě se svým partnerem Michaelsonem. Ráda bych, abyste je odvolal. Pokud to neuděláte, všechna velká zvířata se dozvědí, co se se mnou stalo. Pokud ano, může vám to jen prospět."

"Vy... pořád ještě si myslím, že mi to jen namlouváte!"

"Přehrajte si ten váš magnetofon, pane Brummel, a uvidíte, jestli vám mluvím pravdu nebo ne. Čekám, až to auto odsud odjede."

Klap. Zavěsila.

Brummel skočil ke skřínce a otevřel dvířka. Vytáhl magnetofon. Zaváhal, chvíli ho horečně uvažoval, na okamžik ztuhl. Strčil magnetofon zpátky, přibouchl dvířka a už se hnál chodbou k dispečinku.

Dispečer stále ještě žvýkal svůj chleba. Brummel se přes něj natáhl, popadl mikrofon a přepnul ho na vysílání.

"Jednotky dvě a tři, Kesley, Michaelson, 10-19. Opakuji: 10-19, okamžitě."

Dispečer potěšeně vzhlédl. "Ale! Copak se stalo? Kruegerová to vzdala?"

Alf Brummel nikdy neměl dar pohotově odpovídat na přihlouplé nebo nevhodné otázky. Proběhl chodbou dopředu a vytočil číslo věznice.

"Spojte mě s Dunlopem."

Jimmy zvedl sluchátko.

"Jimmy, přebírám dohled nad Hoganem a Buschem. Propusť je."

Jimmy mu položil několik dalších přihlouplých otázek.

"Dělej, co ti říkám, a papírování nech na mě!"

Práskl s telefonem a zmizel ve své kanceláři. Jeho sekretářka pozorovala oknem ty lidi venku. Už zase začali zpívat.

Znělo to docela hezky.

Bernice, Susan a Kevin napjatě čekali, zda dojde k tomu nejhoršímu nebo k tomu nejlepšímu. Buď Brummel přistoupí na jejich hru, nebo tu bude za chvíli plno slzného plynu. Pak ale přes ulici zaslechli startovat auto.

"Hele!" ozval se Kevin.

Susan si stále ještě nervózně mnila ruce. Bernice prostě jen přihlížela; nechtěla příliš rychle uvěřit, že to opravdu dobře dopadlo.

Starý Ford i s Kesleyem a Michaelsonem odjel.

Bernice neměla v úmyslu otálet na místě. "Pojďte to zase zabalit do kufru a vyrazíme vyzvednout Marshalla. Bude to potřebovat."

"To mi nemusíš říkat dvakrát," přitakal Kevin.

Susan ze sebe dokázala vypravit jenom: "Pane Bože, děkuju ti. Děkuju ti!"

Alf Brummel si poslechl jen jeden krátký úsek jednoho z hovorů: toho mezi Bernicí a generálním prokurátorem Normem Mattilym. Prokurátorův hlas znal a skutečně bylo velice pravděpodobné, že by Strachan šel za Mattilym, pokud by měl nějaké opravdu spolehlivé informace.

Brummel nahlas zaklel. Spolehlivé informace! Mattily nepotřebuje nic víc než tady najít tenhle pitomý magnetofon, napojený ilegálně na tolik telefonů!

Ozval se bzučák. Brummel se natáhl ke stolu a stiskl tlačítko domácího telefonu.

"Co je?" zavrčel.

"Juleen Langstratová na lince dvě," odpověděla jeho sekretářka.

"Ať nechá vzkaz!" houkl a vypnul telefon.

Věděl, proč volá. Chce ho sekýrovat, připomenout mu, že má určitě přijít na to odpolední setkání se Sandy Hoganovou. Otevřel skříňku a vytáhl kartotéku i archív nahraných pásek. Kam to všechno schovat? Jak to zničit?

Bzučák se ozval znovu.

"Co je?"

"Trvá na tom, abyste s ní mluvil."

Brummel zvedl telefon a ze sluchátka se ozval Juleenin sametový hlas.

"Alfe, jsi už na dnešek připravený?"

"Jo," odsekl netrpělivě.

"Tak prosím tě přijď co nejdřív. Musíme naplnit obě místnosti odpovídající energií ještě před zahájením jednání a také bych chtěla mít všechno připraveno, než Shawn přivede Sandy."

"Takže ji opravdu chceš do toho zatáhnout?"

"Pouze pro jistotu, přirozeně. Marshall Hogan se nám teď nemůže postavit do cesty, ale musíme mít úplnou jistotu, že se na tom nic nezmění, aspoň do té doby, než se splní všechno, o čem jsme snili a o čem jsme usilovali a městu Ashtonu bude dopřáno udělat vítězný skok do Vesmírného vědomí." Na chvíličku se odmlčela, aby mohla vychutnat tu myšlenku, a pak se jen tak jakoby mezi řeči zeptala: "Něco nového o té uprchlé lupičce?"

Než si stačil uvědomit, co dělá, zalhal: "Ne, zatím nic. Máme ji z cesty."

"Ovšem. Jistě ji tak jako tak najdete co nevidět a po dnešku už nebude mít žádnou naději."

Brummel neodpověděl. Nedokázal se soustředit na nic jiného než na tu myšlenku, která ho náhle zalila jako třímetrová vlna: Alfe, ona ti uvěřila! Ona to opravdu neví!

"Takže přijedeš ihned, Alfe?" zeptala se a nařídila zároveň.

Ona vůbec neví, co se stalo! Brummel nedokázal myslet na nic jiného. Je zranitelná! Já něco vím a ona ne!

"Za chvíli jsem tam," odpověděl mechanicky.

"Tak zatím nashledanou," uzavřela se suverénní jistotou a zavěsila.

Ona to neví! Myslí si, že všechno běží hladce a bez potíží! Myslí si, že ji to vyjde!

Brummelovy myšlenky se hrnuly jedna za druhou, jak zvažoval své šance, své nové výjimečné poznání a ten zvláštní pocit moci, který mu dávalo. Ano, všechno je ztraceno a on pravděpodobně půjde ke dnu... ale může tu ženskou, tu čarodějnici, toho pavouka, stáhnout s sebou!

Náhle už se mu nechtělo ničit kartotéku a pásky. Ať to najdou! Ať najdou všechno! Možná jim to dokonce ukáže.

A pokud jde o plán, jestli jsou Kaseph a celá Společnost tak vševědoucí a nepřemožitelní, proč bys jim měl něco říkat? Ať si na to přijdou sami!

"Nebylo by pěkné vidět aspoň jednou, jak se Juleen potí?" tázal se Lucius.

"Bylo by moc pěkné vidět aspoň jednou, jak se Juleen potí," zabručel si Brummel pro sebe.

kapitola 38.

Hank a Marshall vyšli ze dveří do suterénu policejní stanice a zjistili, že jsou sami. Jejich přátelé byli stále ještě shromážděni u druhých dveří, kde pokračovali ve zpěvu, rozmluvách, modlitbách, ve své pokojné demonstraci.

"Chvála Pánu." Víc ze sebe Hank nevypravil.

"Já tomu věřím, já tomu fakt věřím," opakoval Marshall.

John Coleman je upozoroval první a hlasitě zajásal. Ostatní se podívali, co se děje, a hned byli úžasem a radostí bez sebe. Okamžitě se rozběhli k Hankovi jako hejno kuřátek na krmění.

Mary však pustili dopředu, dokonce ji sem tam někdo láskyplně popostrčil. Jak je ten Bůh dobrý! Jeho Mary, jeho milovaná Mary už mu leží v náručí a mezi polibky mu v slzách šeptá, jak ho má ráda. Ještě nikdy se po ní Hankovi tak nestýskalo jako ty uplynulé dny.

"Jsi v pořádku?" ptala se ho znovu a znovu a on odpovídal: "Neboj, nic mi neschází."

"To je zázrak!" říkali ostatní. "Pán odpověděl na naše modlitby. Vyvedl tě z vězení jako kdysi Petra."

Marshall chápal, proč se chovají, jako by byl vzduch. Tato chvíle patřila Hankovi.

Ale copak se to děje támhle? Mezi hlavami, těly a rameny Marshall upozoroval, jak ze dveří policejní stanice rychle vyklouzl Alf Brummel a honem honem skočil do auta. Vyrázil odsud jako blesk. Mízero. Kdybych byl na jeho místě, taky bych se takhle plížil.

A tady přijíždí... Ne! To přece nemůže být pravda! Marshall se začal prodírat davem a natahovat krk, aby zjistil, jestli ti lidé v autě jsou opravdu ti, na které vypadají. Ano! Bernice na něj dokonce mává! A vedle sedí Kevin Weed, živý! A to druhé děvče, to u volantu... to nemůže být ona! A přece je to tak! Susan Jacobsonová, také zpátky mezi živými!

Marshall se konečně prodral mezi Hankovými obdivovateli a celý rozzářený pospíchal tam, kde Susan právě zaparkovala. To je tedy něco! Když se tihle lidé modlí, Bůh je opravdu slyší!

Bernice vyskočila z auta rovnou jemu kolem krku.

"Marshall! Jsi v pořádku?" ptala se ho téměř v slzách.

"A co ty?" odpověděl.

Tu se za nimi ozvalo: "Paní Hoganová, ani nevíte, jak jsem rád, že vás poznávám."

Byl to Hank. Marshall pohlédl na toho Božího služebníka, jak tu stojí s tím krásným úsměvem ve tváři, po boku svou drobnou ženu a za zády houf Božího lidu, a cítil, jak jeho objetí povolilo.

Bernice mu vyklouzla z náruče.

"Hanku," řekl Marshall takovým zvláštně pokorným hlasem, který od něj Bernice ještě neslyšela, "tohle není moje žena. Je to Bernice Kruegerová, moje reportérka." Pak pohlédl na Bernici a dodal s velikou úctou a láskou: "Ta nejlepší reportérka na světě."

Bernice okamžitě poznala, že se s Marshalllem něco stalo. Nepřekvapilo ji to; také s ní se poslední dobou něco dělo. Z jeho tváře a hlasu pochopila, že v něm cosi změklo, otevřelo se, stejně jako v ní. A vycítila také, že ten člověk, který stojí vedle Marshalla, v tom sehrál svou úlohu.

"Kdopak je ten tvůj spoluvězeň?" tázala se.

"Bernice, tohle je Hank Busche, pastor Ashtonského ekumenického sboru a můj čerstvej, ale velice dobrej přítel."

Stiskla Hankovi ruku a snažila se umlčet všechny svoje myšlenky a pocity. Čas utíká.

"A teď dobře poslouvej, Marshall. Mám pro tebe připravený šedesátivteřinový intenzivní kurs."

Hank se omluvil a vrátil se ke svým nadšeným ovečkám.

Když Bernice Marshallovi představila Susan, měl pocit, že si tiskne ruku se zázrakem.

"Slyšel jsem, že jste po smrti - a Kevin zrovna tak."

"Už se těším, jak vám to budu celé podrobně vyprávět," odpověděla přívětivě Susan, "ale teď máme hrozně málo času a musíme vám povědět řadu jiných věcí."

Susan otevřela kufr automobilu a ukázala mu obsah svého veteránského zavazadla. Marshall vychutnával každický okamžik toho pohledu. Všecičko to tam bylo, všechno to, o čem si myslel, že zůstalo za nehty Carmen a těm ostatním ničímům, té "společnosti".

"Dneska přijede Kaseph do Ashtonu, aby uzavřel obchod se správní radou. Ve dvě hodiny odpoledne se chystají podepsat smlouvu a ve vši tichosti prodat Whitmorovu vysokou školu Omni Corporation."

"To znamená Společnosti."

"Jistě. Je to rozhodující krok. Jakmile bude škola jejich, padne jim dřív nebo později do rukou celé město."

Bernice se připojila se svými zprávami o Mattilym, Parkerovi a Lemleyovi, ani nemluvě o tom, že Harvey Cole už rozluštil ty Baylorovy záznamy.

"Kdy sem dorazej?" ptal se Marshall.

"Doufejme včas na to jednání. Řekla jsem jim, že se tam s nimi sejdu."

"Na to jednání bych se, tuším, mohl pozvat. Budou určitě štěstím bez sebe, až mě uviděj."

Susan se dotkla jeho ruky a řekla: "Ale je tady jedno nebezpečí. Oni mají velký vliv na vaši dceru Sandy."

"Jako bych to nevěděl!"

"Možná ji teď mají pod kontrolou. Je to Kasephův styl, věřte mi. Když proti nim budete chtít zasáhnout, mohlo by ji to ohrozit."

Bernice pověděla Marshallovi o Pat, o deníku, o tom záhadném příteli jménem Thomas i o tom zrádném pomahači zla, Shawnovi Ormsbym.

Marshall na ně chvíli hleděl a pak zavolal: "Hanku, tohle bude práce pro tebe a tvoje lidi!"

Letní neděle bývala v Ashtonu vždycky šťastným, bezstarostným dnem. Statkáři spolu klábosili, prodavači se těšili z uvolněnějšího tempa, jiní podnikatelé zavřeli provozovny úplně; maminky, tatínkové a děti byli pohromadě a vymýšleli si, co by příjemného spolu mohli dělat nebo kam jet. Trávníky se zaplnily rozkládacími křesly a ulice byly mnohem tišší než jindy.

Tuto slunnou letní neděli však kdovíproč nic nebylo tak, jak by mělo. Jednomu statkáři se nadmula kráva a druhý spálil v traktoru magnet, který na smůlu zrovna nikdo neměl na skladě; a třebaže navzájem za své problémy naprosto nemohli, přece se kvůli tomu pohádali. Prodavačům, kteří dnes pracovali, se nějak nedařilo správně počítat drobné a dostávali se proto do velmi nepříjemných debat se zákazníky, jejichž drobné to byly. Podnikatelé neměli jiné přání než se co nejrychleji dostat ze svých provozoven, protože v jedné každé šly věci od desíti k pěti. Maminky byly nervózní a toužily někam odjet, kamkoli, hlavně vypadnout; jejich manželé naložili děti do auta, mezitím si to maminky rozmyslely a nechtěly jet nikam, mezitím se děti v autě popraly, pak se pohádali rodiče a nakonec se nejelo nikam, auta stála před garážemi, z oken bylo slyšet křik a klaksony troubily. Rozkládací křesla buď pod svými majiteli praskla nebo prostě nebyla k nalezení; ulice byly plné rozčilených, zběsilých řidičů, kteří nevěděli, kam se vlastně snaží dojet; psi, ti bděli ashtonští psi, už zase štěkali, kňučeli a vyli, srst naježenou, ocasy vztyčené a čenichy obrácené k východu.

A nejenom oni hleděli k východu. I mnoho jiných upíralo oči tím směrem. Tu administrativní pracovník z vysoké, tam zaměstnanec pošty, támhle zase rodina hrnčičů a tkalců a jinde pojišťovací agent. Po celém městě všichni ti, kdo věděli, že se cosi chystá, a cítili v atmosféře jisté příbuzné duchovní vlnění, stáli tiše, jakoby v úctě před nějakým božstvem, tváře obrácené k východu.

Kolem velkého mrtvého stromu to vřelo. Rafar, tvář zkřivenou chtivým úšklebkem, povstal ze své větve, svého trůnu šachového velmistra, stanul na kopci nad městečkem a jeho čestná stráž se shromáždila kolem něj. Svaly v silných pažích mu jen hrály, mocná křídla se za ním nadouvala jako královský plášť, jeho šperky se leskly v slunečním světle. Také on upíral oči k východu.

Výčkával, dokud to nespátřil. Pak prudce vdechl jakoby překvapením, ale nebylo to překvapením. Bylo to vzrušením, úžasně silným vzrušením, démonickou rozkoší, jakou prožíval jen velmi vzácně, jenom po značné námaze a dlouhých přípravách.

Jeho chlupatá černá ruka se sevřela kolem zlatého jílce meče a on tasil. Čepel zařinčela, zazvonila, zatřpytila se krvavě rudým světlem. Pozdvihl meč do výše, až ta zlověstná rudá záře zalila všechny přítomné, a shromáždění démoni vzdychali a jásali. Tu jeho obrovská křídla náhle zavířila a v prudkém závanu vzduchu a mohutné vlně moci ho vynesla do výše, nad údolí, nad městečko, tam, kde byl dobře viditelný z kterékoli části města i všech myslitelných úkrytů v okolí.

Vystoupal do náležité výšky a tam zůstal plachtit na jednom místě, tasený meč stále v ruce. Začal se zvolna otáčet kolem své osy a oči mu jezdily sem a tam.

"Kapitáne nebeského vojska!" zvolal a ozvěna jeho hlasu se nesla nad městem sem a tam jako hromobití. "Kapitáne Tale, slyš mě!"

Tal ho slyšel velice dobře. Věděl, že se Rafar chystá k proslovu, a věděl, co bude démonický vojevůdce říkat. Také on

se svými předními bojovníky ze svého úkrytu v lese upíral oči k východu.

Rafar stále ještě pátral očima po jakékoli stopě po svém protivníkovi. "Já, který jsem ještě během tohoto našeho společného dobrodružství ani jednou nespátřil tvou tvář, ti nyní ukazuji svou! Pohleď na ni, ty i tví bojovníci! Vtiskněte si ji navždy do paměti jako tvář toho, kdo vás dnes porazil!"

Tal, Guilo, Triskal, Krioni, Mota, Šimon, Nathan, Armoth, Signa - všichni tu stáli spolu, shromážděni, aby si poslechli tuto tak dlouho očekávanou řeč.

"Ode dneška až navěky ať je pro vás jméno Rafar, kníže Babylóna, jménem toho, kdo kráčí směle za svým cílem a zůstává nepřemožený!" pokračoval Rafar a znovu se několikrát prudce otočil, jestli někde neuvidí svého úhlavního nepřítele. "Tale, kapitáne nebeského vojska, jestlipak se odvážíš mi ukázat svou tvář? Nemyslím. Odvážíš se mě snad napadnout? Nemyslím. Odvážíš se s tou svou sbírkou záškodníků postavit do cesty nadzemským mocnostem?" Rafar se posupně zachechtal. "Nemyslím!"

Udělal dramatickou pauzu a posměšně se ušklíbl. "Můj nejmilejší kapitáne, dávám ti příležitost vyklidit pole, ušetřit si muka, která tě čekají v mých rukou! Nabízím tobě a tvým bojovníkům možnost se stáhnout, dokud je čas, neboť o výsledku boje je už předem rozhodnuto!" Rafar ukázal mečem k východnímu obzoru a zvolal: "Jen pohleď k východu, kapitáne! Tam uvidíš, co zbylo z tvých nadějí!"

Tal a jeho spolubojovníci už dávno soustředěně hleděli k východu a neodvrátili zrak ani na chvilku, ani když vedle nich přistál mladý posel a hlásil: "Marshall a Hank jsou na svobodě! Chystají se..." Nedopověděl. Oči mu sklouzly tam, kam hleděli všichni, a on spatřil, co tolik upoutává jejich pozornost.

"Ne!" zašeptal. "To přece ne!"

Oblak démonů se nejprve vynořil nad obzor pouze špičkou; mohl to být obyčejný bouřkový mrak, kouř z továrního komína nebo vrchol vzdálené hory, zahalený temnou mlhou. Jak se však blížil, rozšířil se jeho obrys do tvaru obrovitého tupého šípů a on pod sebou pohřbil celý obzor jako temný příkrov, jako přílivová vlna temnoty, v níž se obloha ztrácí před očima. Zprvu byl snadno obsáhnutelný jediným pohledem; za pár minut už bylo nutno přejet zrakem ze strany na stranu, od jednoho konce nebe k druhému.

"Toto jsme naposledy viděli u Babylóna," pravil Guilo tiše.

"Byli tam," odvětil Tal. "Každíček z nich tam byl, a nyní jsou zpátky. Podívej se na ty přední řady, jak se formují do několika vrstev nad sebou i za sebou."

"Ano," prohlédl si je Guilo. "Stále tentýž styl útoku."

"Zatím tedy tvůj plán účinkuje skvěle, kapitáne Tale," ozval se nový hlas. "Vyšli z úkrytu, všichni do posledního." Generál. Čekali ho.

"A doufejme počítají s tím, že nás snadno a dokonale vyhladí," odpověděl Tal.

"Tvůj dávný soupeř přinejmenším ano, soudě podle jeho chvástání."

"Můj generále, Rafar se chvástá, ať už má důvod nebo ne," odvětil Tal s úsměvem.

"Co Silný?"

"Podle tvaru oblaku bych řekl, že se pohybuje jen pár kilometrů před ním."

"Zmocnil se Kasepha a nyní cestuje s ním?"

"Také bych tak soudil."

Generál se pozorně zahleděl na blížící se oblak, nyní hustý, inkoustově černý baldachýn, který zabíral většinu oblohy. Právě začínalo být slyšet hluboké, temné hřmění křídel.

"Jak si stojíme?" tázal se generál.

"Připraveni," odpověděl Tal.

Pak, jak zvuk křídel zesílil a stín oblaku padl na pole a louky za Ashtonem, se temnotou začal šířit narudlý přísvit, jako by oblak zevnitř žhnul.

"Tasili," poznamenal Guilo.

Čeho se tolik bojím? divila se Sandy.

Stoupala ruku v ruce se Shawnem po schodech do administrativní budovy, kde se měla setkat s lidmi, kteří budou mít rozhodující význam pro její další život - kteří se jí stanou odrazovým můstkem ke skutečnému duchovnímu štěstí, vyššímu osvícení, možná i seberealizaci, a přece... ať si tyto věci opakovala, jak chtěla, nedokázala se zbavit hlodavého strachu, který cítila kdesi hluboko v sobě. Něco zkrátka není v pořádku. Snad to je jen obyčejná tréma, jakou člověk cítí před svatbou nebo jinou velmi důležitou událostí, nebo je to snad poslední zbytek jejího starého, odloženého křesťanského dědictví, který jí stále ještě omezuje, podráždí nohy. Ať to bylo cokoli, snažila se nevšímat si toho, překonat to rozumem, dokonce využít relaxačních technik, které se naučila na škole v hodinách jógy.

No tak, Sandy... zhluboka dýchat... soustřed' se, soustřed' se... zaměř svou energii správným směrem.

Tak, tohle už je lepší. Nechtěla bych, aby si Shawn nebo paní profesorka nebo vůbec někdo pomyslel, že ještě nejsem na to setkání zralá.

Celou cestu výtahem povídala a švitořila a dokonce se i smála, malinko nuceně, a Shawn se smál s ní a když se dostali do třetího patra ke dveřím číslo 326, měla už dojem, že je připravena.

"Uvidíš, jak se ti to bude líbit," řekl Shawn, otevřel dveře a vešli.

Neviděla je. Pro Sandy byla tohle prostě společenská místnost profesorů, velmi příjemný pokoj s měkkým kobercem, koženými pohovkami a masívními dřevěnými stolky.

Ten pokoj však byl hustě a velmi ohyzdně zaplněný a ze všech stran, z každého kouta, křesla a stěny se na ni upřely žhnoucí žluté oči. Čekali na ni.

Jeden z nich astmaticky zasípal: "Vítám tě, děvenko."

Sandy stiskla ruku Oliveru Youngovi. "Pane pastore, to jsem ráda, že vás vidím!"

Jiný se zlomyslně zachechtal a řekl: "To je dobře, že jsi mohla přijít."

Sandy paní profesorku Langstratovou objala.

Pak se rozhlédla po místnosti a zjistila, že tu je celá řada zaměstnanců školy, několik jejích profesorů, dokonce někteří podnikatelé a dělníci z města. Táhle v rohu stál nový majitel bývalého Joeova obchodu. Těch třicet lidí vypadalo jako průřez ashtonskou elitou.

Démoni už byli všichni připraveni a čekali. Duch klamu se s ní chlubil jako s trofejí. Madeline se poťouchle usmívala a za ní stál ještě jeden pomocník, který v kostlivých rukou držel mnohokrát stočený dlouhý, těžký řetěz.

Démoni v oblaku byli pyšní, zdivočelí, zpítí očekáváním vítězství, masakru, moci a slávy, jakou dosud nezakusili. Město Ashton pod nimi leželo jako hračka, tak malé v té rozlehlé krajině. Vrstva nad vrstvou, v rachotu křídel se jejich řady pohybovaly stejnoměrně vpřed a nesčetné žluté oči se upíraly na kořist. Městečko bylo tiché a nestřežené. Baal Rafar odvedl dobrou práci.

Z předních řad se ozvala série drsných zavřísknutí - generálové dávali rozkazy. Velitelé na okrajích oblaku je okamžitě předali svým oddílům a pak se odpojili od oblaku a začali se spouštět k zemi. Jejich bojovníci je následovali a okraje oblaku začaly klesat a roztahovat se dolů.

Ve veliké, reprezentativně zařízené zasedací síni ve třetím poschodí se začali scházet členové správní rady. Byl tu Eugene Baylor se stohem finančních záznamů, kouřil doutník a cítil se velmi svěží. Dwight Brandon vypadal trochu vážněji než obvykle, ale nemusel se nutit do rozhovorů. Delores Pinckstonová se cítila úplně bídne a přála si jen mít už to celé za sebou. S úsměvem na tváři vešli Kasephovi čtyři právníci, už na první pohled velmi břítní a zdatní. Po nich sem ležérně vplul Adam Jarred, který vypadal, že mnohem víc než na tuto obchodní záležitost myslí na to, jak potom půjde na ryby. Každou chvíli se někdo podíval na hodinky nebo na luxusní hodiny na zdi. Už brzy budou dvě. Řada lidí měla trochu trému.

Démoni, kteří sem vešli s nimi, měli také trému - věděli, že se co nevidět octnou tváří v tvář Silnému, mnozí úplně poprvé.

Dlouhá černá limuzína Alexandera M. Kasepha vjela do města a zabočila na silnici, vedoucí k vysoké škole. Kaseph seděl na přepychovém zadním sedadle, svůj kufík držel na kolenou jako skvost a barevnými okny lačně hleděl na půvabné městečko, kterým projížděl. V duchu si už dělal plány, představoval změny, rozhodoval, co odstranit a co ponechat.

Silný v něm zrovna tak. Zasmál se svým hlubokým, bublavým smíchem a Kaseph s ním. Silný si nedokázal ani vzpomenout, kdy naposled se cítil tak hrdý a šťastný.

Tal a jeho společníci z úkrytu sledovali, jak se oblak blíží a zároveň na okrajích klesá.

"Začínají se po obvodu stahovat dolů," poznamenal Guilo.

"Ano," odpověděl Tal a nespouštěl z té podívané oči. "Jako vždycky, chtějí nejprve město obklopit ze všech stran, než do něho sestoupí."

Okraje oblaku klesaly níž a níž jako černé opony kolem města; démoni jeden za druhým zaujímalí svá místa jako kameny v hradební zdi. Všechny meče byly tasené, každý bojovník ve střehu.

"Co Marshall a Hank?" tázal se Tal jednoho posla.

"Jsou na cestě na místo a zbytek Božího lidu s nimi," dostal odpověď.

Kasephova limuzína se blížila ke škole a mezi javory a duby na školních pozemcích už prosvítaly důstojné budovy z červených cihel. Kaseph pohlédl na hodinky. Bude tam přesně.

Když limuzína projela jednou křižovatkou, zařadil se za ni neoznačený zelený policejní automobil. Řídil ho Alf Brummel, náčelník policie. Tvář měl ustaranou a velmi napjatou. Věděl, za kým to jede.

Jak limuzína a po ní policejní vůz projely druhou křižovatkou, změnila se světlá a zprava na stejnou silnici vyjela řada aut. Prvním z nich byl jeden velký hnědý Buick.

"Ale ale," broukl Marshall, když on, Hank, Bernice, Susan i Kevin zpozorovali, za kým jedou.

"Poznala jsi Kasepha?" ptala se Susan Bernice.

"Ano, je to on, ten náš tlustoch."

"Tak co se vlastně děje?" divil se Marshall. "Zdá se, že jednání stejně nezrušili."

"Třeba mi Brummel přece jen nevěřil," řekla Bernice.

"Ale věřil, věřil. Udělal všechno, co jsi chtěla."

"Tak proč to Kaseph neodvolal? Řítí se klidně do průšvihů."

"Buď si myslí, že je nepřemožitelný, nebo mu Brummel nic neřekl."

Hank se ohlédl. "Zřejmě všichni stihli projet na zelenou."

Ostatní se také ohlédl. Ano, byl tam Andyho minibus nacpaný modlícími se křesťany, za ním dodávka Cecila Coopera, neméně naložená. Za nimi jel stejn Colemanových a jako poslední rozměrný automobil bývalého pastora Jamese Farrela s Mary, babičkou Dusterovou a několika dalšími lidmi.

Marshall se podíval dopředu, pak dozadu a konstatoval: "To teda bude pěkný cvrkot."

kapitola 39.

Na pokyn profesorky Langstratové se všichni přítomní včetně Sandy a Shawna pohodlně uvelebili v měkkých křeslech a na pohovkách, rozestavených zhruba do kruhu kolem místnosti.

"Toto je významný den," pravila Langstratová vřele.

"To tedy ano," souhlasil Young.

Také ostatní se přidávali. Usmívali se a Sandy se usmívala na ně. Dělo na ni velký dojem, když viděla, jak si všichni váží této úžasné ženy, této veliké průkopnice.

Langstratová zaujala ve svém velkém křesle v čele skupiny lotosovou polohu. Ti, kdo chtěli a měli dostatečně ohebné údy, následovali jejího příkladu. Sandy se pouze opřela v křesle dozadu, položila si hlavu a uvolnila se.

"Sešli jsme se tu proto, abychom spojením svých mediálních schopností zaručili úspěch dnešního podniku. Už brzy se splní naše dlouholeté přání: Whitmorova vysoká škola a po ní celé město Ashton se stanou součástí nového světového řádu."

Všichni začali tleskat. I Sandy se připojila, ačkoli příliš nechápala, o čem to Langstratová vlastně mluví. Vágně povědomé jí to bylo, to ano... nebyl to její vlastní táta, kdo říkal něco o tom, že se města chtějí zmocnit nějakí lidé? Ale ten přece nemohl mluvit o té samé věci!

"Ráda bych vám představila nového učitele," pokračovala Langstratová a všechny obličejy se okamžitě rozjasnily vzrušeným očekáváním. "Žil velmi dlouho, mnoho viděl a naučil se moudrosti nesčetných staletí. Nyní je v Ashtonu, aby dohlédl na zdar této akce."

"Je nám vítán," odpověděl Young. "Jak se jmenuje?"

"Rafar. Kdysi býval knížetem starověkého Babylóna. Od té doby žil mnoho životů a nyní se vrací, abychom mohli vzít užitek z jeho moudrosti." Langstratová zavřela oči a začala zhluboka dýchat. "Pozveme ho nyní mezi sebe a on k nám bude mluvit."

Sandy pocítila, jak se jí sevřel žaludek. Po zádech jí přejel mráz. Na rukou jí naskákala husí kůže. Překonala to však vůlí, zavřela oči, zaposlouchala se do profesorčina hlasu a začala se uvolňovat.

Ostatní se také uvolnili a jeden po druhém upadli do transu. Chvilí nebylo v místnosti slyšet nic než hluboké oddechování.

Pak profesorčiny rty vyslovily jméno: "Rafar..."

Přítomní to řekli po ní: "Rafar..."

Langstratová to jméno opakovala znovu - a znovu - a znovu a oni s ní. Vypustili z mysli všechno ostatní a soustředili se jen na to jediné jméno.

Rafar stál vedle svého stromu a s potěšením sledoval, jak se oblak šíří po obloze nad městem. Když zaslechl volání, oči se mu lstivě zúžily a jeho tesáky se zvolna obnažily v úsměvu.

"Všechno začíná zapadat na své místo," řekl. Pak se obrátil k jednomu z poslů: "Vzkazuje kníže Lucius něco?"

"Kníže Lucius vzkazuje, že přehlédl všechny fronty a nikde neshledal žádný odpor ani překážku," odpověděl posel s radostí.

Rafar mávnutím křídla svolal svých deset nestvůrných čestných strážců a oni mu vmžiku stanuli po boku.

"Jdeme to uzavřít," zavelel. "Vpřed!"

Křídla zavířila, Rafar se vznesl do vzduchu a jeho deset obrovitých průvodců za ním. Ve výšce nad nimi už pokrýval oblak celou oblohu dusivou, černou clonou a na město padl stín zla a duchovní temnoty. Jak Rafar plul vysokým obloukem nad městem, viděl nad sebou milióny žlutých očí a rudých mečů, pozdvížených k pozdravu. Zamával v odpověď svým vlastním mečem a démoni vítězoslavně vzkřikli. Jejich meče se ježily jako obrácené pole temně červeného obilí, zvlněné větrem. Vzduch se naplnil sirným pachem.

Vpředu a hluboko dole se ukázala Whitmorova vysoká škola, čekající jako zralé ovoce. Rafar složil křídla a začal klesat k administrativní budově.

Cestou spatřil, jak na silnici před budovu zabočila limuzína se Silným a zastavila přímo přede dveřmi. Ten pohled ho naplnil radostným vzrušením. Už to bylo tady - jeho okamžik! On a jeho průvodci prolétli střechou právě ve chvíli, kdy Silný a jeho lidský hostitel vystoupili z auta... a o chvíli dříve, než mohli zpozorovat řadu vozidel, která sem zajela krátce nato a začala si porůznu hledat místa k zaparkování.

Alf Brummel nervózně vyskočil z vozu. Chvilku zůstal stát na místě a sbíral odvalu, pak se prkenně, napjatě vydal na cestu ke vchodu do budovy.

Marshall zaparkoval Buicku a všichni vystoupili. Kolem dokola bylo slyšet bouchání dveří, jak jejich křesťanští přátelé hledali nejprve místa k zaparkování a pak jeden druhého.

"Brummel nevypadá moc vesele," poznamenal Marshall.

Ostatní čtyři se ohlédli, zrovna když Brummel vcházel do dveří.

"Možná jde varovat Kasepha," řekla Bernice.

"Tak kde jsou ty tvý mocný známý?" ptal se Marshall.

"Neboj se... aspoň ne moc. Říkali, že tu budou."

"To setkání bude dost pravděpodobně v zasedačce ve třetím patře," řekla Susan. "Tam se správní rada vždycky scházela."

"A kde bude Sandy?" chtěl vědět Marshall.
Susan zavrtěla hlavou. "To nevím."
Zamířili k budově a Boží lid se začal ze všech stran shromažďovat na schody.

Lucius cítil to napětí ve vzduchu - jako by už už cosi mělo prasknout. Jak tiše klesal z výšky na střechu Ames Hall, stojící přímo proti administrativní budově, viděl nad sebou oblak, jehož okraje se stále ještě spouštěly dolů a zvolna uzavíraly město neproniknutelnou clonou. Pod tím nesmírným množstvím démonů vzduch zhoustl a dal se těžko dýchat.

Náhle Lucius za sebou zaslechl rozčilené pleskání křídel. Ohlédl se a spatřil, jak k němu letí malý strážný, drobný všetečný netvorek.

"Kníže Lucie, dole se začínají shromažďovat lidé! Nejsou to naši! Patří k Božímu lidu!" hlásil udýchaně.

"Mám také oči, ještěrko," sykl Lucius podrážděně. "Nestarej se o ně."

"Ale co když se začnou modlit?!"

Lucius popadl démonka za jedno křídlo a ten se začal třepotat v malých žalostných kroužcích na konci jeho paže.

"Ticho!"

"Musíme to oznámit Rafarovi!"

"Ticho, povídám!"

Netvorek se uklidnil a Lucius si ho odvedl na kraj střechy, aby ho trochu poučil.

"Co by se mělo stát, když se začnou modlit?" pravil otcovským tónem. "Pomohlo jim to zatím snad někdy? Zpomalilo to náš postup byť jen o píd? A neviděl jsi moc a sílu Baala Rafara?" Lucius se nedokázal ubránit sarkastickému podtónu, když pokračoval: "Dobře víš, že Rafar je všemocný, nepřemožitelný, že vůbec nepotřebuje naši pomoc!" Démonek naslouchal s rozšířenými očima. "Nesmíme velikého Baala zatěžovat našimi malichernými starostmi! On tento podnik snadno zvládne... docela sám!"

Tal dosud klidně stál a přihlížel. Guilo však byl čím dál nepokojnější, přecházel sem a tam, tčkal očima z jednoho konce města na druhý.

"Brzy klesne obvod oblaku až k zemi," řekl. "Celé město bude obklopeno a nezbude žádná možnost úniku."

Tal maličko pozvedl obočí. "Úniku?"

Guilo hodil rameny. "Čistě taktická úvaha."

"Naše chvíle už se blíží," pravil Tal a pohlédl ke škole. "Za pár minut budou všichni aktéři na svých místech."

Démoni v zasedací síni pocítili, že se blíží on, a zaťali zuby. Na rukou, zátylcích a zádech se jim naježila srst. Chodbou se semplížil temný oblak zla. Všichni rychle zkontrolovali svůj zevnějšek, jestli je bezvadný, jestli něco není v nepořádku.

Dveře se otevřely. Všichni ztrnuli v hluboké úctě.

Silný vstoupil, zhmotněná obluda z toho nejpříšernějšího snu.

"Dobrý den," řekl.

"Dobrý den, pane," odpověděli právníci a členové správní rady Alexanderu Kasephovi, jak vešel do místnosti a začal si s nimi podávat ruce.

Alf Brummel se naprosto netoužil setkat s Kasephem. Dokonce si počkal, aby mohl jet jiným výtahem. Když se ve třetím patře dveře výtahu otevřely, nejprve se rozhlédl, jestli je vzduch čistý, a pak teprve vystoupil. Potom ještě počkal, až uslyší klapnout dveře zasedací síně, než se sám potichoučku vydal k místnosti číslo 326.

Chvilku zůstal stát za dveřmi a naslouchal. Uvnitř bylo celkem ticho. Seance už asi začala. Pomalinku stiskl kliku a pootevřel dveře, jen co by nahlédl dovnitř. Ano, támhle je Langstratová, pohroužená v meditaci, oči zavřené. Ta jediná dělala Brummelovi starosti - a teď se nedívá.

Tiše vkročil dovnitř a našel si křeslo asi tak v polovině kruhu od Langstratové. Rozhlédl se kolem sebe, aby zhodnotil situaci. Ano, volají jakéhosi duchovního vůdce. Toto jméno ještě neslyšel. Zřejmě je to nějaká nová osobnost, určená speciálně pro dnešní podnik.

Ach ne. Tady sedí Sandy Hoganová. Také medituje, také volá to jméno. Tak co, Alfe, co si počneš teď?

Křesťané na schodech před budovou čekali na instrukce. Hank a Marshall jim v krátkosti popsali situaci. "Nevíme přesně, co nás tam čeká," řekl Hank nakonec, "ale víme, že dovnitř musíme, když už pro nic jiného tak aspoň zkusit najít Sandy. Že tu jde o duchovní boj, je naprosto jasné, takže všichni víte, co máte dělat."

Věděli a byli připraveni.

"Andy," pokračoval Hank, "rád bych, abyste si to tady venku vzali s Edith a Mary na starost a vedli modlitby a chvály. Já půjdu dovnitř s Marshalllem a ostatními."

Marshall zatím mluvil s Bernicí. "Zůstaň tu a počkej, jestli se ty lidi neobjeví. My půjdeme dovnitř a zkusíme proniknout na to jednání."

Marshall, Hank, Kevin a Susan vešli do budovy. Bernice si našla na schodech místo, odkud měla rozhled, posadila se a čekala. Mimoděk přitom sledovala tu skupinku křesťanů. Bylo na nich cosi zvláštně povědomého a velice... inu, velice krásného.

Rafar a jeho průvodci už byli chvíli ve společenské místnosti; zatím jen přihlíželi a vyčkávali. Konečně Rafar přistoupil

zezadu k Langstratové a vnořil ji drápy hluboko do lebky. Chvilku sebou škubala a dávila se a pak její tvář zvolna, děsivě, dostala nezaměnitelný výraz samotného knížete Babylóna.

"Prrrrávě tak!" zaduněl z úst paní profesorky hluboký, hrdelní Rafarův hlas.

Všichni přítomní se otráslí. Několik párů očí se s trhnutím otevřelo a vzápětí rozšířilo při pohledu na Langstratovou, která tu seděla s vyvalenými očima, obnaženými zuby a šíjí nahrbenu jako lev, který se chystá ke skoku. Brummel se jen krčil a přál si, aby se mohl v křesle úplně ztratit, než si ho takhle obluda všimne. Její oči se však chytivě upíraly na Sandy.

"Právě tak!" opakoval hlas. "Shromáždili jste se, abyste spatřili splnění svého snu? Právě tak se stane!" Nestvůra v křesle Langstratové namířila zkrivený prst na Sandy. "A kdopak je tato nová dívka, která hledá skrytou moudrost?"

"S-Sandy Hoganová," odpověděla se zavřenými očima. Neměla odvalu je otevřít.

"Slyšel jsem, že jsi již prochodila mnohé stezky se svou vůdkyní Madeline."

"Ano, Rafare."

"Sestup tedy znova do svého nitra, Sandy Hoganová, a Madeline se tam s tebou setká. Počkáme."

Sandy stačila jen zlomeček vteřiny horečně uvažovat, jak se jen má dokázat uvolnit a dostat do transu. Pak ji slizký, smrtce podobný démon zezadu zaťal kostlivou ruku do hlavy a ona byla bez sebe okamžitě. Oči se jí obrátily v sloup, ochable klesla do křesla, cítila, jak se její tělo rozplývá, vytrácí, a s ním i její rozum a hlodavý strach. Všechny vnější vjemy zmizely a ona se vznášela v čiré extatické nicotě. Odněkud zaslechla tak důvěrně známý hlas: "Sandy!"

"Madeline!" zvolala. "Už jdu!"

Madeline se objevila hluboko dole v jakémsi bezedném tunelu; stoupala vzhůru, ruce rozpřažené. Sandy jí letěla vstříc. Teď už byla Madeline jasně vidět. Oči jí zářily a její úsměv hrál jako jarní sluníčko. Jejich ruce se setkaly a pevně spojily.

"Vítám tě!" řekla Madeline.

Alf Brummel to všechno sledoval. Viděl ten omámený, blažený výraz Sandyiny tváře. Už ji dostali! Nezbyvalo mu nic jiného než tam sedět, šít sebou, klepat se a potit.

Lucius se tiše snesl střechem administrativní budovy, složil křídla a přistál ve třetím poschodí. Ze společenské místnosti bylo slyšet Rafarovo hulákání a chvástání a ze zasedací síně Silného, jak zahajuje setkání. Zatím nemá ani jeden z nich žádné obavy ani podezření.

Pak zaslechl, jak se na konci chodby otevírají dveře výtahu. Ano, to bude stopař Hogan a modlitebník Busche a s nimi osoba, kterou Silný moc nerad uvidí mezi živými: děvečka.

Náhle se ozvalo třepetání křídel a horečné oddechování. Chodbou se k němu hnál jakýsi démon, tvář plnou hrůzy.

"Kníže Lucie!" volal. "Zrada! Byli jsme oklamáni! Hogan a Busche jsou na svobodě! Děvečka je živá! Weed je živý!"

"Ticho!" varoval ho Lucius.

Ale démon se nedokázal zarazit. "Venku se shromáždil Boží lid a začíná se modlit! Musíš varovat Baala..."

Přívál jeho slov náhle skončil dušeným zachroptěním a on pohlédl na Lucia s děsem a zmatkem v očích. Začal se hroutit. Pokusil se zachytit drápy Lucia, aby se udržel na nohou. Lucius vyškubl svůj meč z jeho břicha a švihl jím v ohnivém oblouku napříč jeho tělem. Démon se rozpadl a rozplynul v oblaku rudého dýmu.

Venku na schodech, bez ohledu na kolemjdoucí, kteří se zastavovali a udiveně přihlíželi, se Boží lid věnoval modlitbám.

Sandy spatřila, jak se za Madeline z tunelu vynořují další krásné bytosti.

"Jé..." zvolala. "Kdo to je?"

"Tví noví přátelé," odpověděla Madeline. "Noví duchovní vůdcové, kteří tě povedou výš a výš."

Alexander Kaseph si začal se správní radou a právníky vyměňovat důležité dokumenty a smlouvy. Debatovali o všech těch maličkostech, které bylo ještě třeba dát do pořádku. Většinou to byly jen nedůležité věci. Nebude to trvat dlouho.

Oblak konečně uzavřel město dokonale ze všech stran. Tal a jeho společníci se ocitli pod hustým, neproniknutelným příkrovem démonů. Duchovní temnota byla hluboká a dusivá. Těžko se dýchalo. Jednotvárným hřmotem křídel se rozezněl všechen vzduch.

"Už sestupují," zašeptal náhle Guilo.

Všichni vzhledli a spatřili, jak klenba démonů nad nimi, to vroucí rudě a žlutě podbarvené asfaltové jezero, začíná klesat níž a níž, blíž a blíž městu. Brzy Ashton pohřbí docela.

Na silnici ke škole zahnulo několik automobilů. V prvním jel krajský prokurátor Justin Parker, ve druhém Eldon Strachan a generální prokurátor Norm Mattily, ve třetím Al Lemley a tři federální policisté. Jak projeli křižovatkou, zahnul za ně ještě čtvrtý vůz. Seděl v něm poctivý účetní Harvey Cole, vedle sebe na sedadle úctyhodný stoh papírů.

Tal nyní držel v ruce zlatou polnici. Tiskl ji velice pevně, všechny svaly i šlachy napjaté.

"Připravte se!" nařídil.

kapitola 40.

Marshall, Hank, Susan a Kevin tiše postupovali chodbou, naslouchali, sledovali čísla na dveřích. Susan kývla směrem ke dveřím zasedací síně. Na chvíli se u nich zastavili. Susan poznala Kasephův hlas. Přikývla.

Marshall položil ruku na kliku a naznačil ostatním, že mají počkat. Pak otevřel dveře a vešel. Kaseph seděl v čele dlouhého stolu a členové správní rady a právníci po stranách. Přítomní démoni okamžitě tasili a postavili se zády ke zdi. Nešlo jen o toho novináře, který se objevil, kde ho nejméně čekali - navíc ho provázeli dva nebezpečně vyhlížející nebeští bojovníci, mohutný Arab a divoký Afričan, a netvářili se zrovna mírumilovně!

Silný věděl, že tohle znamená potíže, ale... zase ne tak hrozné. Vyzývavě pohlédl na vetřelce, dokonce se maličko ušklíbl, a tázal se: "Smím vědět, s kým mám tu čest?"

"Jmenuju se Marshall Hogan," odpověděl Marshall Kasephovi, "a jsem vydavatelem Ashtonského věstníku - totiž, jakmile dokážu na příslušných místech, že mi stále ještě právem patří. Podle všeho máme my dva spolu hodně co do činění a myslím, že přišel čas, abychom se setkali."

Eugenu Baylorovi se to vůbec nelíbilo - a ostatním zrovna tak. Nezmohli se ani na slovo a někteří vypadali jako vyděšené myši zahnané do kouta. Všichni věděli, kde by měl Hogan být, ale on se zčistajasna objevil na tom nejhorším možném místě: tady!

Pohled Silného byl teď ostrý jako nůž a jeho poddaní démoni se posilnili myšlenkou, že jejich velitel je přece nepřemožitelný a ďábelsky chytrý. Ten bude vědět, co dělat!

"Jak jste se sem dostal?" vyslovil Kaseph otázku, která zajímala všechny.

"Jel jsem výtahem!" odsekl Marshall. "Ale teď bych se rád na něco zeptal já vás. Chci zpátky svou dceru a chci ji živou a zdravou. Jsem ochotný s vámi vyjednávat, pane Kaseph. Kde je?"

Kaseph a Silný se jen posupně zasmáli. "Vyjednávat, říkáte? Vy, pouhý človíček, byste chtěl se mnou vyjednávat?"

Kaseph po straně pohlédl na své právníky a dodal: "Hogane, nemáte ani tušení, proti jaké moci se stavíte."

Také démoni se zachechtali. Ano, Hogane, se Silným není radno si zahrávat!

Nathan a Armoth zůstali vážní.

"Ba ne," odpověděl Marshall. "V tom jste právě na omylu. Moc dobře vím, proti jaké moci se stavím. Během celé téhle záležitosti jsem se leccemu přiučil a zbytek mi vysvětlil jeden můj přítel..."

Marshall otevřel dveře a vešel Hank - a s ním Krioni a Triskal, kterého tentokrát nevázal žádný rozkaz nebojovat.

Silný vyskočil, tlamu plnou křivolakých tesáků dokořán. Ostatní démoni se viditelně roztráslí a snažili se krýt svými meči.

"Klid, klid," ozval se jeden z právníků. "Jsou to nuly."

Silný však cítil, jak s tím člověkem vstoupila do místnosti Boží přítomnost. Démonický vladař pochopil, s kým se setkává. "Busche! Modlitebník Busche!"

A také Hank poznal, proti komu stojí. Boží Duch to v jeho srdci říkal velmi zřetelně a ten obličej...

"Silný, jak předpokládám?" pravil Hank.

"Madeline, kam to jdeme?" ptala se Sandy znovu. "Proč mě tak pevně držíš?"

Madeline neodpovídala, ale táhla Sandy hlouběji a hlouběji do tunelu. Její přátelé se shlukli kolem Sandy ze všech stran a nezdáli se příliš něžní nebo laskaví. Neustále ji strkali, tahali, popoháněli dál. Nehty měli ostré.

Lidé v zasedací síni byli polekáni a vyvedeni z míry. Náhle se totiž octli tváří v tvář odporné nestvůře; takovýhle výraz na Kasephově obličejí dosud nespátřili a tak divoký hlas také ještě neslyšeli. Kaseph se zvedl ze židle, oči vyvalené, šíjí nahrbenou, pěsti zaťaté. Syčivě oddechoval.

"Mě nepřemůžeš, ať se budeš modlit sebevíc!" zařval Silný a ostatní démoni se těch slov chytili se zoufalou nadějí.

"Nemáš žádnou moc! Já jsem přemohl tebe!"

Marshall a Hank zůstali klidní. Už měli s demony co do činění dřív. Toto nebylo nic nového ani překvapivého.

Kasephovi právníci nevěděli, co by řekli.

Marshall se natáhl a otevřel dveře. Vešla Susan Jacobsonová, hlavu vztyčenou, ve tváři odhodlání, a za ní upřímně rozhořčený Kevin Weed. S nimi vstoupili čtyři další mohutní strážníci. V místnosti začínalo být přeplněno a napětí zesílilo.

"Ahoj, Alexi," řekla Susan.

Kaseph ztuhl hrůzou a překvapením, ale přesto ze sebe dokázal namáhavě vyrazit: "Kdo jste? Já vás neznám. V životě jsem vás neviděl."

"Neříkej nic, Alexi," radil jeden právník.

Hank pokročil vpřed. Nastal čas ke konfrontaci.

"Silný," pravil Hank pevně a klidně, "ve jménu Ježíše Krista ti oznamuji, že jsi poražený a odsouzený, a svazuji tě!"

Madeline Sandy stále nepouštěla. Táhla ji dál a dál a její ruce byly jako led. Tunel byl stále temnější a studenější.

"Madeline!" volala Sandy. "Madeline, co to děláš? Pusť mě, prosím!"

Madeline se ani neohlédla, dívala se stále vpřed. Sandy z ní viděla pouze ty dlouhé, vlající světlé vlasy. Její ruce byly tvrdé a chladné. Sandy od nich bolela zápěstí.

"Madeline, zastav! Madeline, prosím tě!" křičela Sandy zoufale. Náhle se ostatní semkli těsně kolem ní. Všichni ji chytili a stiskli svými ocelovými prsty. Bolelo to. "Ty neslyšíš? Prosím tě! Ať mě pustíš!"

Madeline konečně otočila hlavu. Kůže jejího obličejce byla tuhá a černá jako uhlí, žluté oči jí žhnuly jako žhavé uhlíky. Ze lvích tesáků jí kanuly sliny. Tiše, hrdelně zavrčela. Sandy vykřikla. Odněkud z té černoty, toho tunelu, té nicoty, toho transu, té propasti klamu a smrti Sandy vykřikla celou svou trpící a hynoucí duší.

Tal se vznesl od země a vyrazil vzhůru v šumění křídel a záblesku světla. Zem se ztratila hluboko dole a městečko se pod ním rozložilo jako mapa. Přelétl Ashton jako blesk, jako kometa, jako ohnivý šíp, prorážející tu duchovní temnotu, a odlesk jeho světla padl na údolí. Stoupal výš, stočil se do oblouku; křídla mu jiskřila tisícem dýmů. Přiložil polnici ke rtům a její hlas zazněl tak silně, jako by měl otřást celým nebem. Odrazil se ozvěnou a nesl se přes údolí zpět - a znovu a znovu a znovu. Vlna za vlnou se přeléval po zemi, ohlušoval demony, valil se ulicemi a rachotil uličkami, duněl v uších novými a novými salvami tónů, stále výš, stále táhleji, až se jím rozechvěl všechen ten těžký, nehybný vzduch. Tal se vznášel nad městem, oděv a křídla v jednom plameni, a troubil ze všech sil. Hodina udeřila.

Silný náhle ztichl. Jeho veliké oči přejely sem a tam.

"Co to bylo?" sykl.

Démoni okolo něj se jen trásli a vzhlíželi k němu. Čekali odpověď od něj - odpověď, kterou jim nemohl dát.

Osm nebeských bojovníků tasilo. To byla odpověď víc než dostačující.

"Tady mluvím já!" zaječel Rafar ústy Langstratové. "Nenechte se rozptylovat ničím jiným."

Démoni se pokusili znovu soustředit a média, která ovládali, zrovna tak.

Na zlomeček vteřiny Madelinin stisk povolil. Pak se její prsty znovu sevřely jako kleště.

Všichni však věděli, že něco zaslechli.

Démoničtí bojovníci se stejnoměrně spouštěli k městu, když je náhle oslnil jeden osamělý anděl, který v zářivých křivkách křižoval vzduchem pod nimi. A co myslí tím nesnesitelně hlasitým troubením? Cožpak nebeské vojsko není už poraženo? Skutečně si troufá doufat, že se bude moci postavit na obranu Ashtonu?

Náhle se celé město zatřpytilo drobnými jiskřičkami, které nezhasly, nýbrž plály dál, čím dál silněji. A rozsvěcely se nové, jedna vedle druhé, až město jakoby vzplálo a docela zmizelo pod záplavou světel tak četných jako zrnka písku. Bylo to oslepující!

Ze středu oblaku zazněly první skřeky a šířily se jednou řadou démonů za druhou: "Nebeské vojsko!"

Odpovědi jim byl hromový pokřik nesčetných úst, který se rozezněl, sotva se Tal dotkl země:

"Za Boží lid a za Beránka!"

Tak zvolal Tal, Guilo, stovky a tisíce dalších nebeských bojovníků a celá krajina od jednoho konce údolí k druhému, celé město i zalesněné kopce v okolí, vzplály jasnými hvězdami.

Z domů, ulic, uliček, kanálů, rybníků, jezírek, vozidel, pokojů, komůrek, škvr, koutů, stromů, houštin a všech možných dalších úkrytů vyrazily do vzduchu zářivé komety.

Nebeské vojsko!

Sandy se potácěla, zápolila. To, co si říkalo Madeline, svíralo obě její ruce; ostatní démoni ji drželi za nohy, za krk, v pase. Kousali. Odkudsi zazněl výsměšný hlas učitele Rafara: "Drž ji, Madeline! Neunikne nám! Teď už nám nic v úspěchu nezabrání!"

Sandy se snažila dostat z transu, z toho příšerného snu, z té hrůzy, ale nedokázala si vzpomenout jak. Zaslechla kovové řinčení řetězů. Ne! NEEEEEE...

"Mě nepřemůžete!" zaječel Silný a jeho démoni doufali, či spíše si toužebně přáli, aby to byla pravda.

"Mlč a vyjdi z něho!" nařídil Hank.

Jeho slova mrštila demony proti zdem a Silného zasáhla jako levý hák.

Kaseph syčel a chrлил na mladého kazatele nadávky a obscennosti. Členové správní rady byli konsternováni; někteří se pokoušeli krýt pod stolem. Právníci se Kasepha snažili uklidnit.

"Chci svou dceru," opakoval Marshall. "Kde je?"

"Je s tebou konec," řekla Susan. "Dala jsem jim všechny důkazy. Federální policie tě jede pověsit a já jim všechno dosvědčím!"

"Kasephe!" křikl zezadu Kevin. "Když si myslíš, že seš takovej borec, tak pojď na chodbu a vyřídíme si to jako dva chlapi!"

Klesající klenba démonů a stoupající ohnivá koule andělů se nad Ashtonem setkaly. Oblohou zarachotil hrom, jak se duchovní mocnosti začaly s obrovskou silou střetávat. Meče se blýskaly, vzduch se rozezněl bojovým pokřikem a ječením. Nebeští bojovníci postupovali řadami démonů jako planoucí kosy. Démoni začali padat z nebe jako meteority, úzkou spirálou, za sebou stopu dýmu, a jeden po druhém mizet v nicotě.

Tal, Guilo a generál letěli ke škole, meče tasené. Město pod nimi ubíhalo rychleji, než oči stačily sledovat. Velmi silný oddíl nebeského vojska se probil ofenzívou démonů a začal uzavírat školní areál. Brzy se pod démonickým příkrovem nad městem rozprostře andělský příkrov nad školou. Tady se začne lámat síla nepřitele.

"Už Silného skoro obklíčili!" křikl Guilo do hukotu větru a hřmění křídel.

"Najdi Sandy!" rozkázal Tal. "Mnoho času nezbývá!"

"Já si vezmu na starost Silného," pravil generál.

"A já už brzy splním Rafarovi jeho přání," řekl Tal.

Rozdělili se, vyrazili vpřed ještě prudčeji a začali si probíjet cestu demony, kteří se ještě snažili školu bránit. Démoničtí bojovníci se na ně valili jako lavina, ale pro Guila tohle byla báječná zábava. Tal a generál slyšeli přes dunivé rány jeho meče, kosícího jednoho démona za druhým, jeho hurónský smích.

Tal měl sám také plné ruce práce, neboť by byl velmi cennou kořistí pro každého démona, který by měl to štěstí, že by ho přemohl. Vybírali si ho ti nejstrašlivější bojovníci; a nepadali nijak snadno. Sklouzl ke straně, srazil mečem jednoho, švihl sebou dokola a přefízl druhého s razancí cirkulárky. Shora se na něj vrhli další dva; vyrazil jim vstříc, jednoho cestou probodl, pak ho uchopil za konec křídla, udělal prudký obrát a rozt'al druhého zezadu. Zmizeli v oblaku rudého dýmu. Proklouzl několika dalším, klesl níž, klikatou čarou se pustil ke škole a cestou dál pobíjel jednoho démona za druhým. Odněkud zleva stále ještě slyšel, jak se Guilo řehtá.

Zasedací síň rychle ztrácela svou pokojnou atmosféru.

Delores Pinckstonová byla téměř bez sebe rozčilením. "Já to věděla! Já to věděla! Pořád mi připadalo, že zacházíme příliš daleko!"

"Hogane," soptil Eugene Baylor, "o co se to snažíte? Nemáte žádné důkazy!"

"Mám všechno a vy to dobře víte!"

Kaseph vypadal, jako by mu bylo zle. "Vypadněte!" řval. "Vypadněte! Jinak vás zabiju!"

Je tohle skutečně ten Kaseph, kterého Marshall celou dobu stopoval? Je tohle skutečně ten bezohledný gangster, který disponuje nadpřirozenými silami a ovládá tak obrovskou mezinárodní organizaci? Opravdu má strach?

"Je s vámi konec, pane Kaseph," řekl Marshall.

"Silný, jsi poražen!" vyhlásil Hank.

Silný se začal třást. Ostatní démoni v místnosti se jen krčili.

"Tak jak říkám, jsem ochotný s vámi vyjednávat," nabídl Marshall znovu. "Kde je moje dcera?"

Brummel měl pocit, že dostane infarkt, a moc si přál, aby se to stalo. Tohle je něco příšerného! Ostatní si tu sedí, zaujatě naslouchají té obludě, která mluví z Langstratové, a vyloženě se radují z toho, co se děje se Sandy. Chvěla se a třásla, sténala, křičela, zmítala sebou, jako by s někým zápasila.

"Pusťte mě!" vykřikla. "Pusťte mě!"

Oči měla dokořán, avšak hleděla jimi na nevyslovitelné hrůzy z jiné dimenze. Lapala po dechu, bledá jako křída.

Ta umře, Alfe. Oni ji zabijí!

Ta mohutná nestvůra s vyvalenýma očima, která seděla v křesle Langstratové, na ni řvala hlasem, při němž Brummelovi naskakovala husí kůže: "Jsi ztracená, Sandy Hoganová! Už jsme tě dostali! Patříš nám a jinou skutečnost už neznáš!"

"Pane Bože, prosím tě!" vykřikla Sandy. "Pomoz mi odsud!"

"Připoj se k nám! Máma ti utekla, táta umřel! Je po něm! Už na něj nemysli! Patříš nám!"

Sandy se náhle zhroutila, jako by ji zasáhla kulka. Tvář jí otupěla zoufalstvím.

Brummel už to nevydržel. Než si stačil uvědomit, co dělá, vyskočil z křesla a vrhl se k ní. Jemně s ní třásl a snažil se na ni mluvit.

"Sandy!" naléhal. "Sandy, neposlouchej je! Je to všechno lež! Slyšíš mě?"

Sandy ho neslyšela.

Rafar však ano. Langstratová se zvedla z křesla a zaječela na něj tímtež hlubokým, ďábelským hlasem: "Mlč, ty ubožáčku, a nepleť se mi do cesty! Ona mi patří!"

Brummel si toho nevšímal. "Sandy, neposlouchej tu obludu. Lže ti. Já jsem Alf Brummel, slyšíš mě? Tvůj táta je v pořádku!"

Rafar dostal takový vztek, že Langstratová div nepukla. "Hogan je poražený! Sedí ve vězení!"

Brummel pohlédl Langstratové - a Rafarovi - přímo do zdivočelých očí a křikl: "Marshall Hogan je na svobodě! Hank Busche také! Sám jsem je pustil! Jsou na svobodě a jdou sem, aby tě zničili!"

Rafar chvíli zůstal jak opařený. Vůbec nechápal, kde se v tomhle slabochovi, v téhle bezvýznamné loutce náhle bere ta drzost. Pak však zpoza Brummela zaslechl velmi nepatřičné zachechtání a zahlédl dobře známou tvář, zkřivenou do výsměšného pošklebku.

Lucius!

Tal a Guilo se ponořili do administrativní budovy, ale tam se Tal náhle zarazil.

"Počkat! Copak je tohle?"

Lucius tasil a zvolal: "Nejsi tak všemocný, Rafare! Tvůj plán neuspěl a já jsem jediný pravý kníže Ashtonu!"

Rafarův meč se zařinčením vylétl z pochvy. "Ty se mi odvažuješ postavit?"

Meč švihl vzduchem jako blesk, ale Lucius ránu zachytil, třebaže se mu přitom málem podlomila kolena.

Ostatní démoni v místnosti byli překvapení a zmatení. Začali pouštět své hostitele. Co se to děje?

Kaseph byl svými právníky rozčilený na nejvyšší míru, dokonce se po nich několikrát ohnal pěstí. "Nechte toho! Vy mi nebudete rozkazovat, co mám dělat. Tenhle svět je můj! Tady jsem pánem já! Já určuji, co je pravda a co ne! Tihle lidé

jsou hlupáci a lháři, všichni do jednoho!"

Susan mu pohlédla zpřímá do obličeje. "Vy, pane Kaseph, jste odpovědný za vraždu Patricie Kruegerové a za pokus o vraždu mě a tady pana Weeda. Mám ty dlouhé seznamy, které jsem vám pomáhala psát, seznamy lidí, kteří byli na váš rozkaz odstraněni."

"Za vraždu!" zvolal jeden člen správní rady. "Je to pravda, pane Kaseph?"

"Neodpovídejte," radil jeden z právníků.

"Ne!" zaječel Kaseph.

Několik dalších členů správní rady si vyměnilo pohledy. Teď už znali Kasepha dosti dobře. Nevěřili mu.

"Tak co, pane Kaseph?" tázal se neodbytně Marshall.

Celým svým zlým srdcem Silný toužil skočit po tomhle drzém chlapovi a rozdrtit ho a byl by to udělal bez ohledu na strašné anděly - nebýt toho strašlivého Božího služebníka, který mu stál v cestě.

Většina médií přišla o své duchovní vůdce a probrala se z transu - aby spatřila Langstratovou, jak se plíží k Brummelovi jako lev, jen jen po něm skočit.

"Za tuhle zradu tě zničím!" syčela na něj.

"Co se děje?" vykřikl Oliver Young. "Copak jste se oba zbláznili?"

Brummel stál pevně a namířil na Langstratovou chvějící se prst. "Už nade mnou nebudeš mít moc! Tenhle plán se nepodaří a ty nebudeš sklízet vavříny! O to se už postarám!"

"Mlč, ty ubožáku!" rozkázala Langstratová.

"Ne!" zvolal Brummel, ovládaný zdivočelým, drzým Luciem. "O plánu už je rozhodnuto! Skončil fiaskem, přesně jak jsem vždycky říkal!"

"A o tobě už je také rozhodnuto!" volal Lucius, jak uhýbal smrtelným úderům Rafarova meče. "Slyšíš tu bitvu venku? Je tam plno nebeského vojska!"

"Zrada!" zasyčel Rafar. "Ale počkej, to mi zaplatíš!"

"Zrada!" zvolalo několik démonů.

"Ne, Lucius mluví pravdu!" odpovídali jiní.

Sandy se přinutila pohlédnout do těch strašlivých žlutých očí. "Co - co se to s tebou stalo, Madeline?" ptala se prosebně. "Proč ses tak změnila?"

Madeline se jen uchechtla a odpověděla: "Nevěř tomu, co vidíš. Co je zlo? Jen iluze. Co je bolest? Iluze. Co je strach? Iluze."

"Ale ty jsi mi lhala! Podvedlas mě!"

"Já jsem nikdy nebyla jiná než teď. To ty jsi oklamala sama sebe."

"Co se mnou uděláš?"

"Osvobodím tě."

Jak to Madeline řekla, Sandy náhle klesly paže pod obrovskou tíhou, která ji málem srazila na zem.

Řetězy! Smyčky za smyčkou těžkých, blyštivých řetězů kolem jejích paží a zápěstí. Nestvůrné ruce je nyní házely kolem jejího těla. Chladná, zraňující ocel ji bila do nohou, trupu, krku. Už se nedokázala ani pohnout, aby se proti nim vzepřela. Chtěla křičet, ale nedostávalo se jí dechu.

"Tak, a už jsi svobodná," pravila Madeline vesele.

Brummel začal mluvit sám pro sebe: "Generální prokurátor... Justin Parker... federální policie! Vědí všechno!"

"Cože!" zvolalo několik médií a vyskočilo. Začali klást otázky, zmatkovat.

Young se pokoušel udržet pořádek, ale příliš se mu to nedařilo.

Rafar pustil Langstratovou, aby se mohl snáz vypořádat s tím proradným drzounem.

Langstratová se s trhnutím probrala z transu a cítila, jak se mediální energie z místnosti vytrácí.

"Zpátky na místa, všichni!" křikla. "Ještě jsme nesplnili svůj úkol!" Zavřela oči a prosila: "Rafare, vrať se! Zjednej pořádek!"

Ale Rafar neměl kdy. Lucius byl menší, avšak nesmírně rychlý a odhodlaný. Jejich meče řinčely a jiskřily hned v jednom koutě, hned v druhém. Lucius poletoval Rafarovi okolo hlavy jako obtížný hmyz, bodal, tloukl, sekal. Místnost se naplnila vířením Rafarových křídel a jeho namáhavým dechem a jeho meč krájel vzduch ohnivě rudými pláty.

"Ty zrádce!" ječel Rafar. "Rozsekám tě na kousky!"

Langstratová pokročila k Brummelovi se zdivočelýma očima. "Ty zrádce! Já tě roztrhám!"

"Ne," zamumlal Brummel, oči rozšířené, a ruka mu sklouzla k boku. "Tentokrát už ne... už nikdy!"

"Nechte toho!" křikl Young na oba. "Nevíte, co děláte!"

Démoni v místnosti začínali tvořit několik skupin.

"Kníže Lucius má pravdu!" říkali jedni. "Rafar nás zavedl do pasti!"

"Ne, za to může Lucius, ten blázen!"

"Blázni jste vy, ale my už se o sebe postaráme!"

Zableskly se další meče.

Rafar věděl, že se mu situace začíná vymykat z rukou.

"Hlupáci!" křikl. "Tohle je trik nepřítele! Snaží se nás rozdělit!"

Stačil ten jediný okamžik, kdy se Rafar podíval na své rozhádané demony a přestal sledovat Luciův meč.

Stačil jediný okamžik hrůzy a Brummel překročil hranici. Namířil svůj policejní revolver na Langstratovou.

Luciův meč zasvištěl vzduchem a proklouzl těsně pod Rafarovým, který se mu postavil do cesty. Ostří protřelo Rafarovu kůži a otevřelo jeho bok hlubokou, krvácející ranou.

Langstratová udělala ještě krok a měla kulku v hrudi.

V zasedací síni všichni ten výstřel slyšeli. Marshall byl vmžiku na chodbě.

kapitola 41.

Bernice vyskočila ze svého místa na schodech. Ano, tohle je Eldon Strachan a s ním sám Norm Mattily a tohle Justin Parker a támhleto bude jistě Al Lemley - a ti tři hoši ve slušivých oblecích nebude nikdo jiný než FBI! A za nimi - ano, Harvey Cole se stohem papírů pod paží.

Rozběhla se k nim, potlučený obličej celý rozzářený. "Dobrý den! Tak jste to přece stihli!"

Norm Mattily ztuhl překvapením. "Co se vám stalo? Jste v pořádku?"

Bernice za svá zranění draze zaplatila; byla pevně rozhodnuta jich využít. "Ne, ne, byla jsem napadena! Pojdte prosím vás honem dovnitř! Děje se tam něco strašného!"

Všichni ti důležití lidé pospíšili do budovy s vážnými tvářemi a zbraněmi v rukou.

Tal už viděl dost. "Dovnitř!" křikl na Guila a vylétl z budovy, aby zavolal posily.

Z Rafarova boku se valil dým a rudá smola, ale to jen vystupňovalo jeho vztek do té míry, že byl Luciův osud předem zpečetěn. Okny sem dopadala záře tisíce andělů. Budou tu ve chvílce, ale víc času Rafar nepotřeboval. Jeho obrovitý meč svištěl zlověstnými oblouky nad jeho hlavou a zasypával odbojného démona novými a novými ranami. Luciův meč každou zachytil s hlasitým zařinčením a prškou jisker.

Hřmot andělských křídel zvenčí stále sílil. Stěny a podlahy se jím začaly chvět.

Rafar zařval a švihl mečem kolmo dolů. Lucius ránu zachytil, ale pod její silou se mu podlomila kolena. Upadl. Meč opsal ve vzduchu kruh a zachytil ho pod paží. Paže spirálovitě odlétla do nicoty. Lucius vykřikl. Meč dopadl znovu a rozpoltil mu hlavu, ramena, trup. Vzduch se naplnil vroucím rudým dýmem.

Po Luciovi nezůstalo ani památky.

"Pryč s ní!" křikl Rafar na Madeline.

Madeline vytáhla hrozivý zahnutý nůž a vtiskla ho Sandy do ruky. "Tyto řetězy jsou řetězy života; je to vězení zla, iluze, sebeklamu! Osvobod' své pravé já! Připoj se ke mně!"

Shawn už měl nůž připravený. Vložil ho omámené Sandy do ruky.

Rafar se vypotácel zdí ven právě v okamžiku, kdy se místnost naplnila jasem miliónu sluncí, ohlušujícím rachotem křídel a válečným pokřikem nebeského vojska.

Nejeden démon se pokusil o útěk, ale vzápětí zmizel, rozťat mečem. Celý pokoj sršel, jiskřil, míhal se oslnivými záblesky. Hřmot křídel přehlušil všechny zvuky až na ječení pobíjených demonů.

Kaseph se vymrštil ze židle a padl na stůl. Členové správní rady a právníci ucukli a couvli ke stěnám. Někteří se začali stahovat k protějším dveřím místnosti.

Hank, Susan a Kevin přihlíželi z bezpečné vzdálenosti. Věděli, co se děje.

Kasephův obličej ztuhl jako posmrtná maska a z rozšklebených úst se mu vydral příšerný výkřik.

Silný stál tváří v tvář generálovi. Jeho démoni byli do jednoho pryč, smeteni mohutným přívalem andělů, který se s rachotem valil přes místnost jako lavina. Generálův meč se kmital rychleji, než hřmotný démon dokázal být jenom sledovat. Bránil se ze všech sil, rozmachoval se, sekal, řval. Generál mu čelil pevně a neúprosně.

Marshall byl venku na chodbě a naslouchal. Zdálo se mu, že z druhého konce chodby zaslechl nějaký rozruch.

Sandy stále měla v ruce nůž, ale Madeline nyní váhala a poplašeně se rozhlížela kolem sebe. Řetězy dosud Sandy pevně svíraly jako železná kukla.

Guilo spatřil ty řetězy omotané kolem ní, ta strašlivá démonská pouta, jimiž ji zotročovali.

"A dost!" křikl.

Pozvedl meč vysoko nad hlavu a švihl jím dolů v záblesku bílého světla. Špice projela závitý řetězu a pokaždé, když jeden přetřel, znělo to jako malý výbuch. Řetězy se rozlétly na všechny strany a začaly se svíjet jako poranění hadi. Guilova mohutná pěst se sevřela kolem přízračného krčku prchající Madeline. Jedním škubnutím si ji přitáhl zpět, otočil a roztrhal na dvě půle, které se rychle vytratily.

Sandy cítila, jak se točí, jak letí vzhůru rychlostí rakety. Začala vnímat zvuky. Pozvolna si uvědomovala své fyzické tělo. Skrz víčka zaregistrovala světlo. Otevřela oči. Z ruky jí vypadl nůž.

V pokoji byl nepředstavitelný zmatek. Lidé pobíhali sem a tam, ječeli, jedni se snažili navzájem uklidnit, jiní se prali, hádali, utíkali pryč. Několik mužů drželo vzpírajícího se Alfa Brummela na podlaze. Ve vzduchu byl namodralý opar a bylo tu silně cítit cosi jako rachejtle.

Několik lidí se sklánělo nad ležící postavou - paní profesorky Langstratové! Byla tam krev!

Kdosi ji chytil za ruku! Ne! Už ne! Ohlédl se a spatřila Shawna. Pokoušel se ji uklidňovat, udržet na místě.

Ta zrůda! Svůdce! Lhář!

"Pusť mě!" křikla na něj, ale on ji nepustil.

Udeřila ho do obličeje a vytrhla se mu. Vyskočila z křesla a hnala se ke dveřím; do několika lidí vrazila, na několik jiných šlápla. Shawn běžel za ní, volal ji.

Prolétla dveřmi a vypotácela se na chodbu. Odněkud zaslechla známý hlas, jak volá její jméno. Vykřikla a vrhla se tím směrem.

Shawn vyrazil za ní. Musí to děvče udržet, než nad ní ztratí jakoukoli kontrolu.

Pomoc! Znenadání se před ním objevila ta nejstrašlivější bytost, jakou kdy spatřil. Její žhnoucí křídla sahala od stěny ke stěně a ohnivým mečem mu mřila přímo na srdce! Shawn se zarazil na místě, kousek sklouzl a zůstal stát.

Náhle se objevil Marshall Hogan - proběhl přímo skrz onu bytost. Jeho mocná pěst zasáhla Shawnovu čelist a věc byla vyřízena.

"Pojď, Sandy," řekl Marshall. "Vezmem to po schodech."

Na jiném místě té obležené, vibrující budovy Rafar věděl, že musí pryč. Pokusil se rozvířit křídla. Sotva se zachvěla.

Musí sebrat všechny síly. Nedá se porazit těmi nebeskými bojovníky; nenechá se srazit do propasti!

Klesl na jedno koleno, ruku přitisknutou k ráně v boku, a nechal v sobě narůstat vztek. Tal! Za tohle všechno může

Tal! Ne ne, ty starý chytráku, tohle vítězství ti nedopřeju!

Žluté oči mu zahorely novým ohněm. Zkusil to znovu. Tentokrát se křídla zvedla a zavířila. Rafar pevně sevřel svůj meč a obrátil oči ke stropu. Křídla mocně zabrala a už ho nesla budovou vzhůru, rychleji a rychleji, až vyrazil střechem ven pod širé nebe... a octl se tváří v tvář právě tomu bojovníkovi, kterému se znovu a znovu vysmíval a vyzýval ho na souboj.

Všude kolem nich zuřila bitva. Démoni - a Rafarovo veliké vítězství s nimi - padali z oblohy jako žhnoucí, dýmající déšť. Avšak Rafar a Tal na jediný kratičký okamžik nevnímali nic než jeden druhého.

Konečně se setkávají! Oběma se sevřelo srdce, jak na ně silně dolehly vzpomínky na setkání minulé. Ani jeden z nich si však nepamatoval, že by ten druhý vypadal tak hrozivě.

A ani jeden z nich si nemohl být úplně jist vítězstvím.

Rafar se vrhl stranou a Tal se připravil na útok, ale - Rafar letěl pryč! Dal se na útěk napříč oblohou jako krvácející pták, za sebou stopu smoly a dýmu.

Tal zavířil křídly a vrhl se za ním klikatou cestou mezi padajícími démony a útočícími anděly. Oči upíral daleko vpřed a snažil se uprostřed bitevní vřavy vystopovat svého protivníka. Táhle! Ted' se střemhlav spustil k městu. V té změti domů, ulic a uliček by ho už sotva kdo našel. Tal zrychlil a rázem zkrátil vzdálenost mezi nimi. Rafar to určitě zpozoroval; vyrazil vpřed překvapivou rychlostí a náhle prudce, nečekaně klesl k jedné kancelářské budově.

Tal ho viděl mizet střechem a zamířil za ním. Černá dehtová střecha mu letěla vstříc a v jediném okamžiku vyrostla z velikosti poštovní známky ve větší plochu, než oko dokázalo obsáhnout. Tal se ponořil do ní.

Místnost, místnost, podlaha, další místnost, prudce vzhůru, chodbou, znovu vzhůru, zpět, stále za tím kouřem. Přes kancelář, podél zdi vzhůru, ponořit se do podlahy, vodorovně, stěny mu letěly proti očím a po stranách dozadu jak vagóny rychlíku.

Dýmající černá střela s planoucí kometou v patách s hukotem prolétla chodbou, několik pater dolů, pak znovu vzhůru, napříč kanceláří přes všechny stoly, vzhůru stropem, střechem a ven pod širé nebe.

Rafar se vznesl do výše, vyrazil vpřed, dělal prudké obraty, kličkoval mezi padajícími démony, nečekaně uhnul, vrhl se do změti uliček, ale Tal se mu držel v patách a neztrácel jeho stopu ani na okamžik.

Jak dlouho to ještě může ten raněný démon vydržet?

Dveře zasedací síně se rozlétly a tělo Alexandera Kasepha se vykutálelo na chodbu. Dávil se a vriskal.

Generál útočil na Silného znovu a znovu, oslaboval ho, zasahoval ho stále častěji, jak démon postupně ztrácel sílu.

"Mě nepřemůžete!" holedbal se Silný dosud, ale byla to prázdná, marná slova. Rudý dým a smola se z něj valily jako z potrohaného síta. Oči mu plály zlem a nenávistí a rozháněl se svým velikým mečem, co mohl, ale ty modlitby...! Bylo je znát všude a generála nebylo možné porazit.

Bernice a její skupinka zastánců práva stáli v hloučku dole v hale a Bernice právě uvažovala, kde začít s vysvětlováním,

když ze dveří na schodiště vyrazili Marshall a Sandy.

"Honem nahoru!" křikl Marshall, který držel svou plačící dceru kolem ramen. "Někoho tam zastřelili!"

Lemleyovi lidé od FBI okamžitě zareagovali. "Zavolejte policii! Musíme obklíčit budovu!"

"Venku nějakí policisté jsou..." poznamenala Bernice.

Ti policisté sem původně dorazili na základě telefonátu ohledně jakýchsi náboženských fanatiků, shromážděných v areálu školy. Právě se snažili je přimět, aby se rozešli, když k nim vyběhl Norm Mattily a jeden agent FBI, identifikovali se a nařídili jim obklíčit budovu.

Brummelovi lidé nebyli blázni. Poslechli.

Rafar unikal a kličkoval oblohou, za sebou stále stopu rudého dýmu ze své rány, která Talovi velice usnadňovala pronásledování. Držel se mu v patách jako klíště. Rafar se vrhl k velikému skladišti o několik bloků dál.

Prolétl stěnou asi na úrovni druhého poschodí a Tal za ním. Toto poschodí bylo otevřené, nebylo kam se skrýt; Rafar se okamžitě spustil níž a Tal po stopě dýmu za ním. Šedé betonové podlahy letěly proti nim.

Tal se vynořil v přízemí a spatřil, jak dým uhýbá stranou a spirálovitě se vine ke stěně. Skočil tam. Stěna mu prosvištěla kolem obličeje.

Prudká bolest!

Žhnoucí ostří se mu zakouslo do boku. Náraz byl tak silný, že jím zatočil dokola. Meč mu vylétl z ruky. Tal klopýtavě přistál na podlaze, sehnutý bolestí.

A proti němu stál Rafar, také zraněný a také přihrbený, zády ke stěně. Čekal tu v záloze. Na špičce jeho meče ještě visel útržek Talova šatu.

Nebyl čas uvažovat, nebyl čas cítit bolest. Tal skočil po svém meči.

Prásk! Rafarův meč po něm ťal v pršce jisker. Tal se odkutálel a odtřepotal z cesty. Veliký rudý meč projel vzduchem znovu a o vlasek minul Talovu hlavu. Tal zapleskal křídly a ucukl asi o metr stranou.

Švih! Švih! Ten hrozivý meč se míhal vzduchem v ohnivě červených obloucích. Rafarovy žluté oči zrudly, kolem úst měl páchnoucí pěnu.

Obrovská křídla zahřměla a Rafar se na Tala vrhl jako šelma na svou kořist. Znovu pozvedl meč k ráně.

Tal skočil proti němu, podklouzl pod Rafarovou zdviženou paží a vrazil mu hlavu do hrudi. Z Rafarových mohutných plic vyrazil oblak sirného dýmu a Tal se zatím stočil kolem jeho těla zlomeček vteřiny před špicí jeho meče.

Tohle Tal potřeboval: octl se nyní mezi Rafarem a svým mečem. Skočil po něm, chytil ho do ruky a otočil se.

Břink! Pekelná čepel se v ohnivém záblesku srazila s jeho. Stáli teď proti sobě, oba ve střehu. Rafar cenil zuby v křivém úsměvu.

"Takže jsme znovu sami, kapitáne nebeského vojska, a naše síly jsou vyrovnané. Já jsem raněný, ty jsi raněný. Budeme se spolu bít dalších triadvacet dní? Tentokrát to bude skončeno mnohem dřív, co myslíš?"

Tal neodpovídal. Znal Rafara: kousavá slova patří k jeho taktice.

Meče o sebe zazvonily podruhé, a znovu a znovu. Místnost se začala plnit tmou: Rafarovým plíživým, silicím zlem.

"To světlo nám nějak slábne," posmíval se Rafar. "Anebo že by to nebylo světlo, ale tvoje síla?"

Lide Boží, kde jsou vaše modlitby?

Další rána! Talovo rameno. Oplatil ji švihem, který zasáhl Rafara pod žebra. Místnost se plnila temnotou, rudými výpary a dýmem.

Meče znovu zařinčely, látka se trhala, ran přibývalo, temnota houstla.

Lide Boží! Modlete se! MODLETE SE!

Když se policisté dostali do třetího poschodí, mysleli nejprve, že tím zastřeleným je Kaseph. Poznali však svůj omyl, když je tento rozzuřený netvor ze sebe shodil jako pápěrky.

"Mě nepřemůžete!" zařval.

Generál znovu ťal po Silném a Silný znovu zaječel. Meče řinčely, zvonily, blýskaly se.

"Mě nepřemůžete!"

Policisté namířili na Kasepha pistole. Kdoví, co tenhle chlap udělá v příštím okamžiku!

"Klid!" křikl Hank. "To není on!"

Neměli šanci pochopit, co tím myslel.

Hank pokročil vpřed a zkusil to ještě jednou: "Silný, já vím, že mě slyšíš. Už nyní jsi přemožen. Zvítězila nad tebou Ježíšova prolitá krev. Mlč a vyjdi z něho a zmiz odsud!"

Teď policisté mířili pistolemi na Hanka!

Silný však už byl Hankovými modlitbami a příkazy naprosto zdecimovaný. Paže mu ochabla. Jeho meč klesl. Generál po něm ťal ještě jednou a Silný byl pryč.

Kaseph se zhroutil na podlahu a zůstal tam ležet jako mrtvý. Právníci a členové správní rady zavolali ze zasedací síně:

"Nestřílejte!" a vyšli ven s rukama nad hlavou, ačkoli jim to nikdo nenařídil. Policisté stále ještě nevěděli, koho zatknout.

"Sem!" zavolal vtom někdo ze dveří na druhém konci chodby. Policisté se tam rozběhli a našli tělo Juleen

Langstratové i tu ubohou trosku, která zbyla z Alfa Brummela.

kapitola 42.

Ric! Rafarův meč utrlh konec Talova křídla. Tal se vrhl vpřed a stranou, uskakoval, točil se, a už se mu podařilo zasáhnout Rafara do stehna a do ramene. Vzduch byl plný sirného pachu; temnota halila všechno jako hustý dým.

"Ať tě Bůh potrestá!" zvolal Tal.

Břink! Ric!

"Kde je ten tvůj Bůh?" vysmíval se Rafar. "Já ho nevidím!"

Švih!

Tal vykřikl bolestí. Jeho levá paže zůstala bez vlády.

"Pane Bože!" zvolal Tal. "Jmenuje se Rafar! Řekni jim to!"

V tu chvíli se křesťané ve školním areálu tak moc nemodlili. Spíše sledovali všechen ten rozruch a policisty, jak běhají z administrativní budovy a zase dovnitř.

"To je teda něco!" poznamenal John Coleman. "Pán fakt odpovídá na naše modlitby!"

"Chvála Pánu!" odpověděl Andy. "Na tom je právě vidět... Edith! Edith, co je ti?"

Edith Dusterová klesla na kolena. Byla celá bledá. Všichni se nahrnuli kolem ní.

"Máme zavolat sanitku?" ptal se kdosi.

"Ne! Ne!" bránila se Edith. "Já tenhle pocit znám. Už jsem to zažila dřív. Pán se mi snaží něco říct!"

"Co?" ptal se Andy. "Co ti říká?"

"Když budeš chvíli zticha a necháš mě modlit, tak ti to povím!"

Edith se dala do pláče. "Ještě je tu jeden démon," zvolala. "Působí veliké zlo. Jmenuje se... Rafael... Rarach..."

Bobby Corsi se ozval: "Rafar!"

Edith na něj pohlédla rozšířenýma očima. "Ano! Ano! To je přesně to jméno, které mi Pán říká!"

"Rafar!" opakoval Bobby. "To je to velký zvíře!"

Tal už dokázal pouze couvat před zuřivým útokem knížete démonů; jedinou zdravou rukou stále ještě svíral meč, aby odrážel Rafarovy rány. Rafar sekal a bodal a z čepelí sršely jiskry. Po každé ráně klesla Talova paže o kousek níž.

"Ať tě Bůh... potrestá!" vypravil ze sebe Tal ještě jednou, celý udýchaný.

Edith byla zase na nohou a volala mocným hlasem: "Rafare, ty prokletý kníže zla, ve jménu Ježíše Krista ti oznamujeme, že jsi odsouzený a poražený!"

Rafarův meč prosvístěl Talovi nad hlavou. Minul se.

"Svazujeme tě!" zvolala celá skupinka.

Veliké žluté oči bolestně zamžikaly.

"Přikazujeme ti odejít!" pravil Andy pevně.

Rafar namáhavě vydechl oblak sirného dýmu a celý se zkroutil. Tal vyskočil na nohy.

"Rafare, my ti oznamujeme, že jsi odsouzený a poražený!" zvolala Edith znovu.

Rafar vykřikl. Tal mu zasadil hlubokou ránu.

Veliký rudý meč znovu s třeskem narazil na Talův, ale ten nyní zvonil přívalem nové síly. Krájel vzduch v třípytivých obloucích. Svou jedinou zdravou rukou Tal sekal a bodal, zasahoval, tlačil Rafara na ústup. Žluté Rafarovy oči se zakalily, z tlamy mu vytékala pěna a kanula na hrudník, jeho žlutý dech změnil barvu na temně purpurovou.

Pak přišla strašlivá, zuřivá rána, která Talem mrštila zpět jako hadrovou panenku. Padl na podlahu napůl omráčený, hlava se mu točila, celé tělo mu svírala mučivá bolest. Nebyl schopen jediného pohybu. Došly mu síly.

Kde je Rafar? Kde je ten meč? Tal s námahou otočil hlavu a napnul oči do tmy. Je támhleto opravdu jeho protivník? Je to skutečně Rafar?

Clonou výparů a temnoty spatřil Rafarovu obrovitou postavu, jak se kymácí jako veliký strom ve větru. Démon se nepustil k němu, nezaútočil. Pokud šlo o jeho meč, dosud ho držel v ruce, avšak bez vlády, opřený špicí o podlahu. Dýchal ztěžka, pomalu, syčivě a z nozder mu unikala oblaka temně červeného dýmu. Ty oči - ty nenávidné oči - se nyní změnilly ve veliké žhnoucí rubíny.

Zpěněná tlama se se zachvěním otevřela. "Nebýt... těch... tvých... modliteb Božího lidu!" zachrčel Rafar. "Nebýt jich, byl bych tě...!"

Netvor se prudce ohnul, naposledy syčivě vydechl a zhroutil se na podlahu v oblaku červeného dýmu.

A zůstal ležet.

Tal se nedokázal pohnout. Nedokázal ani dýchat. Pootevřenýma očima viděl červené výpary, jak se plazí po podlaze jako řídká mlha, a oblak tmy kolem toho padlého těla.

Ale... ano. Kdesi se modlí Boží lid. Bylo to znát. Cítil, jak se jeho rány hojí.

Co to bylo? Odněkud se k němu donesla líbezná píseň. Působila blahodárně. Chvalozpěv. Jméno Ježíš.

Pozvedl hlavu a pátral očima po té studené betonové místnosti. Rafar, mocný, nestvůrný kníže Babylóna, byl pryč.

Zbýl po něm pouze oblak temnoty, který se rychle vytrácel. Nad ním sem začalo pronikat světlo - bylo to téměř jako východ slunce.

Zazněla nová píseň. Nesla se nebeskými prostorami jako proud čisté vody, vymývala tmu Božím svatým světlem.

A jeho srdce mu první řeklo: Zvítězili jste... pro Boží lid a pro Beránka.

Zvítězili jste!

Světla stále přibývalo. Síliło, rozlévalo se místností, a temnota řídla, ustupovala, mizela. Teď Tal spatřil, jak sem světlo dopadá okny. Slunce? Ano.

Nebeské vojsko? Ano!

Tal se s námahou postavil a čekal, až se ještě trochu vzpomene. Brzy se dočkal. Pokročil vpřed. Napřímil se. Pak, jako by rozvíjel hedvábnou látku, utkanou z jiskřivých dýmů, rozprostřel křídla, kousek po kousku, záhyb po záhybu.

Dopřál jim čas, aby zesílila.

Zhluboka se nadechl, sevřel jilec meče oběma rukama a pozdvihl ho před sebe. Křídla zabrala a už byl pod širým nebem, stoupal výš a výš čistě umytou, prozářenou oblohou, hleděl vzhůru a nikde ani stopy po tom oblaku, po té dusivé temnotě.

Jediné, co spatřil, bylo světlo: jas nebeského vojska, které smýčilo oblohu z jednoho konce na druhý. Vzduch byl tak svěží, tak provoněný čistotou.

Přelétl městečko a snesl se ke škole. Administrativní budovu obklopoval celý roj blikajících policejních, sanitních a úředních vozů.

Kde je Guilo? Kde jenom je ten bouřlivák Guilo?

"Kapitáne!" zaznělo od protější budovy a Tal se spustil na střechnu, kde ho jeho statný přítel málem rozmačkal v medvědího objetí.

"Takže je po bitvě?" zahalasil Guilo šťastně.

"Ano?" chtěl vědět Tal.

Rozhlédl se, aby se o tom ujistil. Ve veliké dálce bylo možno rozeznat poslední zbytky oblaku, prchající na všechny strany, nebeské vojsko v patách. Obloha měla velmi příjemně modrou barvu. Věrní křesťané pod nimi stále ještě zpívali a jásali. Policisté zřejmě dokončovali nějakou poslední čistku.

Norm Mattily, Justin Parker a Al Lemley se nahrnuli kolem Bernice a její nové přítelkyně.

"Takže mi dovoďte, abych vám představila Susan Jacobsonovou," řekla. "Má pro vás spoustu zajímavého materiálu."

Norm Mattily stiskl Susan ruku a pravil: "Jste velmi statečná žena, slečno Jacobsonová."

Susan jen ukázala na Bernici a řekla se slzami úlevy: "Sem se podívejte, pane Mattily, a uvidíte ztělesněnou statečnost."

Z budovy vyšli dva zdravotníci s nosítky. Juleen Langstratová byla celá přikrytá bílým prostěradlem. Za nosítky šel Alf Brummel v železnicích mezi dvěma svými bývalými podřízenými.

Za Brummelem se objevil sám muž číslo jedna, Alexander M. Kaseph. Susan na něj upřela dlouhý pohled, ale on ani nezdvihl oči. Beze slova nasedl do policejního vozu s jedním agentem FBI.

Hank a Mary se objímali a plakali dojetím, protože bylo po všem... a přece všechno právě začínalo. Stačí se podívat na ty zapálené křesťany. Chvála Pánu! Co všechno asi Bůh tady dokáže s takovou skupinou lidí!

Marshall držel Sandy v náručí, jako by ji nedržel ještě nikdy. Oba už ani nevěděli, kolikrát toho druhého prosili za odpuštění. Jen si strašně přáli honem dohonit všechnu tu lásku, která jim tolik chyběla.

A pak... zdá se mu to, nebo je to skutečnost? Ne ne, Marshalle, teď už není pochyb, to k tobě běží Kate! Obličej jí září a nevypadá špatně, to tedy vůbec ne!

Všichni tři se přitiskli k sobě a navzájem se skropili slzami.

"Marshalle, já jsem tam nemohla zůstat," řekla Kate rozechvěle. "Slyšela jsem, že tě zavřeli!"

"Jo," odpověděl Marshall a stiskl ji v náručí. "Jak jinak mě měl Pán Bůh přimět, abych mu konečně věnoval pozornost?"

Kate se k němu přitulila. "Tohle zní slibně!" poznamenala uznale.

"Jen počkej, až ti to budu vyprávět."

Kate se rozhlédla kolem po všem tom ruchu a shonu. "Je tohle konec toho tvého... důležitého pátrání?"

Marshall se usmál, přivinul k sobě obě svá milovaná děvčata a odpověděl: "Jo. To si teda piš, že jo!"

Generál se dotkl Talova ramene. Tal vzhlédl a spatřil v jeho ruce velikou zlatou polnici.

"Nu, kapitáne," pravil stříbřivlasý anděl, "neujmeš se úlohy hostitele? Odtrub vítězství!"

Tal sevřel polnici v ruce a náhle zjistil, že pro slzy nevidí na oči. Pohlédl dolů na tu skupinku křesťanů a jejich mladického pastora.

"Ti... ti se nikdy nedozvědí, co dokázali," řekl. Pak se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a podal polnici svému příteli.

"Co třeba ty, Guilo?"

"Kapitáne," zdráhal se Guilo, "vždycky přece po vítězství troudíš ty!"

Tal se usmál, vtiskl mu polnici do ruky a posadil se na střechu. "Kamaráde drahý... dnes jsem prostě moc unavený." Guilo se nad tím na vteřinku zamyslel, začal se chechtat, plácl Tala po zádech a vzlétl. Vítězný signál se rozezněl jasně a hlasitě nad širým krajem a Guilo dovršil efekt strmým spirálovitým stoupáním. "Tohle miluje," poznamenal Tal. Generál se smál.

Hank a Mary měli tedy svůj malý znovuzrozený sbor; Marshall měl zpátky svou rodinu a všichni byli plni odhodlání napravit, co se pokazilo; Susan a Kevin budou mít nějakou dobu napilno jako svědkové u státního soudu; Bernice odhadovala, že ji Marshall nechá dovést příběh do konce. Jak tam však nyní Bernice stála, potlučená a vyčerpaná, cítila se najednou velice daleko od všech těch šťastných lidí. Kvůli nim byla ráda, že všechno dobře dopadlo, a profesionální, na veřejné blaho zaměřená složka její osobnosti byla spokojená. Avšak ta zbývající, skutečná Bernice nedokázala odbýt úsměvem to staré břemeno hluboké bolesti, které ji tak dlouho provázelo životem. Stýskalo se jí po Pat, nyní mnohem víc než dřív. Snad ji ta záhada kolem její smrti a zarputilé pátrání po jejím rozřešení jakoby udržovaly celou tu dobu v jejím srdci živou. Nyní už nezbývalo nic, co by mohlo oddálit ten poslední krok, který Bernice nikdy nedokázala udělat: definitivní rozloučení. Zároveň v sobě cítila podivnou touhu, cosi, co neprožila, dokud se nesetkala s tou zvláštní dívkou, s tou Betsy. Že by se jí opravdu nějak dotkl Bůh? A pokud ano, co má teď dělat? Vykročila. Obloha byla zase jasná, vzduch teplý, všude klid a mír. Snad ji procházka po cihlových cestičkách uklidní, pomůže jí uvažovat, nějak si srovnat v hlavě všechno, co se odehrává v ní a kolem ní. Zastavila se pod jedním rozložitým dubem, pomyslela na Pat, pak na svůj vlastní život a co si s ním počne, a přestala se bránit slzám. Pak ji napadlo, že by se třeba mohla zkusit modlit. "Pane Bože," zašeptala, ale nevěděla, jak dál.

Tal a generál hodnotili situaci.

"Řekl bych, že tím bude město hodně poznamenané," pravil generál.

Tal přikývl. "Škole to bude asi hodně dlouho trvat, než se dostane do starých kolejí, při všem to vyšetřování státními i federálními úřady, a to ani nemluvíme o penězích, které je potřeba vypátrat a znovu sehnat."

"A máme nějaký zdatný oddíl, který by pomohl dát město do pořádku?"

"Už se dávají dohromady. Do té doby Krioni a Triskal zůstanou s Hankem, Nathan a Armoth s Marshallem.

Marshallova rodina bude mít dobrý sbor, který jí pomůže začít znovu, a..." Tu si Tal všiml osamělé, sklíčené postavičky, stojící opodál. "Počkat." Kývl na jednoho z andělů. "Támhle je. Nesmíme ji nechat utéct."

Konečně Bernici napadla krátká modlitba: "Pane Bože, já nevím, co mám dělat."

Hank Busche. Z ničeho nic se jí vybavilo to jméno. Ohlédla se zpět k administrativní budově. Ten pastor i jeho lidé tam ještě byli.

Každopádně ti nemůže uškodit, když si s ním promluvíš, pokračoval ten vnitřní hlas.

Pohlédla na Hanka Busche a pak na všechny ty lidi, kteří vypadali tak vyrovnaní a šťastní.

Volala jsi k Bohu. Třeba by tě ten kazatel s ním mohl jednou provždy seznámit.

Marshallovi to rozhodně prospělo, že s ním mluvil, pomyslela si Bernice.

Milé děvče, ti lidé mají něco, co potřebuješ, a být tebou, snažím se tomu přijít na kloub.

Generál se už nedočkavě chystal na další cestu. "Je nás potřeba v Brazílii. Probuzení tam pokračuje krásně, ale nepřítel proti němu spřádá nějaké plány. Takový úkol se ti zamlouvá, což?"

Tal vyskočil a tasil. V tu chvíli se vrátil Guilo s polnicí. "Brazílie," řekl mu Tal.

Guilo se nadšeně zachechtal a také tasil.

"Počkat," řekl Tal a pohlédl dolů.

Bernice se ostýchavě blížila k Hankovi a jeho stádečku. Z krotkého, poddajného pohledu jejích očí Tal poznal, že je připravena. Brzy se budou andělé radovat.

Pochvalně zamával na kudrnatou andělskou dívku, která seděla v rozsoše mohutného dubu. Usmála se a zamávala zpátky; veliké hnědé oči jí jiskřily. Splývavý bílý šat a zlaté pantoflíčky jí slušely daleko lépe než montérky a motocykl.

"Tak letíme?" tázal se generál a v hlase mu bylo znát potěšení.

"Ještě chvíličku," odpověděl Tal s očima upřenými na Hanka. "Chtěl bych si to ještě jednou poslechnout."

Bernice mezitím došla k Hankovi a Mary. Vypravila ze sebe jen několik tichých slov, bylo znát, že jí jdou z hloubi duše, a ani se nesnažila skrýt slzy. Hank, Mary i ostatní naslouchali a na jejich tvářích se objevily úsměvy. Vzali Bernici kolem ramen, vyprávěli jí o Ježíši; a teď už měl v očích slzy leckdo. "Tak pojď, řekneme mu to," vyzval konečně Hank Bernici, obklopenou kroužkem lásky a porozumění.

Tal se dlouze usmál.

"Letíme," řekl.

Trpytí křídla zavířila a tři bojovníci vzlétl. Zamířili k jihu, byli stále menší a menší, až po nich zůstaly jen tři jiskřivé stopy na modrém nebi. Nyní opět pokojné městečko Ashton však zanechali v dobrých rukou.

*fňuk, fňuk... jsem dojatý... korektura kibi :)